JOHN STEPHENS

CRONICA FOCULUI

EDITURA RAO
2013

PROLOG
CAPITOLUL UNU Scrisoarea din copac
CAPITOLUL DOI Furtuna
CAPITOLUL TREI Diavolul din Castel del Monte
CAPITOLUL PATRU Doctorul Hugo Algernon
CAPITOLUL CINCI Rafe
CAPITOLUL ŞASE Malpesa
CAPITOLUL ŞAPTE Şi Trei vor deveni Unu
CAPITOLUL OPT Sălbaticii
CAPITOLUL NOUĂ Gheaţă
CAPITOLUL ZECE Sfârşitul lumii
CAPITOLUL UNSPREZECE Bătaia cu bulgări de zăpadă
CAPITOLUL DOISPREZECE Către fortăreaţă
CAPITOLUL TREISPREZECE Salutare, iepure!
CAPITOLUL PAISPREZECE Sera
CAPITOLUL CINCISPREZECE Cartea Vieţii
CAPITOLUL ŞAISPREZECE For Auld Lang Syne
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE Ostaticul
CAPITOLUL OPTSPREZECE Ultima dorinţă a Henriettei Burke
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE Bătălia Vulcanului
CAPITOLUL DOUĂZECI În foc
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU Separarea
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI În copaci
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI Fantoma
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU Renaşterea lui Magnus cel Teribil

PROLOG

Băiatul era mic şi nou-venit în orfelinat, ceea ce însemna că avea cel mai prost pat din dormitor, cel mai zdrenţăros, mai neuniform şi cu cel mai ciudat miros; era puţin mai mare decât un pătuţ de copil, înghesuit într-o firidă din spatele camerei. Iar când ţipătul se auzi – un ţipăt cum nu mai auzise niciodată, felul în care părea să se strecoare în pieptul său, zdrobindu-i inima –, el fu ultimul dintre copiii speriaţi care ieşi pe uşă.

În capătul scărilor, grupul de copii pătrunse într-o ceaţă densă şi o luă la dreapta, învălmăşindu-se în josul coridorului. Băiatul se pregătea să-i urmeze pe ceilalţi, când două siluete se iviră din ceaţă, păşind pe urmele copiilor. Purtau veşminte negre, aveau ochii de un galben arzător, săbii lungi şi ascuţite şi duhneau a putregai.

Băiatul aşteptă până ce siluetele trecură, apoi zbură în direcţia opusă.

Alerga orbeşte, cu teama cuibărindu-i-se în gât, ştiind doar că trebuia să scape de acolo, să se ascundă. Apoi, cumva, se trezi în cabinetul directorului, iar pe hol se auzeau voci. Se ascunse sub un birou şi îşi strânse genunchii la piept.

Uşa cabinetului se deschise brusc; o lumină se aprinse. O pereche de papuci verzi intră în raza sa vizuală şi apoi îl auzi pe directorul orfelinatului, un om tiranic şi obtuz, implorând:

— Te rog... te rog, nu-mi face rău...

Un al doilea bărbat vorbi, cu o voce neobişnuită, rece şi sacadată:

— Ei, de ce aş face una ca asta? Eu am venit după trei copii.

— Ia-i! Ia trei! Ia zece! Dar nu îmi face rău!

Celălalt bărbat păşi înainte, podeaua gemând sub greutatea sa.

— Generos din partea ta! Doar că eu am venit după trei copii foarte speciali. Un frate şi două surori. Sunt strigaţi după minunatele nume de Kate, Michael şi Emma.

— Dar nu sunt... nu mai sunt aici. I-am trimis departe! Cu mai mult de un an în urmă...

Urmă un bolborosit strangulat, iar băiatul privi cum picioarele cu papuci verzi se ridicară de pe podea, legănându-se în aer. Glasul celuilalt bărbat era calm, lipsit de orice urmă de tensiune.

— Şi unde i-ai trimis? Unde îi găsesc?

Băiatul îşi acoperi urechile cu mâinile, dar încă putea auzi glasul înăbuşit şi sacadat al directorului şi vocea înspăimântător de rece a bărbatului.

— Unde sunt copiii...?

CAPITOLUL UNU

Scrisoarea din copac

Kate termină de scris scrisoarea, o sigilă într-un plic, apoi merse şi o aruncă în scorbura unui copac bătrân.

„El va veni”, îşi spuse ea.

Îi scrisese despre visul său, despre cel care o trezise din somn în fiecare noapte din acea săptămână. Iar şi iar, ea stătuse întinsă acolo în întuneric, acoperită de sudoare rece şi aşteptând ca inima să i se domolească, uşurată că Emma, dormind lângă ea, nu se trezise şi că totul fusese doar un vis.

Cu excepţia faptului că nu era un vis; ea ştia asta.

„Va veni, îşi repetă Kate. Când o va citi, va veni.”

Ziua era fierbinte şi umedă, iar Kate purta o rochie vaporoasă de vară şi o pereche de sandale din piele. Părul îi era strâns la spate cu un elastic, deşi câteva şuviţe rătăcite i se lipiseră de faţă şi gât. Avea cincisprezece ani şi era mai înaltă decât în urmă cu un an. În alte privinţe, înfăţişarea ei nu se schimbase. Cu părul ei de un blond-închis şi ochi căprui, încă uimea pe oricine o vedea, întrucât era o fată remarcabil de frumoasă. Dar nu era nevoie ca o persoană să o privească atent pentru a vedea urma de îngrijorare ce se ascundea pe fruntea sa, tensiunea din braţele şi umerii săi, sau felul în care unghiile îi erau roase până la carne.

În această privinţă nimic nu se schimbase, într-adevăr.

Kate nu se mişcase de lângă copac, ci stătea acolo, mângâind absentă medalionul din aur de la gâtul său.

În urmă cu mai mult de zece ani, Kate, fratele şi sora sa

mai mică fuseseră despărţiţi de părinţii lor. Crescuseră într-o serie de orfelinate, printre care unele curate şi în regulă, conduse de către oameni prietenoşi, dar cele mai multe deloc mulţumitoare, iar adulţii care le administrau nici pe departe binevoitori. Copiilor nu li se spusese de ce părinţii lor îi trimiseseră departe de casă sau când urmau să se întoarcă. Dar de faptul că părinţii lor se vor întoarce în cele din urmă, că vor fi din nou o familie, copiii nu se îndoiseră niciodată.

Fusese datoria lui Kate să aibă grijă de fratele şi de sora sa. Făcuse acea promisiune în noaptea în care mama sa venise în camera ei în Ajunul Crăciunului, în urmă cu mulţi ani. Încă îşi putea aminti momentul atât de îndepărtat: mama sa aplecându-se asupra ei, prinzându-i în jurul gâtului medalionul auriu, în timp ce Kate îi promitea că îi va proteja pe Michael şi Emma.

Şi an după an, când se perindau din orfelinat în orfelinat, chiar şi când înfruntaseră pericole şi duşmani pe care nu şi i-ar fi imaginat vreodată, Kate se ţinuse de cuvânt.

Dar dacă doctorul Pym nu venea, cum îi mai putea proteja?

„Dar va veni, îşi spuse. Nu ne-a abandonat.”

„Dacă este aşa, spuse un glas din mintea sa, de ce v-a trimis aici?”

Şi, fără să se mai poată abţine, Kate se întoarse şi privi în josul dealului. Acolo, vizibile printre copaci, erau ruinele zidurilor din cărămidă şi turnurile Orfelinatului Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili.

În apărarea sa, se îndoia de decizia doctorului Pym de a o trimite pe ea şi pe fraţii săi înapoi la Baltimore doar când se simţea frustrată şi obosită. Ştia că el nu îi abandonase cu adevărat. Dar faptul rămânea: dintre toate orfelinatele în care copiii trăiseră de-a lungul anilor – printre care unul situat lângă o staţie de epurare, şi un altul care părea să izbucnească mereu în flăcări – Orfelinatul Edgar Allan Poe

pentru Orfani Incorigibili era cel mai rău. Iarna, frigul punea stăpânire pe camere, podelele erau pline de nămol, tavanul avea scurgeri; era habitatul unor haite de pisici sălbatice...

Şi, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, mai era şi domnişoara Crumley, directoarea – sau mai degrabă zgripţuroaica – care îi ura pe Kate, şi pe fraţii ei. Domnişoara Crumley crezuse că scăpase definitiv de copii Crăciunul trecut şi nu fusese deloc încântată când, o săptămână mai târziu, ei apăruseră din nou la uşa sa, cu un bilet din partea doctorului Pym, care menţiona că orfelinatul din Cambridge Falls fusese închis din pricina unei „infestări cu broaşte ţestoase", totodată şi cu rugămintea adresată directoarei de a avea grijă de cei trei fraţi, dacă nu o deranjează, până când problema va fi remediată.

Desigur că pe domnişoara Crumley o deranjase. Dar când încercase să îl sune pe doctorul Pym pentru a-l informa că sub nicio formă nu îi putea accepta pe copii şi că îi va trimite înapoi cu următorul tren, descoperise că toate informaţiile pe care doctorul Pym i le oferise înainte (numărul de telefon al orfelinatului, adresa, declaraţii din partea unor copii fericiţi şi bine hrăniţi) dispăruseră din dosarele sale. Nici măcar compania de telefonie nu avea înregistrat numărul. De fapt, oricât de multe cercetări ar fi făcut, domnişoara Crumley nu putuse găsi nicio dovadă că oraşul Cambridge Falls exista cu adevărat. În cele din urmă, fusese obligată să cedeze. Dar avu grijă ca toţi cei trei fraţi să ştie că nu sunt bine-veniţi şi profită de fiecare ocazie pentru a-i încolţi pe holuri sau la cantină, bombardându-i cu întrebări în timp ce îi înghiontea cu degetul său durduliu.

— Unde, mai exact, este acest Cambridge Falls? – *ghiont* – De ce nu îl pot găsi pe nicio hartă? – *ghiont* – Cine este acest doctor Pym? – *ghiont, ghiont* – Măcar este un doctor adevărat? – *ghiont, ghiont, ghiont* – Ce s-a întâmplat acolo? Ştiu că este ceva putred! Răspundeţi-mi! – *ghiont, ghiont, ghiont, ciupitură.*

Frustrată că fusese trasă de păr pentru a treia oară într-o săptămână, Emma sugerase să îi spună adevărul domnişoarei Crumley: că doctorul Stanislaus Pym era un vrăjitor, că motivul pentru care directoarea nu putea găsi Cambridge Falls pe o hartă era că acesta făcea parte din lumea magică, aşadar ascunsă de oamenii normali (sau, în cazul ei, anormali), că în ceea ce privea întâmplarea de acolo, cei trei descoperiseră o Carte veche, legată cu piele verde, care i-a purtat înapoi în timp, că întâlniseră pitici şi monştri, că se luptaseră cu o vrăjitoare malefică, salvaseră un întreg oraş şi că, din orice punct de vedere i-ar fi privit, ei erau eroi. Chiar şi Michael.

— Mulţumesc, spuse sarcastic Michael.

— Cu plăcere.

— Oricum, nu îi putem spune asta. Va crede că suntem săriţi de pe fix.

— Şi ce dacă, răspunse Emma. Aş prefera să fiu într-un spital de nebuni decât în locul ăsta.

Dar în cele din urmă, Kate îi convinsese să rămână la povestea inventată. Cambridge Falls era un loc obişnuit, doctorul Pym era un bărbat obişnuit şi nimic ieşit din comun nu se întâmplase.

— Trebuie să avem încredere în doctorul Pym.

„La urma urmei, gândise Kate, ce altă opţiune aveau?”

Frânturi vagi dintr-o melodie răsunau pe deal, amintindu-i lui Kate că astăzi era ziua petrecerii organizate de domnişoara Crumley, iar ea privi în jos printre copaci, către cortul mare şi galben care fusese ridicat pe peluza orfelinatului. În ultimele două săptămâni, fiecare copil din orfelinat muncise neîncetat, plivind iarba, spălând geamurile, tunzând gardul viu, ducând gunoiul, strângând cadavrele animalelor care se strecuraseră în orfelinat pentru a muri, totul pentru o petrecere la care nici măcar nu erau invitaţi.

— Şi să nu vă prind că trageţi cu ochiul pe fereastră la

oaspeţii mei! îi avertizase domnişoara Crumley pe copiii adunaţi la micul dejun. Domnul Hartwell Weeks nu doreşte să vă vadă feţele murdare lipite de geamuri.

Domnul Hartwell Weeks era preşedintele Societăţii Istorice din Maryland, omul în onoarea căruia era dată această petrecere. Societatea organiza un tur săptămânal cu autobuzul al „clădirilor importante din punct de vedere istoric” din zona Baltimore, iar cum orfelinatul fusese o fabrică de armament în timpul unui oarecare război petrecut în urmă cu mult timp, domnişoara Crumley era decisă să îl vadă adăugat pe listă. Atunci ar putea – ştia asta din sursă sigură – taxa grupuri de turişti jalnici cu zece dolari de persoană pentru privilegiul de a călca pe terenul orfelinatului.

— Iar dacă vreunul dintre voi îmi distruge planul – privise încruntată către Kate, fratele şi sora sa în timp ce spusese asta –, ei bine, mereu primesc telefoane de la oameni care au nevoie de copii pentru experimente ştiinţifice periculoase, genul de lucruri pentru care nu vor să risipească un câine util; aş putea cu uşurinţă să le propun câteva nume!

Oaspeţii începură să sosească, iar Kate privea cum bărbaţi în sacouri albastre şi pantaloni albi, femei în rochii crem şi pastelate se iveau la colţul orfelinatului şi se grăbeau către umbra cortului. De fapt, Kate îi privea doar pe jumătate. Şi iarăşi, se gândea la visul său. Putea auzi ţipetele, putea vedea creaturile cu ochi galbeni pândind prin ceaţă, putea auzi glasul bărbatului rostind numele său şi al fraţilor ei. Oare evenimentele din visul ei se întâmplaseră deja sau urmau să se întâmple? Cât timp mai aveau de aşteptat ea şi fraţii săi?

Avea încredere în doctorul Pym; chiar avea. Dar era speriată.

— Of, a făcut-o din nou!

Kate se întoarse pentru a-l vedea pe fratele său, Michael,

urcând bosumflat dealul. Era roşu la faţă şi transpirat, iar ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului. O geantă veche îi era aruncată peste piept şi îi atârna pe coapsă.

Kate se strădui să zâmbească.

— Ce a făcut din nou?

— A intrat în bucluc, spuse Michael cu o exasperare prefăcută. Domnişoara Crumley a prins-o încercând să fure din îngheţata pentru petrecere. Credeam că va face infarct. Domnişoara Crumley, nu Emma.

— Bine.

— Asta este tot? Nu eşti furioasă? Michael îşi aranjă ochelarii şi se încruntă. Kate, ştii că doctorul Pym ne-a trimis aici pentru a ne ascunde. Cum să facem asta dacă Emma continuă să intre în belele?

Kate oftă. Auzise toate aceste lucruri înainte.

— Trebuie să înveţe să se comporte mai responsabil, continuă Michael. Să îşi folosească capul. Nu îmi amintesc să fi fost atât de nepăsător la vârsta ei.

Spuse asta de parcă s-ar fi referit la un trecut îndepărtat.

— În regulă, rosti Kate. Voi vorbi cu ea.

Michael încuviinţă din cap.

— Speram că vei spune asta. Am citatul perfect pentru situaţie. Poate îl vei strecura în discuţie. Aşteaptă o clipă…

Cotrobăi prin geanta sa, iar Kate ştiu fără să vadă că Michael scotea Cartea *Totul despre pitici.* La fel cum ea ţinea la medalionul său, Michael preţuia Cartea aceea. În noaptea în care fuseseră luaţi de lângă părinţii lor, tatăl lui o strecurase în pătura fiului său şi, de-a lungul anilor, Michael o citise şi recitise de zeci de ori. Kate ştia că acesta era felul lui de a se simţi aproape de un tată pe care şi-l amintea doar vag. De asemenea, avea asupra lui efectul de a-l face să aprecieze profund toate lucrurile mărunte. Acest lucru le fusese de folos în Cambridge Falls, când ajutaseră un rege al piticilor să îşi recupereze tronul. Pentru acea faptă, Michael fusese decorat cu o insignă de argint de

către regele Robbie Mcl aur, fiind numit Gardianul Regal al Tuturor Tradiţiilor şi Istoriei Pitice. De mai multe ori, Kate şi Emma îl găsiseră purtând insigna în piept, privindu-se în oglindă şi adoptând o atitudine ridicolă. Kate o avertizase pe Emma să nu îl tachineze.

— Sincer, spusese Emma, ar fi prea uşor.

— Acum, unde era... Cartea avea dimensiunea şi forma unei cărţi de imnuri religioase, coperta sa neagră din piele fiind uzată şi zgâriată. Michael răsfoi paginile. O, iată o poveste despre doi prinţi elfi, care au pornit un război pentru stupida dilemă cine avea părul mai strălucitor. Tipic. Dacă aş fi fost un elf, cred că aş fi murit de ruşine.

Michael nu avea o părere prea bună despre elfi.

— Am găsit! Este un citat din regele Killin Killick – acesta este numele său adevărat, K-I-L-L-I-N, nu o poreclă pentru că a ucis multă lume[1], deşi a făcut şi asta. Deci, regele spune astfel: „Un conducător măreţ trăieşte nu în inima sa, ci în capul său”. Michael închise Cartea şi zâmbi. Cap, nu inimă, continuă el. Aceasta este cheia. Asta trebuie să înveţe Emma. Da, domnule.

Încheindu-şi argumentul, Michael îşi aşeză din nou ochelarii pe nas şi aşteptă ca sora sa să îi răspundă.

Michael era aproape cu un an mai mare decât Emma. Aproape, dar nu chiar, ceea ce însemna că în fiecare an, pentru câteva săptămâni cei doi aveau practic aceeaşi vârstă. Şi în fiecare an acest lucru îl înnebunea pe Michael. Fiind copilul mijlociu, se agăţa de fărâma sa de superioritate. Nu îl ajuta nici faptul că el şi Emma era adeseori luaţi drept gemeni. Aveau acelaşi păr castaniu, aceiaşi ochi negri; amândoi erau mici şi slăbuţi. Kate ştia că Michael trăia cu teama că Emma ar putea începe să crească înaintea sa. Într-adevăr, pentru o vreme, Kate îl observase pe Michael încercând să stea cât mai drept şi

1 De la verbul „to kill“, care în lb. engleză înseamnă „a ucide“, (n.tr.)

mai rigid posibil, de parcă ar fi sperat să creeze măcar aparenţa unei înălţimi mai mari. Dar însă Emma îl tot întreba dacă avea nevoie să meargă la toaletă, iar în cele din urmă avea să renunţe.

Peste cinci zile Michael avea să împlinească treisprezece ani. Kate ştia că el murea de nerăbdare. De fapt, şi ea de-abia aştepta.

— Mersi. Voi ţine minte.

El încuviinţă, satisfăcut.

— Deci, despre ce i-ai scris doctorului Pym? Te-am văzut punând scrisoarea în copac.

Acela era modul lor de a comunica cu vrăjitorul. Scrisorile aşezate în scorbura unui copac şi ajungeau la destinaţie imediat. Sau cel puţin aşa fuseseră ei făcuţi să creadă.

Cum nu mai primiseră veşti din partea vrăjitorului de când ajunseseră în Baltimore, Kate se întreba uneori dacă toate scrisorile pe care le aruncase în scorbură se mai aflau acolo, necitite.

Kate ridică din umeri.

— Doar l-am întrebat cât timp vom mai sta aici.

— Au trecut aproape opt luni.

— Ştiu.

— Şapte luni şi douăzeci şi trei de zile, mai exact.

„Şapte luni şi douăzeci şi trei de zile”, gândi Kate. Şi brusc îşi aminti cum se trezise în dimineaţa de Crăciun, după ce tocmai se reîntorseseră în prezent, şi i se spusese că doctorul Pym şi Gabriel plecaseră, că Cambridge Falls nu mai era un loc sigur, că cei trei aveau să fie trimişi înapoi în Baltimore.

Pe de o parte, Kate nu fusese surprinsă. Cu o noapte înainte, singură fiind în ambarcaţiunea vrăjitoarei, aflase destule pentru a-şi da seama că aventura lor era departe de a se fi încheiat. Încercase să le explice situaţia lui Michael şi Emmei, ducându-i în biblioteca vilei şi amintindu-le că *Atlasul,* Cartea de un verde-smarald care le permitea

să călătorească în timp, era doar una dintre cele trei Cărţi legendare numite Cărţile începutului.

— Se pare că există o profeţie. Se spune că trei copii sunt predestinaţi să le găsească şi să le aducă laolaltă. Toată lumea crede că noi suntem acei copii. Ne vor căuta.

— Cine să ne caute? întrebase Emma poruncitoare, încă supărată că prietenul său, Gabriel, plecase fără să îi spună. Vrăjitoarea aia idioată este moartă! Barca ei stupidă a căzut în cascadă!

În acel moment Kate le povestise cum Contesa reuşise să se salveze în ultimul moment, cum aşteptase la pândă cincisprezece ani şi o atacase pe Kate când se întorseseră în prezent, cum Kate folosise *Atlasul* pentru a o duce pe vrăjitoare departe în trecut şi pentru a o abandona acolo.

— Deci aveam dreptate, spusese Emma. Este moartă. Sau ca şi moartă.

— Da. Dar nu în privinţa ei trebuie să ne facem griji.

Iar Kate le povestise despre stăpânul Contesei, Magnus cel Teribil. Le descrisese vioara care prevestise sosirea ei, cum preluase controlul asupra corpului Contesei, cum chiar şi doctorul Pym păruse uimit de puterea sa. Magnus cel Teribil avea nevoie de ei, le explicase ea, întrucât doar cu ajutorul lor putea găsi Cărţile.

Zăpada cădea pe lângă ferestrele bibliotecii, lumea de afară fiind tăcută şi albă. Kate fusese nevoită să îşi adune puterile pentru a continua.

— Mai este un lucru. În ultimii zece ani, în tot acest timp în care am trecut din orfelinat în orfelinat, Magnus cel Teribil i-a ţinut prizonieri pe mama şi pe tata. Eliberarea lor depinde de noi. Dar pentru asta vom avea nevoie de Cărţi.

În ziua următoare, copiii îşi împachetaseră cele câteva lucruri, Kate ascunzând adânc *Atlasul* în geanta sa, şi se întorseseră în Baltimore.

Acum, stând pe coasta dealului, mângâiată de aerul cald de vară târzie, şi totuşi apăsător, Kate se gândi la *Atlas.*

Până la sfârşitul aventurii lor în Cambridge Falls, ea învăţase să îi stăpânească magia după bunul plac. Ştia că îl putea face să îi poarte din nou prin timp şi spaţiu.

„Dacă doctorul Pym nu vine, îşi spuse ea, încă îi pot salva.”

— Hei, aproape că am uitat. Ai auzit ce s-a întâmplat la Sfântul Anselm?

Kate întoarse capul.

— Ce?

— Am auzit câţiva copii vorbind. Un fel de gaşcă sau ceva a dat buzna noaptea trecută. Spuneau că domnul Swattley – ţi-l mai aminteşti? – ar fi fost ucis. Hei, ce e în neregulă?

Kate tremura. Sfântul Anselm fusese orfelinatul unde cei trei trăiseră înainte de a veni prima oară în Baltimore. Era, de asemenea, orfelinatul din visul său.

— Michael… Kate încercă să îşi menţină vocea calmă… Mă pot baza pe tine, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu aş fi aici, mă pot baza pe tine că vei avea grijă de Emma? Că vei fi răbdător cu ea? Că vei fi un lider?

— Kate…

— Promite-mi! Te rog!

Urmă o pauză lungă, apoi el rosti:

— Desigur.

Apoi Kate deschise gura pentru a-i povesti despre visele sale, nu doar despre cel pe care îl avusese în ultima săptămână, dar văzu că Michael privea dincolo de ea, printre copaci. Îi urmări privirea.

În timpul verii plouase foarte puţin, zi după zi cerul fiind lipsit de nori. Dar acolo, adunaţi în lungul orizontului, era un lanţ de nori negri şi denşi. Se mişcau; înaintau spre copii, devenind mai mari şi mai întunecaţi cu fiecare secundă. Kate avu impresia că o cortină întunecată era trasă peste cer.

— Trebuie să o găsim pe Emma, rosti ea.

CAPITOLUL DOI

Furtuna

Michael şi Kate coborâră în grabă dealul, ieşind dintre copaci direct pe asfaltul terenului de joacă al orfelinatului. În stânga lor, în cortul galben, sub un cer de un albastru senin, petrecerea domnişoarei Crumley continua neîntreruptă. În dreapta copiilor, norii negri se apropiau rapid.

Michael se opri.

— Ce faci? întrebă Kate. Trebuie să…

— Emma! Este încuiată în biroul domnişoarei Crumley! Pentru că a furat îngheţată! Avem nevoie de chei!

Kate se holbă la el, mintea sa lucrând cu ardoare. Duşmanii îi găsiseră. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Doar *Atlasul* îi mai putea salva acum. Dar era ascuns…

— Le poţi lua? Dacă eu aduc *Atlasul,* poţi tu lua cheile?

Michael părea încremenit. Încrederea sa din urmă cu câteva momente dispăruse.

— Michael!

— D-da, se bâlbâi el. Le pot lua!

— Atunci ne întâlnim la biroul ei! Grăbeşte-te!

Iar Kate se întoarse şi alergă către orfelinat.

Când intră pe uşă, Kate văzu copii îngrămădiţi la ferestre, muţi de uimire pe măsură ce norii se rostogoleau spre ei. Nu se deranjă să le spună să plece de acolo. De îndată ce ea, sora şi fratele său vor fi plecat, toţi copiii aveau să fie în siguranţă. Kate alergă spre treptele către subsol, sărind câte trei deodată. Primul lucru pe care îl făcuse când se

întorsese la Orfelinatul Edgar Allan Poe pentru Orfani Incorigibili fusese să înfăşoare *Atlasul* în pungi de plastic rezistente şi, cu Michael şi Emma stând de pază, se strecurase în subsol. Folosind o lingură de la cantină, scosese trei cărămizi din zidul slăbit din spatele sobei şi pusese *Atlasul* înăuntru.

Subsolul era pustiu, iar Kate scoase lingura de sub sobă şi începu să scoată cărămizile. La început, Kate coborâse acolo des, în toiul nopţii, pentru a verifica dacă *Atlasul* nu fusese deranjat. Dar nu mai vizitase subsolul de luni bune. Adevărul era că, oriunde s-ar fi aflat, Kate putea simţi prezenţa *Atlasului.* Era legată de Carte; acum era o parte din ea. Iar când puse ultima cărămidă pe podea şi scoase pachetul greu, înfăşurat în plastic, mâinile îi tremurau de nerăbdare.

În cort erau adunaţi probabil aproape patruzeci de bărbaţi şi femei, dar soarele strălucea printre pânzele galbene, conferindu-le chipurilor lor o paloare bolnăvicioasă. Bărbaţii purtau sacouri albastre cu nasturi aurii, iar pe buzunarele de la piept aveau brodate ţestoase roşii identice. Femeile purtau rochii lungi de vară şi pălării cu boruri largi, toate fiind în stadii diferite de explozii florale. Pe o masă erau aşezate farfurii cu prăjituri galbene, gelatinoase şi boluri cu îngheţată lichefiată. O altă masă oferea carafe cu ceai rece şi limonadă. Un cvartet de coarde, membrii săi asudând în fracurile lor, cânta fără vlagă într-un colţ.

Michael o zări imediat pe domnişoara Crumley în mulţime. Directoarea orfelinatului purta o rochie de culoarea gălbenuşului de ou şi vorbea cu o femeie care avea cel mai lung şi mai subţire gât din câte văzuse el vreodată – capul ei arăta de parcă stătea în echilibru în vârful unei spaghete – şi cu un bărbat scund, ce părea a avea consistenţa unui aluat. Mâinile îi erau ca din aluat,

obrajii la fel; chiar şi rândurile de piele de pe ceafa sa erau albe şi durdulii, de parcă ar mai fi fost suficientă doar o jumătate de oră în cuptor pentru a fi copt şi gata de servire. Bărbatul vorbea tare şi gesticula cu furculiţa, iar după cum domnişoara Crumley îi sorbea fiecare cuvânt, Michael presupuse că acela era domnul Hartwell Weeks, preşedintele societăţii istorice, în carne şi aluat.

— Reconstituiri! anunţă el, răsucind furculiţa. Reconstituiri, draga mea domnişoară Crummy…

— Crumley, îl corectă directoarea orfelinatului.

— … aşa vinzi maselor istoria! Vrei să te alături turului, ai nevoie de o reconstituire rafinată a scenelor!

— Da, exact, spuse femeia cu gâtul lung în timp ce îşi legăna capul într-o parte şi-n alta.

— Re-ce? întrebă domnişoara Crumley. Nu înţeleg.

Michael se strecură în spatele grupului, răsucind cu nervozitate breteaua genţii sale de umăr. Cum putea să o facă să îi dea cheile de la biroul său? Ar trebui să spună că izbucnise un incendiu? Sau o inundaţie? Trebuia să se gândească rapid la ceva.

— Reconstituiri! Alege un eveniment istoric şi pune-l în scenă! Adaugă şi puţin spectacol! Acum, locul ăsta al tău – bărbatul îşi flutură furculiţa în direcţia orfelinatului, aruncând din greşeală o bucată de tort pe pălăria unei femei din apropiere – de ce ar fi semnificativ din punct de vedere istoric? Hm? Ce este ceea ce îl califică pentru asta?

— Păi, a fost construit în 1845…

— Plictisitor! Deja am adormit!

— Apoi a servit drept fabrică de armament în timpul Războiului Civil…

— Mai bine, mai bine. Continuă, Crummy! Asta ne trebuie!

— Şi a fost atacat de către forţele confederate!

— Ha! Jackpot!

— O, da! Michael putea observa că domnişoara Crumley

se înfierbânta pe măsură ce vorbea despre orfelinat, o musculiţă de sudoare sclipind deasupra buzei sale superioare. Şi îţi vine să crezi? Bestiile alea au bombardat turnul nordic! Acolo am biroul! Ei, imaginează-ţi dacă aş fi fost acolo!

Nu arătă cum acest lucru ar fi putut măcar fi posibil.

Michael simţi o briză răcoroasă mângâindu-i ceafa. Furtuna se apropia. Probabil că până acum Kate luase deja *Atlasul.* El nu mai avea timp…

— Perfect! spuse domnul Hartwell Weeks, palmele sale din aluat stând întinse înaintea sa. Văd totul acum! Bătălia pentru orfelinat! Forţele rebeliunii nemiloase! Mugetul tunurilor! *Bum, bum!* Orfani morţi se împrăştie pe pământ asemenea unui tun cu confetti. Tu pune lupta în scenă, Crummy…

— Crumley, vă rog. Iar pe vremea aceea nu era orfelinat…

— Nu permite detaliilor să distrugă un spectacol bun! Tu regizează scena şi te vom adăuga în tur! Eu am uniformele confederate. Îţi pot face rost de un preţ bun pentru tunuri. Tu va trebui să faci rost doar de orfanii morţi!

— Da, exact, spuse Gât de Spaghetă.

— Nu orfani morţi adevăraţi, desigur. Nu suntem sălbatici.

— Domnişoară Crumley, spuse Michael.

Directoarea orfelinatului nu îl auzi. Gândurile îi erau pierdute în toiul unui carnagiu înscenat şi a grămezilor de dolari care în curând aveau să sosească la uşa sa.

— Domnule Weeks – Crumley îşi frecă cu lăcomie mâinile – nu cumva zece dolari per vizitator este puţin cam ieftin? Doisprezece pare mai adecvat…

— Doisprezece? Ha! Bărbatul durduliu îi împunse stomacul cu furculiţa, forţând un chicot. Eşti înfometată, nu-i aşa? În regulă, atunci…

— *Domnişoară Crumley!*

Conversaţiile din jurul lor încetară. Michael văzu cum domnişoara Crumley încremeneşte. Femeia cu gâtul subţire privi în jos, către el, curba gâtului său formând un U întors cu susul în jos.

— Crummy, spuse tărăgănat domnul Hartwell Weeks, cred că ai un voluntar pentru un orfan mort.

Domnişoara Crumley se întoarse uşor către Michael. Zâmbetul îi rămăsese îngheţat pe chip, dar ochii îi trădau furia ce clocotea în ea.

— Da, dragul meu? spuse ea pe un ton calm, sugrumat.

— Am nevoie de cheile de la biroul dumneavoastră, spuse Michael, aranjându-şi agitat ochelarii. Ceva… foarte rău este pe cale să se întâmple.

În cele din urmă, aceea fusese cea mai bună scuză la care se putuse gândi.

— Aţi auzit? Domnul Weeks urlă către invitaţi. Ceva foarte rău! Ce anume, băiete? Crezi că Johnny Reb va ataca din nou? Să fiu al naibii, aş vrea să o facă! Le-aş arăta eu câinilor aia rebeli! Ha! Uite aşa! Strigând: „Înapoi în Dixie!”, împunse cu furculiţa un bătrân care se sprijinea într-o pereche de cârje, în timp ce acesta încerca să se îndepărteze şchiopătând de el.

Domnişoara Crumley se aplecă spre Michael, coborându-şi glasul astfel încât doar el să o poată auzi:

— Ascultă-mă, diavol mic, întoarce-te şi intră în orfelinat în secunda asta. Mă auzi?

— Nu, nu înţelegeţi!

— Am spus întoarce-te! Sâsâia, stropindu-l pe Michael cu scuipat. Doar dacă nu vrei acelaşi tratament ca şi huligana aceea care îţi este soră…

Brusc, pălăria unei femei o lovi în cap şi zbură pe peluză. Apoi o grămadă de şerveţele aşezate elegant pe masă zburară, mai întâi unul câte unul, apoi câte două şi câte trei, iar în cele din urmă la grămadă, asemenea unui stol de păsări luându-şi zborul.

— Eu spun, Crummy – domnul Hartwell Weeks arăta cu degetul său dolofan – că aceia par a fi nişte nori ameninţători.

Iar întregul grup de oameni se întoarse să privească exact în momentul în care valul de nori negri învălui soarele. Era ca şi cum noaptea sosise într-o clipită. Urmă un icnet colectiv, iar lui Michael i se înmuiară picioarele când văzu norii crescând din ce în ce mai mari deasupra lor, asemenea unui val negru. Apoi adulmecă aerul şi zări un zid cenuşiu de ploaie croindu-şi drum către ei dinspre terenul de joacă, înghiţind totul în calea sa, iar domnul Hartwell Weeks, pedepsit de către armata confederată, strigă: „Fugiţi şi salvaţi-vă vieţile!”, iar haosul izbucni printre invitaţi. Ploaia lovi cortul. Michael fu aruncat la pământ, iar în timp ce încercă să se ridice, o auzi pe directoarea orfelinatului strigând: „Este doar o ploaie de vară! Va trece imediat! Am îngheţată!” Dar oaspeţii alergau pe peluza deja îmbibată cu apă, pe care erau împrăştiate zeci de pălării de soare călcate în picioare, şi nimeni nu îi mai acorda atenţie.

Michael de-abia reuşise să se ridice în picioare când fu prins de braţ şi smucit.

— Este numai vina ta! Părul domnişoarei Crumley era un dezastru ud. Dâre de rimel verde se prelingeau pe obrajii ei. Oaspeţii dispăruseră. Chiar şi muzicienii fugiseră, ţinându-şi strâns instrumentele. Nu ştiu cum, dar ştiu că este vina ta!

Lui Michael îi trecu prin minte că pentru prima oară femeia avea perfectă dreptate. Dar înainte ca vreunul din ei să mai poată spune ceva, o rafală de vânt mătură peluza, iar cortul, care fusese desprins din ancorele sale, se ridică în aer asemenea unei vele galbene uriaşe. Panicată, domnişoara Crumley îl eliberă pe Michael şi apucă una dintre frânghiile desprinse. Fu ridicată de la pământ şi purtată pe peluză, cu izbituri puternice de ici-colo, până

când în cele din urmă dădu drumul frânghiei şi căzu cu faţa în jos, într-o băltoacă.

Michael alergă imediat lângă ea.

— Ajută-mă să mă ridic! ordonă femeia. Era acoperită cu noroi, îşi pierduse ambii pantofi, iar rochia îi era sfâşiată. Ajută-mă, ticălosule!

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Michael. Sincer.

Şi băgă mâna în buzunarul ei şi scoase cheile.

Ţipetele domnişoarei Crumley numindu-l „Hoţul!” îl urmăriră pe Michael până la uşa orfelinatului.

Înăuntru se dezlănţuise iadul. Copiii alergau de colo-colo în întuneric, ţipând de încântare din pricina sălbăticiei vremii de afară.

— Michael!

Kate apăru din mulţime, gâfâind, panica citindu-se în ochii ei mari; ţinea strâns la piept *Atlasul,* nepăsându-i dacă îl vedea cineva.

— Ai luat...

— Da!

În acel moment, când Michael ridică în aer inelul cu chei, auziră primul ţipăt. Venea de afară, din depărtare; dar răzbătu prin vânt şi ploaie şi încremeni fiecare copil din hol. Michael o privi pe sora lui; amândoi ştiau ce scosese acel sunet: un *morum cadi* – un Strigoi – unul dintre monştrii putreziţi, pe jumătate vii, cu care se luptaseră în Cambridge Falls. Iar acum, în timp ce ţipătul străpunse orfelinatul, Michael simţi familiara panică sufocantă.

„Chiar se întâmplă, gândi el. Ne-au găsit.”

Ţipătul se stinse. Copiii din hol reveniră la viaţă; dar teama puse stăpânire pe ei şi se luară în braţe, plângând. Kate smulse cheile din mâna lui Michael şi o luă la fugă, strigându-i să o urmeze.

Biroul domnişoarei Crumley era în turnul nordic, în vârful unor scări spiralate abrupte. Michael şi Kate goniră în susul treptelor în întuneric. În curând, o putură auzi pe Emma

deasupra lor, lovind uşa biroului, plângând.

— Lăsaţi-mă să ies! Lăsaţi-mă să ies! Cineva să mă ajute!

— Emma! strigă Kate. Suntem noi. Suntem aici!

Pipăind uşa, găsi gaura cheii, iar un moment mai târziu uşa era deschisă, iar Emma, mezina familiei, sora lor cea mică, era în braţele lui Kate.

— Eşti bine? o întrebă Kate. Nu eşti rănită?

— Sunt bine! Dar aţi auzit ţipătul?

— Ştiu.

Iar Kate păşi în birou, făcându-i semn lui Michael să o urmeze şi să închidă uşa.

Biroul domnişoarei Crumley era o cameră mică, rotundă, cu patru ferestre la distanţă egală de uşă. Avea o masă, două scaune, un dulap din oţel şi, rezemat de perete, un şifonier ciobit din lemn.

— Kate!

Emma era lângă una din ferestre; Michael şi Kate alergară lângă ea în timp ce un fulger brăzdă cerul. Sub ei, trei siluete ieşiră din pădure şi înaintau pe asfalt către orfelinat.

Copiii recunoscură mersul spasmodic al Strigoilor. Cele trei creaturi aveau săbii ameninţătoare.

Kate le dezvălui rapid planul său. Cu ajutorul *Atlasului* vor merge în Cambridge Falls. Dacă ei plecau, ceilalţi copii din orfelinat aveau să fie în siguranţă.

— Grăbiţi-vă, spuse Kate. Luaţi…

Chiar în acel moment, fereastra se sparse şi o mână de un verde mucegăit, pe jumătate descompusă, intră pe geam şi o prinse pe Kate de braţ. Emma ţipă şi o prinse pe Kate de cealaltă mână, cea în care ţinea *Atlasul.* Prin fereastra spartă Michael putu vedea silueta neagră a Strigoiului atârnând de peretele turnului.

— Michael! strigă Emma. Ajută-mă!

Michael sări lângă ea, o cuprinse pe Kate de mijloc şi începu să o tragă de lângă fereastră. Rafale de vânt suflau

în birou. Pentru un moment, Michael crezu că ei câştigau teren; apoi privi şi văzu cum creatura încă strângea braţul lui Kate şi începuse, de fapt, să se târască în încăpere.

— Opriţi-vă! spuse Kate. Nu faceţi altceva decât să îl trageţi înăuntru! Daţi-mi drumul!

— Ce? Chipul lui Michael era încă scufundat în spatele ei. Nu! Tu…

— Dă-mi drumul! Ştiu ce fac! Acum! Fă-o!

Glasul îi era atât de poruncitor, încât Michael şi Emma îi dădură drumul. Strigoiul intrase pe jumătate în cameră, degetele sale săpând în carnea antebraţului lui Kate. Un şuierat gâlgâi din gâtul creaturii. Michael îşi văzu sora plimbându-şi degetele printre paginile *Atlasului,* iar el realiză ce avea Kate de gând să facă. Kate îl privi pe Michael şi privirile li se întâlniră.

— Nu uita, spuse ea, orice s-ar întâmpla, ai grijă de Emma.

— Dar…

— Nu îţi uita promisiunea.

Iar apoi ea, împreună cu creatura, dispăru.

— Kate! strigă Emma. Unde s-a dus?

— Ea… l-a dus în trecut, bolborosi Michael. La fel cum a procedat cu Contesa. L-a dus în trecut pentru a scăpa de el.

Inima îi bubuia în piept. Puse o mână pe masă pentru a se domoli.

— Şi de ce nu s-a întors? Chipul Emmei era umed, fie din pricina ploii sau a lacrimilor, sau a amândurora, Michael nu ştia. Ar fi trebuit să fie înapoi imediat!

Emma avea dreptate. Dacă *Atlasul* funcţionase aşa cum ar fi trebuit, iar Kate lăsase Strigoiul în trecut, atunci ar fi trebuit să se întoarcă în acelaşi moment în care plecase. Deci, unde era Kate?

Ţipătul unui Strigoi răsună spre turn, iar ei auziră tropăitul unor paşi urcând scările, din ce în ce mai tare şi mai aproape. Copiii se îndepărtară de uşă.

Michael o auzi pe Emma strigându-i numele.

Ce trebuia să facă el? Ce putea să facă?

Apoi uşa se deschise brusc, dezvăluind silueta întunecată şi zdrenţăroasă a unui Strigoi, iar în acelaşi timp, o pereche de mâini îi prinse pe copii din spate.

CAPITOLUL TREI

Diavolul din Castel del Monte

— Şi iată-ne aici.

Intrară pe o alee îngustă. Ziduri dărăpănate din piatră îi încolţeau pe fiecare parte şi duceau într-o piaţă pustie. În urma lor aleea se sfârşea într-un zid înalt de piatră, în centrul căruia se afla uşa din lemn prin care intraseră. Ridicându-şi privirea peste zid, Michael putea vedea un crâng de măslini urcând dealul. Cerul era de un albastru perfect, iar aerul era fierbinte, uscat şi tăcut. Michael privi către sora sa; Emma analiza noile lor împrejurimi şi părea să fie teafără. Asta cel puţin era un lucru mare.

Michael se întoarse către bărbatul de lângă ei.

Era înalt şi subţire, cu păr alb, ciufulit, purta un costum din stofă destul de ponosit şi o cravată de un verde-închis care arăta de parcă tocmai ar fi scăpat dintr-un incendiu. Muştiucul unei pipe vechi ieşea din buzunarul hainei sale şi purta ochelari. Arăta exact cum şi-l amintea Michael.

Aranjându-şi propriii ochelari, Michael tuşi şi întinse mâna.

— Vă mulţumesc, domnule. Ne-aţi salvat viaţa.

Doctorul Stanislaus Pym strânse mâna băiatului.

— Desigur, spuse vrăjitorul. Cu cea mai mare plăcere.

Când Strigoiul năvălise pe uşa biroului domnişoarei Crumley, Michael simţise o mână pe umărul său şi întoarse capul, crezând că un alt *morum cadi* se strecurase prin spatele lor şi că sfârşitul sosise. Dar mâna de pe umărul său, precum şi cea de pe umărul Emmei, nu aparţinuse

unui Strigoi. Spre totala sa surprindere, Michael îl văzu pe vrăjitor, Stanislaus Pym, aplecându-se către ei din şifonier, iar înainte ca Michael să poată spune ceva, el şi sora sa fuseseră traşi înăuntru, iar uşa fusese închisă în urma lor. Michael se trezi în întuneric, înghesuit între peretele şifonierului şi cotul vrăjitorului. Nările i se umplură cu mirosul de tutun al doctorului Pym şi de mirosul umed şi acru al pantofilor domnişoarei Crumley. În birou puteau auzi cum Strigoiul arunca scaune din calea sa, îndreptându-se către ei; apoi doctorul Pym murmură: „Încă o întoarcere”, apoi urmă un clic ascuţit, şi chiar în momentul în care Michael era convins că o sabie avea să străpungă peretele şifonierului, doctorul Pym deschise uşa, iar Strigoiul şi biroul domnişoarei Crumley dispăruseră, înlocuiţi fiind de ziduri de piatră, cer albastru şi linişte.

— Vreţi să încetaţi să vă mai strângeţi mâinile?! strigă Emma. Ce este în neregulă cu voi?

Michael eliberă mâna vrăjitorului.

— Eram doar politicos, spuse el.

— Doctore Pym! Glasul Emmei era disperat. Trebuie să te întorci! Trebuie să o găseşti pe Kate! Ea…

— A folosit *Atlasul.* Ştiu. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Cât de repede putură, Michael şi Emma îi povestiră despre furtună, despre captivitatea în turn, despre cum Strigoiul o apucase pe Kate, cum Kate şi Strigoiul dispăruseră împreună…

— Probabil că a încercat să îl ducă în trecut, spuse Michael şi apoi îi povesti vrăjitorului – care, datorită plecării sale bruşte din Cambridge Falls în urmă cu opt luni, nu era încă la curent cu anumite evenimente – cum Contesa reapăruse în ajunul Crăciunului şi cum descoperise Kate că putea folosi *Atlasul* fără o fotografie, cum o dusese pe vrăjitoare departe, în trecut, şi o abandonase acolo.

— Sunt sigur că a procedat la fel şi cu Strigoiul, spuse Michael. Doar că nu s-a mai întors.

— Deci trebuie să o găseşti! plânse Emma. Grăbeşte-te!

— Da, desigur, spuse vrăjitorul. Acum, dacă mergeţi drept înainte, pe partea cealaltă a pieţei este o cafenea. Aşteptaţi-mă acolo.

— Dar, doctore Pym, fu Michael nevoit să întrebe, unde suntem?

— Italia, primi răspunsul.

Apoi vrăjitorul se întoarse şi păşi spre uşa din lemn pe care sosiseră acolo. Michael era confuz. Unde era şifonierul domnişoarei Crumley? Cum ajunseseră deodată în Italia? Unde pleca doctorul Pym? Apoi văzu cum vrăjitorul scoase o cheie de aur din buzunar, deschise uşa, păşind de partea cealaltă a zidului şi închizând uşa în urma sa, cu acelaşi *clic* de mai devreme. Curios, Michael merse lângă zid, ascultă pentru un moment, apoi deschise uşa.

O capră se holba la el.

— O va găsi. Emma nu se mişcase, dar se îmbrăţişa pe sine de parcă ar fi putut în fiecare moment să se prăbuşească. Doctorul Pym o va găsi.

Michael nu spuse nimic.

Împreună merseră tăcuţi pe alee. Când ajunseră în piaţă, Michael observă că se aflau pe panta unui deal şi că oraşul nu avea o mărime anume. O biserică se ivi în stânga lor. Un câine alb sări pe lângă el. Dincolo de piaţă era cafeneaua. Avea un paravan roşu şi două mese libere afară.

O perdea din mărgele colorate atârna pe uşă, iar copiii intrară prin ea într-o încăpere bine iluminată, cu pereţi duri din piatră, asemenea pereţilor unei peşteri. Cafeneaua era pe jumătate plină cu bărbaţi şi femei mai în vârstă, iar ei zăriră o femeie cu părul negru-cenuşiu prins într-un coc, care purta o rochie de un verde pal pe sub un şorţ alb. Era mai scundă decât Michael şi Emma şi se mişca prin cameră asemenea unui ţânţar, bâzâind pe ici, pe colo, depozitând sticle de vin şi apă, strângând vasele. Zărindu-i pe copii, îi conduse la o masă, vorbind rapid în italiană, şi fără să i se

ceară aduse două pahare şi o sticlă de limonadă spumoasă.

— Totul va fi bine, spuse Michael. Doar vorbim despre Kate, nu-i aşa?

Emma nu îi răspunse. Chipul îi era tensionat de îngrijorare. Dar se întinse şi îl luă pe Michael de mână.

Copiii statură acolo pentru aproape o oră, limonada bolborosind uşor înaintea lor. Grupuri de bărbaţi şi femei se perindau prin cafenea. Bărbaţii erau uscăţivi, cu chipuri aspre şi purtau costume vechi şi închise la culoare, cămăşi albe şi pălării negre; arătau ca şi cum stătuseră afară întreaga lor viaţă. Femeile aveau părul întunecat, la fel şi ochii, iar mâinile le erau aspre din pricina muncii. Femeia micuţă cu şorţ îi brusca pe toţi. Îi împingea către scaune. Le aducea mâncare şi vin, deşi ei nu comandaseră. Iar Michael putea vedea că bărbaţilor şi femeilor le plăcea lucrul ăsta; cu cât femeia îi împingea mai mult, cu atât râsetele şi conversaţiile umpleau restaurantul.

„Este un loc bun, gândi Michael. Un refugiu.” Şi înţelese de ce vrăjitorul îi trimisese acolo.

Emma sări în picioare, iar Michael se întoarse şi îl văzu pe doctorul Pym păşind printre mărgelele perdelei de la uşă.

Michael simţi cum inima îi sare din piept. Vrăjitorul era singur.

Doctorul Pym se aşeză pe un scaun.

— Ei bine, veţi fi uşuraţi să aflaţi că *morum cadi* au părăsit orfelinatul şi nici domnişoara Crumley, nici ceilalţi copii nu au fost răniţi.

— Şi? strigă Emma. Unde este Kate? Ai spus că o vei găsi!

Conversaţiile din jurul lor încetară; bărbaţii şi femeile întoarseră privirile în direcţia lor.

Vrăjitorul oftă.

— Nu am găsit-o. Îmi pare rău.

Michael strânse piciorul de lemn al mesei şi respiră adânc de câteva ori.

— Poate nu ai căutat bine! Glasul Emmei era acum singurul sunet din restaurant. Poate că nu este la orfelinat! Trebuie să continui căutarea! Vom veni cu tine! Haideţi!

Începu să îl tragă pe vrăjitor de pe scaunul lui.

— Emma. Vocea bătrânului era calmă şi joasă. Katherine nu s-a întors în prezent. În Baltimore sau în oricare altă parte…

— *Nu ai de unde să ştii asta…*

— Ba da, ştiu. Acum, te rog, stai jos. Atragi atenţia. Emma îi eliberă îmbufnată braţul şi se aşeză în scaunul său. Discuţiile de la celelalte mese se reluară. Femeia micuţă zbură la masa lor, aşeză un pahar de vin roşu înaintea vrăjitorului şi plecă.

— Trebuie să analizăm logic situaţia. Doctorul Pym îşi păstră glasul jos. Să spunem că Katherine a folosit într-adevăr *Atlasul* pentru a călători în trecut şi a scăpa de creatura aceea. De ce nu s-a întors imediat? Poate că totuşi ceva sau cineva a împiedicat-o…

Emma lovi cu pumnul în masă.

— Deci, trebuie să o ajutăm! Asta tot încerc să spun! Trebuie să facem ceva!

— Are dreptate, spuse Michael. Trebuie să ne gândim la un plan! Trebuie…

— Dar lucrul pe care trebuie să îl înţelegeţi amândoi – vrăjitorul se aplecă înainte – este că, dacă sora voastră este captivă în trecut, atunci nici voi, nici eu, nici altcineva nu poate face absolut nimic în legătura cu asta. Nu putem ajunge la ea. Asta e realitatea şi trebuie să o acceptaţi.

Michael şi Emma deschiseră gurile pentru a-l contrazice, dar nu ieşi niciun cuvânt. Fermitatea dură a afirmaţiei vrăjitorului, modul rece şi precis cu care fusese rostită, îi lăsă fără cuvinte.

— Totuşi, iar cu aceste cuvinte doctorul Pym îşi reluă atitudinea normală de bunic, nu cred că asta s-a întâmplat. Sora voastră este una dintre cele mai remarcabile persoane

pe care le-am întâlnit – ceea ce, având în vedere cât de lungă a fost viaţa mea, spune ceva. Indiferent de obstacole, dacă există o cale de a se întoarce, ea o va găsi.

— Deci… Ochii Emmei înotau în lacrimi, iar ea îşi împreună mâinile pentru a le împiedica să mai tremure… De ce nu a făcut-o?

Vrăjitorul zâmbi.

— Draga mea, cine a spus că nu a făcut-o?

— Tu! Tocmai ai spus…

— Aha! exclamă Michael.

Atât doctorul Pym, cât şi Emma îl priviră.

— Ştii ce urmează să spun? întrebă vrăjitorul.

— Păi… nu chiar, recunoscu Michael. Dar mi s-a părut că… Scuze.

— Permiteţi-mi să vă explic natura timpului. Bătrânul îşi scufundă degetul în paharul cu vin şi trasă o linie de picături roşii pe suprafaţa mesei. Nu trebuie să vă închipuiţi că timpul este un drum care se desfăşoară înaintea noastră. Tot timpul – trecut, prezent şi viitor – deja există. Să spunem că suntem aici. Arătă către un punct din centrul liniei. Iar sora voastră a fost aici, în trecut; apoi a ales să sară peste noi şi să aterizeze aici, în viitor. În acest caz, trebuie să mergem înainte şi, în cele din urmă, ne vom întâlni cu ea.

— Vrei să spui, zise Michael, că brusc mâine va fi aici?

— Mâine, poimâine, peste o săptămână – nu putem spune când.

— Dar de ce ar face asta? întrebă Emma. De ce nu s-a întors pur şi simplu înapoi?

Bătrânul ridică din umeri.

— Cine ştie? Va trebui să o întrebăm când o vom vedea. Până atunci trebuie să ne continuăm viaţa. Asta este ceea ce şi-ar dori ea.

Michael o văzu pe Emma încuviinţând. Vrăjitorul îi dăduse o fărâmă de speranţă, iar fata se agăţa de ea cu ambele

mâini. În ceea ce îl privea pe el, lui Michael îi venea greu să creadă că Kate îi aştepta undeva în viitor; îşi dorea să creadă asta, cu disperare. Dar dacă doctorul Pym se înşela? Dacă nu avea să o mai vadă vreodată pe Kate? Îşi imagină viaţa mergând înainte, fără sora lor, iar drumul era întunecat.

Sorbi din limonada sa, apoi puse jos paharul. Băutura îşi pierduse acidul.

Doctorul Pym se uită la ceas şi sugeră să comande cina. Vorbi cu femeia cea scundă – *signora* o numise el – în italiană, în timp ce Emma aruncă o privire prin restaurant, spunând:

— Ia nişte chestie din aia! Şi ce mănâncă tipul ăla chel de acolo!

„Era uimitoare, gândi Michael, schimbarea care intervenise în starea surorii sale mai mici.” Emma acceptase teoria vrăjitorului cu toată inima. Pentru ea era limpede! Kate sărise în viitor, iar tot ce aveau ei de făcut era să meargă înainte şi o vor întâlni. Orice altă posibilitate dispăruse din mintea sa.

„Ce bine trebuie să fie să fii mic”, gândi Michael şi oftă obosit.

În timp ce mâncarea începu să sosească – paste cu mazăre şi cârnaţi, o salată de roşii galbene şi roşii, acoperită cu bucăţi pufoase de brânză şi fâşii verzi de busuioc, o pizza cu usturoi şi ceapă şi peştişori mici pe care Emma îi adună şi îi puse pe farfuria fratelui său – Michael îşi dădu silinţa să mănânce, dar fiecare îmbucătură era un chin.

— Acum, zise vrăjitorul rulându-şi pizza asemenea unui taco, vreau să îmi cer scuze că nu am putut răspunde scrisorilor voastre. Le-am primit, să ştiţi. Oricum, suntem împreună acum şi vreau să aud fiecare detaliu din vieţile voastre de după Crăciun, ceea ce nu mi-aţi spus în scrisori.

Sunt numai urechi.

Copiii protestară că el ar trebui să răspundă primul întrebărilor lor, dar vrăjitorul insistă, iar ei cedară, povestindu-i despre cât de groaznic era Orfelinatul Edgar Allan Poe, şi domnişoara Crumley, despre populaţia sălbatică de pisici care îi invadase întreaga vară şi despre friptura misterioasă pe care bucătarul continua să le-o servească, despre săptămâna din iulie când duşurile se defectaseră şi oamenii de la o stradă distanţă se plânseseră în legătură cu mirosul; o poveste conducea la o alta, iar când terminară, Michael descoperi că gâtul şi umerii săi erau mai puţin tensionaţi, că mâncase două porţii de paste şi că lucrurile nu mai păreau atât de grave ca înainte şi mai înţelese şi că acesta fusese de fapt planul vrăjitorului în tot acest timp.

— Cât de teribil, rosti doctorul Pym. Acum, presupun că aveţi câteva întrebări pentru mine.

— Mda, spuse Emma cu gura plină. Unde ai fost în tot acest timp? Unde este Gabriel? De ce ai plecat atât de brusc de Crăciun? Cine este tipul ăsta idiot, Magnus cel Teribil? Şi unde îi ţine pe părinţii noştri?

— Şi ce facem aici? adăugă Michael.

— Dumnezeule, ce potop! Dar voi răspunde mai întâi la ultima întrebare. Oh, Doamne! Vrăjitorul mâncase paste şi un strop mare de sos îi murdărise cravata. Îşi căută şerveţelul – era chiar înaintea lui şi, nevăzându-l, şterse sosul cu degetul şi apoi îl băgă în gură. Aşadar, suntem aici, în fermecătorul orăşel Castel del Monte, pentru a ne întâlni cu un bărbat. Întâmplarea face că eu eram în drum spre această aşezare când am primit o scrisoare de la sora voastră…

— Cea pe care a trimis-o azi! spuse Michael. Ce scria în ea?

— Ajung mai târziu la partea aceasta. Dar mi-am deviat mediat traseul spre Baltimore şi apoi, din moment ce eraţi

cu mine, mi s-a părut mai simplu să vă aduc şi pe voi aici. Cât despre Gabriel, el se află într-o misiune pentru mine, aceeaşi misiune, aş putea spune, care ne-a îndepărtat atât de brusc în timpul Crăciunului trecut. Prefer să nu intru în detalii pentru moment.

— Ce surpriză, spuse Emma. Hei, putem să mai luăm gogoşi din alea cremoase? Pentru că pe aceea ai înfulecat-o.

Înainte ca doctorul Pym să poată comanda, signora aşeză deja una înaintea Emmei.

— Şi părinţii noştri? întrebă Michael. Ai aflat unde sunt ţinuţi prizonieri?

— Nu, spuse vrăjitorul. Nu, mă tem că nu am aflat.

Copiii se pleoştiră din nou. Niciunul dintre ei nu vorbea. În cele din urmă, tăcerea fu spartă când un clopot începu să bată în piaţă. Doctorul Pym bătu din palme.

— Iar acesta este semnalul nostru. Restul întrebărilor va trebui să aştepte.

O chemă pe micuţa signora şi se conversară în italiană. Michael profită de moment pentru a căuta prin geanta sa. Avea acolo antologia *Totul despre pitici,* medalia regelui Robbie care îl proclama Gardian Regal al Tuturor Tradiţiilor şi Istoriei Piticilor, jurnalul său, creioane şi stilouri, un briceag, o busolă, o cameră video şi gumă. Mereu avea grijă ca geanta să îi fie complet echipată pentru asemenea urgenţe şi simţi un fior plăcut de satisfacţie la vederea tuturor obiectelor.

Deodată urmă un bubuit asurzitor, iar Michael îşi ridică privirea din geantă şi văzu că femeia scăpase un platou mare, împrăştiind tăiţei şi sos de roşii pe toată podeaua. Gesticulă către Michael şi Emma şi începu să vorbească în italiană. Părea să îl implore pe vrăjitor. Doctorul Pym răspunse, iar femeia îşi făcu de câteva ori cruce. Întregul restaurant deveni tăcut.

— Ce se întâmplă? şopti Emma.

Michael dădu din cap; habar nu avea.

— Copii, spuse doctorul Pym, punând câteva bancnote pe masă, ar trebui să plecăm.

Cei aflaţi în local îi urmăriră părăsind restaurantul. În piaţă erau singuri, cu excepţia câinelui alb dinainte, şi chiar şi animalul părea să îi privească cu atenţie. Apusul în soarelui părea să fi aruncat asupra lumii un val sclipitor de chihlimbar.

— Pe aici, spuse doctorul Pym şi se îndreptă în josul străzii principale cu paşi grăbiţi.

Satul se termina după numai o sută de metri, iar doctorul Pym urcă dealul, conducându-i pe copii pe o poartă, într-o livadă de măslini. Pământul era uscat şi pietros.

— Doctore Pym, spuse bosumflată Emma, ce s-a întâmplat la cafenea? Ce se petrece?

— V-am spus că suntem aici pentru a ne întâlni cu cineva. Ceea ce nu v-am spus este că îl caut pe acest individ de aproape un deceniu. De-abia de curând i-am dat de urmă în acest sat. M-aţi auzit întrebând-o pe signora unde îi pot găsi casa.

— Asta este tot? Asta a făcut-o să scape farfuria?

— Da, se pare că acest om este privit de localnici ca un fel de Diavol. Sau poate ca însuşi Diavolul. Signora a fost puţin tulburată.

— Este periculos? întrebă Michael. Apoi adăugă: Sunt cel mai mare acum, sunt răspunzător pentru siguranţa Emmei.

— O, te rog, oftă Emma.

— Nu aş spune că este periculos, zise vrăjitorul. Cel puţin, nu foarte periculos.

Îşi continuară drumul, urmând o potecă îngustă şi şerpuită. Puteau auzi capre behăind în depărtare, clopotele din jurul gâturilor lor răsunând în aerul liniştit. Tulpini şi fire de iarbă uscată zgâriau gleznele copiilor. Lumina se stingea, iar în curând Michael nu mai zărea satul în urma lor. Poteca se opri la un zid dărăpănat din piatră. Ataşată de

perete era o bucată de lemn pe care era inscripţionat cu vopsea neagră un mesaj.

— Ce scrie? întrebă Emma.

Vrăjitorul se aplecă înainte pentru a traduce.

— Spune aşa: „Dragă Imbecil” – o, Doamne, ce început – „eşti pe punctul de a intra pe o proprietate privată. Intruşii vor fi împuşcaţi, spânzuraţi, bătuţi cu bâte, împuşcaţi din nou; ochii le vor fi ciuguliţi de ciori, ficaţii – prăjiţi” – vai, asta este dezgustător şi continuă aşa... Sări direct la final. „Aşa că întoarce-te din drum acum, idiotule! Cu sinceritate, Diavolul din Castel del Monte.” Doctorul Pym se îndreptă. Nu sună foarte ispititor, nu-i aşa? Ei, haideţi totuşi.

Şi sări zidul.

Michael se gândi dacă nu cumva era mai înţelept să strige înainte, dar Emma deja sărise pe partea cealaltă a zidului, iar el se grăbi să o urmeze. Nici nu se îndepărtară bine de zid, când se auzi o bubuitură şi ceva şuieră printre crengile de deasupra capetelor lor. Michael şi Emma se culcară pe burtă, la pământ.

— Ştiaţi că – doctorul Pym se opri din mers, dar rămase în picioare – tocmai a tras în noi.

— Serios? spuse Emma. Ea şi Michael erau culcaţi la pământ. Credeţi?

Încă o bubuitură şi o bucată de scoarţă fu spulberată de pe un copac din apropiere.

O voce strigă ceva în italiană.

— O, sincer, spuse doctorul Pym, asta este ridicol. Strigă în susul dealului: Hugo! Vrei, te rog, să încetezi să mai tragi în noi? Este extrem de neplăcut!

Urmă un îndelung moment de tăcere.

Apoi vocea, de data aceasta în engleză, întrebă:

— Cine e acolo?

Ţinându-şi capul jos, Michael ridică privirea în susul pantei. Printre copaci zări o căsuţă din piatră, dar nu putu vedea unde era ascuns bărbatul.

— Sunt Stanislaus Pym, Hugo! Aş vrea să vorbesc cu tine!

Urmă un râset sălbatic.

— Pym? Nerodule! Nu puteai să citeşti semnul? Intruşii vor fi împuşcaţi! Acum, fă cale-ntoarsă şi mişcă-ţi hoitul senil în josul muntelui înainte ca eu să fac lumii o favoare şi să îţi trag un glonţ prin talmeş-balmeşul ăla terciuit pe care tu îl numeşti creier! Ha!

— Hugo! Vrăjitorul îi vorbi ca unui copil neastâmpărat. Chiar crezi că am bătut atâta cale doar pentru a pleca? Vin sus!

Michael avu impresia că îl auzi pe bărbat bombănind furios.

— Hugo!

Urmă un răget de furie, apoi glasul spuse:

— Atunci vino sus, de ce nu o faci? Mereu am ştiut că respectul pentru proprietatea privată este greu de înţeles pentru capacitatea ta mentală limitată!

Apoi se auzi un sunet ca şi cum cineva ar fi lovit cu furie într-un copac.

Doctorul Pym privi în jos, spre copii.

— Sunteţi în siguranţă acum.

— Sunteţi sigur? întrebă Michael.

— Mda, spuse Emma. Poate că ar trebui să mergeţi primul.

— Este în regulă. Aveţi încredere în mine.

Copiii se ridicară şi îşi şterseră praful de pe braţe şi picioare. Mai erau încă cincizeci de metri până la căsuţă, dar bărbatul nu apăru până ce nu ajunseră la zece metri de uşă, când îşi făcu apariţia de după o căruţă răsturnată. Înfăţişarea sa era foarte izbitoare. Avea un trup scund şi îndesat şi o faţă mare. Hainele sale păreau uzate şi prea puţin spălate. Părul şi barba îi erau dezordonate şi nu fuseseră tunse şi aranjate de ceva vreme. Sprâncene groase îi acopereau ochii, dar mesajul din ei era limpede:

acest bărbat era pregătit să lupte împotriva întregii lumi. În mâna stângă ţinea o puşcă.

— Stanislaus Pym, surâse dispreţuitor bărbatul. Nu este asta ziua mea norocoasă? Sunt surprins că ţi-au trebuit doar zece ani să mă găseşti. Probabil că ai avut ajutor.

— Nu ar fi trebuit să dispari, Hugo. Ai făcut lucrurile foarte dificile.

— Iar tu ar trebui să încerci să nu mai fi un furuncul atât de pompos! Dar lumea nu este un loc perfect.

Apoi se întoarse şi intră pe uşa colibei. Doctorul Pym şi Emma îl urmară, Emma strâmbând imediat din nas la simţul mirosului. Michael intră ultimul, dar înainte de a intra se opri pentru o clipă în pragul uşii. Lângă el era un cufăr vechi din lemn, iar pe cufăr o fotografie alb-negru înrămată. În ea erau imortalizaţi doi bărbaţi cu robe lungi şi negre, stând înaintea unei clădiri din piatră. Cel mai înalt dintre ei era mai tânăr cu vreo zece ani şi ţinea în mână ceea ce părea a fi o diplomă. Purta ochelari, iar mâna i se odihnea pe umărul celui de-al doilea, un bărbat scund şi îndesat, cu părul negru şi dezordonat. Bărbatul cu părul negru era Diavolul din Castel del Monte.

Chiar în acel moment, adevăratul Diavol din Castel del Monte apăru şi trânti fotografia cu faţa în jos.

— Nu-ţi băga nasul unde nu îţi fierbe oala, urlă el. Michael rămase acolo pentru alte câteva secunde, aşteptând ca inima să i se domolească. Nu ştia de ce vrăjitorul îi adusese aici sau cine era bărbatul cu părul negru. Dar un lucru îl ştia sigur: bărbatul tânăr şi înalt din fotografie era tatăl său.

CAPITOLUL PATRU

Doctorul Hugo Algernon

— Închide uşa, băiete, te rog!

Michael se întrebă dacă era o idee chiar atât de bună. Locuinţa bărbatului mirosea precum un grajd. Şi, de fapt, jumătate din ea era acoperită cu grămezi de paie murdare şi păreau să fie ale caprelor. Trei dintre animale leneveau lângă peretele din spate, molfăind şi privindu-i pe vizitatori cu expresii placide. Partea stângă a colibei părea să fie rezervată bărbatului. Lângă cufăr era o saltea ce părea inconfortabilă şi plină de cocoloaşe. O masă veche din lemn şi două scaune. Un felinar cu gaz. Un şemineu în care fumegau câţiva buşteni aprinşi. O colecţie de vase nespălate, tigăi, căni, farfurii, castroane. Şi sute de cărţi. Multe dintre cărţi păreau să fi fost roase sau parţial mâncate, probabil de către şoareci sau de patrupedele din cameră sau, Michael aproape că îşi putea imagina, de bărbatul cu părul negru în diferite răbufniri de furie.

În timp ce Michael închise uşa, bărbatul se luptă cu un ţap care începuse să rumege un teanc de hârtii.

— Dă-i drumul, ticălosule! Te avertizez, Stanislaus!

Dură un moment până ce Michael înţelese că bărbatul vorbea cu ţapul.

— Hugo, spuse zâmbind vrăjitorul, l-ai numit pe micuţul ăsta după mine? Sunt emoţionat.

— Nu fi, mormăi bărbatul, încă prins în lupta pentru paginile de hârtie. Este cel mai prost ţap din Italia. Am vrut ca numele său să reflecte intensitatea ignoranţei lui! Al tău

era alegerea evidentă – *arrrgh!*

Ţapul se smuci înapoi, iar bărbatul îşi pierdu strânsoarea şi căzu în fund. Cu un behăit triumfal, ţapul ieşi pe uşa din spate, împrăştiind foile încolo şi-ncoace.

— Zece ani am lucrat la Cartea aia! strigă bărbatul, sărind în picioare şi scuturând amenințător pumnul către ţapul ce se îndepărta. De fiecare dată când fac un progres, unul din idioţii ăştia merge şi mănâncă munca mea. Deşi, probabil, sunt judecători mai buni ai materialului decât aşa-zişii experţi. Îi aruncă o privire încruntată doctorului Pym. Prezenta companie este inclusă, desigur.

— Deci asta ai făcut în tot acest timp? întrebă vrăjitorul. Scriai o Carte? Despre ce este vorba, dacă îmi permiţi întrebarea?

— Este numită *O Istorie a Prostiei în Lumea Magică* şi nu mai este nevoie să spun că tu apari destul de des. Chiar m-am gândit să îţi includ şi fotografia, dar nu am vrut să sperii potenţialii cititori. Ha!

— Cu siguranţă, am făcut partea mea de greşeli, răspunse vrăjitorul.

— Ascultaţi-l! Domnul Sunt-atât-de-rezonabil! Dacă aş fi în locul tău, Pym, mă îndoiesc că aş înceta vreodată să îmi trag pumni în faţă! Un mic ceainic atârna deasupra unui foc, iar bărbatul îşi turnă o ceaşcă din cea mai fierbinte şi mai neagră cafea pe care Michael o văzuse vreodată. Bolborosea la gura ceainicului asemenea vulcanilor noroioşi. Bărbatul spuse că le-ar fi oferit şi lor, dar se temea că le-ar fi lăsat impresia că dorea ca ei să rămână. Apoi, fără niciun avertisment, se întoarse şi îl fixă cu privirea pe Michael.

— Te cunosc?

— Nu, spuse jenat Michael. Noi… nu ne-am mai întâlnit.

— Hugo, aceştia sunt prietenii mei, Michael şi Emma. Copii, acesta este doctorul Hugo Algernon.

— Da, da, da, spuse bărbatul, prăbuşindu-se într-un

scaun. Să terminăm odată cu asta. Ce vreţi? Să mă recrutaţi pentru încă unul din planurile voastre idioate? Puteţi să uitaţi de asta. M-aţi păcălit odată, dar nu se va mai întâmpla niciodată!

Vrăjitorul îşi trase un al doilea scaun, iar copiii îşi găsiră loc pe o chiuvetă întoarsă cu susul în jos, care, conform aparenţelor, nu fusese niciodată folosită.

— Mă aflu aici, spuse doctorul Pym, din două motive. Dar trebuie să îţi spun cât de enervant a fost să îţi dau de urmă...

— Nimeni nu ţi-a cerut să o faci.

Vrăjitorul oftă.

— Sunt aici pentru a te avertiza. Şi pentru a-ţi pune o întrebare.

— O avertizare? Din partea ta? Ha! Să o auzim!

— Jean-Paul Letraud şi Kenji Kitano sunt amândoi morţi.

Michael putea observa că vestea avu un anume efect asupra bărbatului, deşi el încerca să se poarte de parcă nu ar fi fost aşa.

— Ucişi?

— Da.

— Când?

— Despre Jean-Paul am aflat în ziua de Crăciun. Despre Kenji, câteva săptămâni mai târziu.

Michael privi către sora sa şi văzu pe chipul ei aceeaşi expresie care probabil era şi pe al lui.

— Doctore Pym...

— Da, băiete, asta m-a determinat să mă despart de voi de Crăciun. Jean-Paul şi Kenji îmi erau atât prieteni, cât şi tovarăşi magicieni. V-aş fi spus mai devreme, dar cafeneaua signorei nu părea locul adecvat pentru a intra în detalii.

— Cine a fost? întrebă Michael. Adică, cine i-a ucis? A fost...

— Cine i-a ucis? urlă bărbatul cel păros. Cine crezi că i-a

ucis? Magnus cel Teribil! Cel Nemuritor! Cel…

— Da, spuse doctorul Pym, întrerupându-l. Sau, mai precis, adepţii săi.

Hugo Algernon sări în picioare şi începu să meargă înainte şi înapoi, lovindu-şi pumnii unul de altul şi mârâind.

— Asta nu trebuia să se întâmple, Stanislaus! Îţi aminteşti? Eu da! Îmi amintesc! Îmi amintesc că ne-ai adus pe toţi împreună. Şi imită, prost, vocea vrăjitorului: Trebuie să acţionăm acum. Trebuie să terminăm cu puterea asta o dată pentru totdeauna. Rânji. A mers destul de bine, nu crezi? Ha!

— Chiar a funcţionat, spuse vrăjitorul. Puterea lui a fost cu mult redusă.

— O, redusă, da, redusă. Spune-le asta lui Jean-Paul şi lui Kenji. Sunt sigur că îţi vor da dreptate. Redusă, ha!

Doctorul Pym oftă.

— Nu am venit să mă cert, ci doar să îţi spun să fii precaut. Îi caută pe toţi cei care odată s-au ridicat împotriva sa.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Emma. Despre ce vorbeşti tu?

— Draga mea…

— Emma are dreptate. Michael încercă să se ridice şi să pară cât mai mult a fi fratele cel mare. Îmi pare rău, dar întotdeauna spui că nu este timpul pentru explicaţii şi apoi – ne duci în cine ştie ce loc, şi noi habar nu avem de ce ne aflăm acolo şi oameni nebuni trag în noi – fără supărare, doctore Algernon –, dar nu este corect! Cine este Magnus cel Teribil? Ce vrea? Despre ce vorbiţi voi doi? Meritäm să ştim ce se petrece!

Acesta fu unul dintre cele mai lungi discursuri ţinute de Michael vreodată, iar când termină, rămase fără aer. Emma se holba la el, cu ochii mari de uimire.

— Ha! Hugo Algernon dădu cu pumnul în masă. Băiatul are personalitate. Haide, spune-le, Pym! Spune-le tot ce ai

reuşit să afli despre Magnus cel Teribil în mii de ani! Nu ar trebui să dureze mai mult de zece secunde!

Bătrânul vrăjitor se încruntă, dar în cele din urmă încuviinţă.

— Hugo încearcă să fie certăreţ, dar are un argument bun. Cunoştinţele noastre – ale mele – despre Magnus cel Teribil sunt, din nefericire, incomplete. Cred că este un bărbat. Şi în vrăjitor puternic, cu siguranţă. În afară de asta, este un mister. Originile sale. Numele său real. Nu vă pot spune nimic. Ceea ce vă pot spune este că sunt pe acest pământ încă de când au fost ridicate primele oraşe în deşert şi întotdeauna a existat un Magnus cel Teribil. Puterea sa creşte şi descreşte. Se ridică şi este învins din nou. Iar de când au fost create Cărţile, singurul său scop este să intre în posesia lor.

— Nu-i rău, spuse bărbatul. Douăzeci de secunde. Ştii mai multe decât credeam.

Vrăjitorul continuă:

— De-a lungul timpului am făcut încercări de a ne confrunta cu el. Ultima oară s-a întâmplat în urmă cu patruzeci de ani impari. Am strâns laolaltă un grup de magicieni, vrăjitoare, magi – doctorul Algernon aici de faţă aflându-se printre ei. L-am vânat. Ne-am luptat cu el. Mulţi dintre prietenii noştri au pierit. Dar noi am triumfat. A fost distrus.

Hugo Algernon scoase încă un „Ha!” dispreţuitor şi azvârli ceaşca goală peste umăr, făcând caprele să se îngrămădească spre uşa din spate.

— Sau aşa am crezut. Doctorul Pym îşi frecă ochii. Ceea ce am aflat a fost că moartea nu era o închisoare pentru unul ca el. Chiar şi captiv în lumea morţilor, spiritul său a continuat să îşi reverse influenţa şi puterea asupra adepţilor săi.

— Iar acum, spuse Hugo Algernon, îşi reglează conturile.

— Face mai mult decât atât, prietene. Construieşte o

armată. Vrăjitorul îi privi pe copii. Aţi întrebat despre Gabriel. În timp ce l-am căutat şi avertizat pe cei care care odată m-au ajutat împotriva lui Magnus cel Teribil, el a supravegheat mişcările inamicului. De când l-aţi văzut ultima oară, a fost într-un pericol constant. Doctorul Pym se întoarse către bărbat. Puterea inamicului creşte, Hugo. Te poţi ascunde pe muntele ăsta şi poţi spune că lumea este plină de proşti. Dar un război se apropie. Şi te va găsi chiar şi pe tine.

Pentru o clipă, bărbatul bărbos şi sălbatic păru cumpătat. Apoi gura i se transformă într-un rânjet batjocoritor.

— Avertisment recepţionat şi deja uitat. Acum, care este întrebarea ta? Fii rapid! Trebuie să îţi găsesc tizul înainte să mănânce şi restul cărţii mele. Mi-a venit ideea unui nou capitol cât timp ai vorbit tu. Este intitulat „Fraieri bătrâni şi paranoici”! Ha!

— Foarte bine, spuse vrăjitorul. Mi-ar plăcea să aflu despre ultima dată când i-ai văzut pe Richard şi Clare Wibberly.

Afară, umbrele începură să se alungească, iar doctorul Algernon aprinse felinarul. Înainte de a-l aşeza pe masă, îl ţinu în dreptul feţei Emmei şi a lui Michael. Îl privi pe Michael câteva momente îndelungate.

— Ştiam eu. Eşti leit tatăl tău!

— Serios? Michael realiză că rânjea cu gura până la urechi. Adică… serios?

— Aşa am spus, nu? Eşti surd?

— Nu…

— Arăţi exact ca el. Nu mă face să o spun din nou. Privi către Emma. Voi doi sunteţi gemeni?

— Nu! spuse Michael, oarecum cu ardoare. Eu sunt cu un an mai mare.

— Păi, din punct de vedere tehnic, spuse Emma, amândoi avem doisprezece ani. Tehnic.

Michael era pe punctul de a o contrazice, când bărbatul vorbi:

— Unde este al treilea, Pym? Se presupune că există şi un al treilea.

— Din nefericire, nu a putut fi cu noi în această seară. Dar ne aşteptăm să o revedem curând.

— Da, spuse Emma. Foarte, foarte curând.

Bărbatul mormăi şi puse felinarul pe masă.

— Nu ştiu ce v-a spus Pym. Nu multe, pun pariu. Dar mulţi dintre noi, cei care acţionam ca magicieni, am sfârşit oscilând între două lumi, cea magică şi cea pământeană. Aveam slujbe adevărate; unii idioţi aveau familii. Pe lângă celelalte activităţi, să le numim *extracurriculare,* ale mele, am predat folclor şi mitologie la Yale. Tatăl vostru a fost un student absolvent. Şi spre deosebire de ceilalţi studenţi, nu era un idiot total. Mi-am dat seama imediat că ştia că magia era reală. Realizezi asta în departamentele de folclor. Oamenii şi-au dat seama de adevăr, dar nu pot veni la facultate să studieze magia. Aşa că studiază folclor şi mit, simţind că acele poveşti reflectă modul în care era organizată lumea în trecut. Acesta a fost tatăl vostru.

— Eram necugetat pe atunci, aproape la fel de necugetat precum domnul Creier de Budincă, aici de faţă. Credeam că magia are o şansă. Că oamenii precum tatăl tău puteau fi de ajutor. Aşa că l-am adus cu mine. L-am învăţat tot ce am putut. Îmi amintesc că avea o afecţiune neobişnuită faţă de pitici…

— Pitici? Michael aproape că sări în picioare. Serios? Eu am un anume, să îl numim *interes* pentru pitici.

— Vrea să spună că este îndrăgostit de ei, spuse Emma.

— Îi plăcea ceva în mod special? întrebă cu nerăbdare Michael. Sunt sigur că sunt atâtea de spus. De unde să începi, măcar…

Hugo Algernon îşi scărpină barba.

— Păi, mereu cita o replică a lui Killin Killick. Ceva despre

un mare conducător…

— Trăieşte nu în inima sa, ci în capul său! încheie Michael. Cunosc citatul acesta! Tocmai astăzi ce am vorbit despre el! Incredibil! Îşi împreună mâinile şi zâmbi de la o ureche la cealaltă. Nu doar că atât el, cât şi tatăl său îi admirau şi îi stimau pe pitici, dar şi aleseseră separat acelaşi citat. Dacă acesta nu era un semn despre ceva, ceva ce Michael nu ştia ce era… Îţi aminteşti ce părere avea despre elfi? Presupun că gândea că sunt destul de ridicoli…

Doctorul Pym tuşi.

— Poate că ar trebui să rămânem la subiectul nostru. Hugo, poţi continua?

— Bine, bine. În anul al doilea, i-am povestit lui Richard despre Cărţile începutului. Hugo Algernon îl privi pe doctorul Pym. Cât de multe ştiu despre Cărţi?

— Sunt sigur că vor fi interesaţi de orice ai să le spui.

— Iată ce nu trebuie să uitaţi: Cărţile Începutului sunt trei cărţi de magie teribil de vechi şi puternice. Dacă voi credeţi poveştile, ele pot schimba lumea la propriu. Majoritatea însemnărilor încep cu Cărţile în oraşul egiptean Rhakotis, păzite de un grup de ceea ce trebuie să fi fost cei mai idioţi magicieni din toate timpurile – nu uitaţi, aceasta este doar părerea mea, deşi fără îndoială am dreptate. Totul este bine până într-o zi – asta se petrecea în urmă cu vreo două mii cinci sute de ani –, când apare Alexandru cel Mare, arde oraşul din temelii şi Cărţile dispar. Iar tatăl vostru aude toate astea şi i se urcă gărgăuni la cap. De ce nu au fost Cărţile niciodată localizate? Cât de uimitor ar fi dacă el ar găsi Cărţile? Şi tot aşa. I-am spus să o lase baltă. Oamenii căutau Cărţile de mii de ani, magicieni şi vrăjitori adevăraţi, şi nimeni nu a găsit nimic. Oricum, Richard şi-a luat diploma, a plecat, s-a căsătorit, a decis că lumea nu era suficient de aglomerată şi v-a avut pe voi, sardinelor – vreau să spun, copii. Următorul lucru pe care îl ştie e că

Pym, aici de faţă, il înhaţă. Citise un articol scris de tatăl vostru. A crezut că a făcut această mare descoperire. Din nou imitându-l pe vrăjitor, vorbi într-un telefon imaginar: „Hei, salut, Hugo, am găsit cel mai promiţător tânăr, bla-bla, sunt un neghiob ţanţoş”. A fost mai întâi studentul meu…

— Doar termină povestea, Hugo.

Bărbatul se strâmbă, dar continuă:

— Deci, timpul trece, iar într-o zi sunt în Buenos Aires. Era un vrăjitor nebun care trăise acolo. Nebun precum un pălărier, dar un arhivar şi un colecţionar de manuscrise rare. Murise, iar eu îi ordonam biblioteca. Casa era o epavă. Ţinută în picioare de praf şi excremente de şoareci. Deci, eram acolo când, deodată, podeaua bibliotecii cedează. Aproape mi-am rupt gâtul. Dar când m-am uitat în jur, am văzut că locul unde căzusem era un fel pivniţă. Grămezi de cărţi vechi şi documente. Am petrecut un an răsfoindu-le şi catalogând tot, iar apoi… am găsit o scrisoare. Era scrisă într-un dialect portughez vechi. Era imposibil de tradus. Dar aveam o presimţire în privinţa sa. Un bărbat scriindu-i soţiei sale. Aparent, era într-o călătorie de afaceri din secolul opt. Cumpărând porci sau lame, sau ceva de genul ăsta. Şi scrie despre cum a ajuns târziu în oraş, cum hanurile erau pline şi este nevoit să împartă camera cu un om bolnav. Colegul său de cameră avea friguri. Toată noaptea delirase despre cum el şi alţi câţiva luaseră o Carte magică din Egipt în urmă cu mult timp şi o ascunseseră. Tot spunea întruna: „Trebuie să fac harta… trebuie să desenez harta”.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă vrăjitorul.

Hugo Algernon ridică din umeri.

— Nimic. Restul scrisorii era despre un porc pe care îl cumpărase şi despre cât de durduliu era şi bla-bla-bla.

— Şi unde a avut loc această întâlnire?

— În Malpesa.

— Ah.

— Ce este Malpesa? întrebă Michael.

— Malpesa, răspunse vrăjitorul, este un oraş în capătul sudic al Americii de Sud, pe coasta Tierra del Fuego, Tărâmul Focului. Mai întâi a fost un sat indian, apoi a devenit un punct comercial colonial, un punct de popas pentru navele care mergeau din Atlantic în Pacific. Apoi, când lumea magică s-a retras, Malpesa şi l-a însuşit. Bătrânul se întoarse către Hugo Algernon: Şi când ai citit scrisoarea asta şi ai realizat ce înseamnă, de ce l-ai contactat pe Richard; şi nu pe mine?

— Pentru că, nătăfleaţă, eşti imposibil de găsit! Credeam că Richard te poate găsi! Şi – privi către Emma şi Michael, o parte din energia şi furia sa părea să îl părăsească – ştiam despre copii. Richard mi-a zis cine sunt. Că ei sunt copiii profeţiei, cei trei care vor reuni Cărţile şi îşi vor împlini destinul.

Michael simţi cum spatele i se încordează. În Cambridge Falls, Contesa îi amintise lui Kate despre profeţie. Doar că vrăjitoarea nu spusese care era destinul Cărţilor sau ce însemna pentru cei trei fraţi.

Hugo Algernon continuă:

— Când m-am întors în State, l-am sunat. O săptămână mai târziu, Richard a apărut la mine acasă, în New Haven. Clare era cu el. Trebuie să fi fost aproape miezul nopţii. Ştiam că era ceva în neregulă. Dar a insistat să îi spun ce descoperisem. Şi i-am spus.

— Când s-a întâmplat asta?

— De Crăciun. Acum zece ani. La o zi după presupusa dispariţie a familiei sale. Hugo Algernon îi privi pe Michael şi Emma. Îmi imaginez că am fost ultima persoană care i-a văzut pe părinţii voştri.

Uşa din spatele copiilor se deschise brusc, dar nimeni nu se deranjă să o închidă. Michael simţi o briză rece pe faţă. Emma îi strânse mâna într-a sa.

Michael se gândea că el şi Emma aflaseră mai multe despre soarta părinţilor lor decât până acum. Dar încă mai erau atât de multe întrebări. Oare părinţii lor ajunseseră în Malpesa? Găsiseră harta? Cine fuseseră acest bărbat bolnav şi camarazii săi? Iar apoi mai era misterul cărţii în sine. Doctorul Pym luase *Atlasul* din Egipt – Michael îşi aminti povestea sa despre cum îl ţinuse în siguranţă pentru o mie de ani înainte de a-l înmâna piticilor – deci, din cele două cărţi rămase, care era aceasta? Care erau puterile ei? Pentru a mia oară, Michael îşi dori ca sora lor, Kate, să fie acolo cu ei.

Vrăjitorul se ridică şi închise uşa, apoi se întoarse la masă.

— E mai mult, nu-i aşa? întrebă el.

Hugo Algernon îşi trecu degetele murdare prin barbă şi încuviinţă.

— N-am aflat de dispariţia familiei lui Richard şi Clare decât câteva zile mai târziu. Am încercat să iau legătura cu tine. Evident, în zadar.

— Spune-ne despre asta, mormăi Emma.

— Am vorbit cu alţii. Jean-Paul, printre ei. Nu le-am spus nimic. Doar că voiam să discut cu tine despre Richard şi Clare. Poate că cineva ne asculta. Poate că exista un trădător. Nu ştiam. În timp ce bărbatul vorbea, îşi înfipse unghiile în lemnul mesei. Apoi, o săptămână mai târziu, cineva ciocăne la uşa mea. O deschid, negândindu-mă la nimic; şi iată-l pe el. Zâmbind. Hugo Algernon îşi ridică privirea spre copii. Dacă voi doi vedeţi vreodată un bărbat apropiindu-se – uriaş, chel, fără niciun fir de păr – fugiţi. Fugiţi şi nu vă opriţi pentru nimic în lume.

— Era Rourke, spuse vrăjitorul.

— Mda. Era Rourke.

Bărbatul îşi înfipse din nou unghiile în masă.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Ce s-a întâmplat apoi? Vrei să ştii cât de mult m-am

luptat înainte de a-mi trăda prietenii? O, m-am luptat destul de mult. Dar el a fost prea puternic. Şi îl puteam simţi în capul meu. Râdea tot timpul. M-am auzit pe mine însumi spunându-i că Richard şi Clare plecaseră în Malpesa. M-am trezit în dimineaţa următoare şi am realizat nu doar că îmi trădasem prietenii, ci şi că Rourke distrusese o parte din mine. Nu am fost niciodată un mare magician, o ştim amândoi, dar harul avut a dispărut. Am ieşit din casă. Nu am sunat niciodată pe nimeni. Doar am… dispărut.

Şi brusc Michael înţelese de ce acest bărbat petrecuse zece ani de singurătate într-o colibă de pe un munte din Italia. Nu se ascundea de Magnus cel Teribil. Se ascundea de ceea ce făcuse, de el însuşi. Michael simţi o simpatie stranie, dar puternică pentru el.

— Atunci, de ce nu a găsit Rourke Cartea? întrebă doctorul Pym. Trebuie să aibă informaţiile pe care tu i le-ai dat lui Clare şi Richard.

Hugo Algernon scutură din cap.

— Le-am dat un talisman care ştergea toate cunoştinţele despre Carte din memoriile lor. Probabil că l-au folosit înainte să fie prinşi. Ar fi trebuit să îmi iau măsuri de precauţie mai bune. Oricum, tot ce a scos Rourke de la mine a fost numele de Malpesa.

— Nu i-ai spus despre bărbatul bolnav? Sau despre hartă?

— Nu. Mi-am trădat prietenii, dar secretul cărţii l-am îngropat adânc. Nici măcar el nu a putut-o găsi.

— Nu trebuia să îi spui nimic! strigă Emma, lovind cu pumnii săi mici în masă. Nu trebuia să îi spui nimic!

Bărbatul încuviinţă:

— Ai dreptate, copilă. La asta m-am gândit în toţi aceşti zece ani.

Doctorul Algernon se ridică şi merse lângă şemineu. Scoase o piatră mai slabă din construcţie şi extrase de acolo un pachet înfăşurat în moleschin.

— Acestea sunt însemnările mele originale. Le-am ţinut ascunse pentru ca animalele să nu mi le mănânce. Mereu am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, mă vei găsi. Îi înmânã pachetul vrăjitorului. Poate că se apropie un război, Stanislaus. Dar eu nu îţi sunt de niciun folos. Magia m-a părăsit. Apoi se întoarse către Michael şi Emma: Dacă îl găsiţi în tatăl vostru, spuneţi-i că îmi pare rău. Spuneţi-i că Hugo Algernon este doar un bătrân prost.

Doctorul Pym păşi spre uşă şi băgă cheia aurie în încuietoare. O răsuci de patru ori spre dreapta, şapte spre stânga; urmă un *clic,* apoi împinse uşa şi o deschise. Lumina soarelui inundă coliba. Michael şi Emma se treziră privind o vastă întindere de apă albastră, iar soarele plutea în depărtare. Dar doar pragul uşii era iluminat; ferestrele colibei rămaseră întunecate.

— Pe aici, copii.

Michael aruncă o ultimă privire Diavolului din Castel del Monte. Stătea la masă, mângâind un ied care venise să îşi frece nasul de piciorul său.

— Doctore Algernon... Bărbatul cu părul vâlvoi ridică privirea, iar lumina soarelui îi dezvălui ochii pentru prima dată. Erau de un căprui-închis şi foarte trişti. Michael zise: Îi vom găsi. Şi era pe cale de a păşi peste prag când bărbatul rosti încet:

— Aşteaptă o secundă.

Hugo Algernon merse la fotografia înrămată pe care Michael o văzuse mai devreme şi îi îndepărtă rama.

— Poftim.

Împinse fotografia în mâinile lui Michael.

Michael îl privi pe tatăl său, tânăr, zâmbitor, plin de speranţă. Scoase *Totul despre pitici* şi aşează fotografia între paginile sale.

— Mulţumesc.

Bărbatul încuviinţă şi se întoarse cu spatele; Michael păşi peste prag.

Se aflau în vârful unei stânci. Uşa doctorului Algernon, închisă în urma lor, devenise acum uşa unei case văruite în alb cu obloane roşii. Flori se revărsau din ghivecele de la ferestre, umplând aerul sărat cu o aromă dulce. Michael privi peste întinderea de apă, către locul unde soarele atârna deasupra orizontului. Era răsăritul soarelui sau apusul?

— Doctore Pym…

— Suntem în Galiţia, în nord-vestul Spaniei. Vrăjitorul puse cheia aurie în buzunarul hainei sale. Această casă îi aparţine unui prieten de-al meu. El este plecat, dar vom petrece noaptea aici, iar mâine ne vom îndrepta spre Malpesa.

— Kate va fi acolo? întrebă Emma. Michael observă că ea încerca să nu pară prea plină de nădejde, dar de fapt spera din tot sufletul ca dorinţa să i se îndeplinească.

— Vom vedea, draga mea.

Iar doctorul Pym îi aşeză blând mâna pe umăr şi o conduse în casă.

Copiii se aşezară la masa din bucătărie în timp ce doctorul Pym le pregăti pahare cu lapte cald şi îi distră cu poveşti despre lucruri stranii pe care le văzuse în călătoriile sale, poveşti pe care, în alte circumstanţe, Michael le-ar fi înscris cu ardoare în jurnalul său. La un moment dat, doctorul Pym aprinse lumina de deasupra mesei, iar Michael privi pe fereastră şi observă că se lăsase noaptea; iar oboseala unei zile care începuse în Baltimore, cu el şi Kate fugind din calea furtunii, puse stăpânire pe el. Se simţea ca şi cum capul i-ar fi fost făcut din piatră; braţele şi picioarele îi cântăreau mii de tone. Totuşi, odată ce îşi băură laptele, iar Emma îl îmbrăţişă pe doctorul Pym şi merse la culcare, Michael se trezi zăbovind în bucătărie.

— Da, băiete? Doctorul Pym îşi umplea pipa. Ce te nelinişteşte?

— Cine era bărbatul care l-a rănit pe doctorul Algernon?

Lucrează pentru Magnus cel Teribil?

— Numele lui este Declan Rourke, şi da, este unul dintre locotenenţii lui Magnus cel Teribil; de fapt, locotenentul şef şi un individ foarte periculos şi, în opinia mea, dezechilibrat.

— Şi credeţi că el este cel care i-a... luat pe părinţii noştri?

Doctorul Pym îşi aprinse pipa, iar mirosul dulce de migdale umplu bucătăria.

— Mă tem că da. Cred că ei au urmat indiciile doctorului Algernon, iar undeva în timpul cercetărilor lor, Rourke i-a prins. Dădu cu tristeţe din cap. Richard şi Clare credeau că găsirea Cărţilor era singura cale de a vă ţine în siguranţă pe tine şi pe surorile tale, şi orice altceva, inclusiv propriile vieţi, se afla pe plan secundar.

Michael încuviinţă. Încă nu făcuse nicio mişcare de a merge la culcare. Descoperi că răsucise breteaua genţii în jurul degetului său şi cumva se înnodase, iar vârful degetului devenea albastru. Îl eliberă, iar culoarea reveni uşor la normal.

— Altceva, băiete?

— Ce spunea scrisoarea aceea? Cea pe care ţi-a trimis-o Kate? Care te-a făcut să vii în Baltimore?

— Kate avusese un vis. Văzuse un orfelinat atacat de forţele lui Magnus cel Teribil. Îl recunoscuse drept unul dintre orfelinatele unde aţi locuit. Ştia că era doar o chestiune de timp până când el vă va găsi. De ce întrebi?

— Eu doar... M-a făcut să îi promit că voi avea grijă de Emma. A fost ca şi cum ar fi ştiut că nu avea să fie aici. Doar mă întrebam dacă vă spusese ceva.

— De fapt, mi-a spus.

— Ce?!

— În urmă cu câteva luni, mi-a scris despre un alt vis pe care l-a avut. În el, tu ţineai o Carte pe care ea nu o recunoştea. Emma era cu tine, iar amândoi eraţi înconjuraţi de flăcări.

— Şi Kate nu era acolo?

Vrăjitorul dădu din cap. Michael încă nu se îndura să plece. Începu din nou să se joace cu breteaua genţii.

— Ştiu adevărata întrebare care te frământă.

Michael ridică privirea.

— Vrei să mă întrebi despre profeţia menţionată de doctorul Algernon, cum a fost prezis că trei copii vor reuni Cărţile şi îşi vor împlini destinul. Adevărul este că nu ştiu care este acel destin.

— Ai putea ghici totuşi, nu-i aşa?

— Poate. Dar nu o voi face. Este un lucru pe care trebuie să-l înţelegi: magia Cărţilor este fără egal. Este puterea de a schimba însăşi natura existenţei, de a remodela lumea. Imaginează-ţi această putere în mâinile cuiva a cărui inimă este plină doar de furie şi ură. Cu asemenea putere, Magnus cel Teribil ar putea conduce fiecare fiinţă vie. De aceea misiunea noastră este atât de importantă. Şi de aceea atât de multe lucruri depind de tine.

Michael nu spuse nimic; se simţea de parcă pieptul i-ar fi fost strivit de chingi din fier.

— Dar Katherine credea în tine, la fel şi eu. Acum, prevăd o zi obositoare înaintea noastră, iar tu ai nevoie de somn.

Când Michael ajunse în dormitorul de la etaj, Emma era deja în patul ei şi lumina era stinsă. Michael se lăsă ghidat spre pat de lumina lunii şi încercă să nu facă zgomot.

Emma îi vorbi din întuneric:

— Michael?

— Da?

— Chiar crezi că Kate ne aşteaptă în viitor?

Michael trase adânc aer în piept şi se întrebă ce ar fi vrut Kate ca el să spună.

— Da, minţi el, aşa cred.

— Şi eu.

Michael îşi descălţă pantofii şi se urcă în pat. Îşi puse geanta pe podea. Fereastra era deschisă şi putea auzi cum,

în depărtare, valurile mării se spărgeau de stânci.

— Michael?

— Da?

— Nu mă părăsi, bine?

— Nu o voi face.

În curând după aceea, Michael ştiu că sora sa adormise. Dar, epuizat cum era, stătu întins acolo, târziu în noapte, privind luna mişcându-se deasupra apei, gândindu-se la părinţii săi şi la dispariţia lor, la Kate care cumva era pierdută prin timp, gândindu-se iar şi iar la cum totul depindea acum de el.

„Kate, gândi el, unde eşti?”

CAPITOLUL CINCI

Rafe

— Nu, uite, s-a mişcat; nu e moartă.

— Înghionteşte-o din nou.

Kate simţi cum ceva o împunge în coaste. Se mişcă şi încercă să se îndepărteze.

— Vezi? Ţi-am spus că nu e moartă.

— Păcat. Am fi luat cinci dolari pe ea dacă era moartă.

— Cum cinci dolari?

— Rafe spune că poţi vinde cadavre doctorului de la universitate. Îţi dau cinci dolari pe unul.

— Pentru ce vor cadavre?

— Ca să le disece şi să se uite la măruntaiele lor.

— Cinci dolari, zici?

— Mda. Loveşte-o din nou.

Vocile aparţineau unor copii, băieţi. Kate se gândi că era mai bine era să vorbească înainte ca băieţilor să le vină o idee.

— Eu... nu sunt moartă.

Se forţă să deschidă ochii şi se ridică în poziţia de şezut. Capul ei, de fapt întregul său corp îi zvâcnea. Se simţea de parcă alergase la maraton, se luase la luptă, iar apoi fusese lovită sistematic pe parcursul câtorva ore. Chiar şi dinţii o dureau. Cercetă împrejurimile. Zăcea pe o podea de lemn, camera din jurul ei era rece şi mică, iar singura lumină se zărea slab de tot prin două ferestre murdare. Doi băieţi erau aplecaţi deasupra ei. Presupuse că aveau vreo zece ani. Chipurile şi mâinile le erau murdare de pământ.

Hainele lor fuseseră peticite, rupte, apoi peticite din nou. Amândoi purtau berete din stofă. Unul din ei avea un băţ.

— Nu sunt moartă, repetă Kate.

— Nah, spuse celălalt, nederanjându-se să îşi ascundă dezamăgirea, presupun că nu eşti.

— Unde sunt?

— Eşti pe podea.

— Nu, vreau să spun unde suntem aici?

— Despre ce vorbeşti? Eşti în Bowery.

Albul ochilor băieţilor ieşea în evidenţă în contrast cu murdăria de pe feţele lor.

— Bowery. Numele îi era vag familiar, dar nu îl putea localiza. Unde este asta?

— Vrea să spună în ce oraş, spuse băiatul cu băţul.

— Nu te mai preface, spuse celălalt, zâmbind în sfârşit, uitând de cei cinci dolari pe care i-ar fi primit pentru cadavrul lui Kate. Nu ştii în ce oraş? Eşti în New York.

— New York? Dar cum…

Apoi îşi aminti.

Îşi aminti că se afla cu Michael şi Emma în biroul domnişoarei Crumley, şi furtuna de afară, şi Strigoiul care intrase pe fereastra turnului şi o prinsese de braţ, apoi cum folosise *Atlasul* pentru prima oară după luni bune şi groaza pe care o simţise când magia îi străbătuse trupul.

Îşi aminti că deschisese ochii şi se trezise pe o plajă, sub un soare arzător, în timp ce trei corăbii din lemn, cu pânze albe, înalte, se apropiau de ţărm pe o mare de un albastru sclipitor. Îşi aminti durerea din braţul său spunându-i că Strigoiul nu îi dăduse încă drumul. Şi Kate îşi aminti cum, fără să gândească, apelă pentru a doua oară la magie, şi pentru a doua oară o străbătu, iar o clipă mai târziu, ea şi creatura se luptau în vârful unui zid de piatră. Era noapte; era foc şi fum şi strigăte, un oraş în flăcări, iar creatura încă îi strângea braţul. Şi Kate îşi aminti cât de înnebunită era, şi că planul ei nu funcţionase, ştiind că devenea din ce în ce

mai slabă. Şi invocă magia pentru a treia oară, gândind: „Te rog, ajută-mă”, şi brusc stătea pe un câmp noroios, sub cerul cenuşiu. Urmară mai multe ţipete şi un alt sunet, asemenea insectelor bâzâind pe lângă faţa sa, iar creatura încă se ţinea scai de braţul său. Iar Kate îşi aduse aminte explozia şi sentimentul de a fi ridicată în aer…

Apoi nu îşi mai aduse aminte nimic.

După un timp îşi aminti că se trezise în noroi şi bărbaţi cu arme alergau pe lângă ea, cu gurile deschise, strigând, deşi tot ce putea auzi era zăngănitul din urechile sale; că îl văzuse pe Strigoi zăcând la zece metri de ea şi *Atlasul* între ei şi cum creatura începuse să se târască spre Carte, apoi despre cum înţelesese că viaţa ei depindea de faptul că trebuia să ajungă prima la Carte, ştiind că şi creatura era destul de aproape, să-şi atingă scopul. Şi rememoră a doua explozie, cea care îl aruncă pe monstru departe de ea şi cum, cu un ultim efort, ea întinse mâna şi prinse Cartea.

Kate se ridică în picioare, clătinându-se.

— Unde este?

— Ce să fie?

— Cartea mea! Aveam o Carte! O Carte verde!

Podeaua era acoperită cu haine rupte, cutii goale de conserve, tăieturi îngălbenite din ziare, saci roşi din pânză; Kate cotrobăi printre toate, aruncând lucruri în stânga şi în dreapta, astfel că băieţii fură nevoiţi să se retragă lângă uşă.

— Ce aţi făcut cu ea? Unde este?

— Nu am luat nicio Carte! spuse băiatul cu băţul.

— Da, pentru ce am vrea o Carte? spuse celălalt, de parcă a avea sau a vrea o Carte ar fi fost cel mai absurd lucru din lume.

Un gând teribil îi trecu prin minte lui Kate.

— De… de cât timp sunt aici?

— Nu ştim.

— Când m-aţi găsit? Este important!

— Acum câteva ore. Doar zăceai aici. Am mers să îl aduc pe Jake. Încuviinţă către băiatul cu băţul. M-am gândit că, dacă erai moartă, am fi putut lua roaba şi te-am fi dus la doctorul universităţii. Ne-ar fi fost de folos cinci dolari.

Kate nu putea respira. Trecu pe lângă cei doi băieţi şi ieşi pe uşa din lemn. Lumina palidă a soarelui o orbi, iar Kate ridică un braţ pentru a se feri de ea. Privi în jur, clipind. Era pe un acoperiş; un labirint de clădiri joase se întindea în toate direcţiile. Încăperea în care se trezise părea un fel de şopron. Aerul era înţepător de rece. Îşi putea vedea respiraţia înaintea ei. Gheaţă şi zăpadă afânată scârţâi sub picioarele sale. Îmbrăcată pentru vară, Kate putu doar să îşi strângă braţele în jurul corpului.

Păşi pe marginea acoperişului şi privi în jos. Clădirea avea doar şase etaje, iar Kate putea distinge troiene mari de zăpadă ce îi împingeau pe oameni pe trotuare. Pe străzi caii trăgeau trăsuri, nederanjaţi de prezenţa maşinilor şi autobuzelor. Kate încercă să asculte sunetul motoarelor, claxoanele, scârţâitul cauciucurilor; dar singurele sunete erau scoase de oameni, trăsuri şi copitele cailor. Scană orizontul. Nicio clădire înaltă nu se zărea.

Inima începu să îi bată mai repede şi o amintire îi trecu prin minte. Michael fusese captiv în trecut, ţinut prizonier de către Contesă, iar ea şi Emma se întorseseră în trecut pentru a-l salva. Fuseseră în trecut doar o jumătate de oră când *Atlasul* pălise şi dispăruse chiar înaintea ochilor lor. Kate îşi aminti că vrăjitoarea explicase cum *Atlasul* aparţinând acelui timp îşi exercitase dominaţia, că două copii ale aceleiaşi cărţi puteau coexista pentru o scurtă perioadă de timp, dar în cele din urmă una va dispărea.

Băiatul spusese că o găsise în urmă cu două ore. Cartea era de mult pierdută.

O mână o prinse de braţ, iar ea se răsuci, gândindu-se că strigoiul o urmărise cumva. Era unul din băieţi.

— Trebuie să ai grijă. O să cazi.

Kate păşi înapoi de pe margine.

— În ce dată suntem?

— Decembrie şi ceva.

— Mă refer la an.

— Glumeşti?

— Doar spune-mi.

— Suntem în 1899, rosti celălalt. Cum de nu ştii asta?

Kate nu zise nimic. Doar privi acoperişurile albe ale oraşului. Îi era frig şi era singură, captivă în anul 1899. Cum va putea vreodată să mai ajungă acasă?

Băieţii – numele lor erau Jake şi Beetles – spuseră că văzând că lucrurile nu ieşiseră aşa cum speraseră ei şi că ea era mai mult sau mai puţin vie, trebuia să meargă cu ei pentru a-l vedea pe Rafe. Kate le spuse că nu ştia cine era Rafe şi că nu avea nici cea mai mică intenţie de a merge să-l cunoască. Singurul lucru care conta – gândi asta, dar nu o spuse – era să găsească o cale de a se întoarce la fraţii săi.

— Unde sunt scările?

— Nu poţi pleca, pur şi simplu, zise Beetles. Oricum, vei îngheţa.

Băiatul avea dreptate. În timp ce el şi partenerul său aveau fiecare câte o jachetă, cămăşi multiple şi pantaloni groşi din lână (fiecare articol era peticit şi jerpelit, dar foarte călduros din pricina asta), Kate purta doar o pereche de sandale şi o rochie de vară, fără mâneci. Deja tremura. Era de asemenea, după cum observă ea, acoperită cu noroi uscat.

— Bine. De unde – dinţii începură să îi clănţăne – de unde pot face rost de o haină?

— Pe Bowery.

— Credeam că suntem în Bowery.

— Mă refer la stradă. Vino!

Băieţii o conduseră la scara de incendiu, o schelă

şubredă şi ruginită, ataşată de lateralul clădirii, pe care o coborâră valvârtej, creând o zarvă de nedescris. Kate se grăbi după ei, fiind sigură că în orice moment întreaga schelă avea să se rupă şi ei vor plonja pe alee. O scară de la capătul schelei se oprea la doi metri de pământ, iar băieţii se balansară de ultima bară, apoi îşi dădură drumul, aterizând asemenea pisicilor, în picioare şi în mâini. Kate îşi dădu silinţa să îi urmeze, dar se trezi atârnând în aer, nedorind să îşi dea drumul.

— Haide! strigară băieţii. Nu este departe! Haide!

Gemu de durere în timp ce picioarele îi loviră pietrele îngheţate şi un fior îi străbătu gleznele. Se ridică, simţind cum palmele o înţeapă.

— În sfârşit, spuse Jake. Credeam că îţi vei face cuib acolo.

— Poate îţi deschideai şi un magazin, nu-i aşa? spuse Beetles.

— Da. Magazinul Atârnând-în-capătul-scării-prea-speriată-să-îmi-dau-drumul!

— Sunteţi haioşi, spuse Kate. Doar arătaţi-mi de unde pot lua o haină.

O conduseră în josul aleii, pe strada pe care Kate o văzuse pe acoperişul clădirii. Picioarele sale purtând sandale se scufundau adânc în nămeţi, iar porţiuni dure de zăpadă îi zgâriau picioarele goale. Încercă să nu observe privirile pe care le atrăgea – o fată într-o rochie subţire în toiul iernii – şi îi urmă pe cei doi ghizi pe o altă alee ce dădea într-o stradă care era mai lată decât prima, iar de-o parte şi de alta a sa erau aliniate chioşcuri. Gloate de bărbaţi şi femei gros îmbrăcaţi se perindau printre gheretele dărăpănate, în timp ce vânzătorii preamăreau calităţile bunurilor lor în diverse limbi.

— Aici suntem pe Bowery, spuse Beetles. De aici poţi lua o haină.

— Eu nu... nu am niciun ban.

Acum că se opriseră din mers, Kate începuse să tremure destul de rău.

— Ai ceva ce poţi da la schimb? întrebă Jake. *Medalionul* ăla?

Mâna lui Kate se duse instinctiv la gât, degetele sale amorţite bâjbâind după medalionul de aur. Mama ei i-l dăduse în noaptea în care familia lor fusese despărţită.

— Eu... eu nu pot.

— Ce altceva mai ai?

Dar Kate nu avea nimic altceva. Medalionul mamei sale era singurul lucru valoros pe care îl avea. Şi murea de frig, la propriu. Putea cere ajutor din partea trecătorilor, dar asta ar necesita explicaţii: cine era ea, cum ajunsese acolo...

— Lanţul este din aur. Pot da lanţul la schimb. Dar păstrez medalionul.

Băieţii o duseră la un bătrân mut care examină lanţul, încuviinţă şi îi oferi lui Kate o haină ponosită şi roasă de molii şi o căciulă de lână. Ea le îmbrăcă pe amândouă recunoscătoare, iar tremuratul său începu să se domolească.

— Bun, spuse Jake. Te-am ajutat. Acum trebuie să vii să-l vezi pe Rafe.

Din nou, Kate refuză.

— Lui Rafe nu-i va plăcea, spuse Beetles.

— Nu-mi pasă ce îi place sau nu lui Rafe.

Şi se întoarse înapoi, printre chioşcuri. Încă tremura uşor, frigul fiind foarte pătrunzător, noua sa haină şi căciula fiind foarte subţiri şi zdrenţăroase; salvase medalionul mamei sale şi nu avea să moară de frig. Asta era tot ce conta. Şi ce dacă nu îşi putea simţi degetele de la picioare?

„Problema ta acum, îşi spuse ea, este cum te vei întoarce acasă.

Copia sa *a Atlasului* dispăruse deoarece o altă copie deja exista în această lume. Kate ştia unde era această copie – departe, în nord, în munţii ce înconjurau Cambridge Falls,

încuiată într-o criptă sub vechiul oraş al piticilor –, iar primul său gând, pe acoperiş, când realizase care era situaţia, fusese să se îndrepte spre nord şi să recupereze Cartea. Dar abandonase rapid acel plan. Acea copie din criptă trebuia să rămână acolo pentru ca ea şi Michael să o descopere în viitor. Era straniu să protejeze evenimente care erau la sute de ani depărtare, evenimente care în mintea sa deja avuseseră loc; dar aceasta era ironia călătoriilor în timp. Şi, ca să fie sinceră, Kate era uşurată că nu trebuia să înoate prin lungul tunel subteran care ducea la criptă. Ultima oară când o făcuse, privise un pitic cum era luat de creatura care locuia în adâncuri, iar ea nu era deloc dornică să se întoarcă acolo.

Cea de-a doua sa idee era mult mai simplă în aparenţă. Găseşte-l pe doctorul Pym şi pune-l să te trimită acasă. Contesa o ajutase pe Kate să călătorească în timp fără *Atlas;* vrăjitoarea apelase la magia din interiorul său, la puterea *Atlasului* care chiar şi acum alerga prin venele sale. Kate era sigură că doctorul Pym putea face la fel. Dar cum să îl găsească? Piticii o puteau ajuta? Michael spusese cândva că un pitic ar putea trăi sute de ani. Era posibil ca Robbie McLaur să fie în viaţă? Cu siguranţă el ar fi capabil să îl contacteze pe vrăjitor. Încă o dată, părea că singura speranţă a lui Kate era să meargă în Cambridge Falls. Dar era o călătorie descurajatoare. Ar trebui să ia trenul spre Westport (considerând că pe vremea asta trenurile mergeau într-acolo). Trebuia să găsească transport peste lacul Champlain. Apoi urma lungul drum prin munţi. Şi ar avea nevoie de bani pentru a cumpăra bilete şi mâncare şi, cât mai curând posibil, pantofi şi şosete şi un pulover şi…

Îşi ordonă să nu intre în panică. Câte un pas pe rând. Putea face asta.

Îi simţi pe băieţi urmărind-o şi privi peste umăr, zărindu-i jonglând pe fiecare cu un cartof negru, fumegând. Îşi treceau premiile din mână în mână, suflând în cartofi până

ce fură suficient de reci pentru a-i desface în două, o acţiune pe care cuplul o realiză cu plăcere, inhalând în timp ce aburul eliberat se ridică spre feţele lor.

— Vrei şi tu? întrebă băiatul numit Jake.

Înainte să poată spune ceva, băiatul rupse cartoful său în două şi îi dădu o jumătate. Coaja cartofului era neagră şi aspră, dar interiorul era moale şi uns cu o grăsime uleioasă, iar în timp ce îl mâncă, Kate se simţi încălzită şi îi fu recunoscătoare băiatului pentru că îl împărţise cu ea. Nu simţi niciun resentiment faţă de băieţi pentru că speraseră să îi vândă cadavrul. Era evident că erau foarte săraci, iar în 1899 cinci dolari erau, fără îndoială, o avere.

În timp ce trioul îşi croi drum prin piaţa aglomerată, Kate se trezi întrebându-se cine erau băieţii. Aveau familii? Puţin probabil. Hainele lor erau o harababură, iar feţele lor erau prea murdare. Poate trăiau într-un orfelinat? De asemenea, puţin probabil. Kate ştia cum arătau copiii din orfelinate. Chiar şi cei rebeli aveau o nelinişte care acestor băieţi le lipsea. Deci, unde trăiau? Cine îi proteja?

Ajunseră într-o intersecţie. Un bărbat numai piele şi os, cu părul negru stătea în centrul unei mici mulţimi, vorbind tare într-o limbă pe care Kate nu o înţelegea. Avea o barbă neagră, lungă, nu purta cămaşă, iar în mâna stângă avea o torţă aprinsă. Cu un ţipăt, bărbatul îşi trecu torţa peste pieptul său palid, apoi în jos, pe braţul celălalt, peste cap, şi brusc jumătatea superioară a corpului său, inclusiv barba sa lungă fu cuprinsă de flăcări.

Kate era pe punctul de a striga, de a spune cuiva să aducă apă, când micul grup de spectatori începu să aplaude cu mâinile lor protejate de mânuşi. Şi văzu că pielea bărbatului nu ardea şi nici nu se înnegrea; într-adevăr, părea să rânjească. Ce se petrecea?

Apoi auzi:

— Ouă de dragon! Ouă adevărate de dragon! Creşte-ţi propriul dragon!

Spre ea se îndrepta o femeie roşie la faţă, cu părul slinos, ale cărei mâini şi braţe erau marcate cu cicatrici în urma unor arsuri. Femeia avea un coş căptuşit cu paie vechi, în care erau cuibărite trei ouă uriaşe. Ouăle erau de un verde-închis, fiecare de mărimea unui grapefruit şi toate fumegau ameninţător.

— Ouă de dragon! strigă femeia, continuând în josul străzii. În trei săptămâni vor ecloza! Sunt animale perfecte de companie!

Kate se întoarse spre băieţi, care lingeau unt de pe degetele lor şi păreau complet netulburaţi.

— Aţi văzut asta?

— Ce să vedem? întrebă Jake.

— Cum adică ce? Bărbatul ăla e în flăcări! Oamenii aplaudă!! Iar femeia aceea vinde acele... ouă!

Băiatul ridică din umeri.

— Acela este Yarkov. Mereu îşi dă foc.

— Şi pun pariu că alea nu sunt ouă adevărate de dragon, spuse Beetles. Te vei trezi probabil cu vreun pui de găină sau ceva de genul ăsta.

Kate era atât de uimită de reacţiile lor, încât involuntar făcu un pas înapoi şi fu înghiontită brusc.

— Au! Ai grijă, păduche!

Privi în jur şi văzu silueta îndesată, bărboasă pe care o recunoscu imediat a fi un pitic. Două gâşte moarte îi atârnau umeri, iar gâturile lungi ale păsărilor atârnau inerte pe spatele său. Bombănind despre turişti, piticul se îndepărtă.

Kate reuşi să spună:

— Acela este un pitic.

— Desigur că este un pitic, spuse Beetles, care acum îşi curăţa dinţii cu un chibrit. Ce altceva ar putea fi?

— Dar... Kate se bâlbâi. Dar...

Iar apoi înţelese, amintindu-şi de ziua în care ea şi Emma stătuseră cu Abraham lângă foc, în conacul din Cambridge

Falls, iar bătrânul îngrijitor le povestise cum lumea magică fusese odată parte din lumea normală, dar apoi lumea magică s-a retras şi s-a ascuns. Conform spuselor lui Abraham, divizarea începuse în ultima zi din decembrie, în 1899. Asta însemna că...

— Încă este aici, spuse Kate. Magia este încă aici.

— Nu aici. Beetles făcu semn cu capul în direcţia în care se îndreptase piticul. Cartierul magiei este pe acolo.

— Arătaţi-mi.

Un minut mai târziu, Kate stătea în capătul unei străzi cu apartamente de închiriat. Strada noroioasă era aglomerată de standuri improvizate, vânzătorii îşi vindeau produsele, cumpărătorii se înghesuiau şi se grăbeau din pricina frigului. Fiind în sectorul magic, Kate avea impresia că totul părea foarte normal. Apoi observă că una dintre case, o clădire roşie cu o prispă lată, tot schimba locul cu clădirea din dreapta sa, rezultatul fiind că reuşea uşor să îşi croiască drum spre stradă. Şi observă că o altă clădire tremura de fiecare dată când sufla vântul şi că ferestrele alteia – aceasta o stingherea pe Kate – îi tot făcea cu ochiul.

Pe lângă oamenii obişnuiţi care îşi făceau cumpărăturile, Kate văzu pitici mişcându-se prin mulţime, fumându-şi pipele lungi şi neatrăgând niciun pic de atenţie. Şi mai erau şi alte creaturi, mai mici decât piticii şi fără bărbi, care purtau căciuli îmblănite şi stăteau în grupuri restrânse, discutând aprins şi înghiontindu-se una pe cealaltă cu degetele lor micuţe. Kate le privi uimită până ce o femeie cu un coş trecu pe lângă ea, atrăgându-i atenţia. Femeia avea un chip blând şi grijuliu, ca de bunică, iar Kate era pe punctul de a-i zâmbi, când observă că acel coş era viu şi şerpi se zvârcoleau în el.

— Vino, spuseră Jake şi Beetles şi fiecare o apucă de câte un braţ şi o traseră după ei.

Prima gheretă vindea peruci cu păr fermecat în diferite culori: auriu şi argintiu, alb ca zăpada, un roz destul de

izbitor. Următorul chioşc promitea să înlăture blesteme. Următorul îţi oferea blesteme spre cumpărare (bube, chelie...). Trei sau patru standuri erau ocupate de ghicitoare, printre care o fată de vârsta lui Kate, care o privi cu atenţie când trecu pe lângă ea. Urmă o gheretă care vindea broaşte râioase, supravegheate de către un bărbat care arăta el însuşi precum o broască şi îşi striga marfa într-un croncănit asurzitor. Apoi urmă un cort mare, unde patru pitici fără cămăşi, asudaţi loveau cu ciocanele în nicovale cu un clinchet ritmic, în timp ce alt pitic sufla într-un foc atât de fierbinte, încât Kate îşi desfăcu nasturii hainei. Apoi un cort destinat ouălelor: nu doar ouă de dragon, ci ouă de unicorn, de asemenea, ouă de cerber, ouă de sfinx şi ouă de animale de care Kate nu auzise niciodată. Apoi urmă un stand a cărui întrare era acoperită cu o prelată, cu un fum verde şi dens ieşind de sub pânză, lujerii fumurii târându-se peste zloată şi pasajul pietruit. Kate îi urmă pe băieţi şi trecu precaută pe lângă această gheretă. Un alt cort era aprovizionat cu mii de flacoane de sticlă, iar băieţii o informară că de acolo se puteau cumpăra farmece. Un farmec, îi spuseră însoţitorii ei, era o poţiune care îţi permite să îţi schimbi înfăţişarea, şi multe dintre creaturile magice care atrăgeau atenţia le foloseau când umblau printre oamenii normali. În timp ce Kate şi băieţii trecură pe lângă cort, un bărbat înalt, subţire, cu pielea verde şi solzoasă asemenea unui peşte bău conţinutul unui flacon şi se transformă pe loc într-un bărbat scund, durduliu şi cu părul şaten. Apoi urmă un stand cu multe cutii înalte din lemn, ce avea o inscripţie înspăimântătoare – LUCRURI CARE MUŞCĂ. Când trecură pe lângă un stand pentru a treia oară, fără să fi făcut cale întoarsă sau să fi mers în cerc, băieţii îi spuseră că acela era un truc pe care îl foloseau unii vânzători, făcându-şi standul să apară iar şi iar. Şi mai erau corturi în care femei şi bărbaţi cu pelerine negre şi cu semne stranii pe faţă şi pe mâini erau înghesuiţi

şi murmurau peste cazane negre, clocotinde, ce miroseau a peşte mort, păr ars şi boală. Kate se ţinu la distanţă de acestea.

Pe măsură ce înaintau, strada o coti şi deveni şi mai întunecată şi mai îngustă; Beetles trăgea acum de mâneca lui Kate.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— De ce? Mai avem…

— Suntem pe teritoriul Diavolesc. Nu este sigur.

— Cine sunt Diavolii? întrebă Kate.

— Diavolii sunt Diavolii. Gaşca care controlează această parte din Bowery. Se află aici de doar câteva luni, dar sunt răi, foarte răi.

— Foarte, foarte răi, spuse Jake.

— Ar trebui să ne întoarcem şi să îl găsim pe Rafe.

— Da, gata cu prostiile; Rafe va vrea să vorbească cu tine.

Kate nu răspunse. Un plan începuse să se formeze în mintea sa. Nu se putea ca un vrăjitor sau o vrăjitoare să o trimită înapoi în timp? Poate că nu avea nevoie de doctorul Pym. Poate că nu era nevoie să meargă până în Cambridge Falls. Privirea îi căzu asupra unei femei ce purta un şal de un verde-închis, care stătea înaintea unui chioşc acoperit. Avea părul şaten, cu şuviţe cenuşii, iar în ochii săi se citea o blândeţe ce o atrase pe Kate. Se eliberă din prinsoarea băieţilor şi merse către femeie.

— Mă scuzaţi?

Femeia îşi ridică privirea.

— Da?

— Îmi cer scuze, spuse şovăielnic Kate… Dumneavoastră sunteţi… o vrăjitoare?

— Sunt. Ai nevoie de ajutor?

— Da. Vă rog.

— Păi, intră. Lasă-mă să văd ce pot face pentru tine.

Femeia se ridică şi o pofti pe Kate în cort. Kate ezită,

întrebându-se dacă nu cumva era imprudentă. Dar gândul fu pasager. Cambridge Falls presupunea o călătorie lungă şi grea, iar această femeie era chiar aici.

Femeia zâmbi, de parcă i-ar fi ghicit gândurile lui Kate.

— Copilă, îţi promit că nu muşc.

Încuviinţând, Kate păşi înăuntru. Privi înapoi şi îi văzu pe Jake şi Beetles făcându-i semn să iasă afară. Apoi vrăjitoarea închise cortul.

— Să începem cu începutul, vrei ceai. Pari pe jumătate îngheţată. Ia un loc; este un scaun în spatele tău.

Spre surprinderea lui Kate, interiorul cortului era călduros şi comod. Trei sau patru covoraşe le protejau picioarele de lespezile reci ale pavajului. O sobă îndesată, al cărei coş de fum ieşea prin tavan, încălzea destul de bine locul. Vizavi de locul ocupat de Kate mai era un fotoliu, iar în spatele acestuia, un dulap din lemn din care femeia scoase o mână de frunze verzi-negre şi le puse într-o oală ce clocotea pe plita sobei. Mirosul de mentă umplu aerul.

— Minunat, spuse femeia. Îmi aduce întotdeauna aminte de Crăciun.

— Nu am niciun ban, spuse Kate. Nu ştiu cum te-aş putea plăti…

Femeia flutură nepăsătoare mâna.

— Ne îngrijorăm despre asta mai târziu. Care pare să fie problema? Este un băiat? Sunt destul de faimoasă pentru poţiunile mele de dragoste.

— Nu, nu este un băiat.

— Probleme cu părinţii? Ţi-ai dori să fie mai înţelegători? Mută-ţi picioarele mai aproape de plită.

Kate se supuse; degetele începuseră să i se dezgheţe şi să o doară.

— Nu… nu este vorba despre părinţii mei.

— Poate un talisman pentru frumuseţe. Deşi nu cred că ai putea fi mai frumoasă de cum arătaţi. Îi oferi lui Kate o cană cu ceai aburind. Bea-l până la fund.

— Trebuie să merg în viitor.

Femeia se opri şi o privi, nefăcând niciun efort pentru a-şi ascunde surprinderea.

— Asta nu este o cerere pe care o primesc în fiecare zi. Şi de ce ai vrea una ca asta?

— Eu… de acolo sunt. Am ajuns aici din greşeală.

Femeia se aşează în celălalt fotoliu. Cortul era atât de mic, încât genunchii li se atingeau. Ochii ei erau intenşi, albaştri şi blânzi.

— Draga mea, cred că mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat.

Kate îşi plecă privirea pe ceaiul neatins.

— Este complicat. Nu pot… nu îţi pot spune totul. Dar magia care m-a adus aici, o parte din ea este încă în mine. O poţi folosi pentru a mă trimite acasă. Cineva a făcut-o înainte. Ea…

— Ce este în neregulă, copilă?

Încăperea devenea incomod de călduroasă. Kate simţii cum începe să transpire.

— Nimic, sunt bine. Mă poţi ajuta?

— Păi, nu voi pretinde că sunt cea mai mare vrăjitoare din lume. Dar cu siguranţă există magie în tine. Am simţit-o din momentul în care ai intrat.

— Deci mă vei trimite înapoi?

Kate ura faptul că părea atât de disperată. Şi adevărul era că era ceva în neregulă. Vederea începuse să i se înceţoşeze. Chipul femeii înota înaintea sa.

— Eşti sigură că te simţi bine? Dă-mi mie cana înainte să o scapi.

Cana îi fu luată din mână. Kate începu să se ridice. Avea nevoie să iasă afară. Avea nevoie de aerul rece pentru a-şi limpezi mintea.

— Unde pleci, copilă?

— Eu doar… trebuie…

Apoi se prăbuşi în întuneric.

Când se trezi, auzi voci şi pentru o clipă crezu că se afla din nou pe acoperiş şi că vocile le aparţineau lui Jake şi Beetles. Dar acestea nu erau vocile băieţilor. Erau dure şi murale şi vorbeau de parcă simpla încercare de a forma cuvinte era ceva străin şi supranatural. Apoi auzi glasul vrăjitoarei.

— Nu mă înşeli şi de data asta. Ea este specială.

Kate deschise ochii. Era întinsă pe pământ, obrazul odihnindu-se pe un buştean. Era un nor în capul ei. Vrăjitoarea o drogase. Ceva în aburii ceaiului. Cât timp fusese inconştientă? Printre picioarele de fier ale plitei, distinse două perechi de cizme înnămolite.

— Nu am plătit niciodată o sută de dolari. Ştii asta.

Glasul suna precum al unui animal sălbatic care fusese învăţat să vorbească. Fiecare cuvânt era un mârâit. Kate trebuia să scape de acolo. Rugându-se ca nimeni să nu o vadă, începu să înainteze treptat spre uşă.

— Îţi spun eu, zise vrăjitoarea, asta are magie în ea. Magie puternică. Mai puternică decât orice altceva am văzut vreodată. El o va vrea. Crede-mă; el o va vrea.

— Şaptezeci de dolari.

— O sută. Iar dacă el va considera că nu merită suma, îi voi înapoia banii.

— Oamenii spun lucruri nebuneşti acum, izbucni glasul aspru. Toţi încearcă să ia cât mai mult înainte de Separare.

— Nu este deloc aşa în cazul ăsta. O sută de dolari este un preţ corect.

— Bine. Dar dacă el nu este mulţumit, ne vom întoarce. Kate ştia că nu mai avea timp; va fi nevoită să o rupă la fugă. Încercă să se ridice, dar braţele îi cedară. Era prea slăbită. Prea slăbită să alerge, prea slăbită să lupte. Apoi mâini greoaie, cu unghii ascuţite o prinseră de umeri şi începură să o ridice în picioare. Kate o văzu pe vrăjitoare numărând un teanc de bancnote.

— Te rog...

Vrăjitoarea zâmbi, ochii fiindu-i la fel de blânzi ca înainte.

— Ar fi trebuit să ceri o poţiune de dragoste, copilă.

Kate fu târâtă afară din cort înapoi pe trotuarul aglomerat. Spre disperarea sa, aerul rece nu îi limpezi ceaţa din cap, iar ea se luptă să atragă atenţia trecătorilor.

— Vă rog... ajutaţi-mă...

— Linişte, mormăi unul din temnicerii săi. Nimănui nu îi pasă.

Şi aşa părea să fie. Pentru că în timp ce o îmbrânceau înainte pe trotuar, priviri trecătoare se ridicau, vedeau ce se întâmplă şi se întorceau grăbite, văzându-şi de drum. Kate nu îi putea învinovăţi. Acum avusese ocazia de a-şi vedea răpitorii. În unele privinţe, arătau precum bărbaţi scunzi şi robuşti, purtând costume negre şi paltoane, iar pălăriile rotunde le erau îndesate pe cap. Pielea le era asemenea celei de animal, aspră, tare şi încreţită. Unghiile lor erau groase şi ascuţite. Mustăţi rigide răsăreau direct din obrajii lor, în timp ce falca lor inferioară era proeminentă în sus şi în afară, expunând o pereche de colţi scurţi, galbeni. Nu, nu erau bărbaţi. Deci, ce erau? Şi ce plănuiau să facă cu ea?

— Unde mă... duceţi?

— La şeful. Acum taci din gură sau îţi vom smulge limba.

O împinseră pe o alee îngustă. Era întunecată şi pustie, iar în curând zarva străzilor se stinse în depărtare. Kate nu ştia când începuse să plângă şi să suspine. Deodată fu conştientă că tremura şi că nu avea nicio legătură cu frigul. Ce avea să se întâmple? Ei? Lui Michael şi Emmei? Părinţilor lor? De ce fusese atât de proastă?! De ce nu se dusese pur şi simplu în Cambridge Falls pentru a-l găsi pe doctorul Pym?! Îi condamnase pe toţi!

Iar ca lucrurile să fie şi mai grave, otrava vrăjitoarei se întorsese. O moleşeală se răspândea prin braţele şi picioarele lui Kate. Se opri din mers, dar răpitorii săi o târâră pur şi simplu, picioarele sale hârşâind pavajul aspru.

Ştia că nu va mai rămâne conştientă pentru mult timp. Nu avea puterea de a se împotrivi.

Apoi se auzi sunetul a ceva mişcându-se prin aer. Urmă un bubuit puternic, iar creatura din stânga lui Kate gemu şi se prăbuşi. Eliberată, Kate căzu la pământ. Se întoarse pentru a o vedea pe cealaltă creatură învârtindu-se, mârâind, având un cuţit în mână. Prea târziu, creatura simţi frânghia ce se strânsese în jurul gâtului său, iar în timp ce o siluetă coborî de deasupra, frânghia fu strânsă şi mai tare, iar creatura fu ridicată în aer. Frânghia, văzu Kate, era legată de capătul scării de incendiu, iar silueta luă acum capătul frânghiei şi îl înfăşură în jurul unei ţevi de pe peretele clădirii. Răpitorul lui Kate fu lăsat suspendat, apucând cu ghearele laţul din jurul gâtului său.

Silueta era un băiat. Părea să fie de vârsta lui Kate sau poate cu un an mai în vârstă. Avea un păr negru, vâlvoi, pielea palidă şi un nas care fusese spart cel puţin o dată. Era îmbrăcat subţire, dar nu tremura. Kate îl privi cum merse lângă creatura prăbuşită şi smulse un cuţit din spatele său. Şterse lama pe haina creaturii şi o puse într-o teacă, la spatele pantalonilor săi. Apoi băiatul dădu o lovitură creaturii suspendate, care o trimise dansând pe alee. În cele din urmă privi spre Kate, care nu se mişcase din locul de unde zăcea pe pământ. Uimită de surprinzătoarea lui apariţie, băiatul – judecând după modul în care se oprise şi se holba – era mult mai uimit la vederea ei.

— ... Tu eşti, rosti el.

Kate nu ştia ce să spună. Nu îl mai văzuse niciodată pe acest băiat.

El o ridică în picioare.

— Trebuie să ne mişcăm. Vor veni mai mulţi Diavoli. Poţi să mergi?

— Cine... cine eşti?

— Numele meu este Rafe.

Numele răsună în norul întunecat din mintea sa.

— Băieţii…

— Mda. Au ajuns la mine.

— Dar… cum… de unde mă cunoşti?

Se grăbeau în josul străzii; Kate se sprijinea de el. Putea simţi cum aluneca uşor. Iar în timp ce întunericul se pregătea să o înghită, auzi:

— Nu contează. Nu ar fi trebuit să vii…

CAPITOLUL ŞASE

Malpesa

— Înapoi!

— Nu ar trebui să fugim…

— Nu.

— Dar…

— Va crede că sunteţi mâncare.

Argumentul fu suficient de bun pentru Michael, care se retrase în firidă, lipindu-şi umărul de al Emmei. Putea auzi bubuitul lent al paşilor creaturii apropiindu-se pe alee, iar la fiecare impact, Michael vedea cum praful zbura de pe coloanele de piatră ale arcadei. Încrederea sa şovăia.

— Sunteţi siguri…

— Linişte, sâsâi Emma.

— Într-adevăr, spuse vrăjitorul.

Înainte de a părăsi casa din vârful stâncii din Spania doctorul Pym îi avertizase pe copii în legătură cu ce să se aştepte în Malpesa.

— Nu uitaţi, le spusese el, Malpesa este un oraş în care oamenii normali, ne-magici, trăiesc alături de pitici, elfi, sirene, vrăjitoare şi vrăjitori, troli parţial domesticiţi…

— Troli?! exclamase Michael, încercând să nu pară prea speriat. Dar trolii nu… mănâncă copii?

— Presupun, spusese vrăjitorul, că trolii au o oarecare slăbiciune pentru copii. Dar, serios, şansele ca noi să ne întâlnim cu un trol sunt aproape nule, aşa că nu ar fi trebuit să îi menţionez. Îndepărtaţi trolii din gândurile voastre!

„Aproape nule”, gândi Michael în timp ce pământul se

cutremura, iar creatura intră în raza sa vizuală. Sigur.

Trolul era de mărimea unui elefant adult, cu aceeaşi piele gri, tăbăcită şi acelaşi mers târşâit, dar fără inteligenţa înnăscută a unui elefant. Într-adevăr, Michael nu mai văzuse o altă creatură care să emane un asemenea aer de prostie pură. Trolul era ocupat, curăţându-şi una din urechile sale norme cu o sapă de grădină, scoţând bolovani de ceară din ureche, coji de pâine verzuie, un ceainic spart, un pescăruş năucit…

— Avem noroc, spuse doctorul Pym când creatura trecu pe lângă ei. Cel puţin purta haine.

Spre frustrarea copiilor, petrecură toată ziua la casa de pe coasta Spaniei. Doctorul Pym le spusese că Malpesa era invadată de spioni ai lui Magnus cel Teribil şi nu puteau risca să intre în oraş până la căderea nopţii. Copiii susţinură că lor nu le păsa de pericol, voiau să o găsească pe Kate şi să îşi salveze părinţii.

— Oricum ar fi, spusese vrăjitorul, am alte motive pentru care aştept lăsarea întunericului. Refuzase să explice mai departe; iar în cele din urmă, Michael şi Emma îşi petrecură ziua explorând plictisiţi stâncile şi plaja din apropiere, în timp ce soarele îşi croia alene drumul său în înaltul cerului.

Vrăjitorul dispăruse după-amiază, întorcându-se după lăsarea întunericului încărcat cu pantaloni, cămăşi, jachete, şosete de lână şi ghete care li se potriveau surprinzător de bine. „Este încă iarnă în America de Sud, spusese el. Trebuie să ne îmbrăcăm corespunzător.”

Apoi, folosindu-se din nou de cheia sa aurie – şi după un avertisment final conform căruia copiii trebuiau să facă tot ce le va spune el în Malpesa –, doctorul Pym îi conduse prin uşa de la bucătărie într-un alt ţinut.

Aproape imediat, se întâlniră cu trolul.

În timp ce paşii creaturii se stingeau în depărtare, vrăjitorul le spuse să îl urmeze şi intrară pe o alee îngustă.

Michael ezită…

Soarele apusese, dar era încă lumină suficientă, iar ceea ce văzu era un vechi oraş colonial, cu străzi din piatră şi case cu trei sau patru etaje, cu acoperişuri roşii, din ţiglă şi arcade înalte. Şase turle şi turnuri se înălţau deasupra cuibului de clădiri. În stânga lui Michael strada ducea spre un port, unde vreo douăzeci de bărci de pescuit erau acostate la chei. Cu plasele lor negre ridicate la uscat, vasele arătau înfricoşător, dar şi elegant, asemenea unei adunări de văduve. Lângă bărci erau două hidroavioane mici, legănate de flux.

Dincolo de ele se întindea suprafaţa neagră-albăstruie a mării. Privind în partea opusă, Michael observă că oraşul era mărginit de munţi semeţi şi ninşi, vârfurile lor fiind ascunse printre nori.

Era fermecat: clădiri vechi, elegante, un decor perfect, şi cel mai bun lucru dintre toate era faptul că puteai ieşi din casă şi dădeai nas în nas cu un vrăjitor! Sau cu un pitic!

Michael deja uitase teroarea pricinuită de apariţia trolului. „M-am născut prea târziu”, gândi el şi îşi permise un suspin filosofic.

— Michael! Glasul doctorului Pym răsună în josul aleii. Nu tândăli!

Vrăjitorul îi conduse printr-o serie de străzi întortocheate. Printre lespezile de piatră din pavaj erau petice de gheaţă, iar ei trecură pe lângă restaurante şi magazine – băcănii, magazine de haine, o florărie închisă – care puteau fi găsite în orice oraş din lume, iar lângă acestea erau taverne cu indicatoare ce anunţau: BERE PITICEASCĂ LA BUTOI, şi magazine care vindeau farmece pentru marinari: protecţie împotriva înecului, vrăji de vreme bună, o poţiune care îţi permitea să vorbeşti cu balenele. Văzură bărbaţi şi femei înfofoliţi, făcându-şi cumpărăturile, dar şi grupuri de pitici purtând jachete groase şi negre şi căciuli din lână cu ciucuri lungi, cu feţele năpădite de bărbi fumând cu pipe din lut.

Traversară multe canale, sau mai degrabă podurile care

treceau peste canale, atât de multe poduri şi canale încât oraşul părea să fie mai mult pe apă decât pe uscat. Majoritatea canalelor aveau doar câţiva metri lăţime, dar la un moment dat strada se lărgi, iar copiii se treziră la marginea unui canal larg, de-a lungul căruia erau înşiruite case impunătoare cu coloane; multe dintre ele cunoscuseră şi zile mai bune. La apus luminile se oglindeau în apa întunecată, iar bărbaţii se strigau între ei din bărcile lor înguste, vocile răsunându-le în timp ce treceau pe sub podurile de piatră.

— Este precum Veneţia, spuse vrăjitorul, dar fără turişti.

— Dar cu troli, mormăi Emma.

— Păi, în aceste împrejurări, aleg trolii.

— Doctore Pym, spuse Michael, nu ne puteţi spune unde mergem?

— Veţi vedea în curând, băiete.

Şi porni din nou grăbit la drum cu paşi mari.

Copiii ştiau că se aflau acolo pentru a căuta harta menţionată în scrisoarea lui Hugo Algernon, aceeaşi hartă în căutarea căreia porniseră şi părinţii lor în urmă cu zece ani; de asemenea, se părea că doctorul Pym avea o teorie despre modul de a căuta, dar până acum, vrăjitorul nu fusese darnic în privinţa detaliilor.

— Dacă vă indic unde vom merge, zise el – asta le mai spusese la casa din Spania – nu veţi face altceva decât să vă îngrijoraţi.

„De parcă această afirmaţie, gândi Michael, nu era suficientă pentru a face o persoană să se îngrijoreze.”

Continuară printre străzile-labirint, peste poduri după poduri, iar pe măsură pe mergeau, Michael îi aruncă o privire furişă Emmei. La micul dejun din acea dimineaţă, el încercase să o facă să îi recunoască autoritatea ca frate mai mare, dorind să evidenţieze că „afară, pe teren” supravieţuirea lor depindea de faptul că ea trebuia să îi urmeze ordinele „fără discuţii”.

— Dar avem amândoi doisprezece ani, spusese ea.

— Da, tehnic. Doar pentru câteva zile. Practic, eu am treisprezece ani.

— Deci până atunci suntem egali.

— Dar Kate m-a pus pe mine răspunzător, ai uitat? În biroul domnişoarei Crumley, ea a zis: „Ai grijă de Emma”.

— Probabil pentru că pe tine te-a văzut primul. Dacă în m-ar fi văzut pe mine, probabil ar fi rostit: „Emma, ai grijă de Michael! Chiar are nevoie de tine!”

— Mă îndoiesc de asta.

— Ei, nu îţi face griji. Iar Emma îl bătuse pe umăr. Voi avea grijă de tine oricum.

Apoi ea plecase să arunce pietre în mare şi asta fusese tot.

— Am ajuns, spuse vrăjitorul.

Ieşiseră de pe o altă alee şi stăteau pe un dig de piatră, privind peste ceea ce părea o întindere nesfârşită de apă întunecată. Michael se simţea de parcă ar fi ajuns la un fel de frontieră: în urma lor era Malpesa, cu luminile şi zgomotele sale, iar înaintea lor se întindea această mare pustie unde niciun sunet nu întrerupea clipocitul mării lovindu-se de stânci.

— Avem câteva minute, spuse doctorul Pym. Podul nu va apărea până când noaptea nu va cădea de-a binelea.

— Ce pod? întrebă Michael.

— Vei vedea, băiete. Acum, din moment ce aceasta poate fi ultima clipă liniştită din această seară, trebuie să vă dau ceva.

Dintr-un buzunar din interiorul hainei, vrăjitorul scoase un obiect de mărimea şi forma unei bile, făcut dintr-o sticlă de un albastru-cenuşiu. Un fir subţire era înfăşurat în jurul ei şi ataşat de un cordon din piele netăbăcită, de parcă bila era menită să fie purtată pe post de colier.

— Asta a ajuns acum două săptămâni la casa din Cambridge Falls. Fără niciun bilet, dar pe plic scria „Celui

mai mare dintre fraţii Wibberly”.

— Cine a trimis-o? întrebă Emma.

— Aceasta, draga mea, este întrebarea. Cine ştia că voi trei aţi fost în Cambridge Falls? Desigur, Magnus cel Teribil şi urmaşii săi. Dar asemenea stratageme nu sunt stilul lui. O altă posibilitate, şi este doar o posibilitate, ar fi…

— Părinţii noştri, spuse Michael. Din pricina întorsăturilor stranii ale călătoriei în timp, aventura copiilor în Cambridge Falls avusese loc înainte ca ei să se fi născut şi, ulterior, doctorul Pym le spusese părinţilor lor ce avea să se întâmple. Chiar crezi că este de la ei?

— Nu ştiu. Asta este partea care mă macină.

— Care este partea cealaltă?

— Că nu ştiu ce reprezintă chestia asta blestemată! Totuşi, nu am putut detecta nici urmă de blestem sau răutate şi cred că a venit timpul să v-o ofer.

Emma întinse imediat mâna, doar pentru ca vrăjitorul să o oprească.

— Draga mea, îi este destinată celui mai mare dintre fraţi, iar în prezentele circumstanţe, cred că ar trebui să meargă
Michael.

Emma se bosumflă, dar Michael fu încântat.

„În sfârşit”, gândi el.

Apucă bila de panglica din piele.

— Ce fac cu ea?

— Am putea-o sparge, sugeră Emma.

Spre surprinderea lui Michael, vrăjitorul încuviinţă.

— Ai fi surprins să afli câte obiecte magice îşi dezvăluie secretele când sunt făcute bucăţele. Din nefericire, acest lucru ar putea, de asemenea, să o distrugă, iar dacă este de la părinţii voştri, nu mi-ar plăcea să pierdeţi mesajul. Oricum, decizia vă aparţine.

Michael îi simţi privindu-l. Sfera de sticlă era uşoară, părea aproape goală.

— De fapt, Kate este cea mai mare, spuse el în cele din urmă. O voi păstra până ce ea se va întoarce.

Ştia că era ciudat că această primă decizie a sa ca frate mai mare avea să pună din nou responsabilitatea pe umerii lui Kate; dar să spună că el într-adevăr spera că sora sa se va întoarce îi oferi un sentiment plăcut, asemenea unui act de credinţă, iar Michael zâmbi în timp ce îşi puse bila în jurul gâtului.

— Excelent, spuse vrăjitorul. Acum cred că este suficient de întuneric.

Şi, întorcându-se cu spatele către oraş, doctorul Pym scoase o monedă şi o aruncă în apă. În aer se zări o sclipire, apoi un pod apăru, arcuindu-se de pe dig. Era construit din granit negru şi păzit de două santinele ameninţătoare din piatră. Figurinele erau grosolan sculptate, înarmate cu săbii greoaie, purtând robe lungi şi glugi care le acopereau feţele şi mâinile.

— Dincolo de acest pod, spuse vrăjitorul, este o insulă. Vreme de o mie de ani cetăţenii din Malpesa, magici sau ne-magici, şi-au îngropat acolo morţii. Acolo sper să găsim ceea ce căutăm. Veniţi. Nu avem timp de pierdut.

Şi îi conduse dincolo de santinele, peste pod.

Michael avu impresia că aerul devenea mai rece cu fiecare pas, de parcă intrau într-un curent adânc, iar în timp ce trecură de vârful arcuit al podului, Michael zări silueta unei insule ridicându-se din întuneric, iar izul sărat al mării se amestecă cu un alt miros, acela al pământului vechi, al morţii şi descompunerii. În capătul îndepărtat al podului, Michael şi Emma îl urmară pe vrăjitor dincolo de alte două santinele din piatră, apoi coborâră pe insula morţilor.

Doctorul Pym ridică mâna.

— O clipă, să îmi găsesc reperele.

Copiii rămaseră în urma sa, neîndrăznind nici măcar să respire. Stând unde se afla, Michael nu bănuia adevărata

mărime a insulei. Mormintele şi mausoleele – dintre care unele erau de zeci de metri înălţime şi încoronate cu figurine din piatră acoperite de zăpadă – erau înghesuite, lăsând doar porţiuni înguste pentru trecere. Impresia lui Michael era aceea a unei păduri antice, părăginite, întunecate şi tăcute.

În timp ce aşteptară, mâna lui Michael cercetă geanta, controlându-i cu nervozitate conţinutul – jurnal, creioane, stilouri, briceag, busolă, camera video, insigna regelui Robbie, *Totul despre pitici,* gumă. Asigurându-se că totul era la locul său, îşi duse mâna la piept, unde simţi sfera dură de sticlă atârnându-i la gât. Deja o simţea ca făcând parte din el.

Un nor se mişcă, iar luna revărsă o lumină palidă, stranie, ce se reflecta în peticele de zăpadă de la sol.

— Pe aici, zise vrăjitorul. Staţi aproape.

Şi porni prin desişul de morminte.

Michael şi Emma se grăbiră pentru a putea ţine pasul. Doctorul Pym înainta cu mersul său energic, urmând o potecă în zigzag pe care doar el o putea vedea. Iar pe măsură ce grupul înainta, mormintele se strângeau în jurul lor, iar drumul deveni mai îngust şi mai întunecat. Michael era îngrijorat că el sau Emma s-ar putea împiedica şi cădea, iar vrăjitorul nici măcar nu ar observa, ci doar ar continua să înainteze, lăsându-i pierduţi şi singuri în labirintul de pietre funerare.

— Doctore Pym, fu nevoit Michael să întrebe încă o dată, ce facem aici?

— Şi nu poţi merge puţin mai încet? rosti Emma. Picioarele tale sunt de o sută de ori mai lungi decât ale mele.

— Scuzele, mele. Şi presupun că este timpul să vă explic de ce v-am adus în acest loc morbid. Vă amintiţi, desigur, scrisoarea găsită de doctorul Algernon? Povestea negustorului de porci care a venit în Malpesa şi l-a întâlnit

pe bărbatul cu febră, cel care s-a lăudat că el împreună cu alţii luaseră o Carte magică din Egipt în urmă cu mult timp?

— Da, şi voia să facă o hartă, zise Michael, trecând grăbit pe lângă un mormânt care scotea un bolborosit strangulat. Tipul bolnav, la el te referi, nu-i aşa?

— Exact, dragul meu băiat. Ceea ce nu ştim încă este ce s-a întâmplat după aceea. Bărbatul bolnav a murit? A reuşit să realizeze harta? Povestea ne cere să ne folosim imaginaţia. Se opri şi citi inscripţia de pe o piatră funerară, apoi o porni într-o altă direcţie. Deci, dacă bărbatul bolnav s-a însănătoşit şi a părăsit Malpesa, atunci el şi harta sa sunt pierduţi pentru noi. Ar fi putut-o lua într-un milion de direcţii, spre un milion de destine. Dar să presupunem că bărbatul bolnav era foarte bolnav, într-adevăr. Sau că a pierit în Malpesa. Dacă ar fi aşa, această insulă este locul unde ar fi putut fi înmormântat.

— Stai, deci tu crezi că harta a fost îngropată împreună cu el? întrebă Emma. Şi tot mergi prea repede.

— Aceasta este teoria mea. Şi bănuiesc că aceasta a fost şi teoria părinţilor voştri, de asemenea.

— Bine, spuse Michael, dar tot nu îi ştim numele. Nu, putem dezgropa morminte până ce îl găsim!

— Da, spuse Emma. Asta ar dura o veşnicie.

— Şi ar fi un lucru greşit, spuse Michael.

— Da, spuse Emma cu lipsă de convingere. Şi asta.

Michael era agitat pentru că doctorul Pym nu îi dezvăluise planul înainte. Michael l-ar fi putut ajuta să nu mai piardă atâta timp, evidenţiind defectele izbitor de evidente ale planului, cum ar fi încercarea de a găsi mormântul unui bărbat fără nume, care ar fi putut să nu moară în urmă cu sute de ani! Cu siguranţă, el, ca frate mai mare, avea dreptul de a aproba sau nu toate aceste presupuneri.

— Cred că acesta este mormântul, spuse doctorul Pym.

— Ce? întrebă Michael.

— Cred că acesta este mormântul pe care îl căutăm.

Vrăjitorul stătea înaintea unei cutii dreptunghiulare de piatră. Cu aproximativ trei metri lungime şi doi metri lăţime, ea se ridica la un metru de pământ, iar lui Michael nu îi părea să arate altfel decât oricare alt mormânt pe lângă care deja trecuseră.

— A fost uşor, rosti Emma.

— Dar, zise Michael, de unde ştii că ăsta este?

— Zone ale insulei s-au dezvoltat în perioade diferite. Scrisoarea negustorului de porci a fost datată în ultimul sfert al secolului al XVIII-lea. Asta l-ar plasa pe decedatul cam... aici. Vrăjitorul îşi flutură braţul în semicerc. Credeam că vom fi nevoiţi să căutăm mai mult, dar se pare ca suntem norocoşi.

— Dar cum ştii că acesta este mormântul *lui?* întrebă poruncitor Michael. Încă nu îi ştim numele.

— Băiete, spuse vrăjitorul, nu trebuie să îi ştim numele. Avem asta.

Gesticulă spre ei, îndemnându-i să se apropie de mormânt. Se putură distinge trei cercuri unite, dăltuite în centrul capacului din piatră, vizibile printr-un strat de gheaţă. Michael schiţă simbolul în jurnalul său...

— Ce este? întrebă Emma.

— Este un lucru pe care nu l-am mai văzut de mai bine de două mii de ani, răspunse vrăjitorul. În timp ce vorbea, se întinse şi trasă conturul cercurilor cu degetul. Cu mult timp în urmă, Alexandru cel Mare a atacat oraşul Rhakotis, iar acest lucru a provocat despărţirea Cărţilor Începutului şi pierderea lor. Cărţile erau păstrate sub un turn din centrul acelui oraş. Magicienii care creaseră cărţile au înfiinţat Ordinul Gardienilor, războinici feroce care au promis să le protejeze cu preţul vieţii lor.

— Stai, îmi amintesc! exclamă Michael. Contesa ne-a vorbit despre ele.

Vrăjitorul încuviinţă.

— Şi după cum ştiţi, când oraşul a fost invadat, eu însumi am fugit cu *Atlasul,* pe care mai târziu l-am încredinţat piticilor din Cambridge Falls.

Michael încuviinţă, fiind de acord cu alegerea vrăjitorului.

— Bănuiala mea a fost întotdeauna că Ordinul a fugit cu cel puţin una dintre cărţi. Dar, deşi am căutat neîncetat în tot acest timp, nu am găsit nici urmă de cele două cărţi dispărute sau de Ordin. Asta până acum. Acesta – îşi puse mâna pe piatra de mormânt, aproape acoperind inelele – este simbolul lor.

Inima lui Michael bubuia de nerăbdare şi emoţie. Hotărâse că va ierta faptul că vrăjitorul nu-i acordase întâietate, în calitate de frate mai mare, doar de data asta.

— Dacă putem avea încredere în scrisoarea doctorului Algernon, continuă doctorul Pym, iar acesta este mormântul aceluiaşi om bolnav, atunci putem presupune că Ordinul a salvat, într-adevăr, una dintre cărţi. Acum, întrebările fireşti sunt următoarele: individul nostru a desenat o hartă? Dacă da, harta este încă aici sau au luat-o părinţii voştri? Există însă o singură cale de a afla.

— Vrei să spui, zise Michael, că trebuie să deschidem mormântul?

— Mă tem că da.

— Tipul ăsta mort, spuse Emma, nu va fi un zombi sau altceva, nu-i aşa?

— Cred că şansele sunt foarte mici.

— Ai spus asta şi despre întâlnirea cu vreun trol. Şi ghici ce, ne-am întâlnit…

— Draga mea, nu este un zombi. Îţi promit.

Vrăjitorul le spuse copiilor să meargă la un capăt al mormântului, în timp ce el se poziţionă la celălalt.

— Nu uitaţi, ridicaţi folosind picioarele.

— Doctore Pym, spuse Michael, aceasta este piatră masivă. Probabil cântăreşte o tonă.

— Michael este cam firav, spuse Emma. Eu voi ridica mai

mult.

Michael era pe cale să o contrazică, dar vrăjitorul i-o reteză:

— Am sentimentul că nu este atât de greu pe cât pare. Sunteţi gata? Unu… doi… trei!

Spre surprinderea lui Michael, capacul mormântului se ridică destul de uşor.

— Asta este, spuse vrăjitorul. Aveţi grijă la degete.

Rezemară capacul de mormânt.

Emma privi către Michael.

— Nu te obosi să îmi mulţumeşti.

— O, te rog, este evident că doctorul Pym…

— Ei, asta este interesant.

Doctorul Pym privea în interiorul mormântului. Copiii se alăturară.

— *Ahhh!* ţipă Emma dându-se înapoi.

Întregul fund al cutiei de piatră era un morman întunecat şi agitat. Michael nu înţelegea nimic din ceea ce vedea; era ca o haită de…

— Şobolani!

Erau cu zecile. Poate sute. Zvârcolindu-se şi târându-se unii peste alţii. Cozi lungi şi golaşe se învârteau încolo şi-ncoace. Corpurile lor cenuşii se târau unele peste celelalte, ochii lor negri, scânteietori, fiind asemenea unor bijuterii.

— Şobolani sunt! exclamă din nou Michael.

— Da, asta sunt.

— Nu sta acolo! plânse Emma. Fă ceva! Omoară-i!

— Şi de ce aş face asta, draga mea?

— De ce? Cum adică de ce? Sunt şobolani!

Întregul corp al Emmei era rigid, iar pe chipul ei se citea o expresie de panică firească, nedisimulată. Lui Michael îi trecu prin cap că surorii sale îi era frică. Dar asta era ridicol. Niciodată nu o ştiuse pe Emma să îi fie frică de ceva, chiar şi de lucruri de care o persoană ar trebui să se teamă, cum

ar fi păianjenii păroşi, uriaşi. Odată, un expert în sălbăticiuni adusese câţiva şerpi şi şopârle şi păianjeni la şcoală pentru o demonstraţie. La jumătatea demonstraţiei, o enormă tarantulă neagră-gălbuie evadase. Copiii alergau peste tot ţipând. Dar Emma, stând în rândul din faţă, luă cu calm păianjenul şi îl puse înapoi în cuşca sa de sticlă.

— Spune-mi, zise vrăjitorul, observi ceva ciudat la aceşti şobolani?

— Aa… glasul Emmei nu era deloc ferm. Sunt încă vii, iar tu nu faci nimic în legătură cu asta?

Dar Michael se gândi pentru o clipă, apoi spuse:

— Sunt tăcuţi.

— Exact, replică vrăjitorul. Această multitudine de rozătoare ar trebui să facă o zarvă teribilă. Aici se întâmplă ceva mai mult decât putem vedea.

— O să vomit, mormăi Emma.

Vrăjitorul merse lângă un copac crescut între două mausolee şi rupse o creangă uscată, lungă. Apoi Michael privi cum vrăjitorul lovi cu băţul în masa cenuşie din mormânt. Spre surprinderea lui Michael, băţul trecu direct prin ea fără vreo oprelişte.

— E doar o iluzie menită să descurajeze intruşii. Nu este de fapt niciun şobolan. Cred că simt ceva.

Emma făcu o jumătate de pas mai aproape.

— Deci… nu sunt adevăraţi?

— Deloc. Acum unul din voi trebuie să coboare acolo cu mine, pe când celălalt va rămâne aici să supravegheze drumul care duce către Malpesa. Pentru a şti dacă am fost văzuţi.

— Adică să cobor în groapa aia cu şobolani? întrebă Emma. Tu…

— Voi coborî eu, spuse repede Michael. Emma poate sta sus, de veghe.

— Foarte bine, spuse vrăjitorul. Apoi rupse creanga pe care o avea în mână în trei. Îi înmână Emmei unul dintre

beţe.

— Freacă asta pe orice suprafaţă şi vor izbucni flăcări. Dar fă-o doar dacă ai de gând să coborî în mormânt. Altfel vei deveni prea vizibilă. Vrăjitorul îl privi pe Michael. Cobor eu primul.

Îşi trecu picioarele lungi peste marginea de piatră a mormântului. Michael şi Emma priviră cu fascinaţie oripilată cum piciorul vrăjitorului intră în şuvoiul mişunător. Pentru o clipă creaturile părură să se deplaseze în jurul lui, apoi laba piciorului său dispăru, picioarele sale, pieptul său, iar în cele din urmă, capul său alb în cuibul de şobolani.

Copiii erau singuri. Michael se întoarse către Emma.

— Ţi-e suficient de cald?

— Aha.

— Nu sta în vârful mausoleului. Siluetele sunt vizibile în întuneric.

— Bine.

— Iar sunetul poate ajunge destul de departe; aşa că mi-e teamă că nu poţi cânta sau fluiera pentru a-ţi ţine de urât.

— Am înţeles.

— A, şi nu privi prea mult timp un singur lucru. Uită-te la ceva, apoi ia-ţi privirea de pe el, apoi uită-te din nou acolo. Este un truc vechi al santinelelor.

— Michael…

— Da?

— Voi fi bine. Şi tu să ai grijă, Michael. Îl îmbrăţişă. Te iubesc.

Îi eliberă din îmbrăţişare, iar Michael stătea acolo, neştiind ce să spună.

— Du-te, spuse Emma în cele din urmă. Doctorul Pym aşteaptă.

Michael încuviinţă, apoi se urcă pe marginea mormântului, trase adânc aer în piept şi coborî.

CAPITOLUL ŞAPTE

Şi Trei vor deveni Unu

— la asta.

Vrăjitorul îi oferi lui Michael o torţă aprinsă. Se aflau într-o peşteră direct sub mormânt. Michael găsi absurd faptul că, deşi ştia că era o iluzie, atunci când coborâse în mormântul cu şobolani, închisese gura şi ochii. Dar nu fusese muşcat şi foarte curând se trezi într-un puţ care cobora sub mormânt. O scară din fier era fixată de peretele de piatră. Vrăjitorul îl strigase, iar Michael văzuse strălucirea roşie a torţei vrăjitorului la treizeci de metri dedesubt.

— Deci, spuse doctorul Pym, trebuie să hotărâm în ce direcţie mergem.

Caverna nu era asemănătoare peşterilor şi tunelelor pe care Michael şi surorile sale le exploraseră în Cambridge Falls. Atât tavanul, cât şi podeaua erau presărate cu stalactite şi stalagmite, aşa că efectul era acela de a crede că te afli în gura plină de colţi a unei bestii feroce. Şi era apă pretutindeni, scurgându-se din tavan într-un constant *pic... pic... pic*, *cur*gând în pârâiaşe pe pereţi, adunându-se în băltoace pe podea. Şi mai era şi aerul, care era atât de umed şi bogat în minerale datorită cărora fiecare gură de aer pe care o luai avea gustul unui medicament.

În ceea ce privea direcţia în care trebuiau să meargă, Michael avea doar două opţiuni, două tunele care se priveau unul pe celălalt.

— Sunt sigur, chiar pun pariu că acel tunel, vrăjitorul

indică spre stânga, duce înapoi în Malpesa. În timp ce individul ăsta, gesticulă spre tunelul din dreapta, pare să îşi continue drumul sub cimitir. Ce crezi?

Michael nu ştia. O parte din mintea sa era încă în curtea cimitirului. Spera că Emma îi urma sfaturile. Ura să o lase singură.

Încercă să se concentreze:

— Păi…

— Sau am putea s-o luăm pe acolo!

Doctorul Pym arătă către partea îndepărtată a cavernei. La început, Michael zări doar pietre şi jocul de umbre. Dar apoi, privind mai atent, observă că una dintre umbre era, de fapt, o fisură îngustă, un fel de crăpătură în peretele peşterii.

Vrăjitorul zâmbi.

— Ce noroc că suntem amândoi subţirei, nu-i aşa?

Fură nevoiţi să se strecoare prin fisură, iar colţurile zimţate ale peretelui de stâncă îi sfâşiară jacheta lui Michael şi pantalonii; la un moment dat se lovi la genunchi şi fu nevoit să îşi muşte limba pentru a se abţine să nu ţipe de durere. În cele din urmă, crevasa se lărgi, iar Michael şi doctorul Pym putură merge normal. Dar drumul era încă întunecat, iar singurele sunete care se auzeau erau ale paşilor lor şi pâlpâitul blând al torţelor. Michael mergea aproape în urma vrăjitorului şi începuse să îi pună întrebări. Mai ales voia să audă glasul vrăjitorului.

— Deci, acea scrisoare pe care a găsit-o doctorul Algernon este de acum două sute de ani?

— Da, mai mult sau mai puţin.

— Iar bărbatul cu febră, cel care era în Ordin, a spus că el şi alţii au luat Cartea din Egipt; iar asta s-a întâmplat în urmă cu mai mult de două mii de ani.

— Aşa este. O, Michael, băiete…

— Da, domnule?

— Te rog să nu îmi dai foc la costum. Este singurul meu

costum.

— Scuze. Michael încetini şi adăugă câţiva centimetri între torţa sa şi spatele doctorului Pym. Deci nu ar trebui ca el, tipul bolnav, să fie foarte, foarte bătrân?

Michael îl auzi pe vrăjitor chicotind; sunetul părea să ricoşeze din perete în perete.

— Într-adevăr, aşa ar trebui. Ceea ce ridică o întrebare chiar mai interesantă. Mai sunt două Cărţi ale începutului. Fiecare are puteri unice. Spune-mi, te-ai gândit puţin la care Carte ar putea fi acele puteri?

Michael se gândise. El şi Emma dezbătuseră neîncetat subiectul de la întoarcerea lor în Baltimore – Kate refuzase să li se alăture, spunând: „Cărţile vor fi ce vor fi; nu vreau să mă gândesc la ele până ce nu voi fi nevoită să o fac”. Dar toate teoriile sale şi ale Emmei despre posibilele puteri ale Cărţilor – puterea de a zbura, puterea de a deveni foarte puternic, abilitatea de a vorbi cu insectele (Michael văzuse odată un documentar care spunea că există mai mult de un trilion de insecte pe pământ şi că, dacă toate ar fi conlucrat, ar fi putut pune stăpânire pe întreaga planetă), capacitatea îngheţatei fără sfârşit (una dintre preferatele Emmei, despre care Michael susţinuse că nu era chiar o putere), puterea de a vorbi cu oameni de la o foarte mare distanţă (teoria lui Michael, deşi de fiecare dată când o menţiona, Emma spunea întotdeauna: „Mda, asta se numeşte telefon”) – păreau brusc prea exagerate, pur şi simplu prea absurde.

— Da, într-adevăr, dar niciuna nu este prea bună.

— Permite-mi să îţi dau un indiciu, spuse vrăjitorul. Ai evidenţiat corect faptul că scrisoarea negustorului de porci ar trebui să aibă mii de ani. Şi totuşi, membrii Ordinului erau bărbaţi cu speranţă de viaţă normală. Atunci cum îţi explici viaţa atât de lungă a acestui tip?

— Vrei să spui că… este din pricina Cărţii?

— Exact asta zic. Deci, ce nume ai da unei asemenea

Cărţi? Nu uita, Cărţile au legătură cu natura existenţei însăşi, iar *Atlasul* este Cartea Timpului. Gândeşte lucrurile în mare, băiete!

Exista un singur răspuns.

— Presupun… Cartea Vieţii?

— Exact. Sau, cum mai este de asemenea cunoscută, *Cronica.* Iar puterea de a oferi viaţă îndelungată este doar una dintre capacităţile sale. Deci, tipul ăsta din scrisoare, el şi ceilalţi membri ai Ordinului ascund *Cronica* într-un loc secret şi atâta timp cât sunt aproape de ea, trăiesc secol după secol. Apoi acest bărbat vine în Malpesa, probabil lăsând Cartea la camarazii săi şi fiind separat de puterea sa, se îmbolnăveşte şi moare. Cât despre motivul pentru care a pornit în această călătorie, ei bine, aceasta este o altă întrebare.

Continuară să meargă; dar Michael mai avea o întrebare.

— Doctore Pym…

— Da?

— Deci ultima Carte, cea de-a treia, este… păi…

Vrăjitorul se opri şi se întoarse către el.

— Da, spuse bătrânul, ultima este Cartea Morţii. Dar acest lucru nu ne preocupă acum. Părea să îl studieze pe băiat, lumina torţei reflectându-se în ochelarii bătrânului, făcând să pară că flăcări mici dansau în ochii săi. Hugo avea dreptate. Chiar arăţi precum tatăl tău.

Şi din nou, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, în pofida a tot ceea ce încă se întâmpla, Michael simţi cum o căldură plăcută îi inundă pieptul, curgându-i până în vârfurile degetelor. Nici măcar nu încercă să o suprime.

— Grozav, spuse el, foarte încet.

— Da, spuse vrăjitorul. Este grozav.

La zece metri mai în faţă, găsiră inscripţia.

Pe o secţiune a peretelui tunelului care fusese fin şlefuit, cineva scrijelise acelaşi simbol – cele trei cercuri întrepătrunse – care fusese desenat pe mormânt. Sub el, de

asemenea gravat în piatră, se afla ceea ce Michael crezu că ar fi o caligrafie, deşi limba era una pe care nu o recunoştea. În unele feluri, îi amintea de chineză sau japoneză – caracterele aveau o structură complicată, dar nu era nicio pauză între ele; totul părea să curgă fluid, iar Michael nu îşi putea da seama dacă se citeau înainte, înapoi, de sus în jos sau de jos în sus.

Fu de părere că era o inscripţie foarte frumoasă.

— Uimitor! Doctorul Pym îşi ţinu torţa aproape de peretele tunelului şi îl prinse pe Michael de umăr. Am căutat atâţia ani. Suntem aproape, suntem foarte aproape.

— Ce spune? întrebă Michael. O poţi citi?

— Da, pot. Este limba străveche în care au fost scrise Cărţile începutului. Acesta este jurământul Ordinului Gardienilor. Arătă către inscripţia de sub simbol şi o citi, glasul său răsunând din pereţi. „Fiţi cu toţii martori că eu, cel fără de nume, îmi făgăduiesc fiecare suflare, puterea şi viaţa însăşi acestei sarcini sacre. Nimic nu va răni ceea ce un jurat să protejez. Astfel jur până când moartea mă va elibera de promisiunea mea.”

Michael hotărî că era un jurământ foarte bun. Dacă ar fi fost scris de un pitic, cu siguranţă ar fi fost menţiuni despre măsurarea forţelor cu duşmanul şi promisiuni pentru eternitate, dar Michael ştia că nu toţi se ghidau după standardele piticilor.

— Şi partea aceasta, continuă doctorul Pym, atingând cu degetul porţiunea mai joasă de text. „Am eşuat în misiunea mea. Ceea ce las în urmă las în speranţa că Paznicul va sosi într-o zi. Alege corect şi nu vei muri niciodată. Alege greşit şi mi te vei alătura… Iar Trei vor deveni Unu.”

— Ce înseamnă asta? întrebă Michael.

— Trei devenind Unu este o referire la Cărţile începutului. Conform legendei, într-o zi Cărţile vor fi reunite, trei lucrând ca una singură pentru a-şi îndeplini destinul. Dar partea care mă interesează este aici, unde scrie „Ceea ce las în

urmă las în speranţa că Paznicul va sosi într-o zi”. Asta implică faptul că prietenul nostru misterios a lăsat, într-adevăr, un fel de hartă care să permită găsirea *Cronicii.* Încă am putea avea noroc.

— Stai, ce este acolo?

Michael arătă către un rând cu un scris foarte mic la sfârşitul inscripţiei. Crezu că ar fi într-o altă limbă.

Vrăjitorul se aplecă în faţă şi deodată eliberă un râset puternic, răsunător.

— Ce este? întrebă poruncitor Michael. Ce spune?

— Tunel şi mormânt construit de Osborne şi Fiii, Antreprenori Pitici, Malpesa. Vrăjitorul încă râdea. Chiar mă întrebam cum individul nostru bolnav a săpat tunelul de sub mormânt. A angajat pitici pentru a săpa pentru el.

— Şi a avut încredere în ei că vor păstra secretul? întrebă Michael şi se simţi imediat vinovat pentru cuvintele rostite.

— O, mă îndoiesc că le-a dezvăluit adevărata natură a secretului său, dar în esenţă da, a avut încredere în ei. Constructorii pitici sunt renumiţi pentru discreţia lor. Nu există seif sau casă de bani în lumea magică, să nu fi fost construite de un pitic. Sunt surprins că nu ştii asta.

— Păi, spuse Michael defensiv, nu te poţi aştepta ca o singură persoană să ştie totul despre pitici. Sunt atât de multe lucruri! Ai putea învăţa totul despre elfi în douăzeci de minute. Dar piticii…

— Da, da. Vino!

Şi porniră din nou la drum.

În timp ce mergeau, Michael se gândea la menţiunea Paznicului din inscripţie, iar mintea îi fugi înapoi, la ceea ce îi spusese doctorul Pym cu o seară înainte, că sora sa, Kate, îl visase ţinând în mâini o Carte stranie. Cartea aceea ar putea fi *Cronica?* Dar atunci, dacă el avea Cartea Vieţii, asta însemna că Emma avea Cartea Morţii?

„Nu va fi prea fericită să ştie asta”, gândi Michael.

— O, Doamne!

Michael se opri în spatele vrăjitorului. Înaintea lor tunelul se sfârşi brusc, într-o colină de pământ şi pietre ce se înălţa până la tavan.

— O prăbuşire, zise doctorul Pym. Pare destul de recentă. Ne-ar putea lua ceva timp să... băiete, ce faci?

Michael se căţăra pe panta împietrită. Zărise o mică gaură sau un tunel aproape de tavan. Odată ajuns la nivelul deschizăturii, întinse torţa către gura tunelului.

— Tunelul continuă, spuse el, gâfâind din pricina căţăratului. Sunt doar vreo trei, patru metri. Cred că încap.

— Nu. Absolut, nu.

— Doctore Pym, cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mult Emma va sta singură în cimitir. Doar lăsaţi-mă să arunc o privire. Vă rog!

— Michael...

— Dacă ar fi Kate aici, aţi lăsa-o să meargă. Ştiţi că aşa aţi face.

Vrăjitorul suspină.

— Foarte bine. Doar arunci o privire şi apoi raportezi, ai înţeles?

Michael spuse că aşa va face şi imediat îşi dezbrăcă haina groasă. Apoi, ţinând torţa înaintea sa, se strecură în tunel. Era mai mic decât crezuse. Fu nevoit să se târască pe burtă, folosindu-şi antebraţele şi coatele pentru a înainta. În curând căpătă julituri pe coate şi braţe, pe genunchi, bărbie, picioare, şi chiar pe creştetul capului. Apoi rămase înţepenit. Se răsuci încolo şi-ncoace, dar era inutil. Îşi spuse în sinea sa să nu se panicheze, că aproape ajunsese la capăt. Împingând cu piciorul în stâncă şi lipindu-şi mâinile de zid, se împinse înainte cu toată puterea sa. Efortul fu atât de mare, încât fu aruncat cu totul din tunel şi ateriză pe podeaua de piatră.

Se ridică într-o secundă, căutându-şi torţa pe care o scăpase. Putea auzi glasul vrăjitorului răsunând prin tunel.

— Michael, spune ceva! Ce a fost zgomotul ăla? Eşti

rănit?

Michael deschise gura, dar cuvintele nu puteau fi rostite. Torţa sa ilumina o mică încăpere, în care era o masă de lemn, un scaun şi chestia care stătea în scaun, holbându-se la el.

Emma se căţărase pe acoperişul unui mausoleu din apropiere, iar de acolo avea vedere atât asupra mormântului cu şobolani (în care, în mod voit, nu privea), cât şi asupra împrejurimilor cimitirului. Podul către Malpesa dispăruse. Totul era tăcut, întunecat şi liniştit.

Pentru a face timpul să treacă şi a nu se gândi la piscina cu şobolani – falşi sau nu, ea nu avea încredere în ei –, Emma începuse să îşi imagineze că sora sa, Kate, se întorsese din trecut şi stătea alături de ea. Trebuia doar să întoarcă privirea, capul, iar sora ei era acolo, zâmbind, pregătită să o primească pe Emma în braţele sale. Cu cât îşi imagină mai mult, cu atât viziunea deveni mai reală, până ce Emma începu să creadă că sora ei chiar era acolo, aşteptând doar ca sora sa mai mică să îi observe prezenţa.

„Nu te uita, îşi spuse în sinea ei. Kate nu este acolo, nu te uita.”

Emma întoarse capul şi se uită. Era singură.

Întorcându-se, fu nevoită să îşi frece ochii cu mâna, întrucât luminile Malpesei începură să se înceţoşeze şi să sclipească în depărtare. Îşi puse braţele în jurul genunchilor şi începu să se legene înainte şi înapoi.

„O vreau pe Kate înapoi, gândi ea. O vreau pe Kate înapoi o vreau pe Kate înapoi o vreau pe Kate înapoi…”

Noaptea era rece şi întunecată şi nimic nu se mişca în cimitir.

Ce făceau Michael şi vrăjitorul?

Privi în sus. Luminile din depărtare erau încă vagi, iar Emma îşi frecă ochii. Privi din nou, iar luminile se mişcau. Începu să se ridice, apoi îşi aminti avertismentul lui Michael

şi se ghemui cât mai jos cu putinţă, privind atent în întuneric.

Podul către Malpesa reapăruse şi un şir de torţe mărşăluia pe el, îndreptându-se către cimitir.

Apucând băţul pe care i-l dăduse vrăjitorul, Emma se grăbi către marginea acoperişului. Trebuia să îl avertizeze pe doctorul Pym. Dar apoi, alunecând pe pământ, Emma auzi o voce în apropiere, răsunând printre morminte:

— Sunt aici! Împrăştiaţi-vă! Găsiţi-i!

Cu groază, Emma realiză că în cimitir se afla deja un alt grup. Îi lăsase să se strecoare pe lângă ea când se gândise la Kate! Se mustră pe sine. Doctorul Pym se baza pe ea să-şi îndeplinească sarcina de a sta de veghe, iar ea îi dezamăgise!

Putea auzi paşii apăsaţi, iar acelaşi glas vorbi din nou; avea un accent pe care ea nu îl recunoştea.

— Găsiţi copiii! Mă auziţi? Vreau copiii!

Ghemuită lângă mausoleu, putea vedea torţe pâlpâind printre morminte. Trebuia să parcurgă zece metri de spaţiu deschis pentru a ajunge la mormânt. Va fi complet expusă, dar nu exista o altă cale. Adunându-şi forţele, Emma o luă la fugă, se urcă pe marginea mormântului şi încremeni…

Sub ea, marea de şobolani fremăta. Panica puse stăpânire pe ea.

Putea auzi paşii greoi apropiindu-se…

„Fă-o, îşi ordonă ea. Acum!”

Şi coborî în mormânt, rugându-se să nu vomite.

Silueta din scaun era un schelet. Chestia – sau el (Michael era sigur că fusese un bărbat) – purta rămăşiţele putrezite ale unei tunici antice şi stătea în spatele mesei de lemn, poziţionat astfel încât să privească pe oricine intra în cameră. Mâinile scheletului se odihneau pe masă, cea dreaptă peste mânerul unei săbii. Pe una din articulaţiile mâinii sale stângi, atârna un inel din aur purtând deja

familiarul simbol cu cele trei cercuri întrepătrunse.

Michael avea impresia că scheletul îl priveşte.

— Michael! Glasul vrăjitorului era insistent. Răspunde-mi! Eşti rănit? Eşti în pericol?

— Sunt… sunt bine! Doar lăsaţi-mă o secundă!

Michael făcu un pas înainte. Scheletul nu se mişcă.

„Bine, gândi Michael, să rămânem calmi şi să vedem ce avem aici.”

Masa, în mod evident, fusese pregătită pentru vizitatori. Pe ea erau trei recipiente aliniate şi un vechi pocal din fier. Pocalul era pe partea de masă dinspre Michael, nu dinspre schelet. Michael privi din nou către el. Tot nu se mişcase.

Îşi aminti mesajul de pe perete.

Ceea ce las în urmă las în speranţa că Paznicul va sosi într-o zi. Alege corect şi nu vei muri niciodată. Alege greşit şi mi te vei alătura…

Era o ghicitoare! Trebuia să bei dintr-unul din urcioare.

Michael îşi frecă mâinile. Lucrurile se îmbunătăţeau. El adora enigmele, ghicitorile, orice puteai rezolva cu ajutorul logicii.

— Individ viclean, îi spuse el scheletului. Se simţea mult mai confortabil. Se întoarse pentru a-i spune doctorului Pym ceea ce descoperise…

Apoi se opri.

Fără îndoială că vrăjitorul putea rezolva puzzle-ul într-o clipită. Dar poate că aceasta era o oportunitate. El era cel mai mare acum; primise rolul lui Kate. Doar că Michael era conştient că nimeni nu îl privea astfel. Aceasta era şansa lui de a dovedi ceea ce putea. Îşi imagină că iese din tunel şi doctorul Pym îl întreabă: „Ce ai găsit? Ce trebuie să fac?”, iar în timp ce el se scutură indiferent de praf, Michael răspunde: „Păstrează-ţi vrăjile, doctore. Am rezolvat puzzle-ul. Buna şi bătrâna logică”. Chiar şi Emma ar fi impresionată.

— Michael, ce se petrece acolo?

— Încă un minut!

Va trebui să se mişte rapid.

Alege greşit şi mi te vei alătura...

Asta nu avea nevoie de prea multe explicaţii. Bea din recipientul greşit şi vei deveni tu însuţi un schelet.

Alege corect şi nu vei muri niciodată...

Acest bărbat, când fusese în viaţă, trăise mii de ani datorită Cărţii Vieţii. Într-adevăr, totul era destul de limpede. În două recipiente era otravă. Unul avea să îl ghideze către *Cronică.* Trebuia doar să facă alegerea corectă.

Începu cu cel din stânga sa. Era un vas din lut de un cafeniu-roşiatic, de forma unui clopot, astupat cu un dop de plută. Michael scoase dopul şi mirosi. Se trase înapoi, scârbit. Mirosea ca şi cum cineva ar fi umplut vasul cu mâzgă de pe fundul unei mlaştini şi ar fi amestecat-o cu petrol, oţet şi ceva ce mirosea precum un câine ud. Michael puse dopul vasului şi păşi la dreapta.

Vasul din mijloc era o sticlă subţire, rubinie, umplută pe jumătate cu un lichid închis la culoare. Michael îi scoase dopul, se aplecă înainte şi – precaut de data aceasta – mirosi. Mirosi din nou. Nu şi-ar fi imaginat aşa ceva. Orice ar fi fost în sticlă, mirosea precum berea de ghimbir.

Trecu la ultimul recipient.

Era un mic flacon din metal, de mărimea unei sticluţe de parfum. Capacul era fixat cu ajutorul unui mâner de forma unei gheare micuţe, iar când Michael apăsă butonul, capacul se ridică. Ridică flaconul la nas. Nu simţi niciun miros. Îl ridică mai aproape şi inspiră adânc. Puse flaconul pe masă.

— Michael – glasul vrăjitorului era acum mai mult nervos decât îngrijorat – insist să îmi spui ce se petrece.

— Nu este nicio hartă! Este o masă cu trei recipiente! A, şi un schelet! Doar stă aici!

Michael privi către schelet. Nu se mişcase, nu-i aşa?

Michael încercă să îşi amintească dacă în acea poziţie fusese capul scheletului.

— Michael, îţi interzic să atingi ceva! De fapt, vino înapoi chiar acum! M-ai auzit?

— Eu doar... îmi leg şiretul.

— Ei, pentru Dumnezeu... O, stai o secundă, băiete!

Michael avu impresia că auzi o altă voce, în depărtare, a surorii sale, iar vrăjitorul o striga. Se întrebă dacă se întâmplase ceva în cimitir. Michael simţea că timpul său în noul tunel era pe sfârşite.

Alege corect şi nu vei muri niciodată...

Alege greşit şi mi te vei alătura...

Vasul din lut mirosea cu siguranţă a otravă, dar poate că aceea era ideea. Când realizezi o ghicitoare, întotdeauna pui soluţia acolo unde ceilalţi se aşteaptă mai puţin. Caz în care fiertura mlăştinoasă cu duhoare de câine ud era cel mai sigur pariu al lui Michael.

Sau era cam prea evident? Scheletul nu ar fi presupus că Michael sau oricine altcineva ar fi ales în mod automat cea mai dezgustătoare alternativă? Nu ar fi mult mai inteligent ca opţiunea ce pare cel mai puţin otrăvitoare să fie chiar cea inofensivă? În acest caz, Michael ar trebui să aleagă sticla rubinie şi speranţa berii de ghimbir.

Doar că... şi flaconul din metal trebuia luat în considerare. Acela nu emana niciun miros. Cum se potrivea asta în ecuaţie? Şi, dacă stătea să se gândească, făcea o greşeală neanalizând recipientele în sine: un urcior din lut, o sticlă, un flacon din metal? Oare purtau vreo semnificaţie? Sau poate indiciul era în plasarea lor pe masă?

„Am nevoie, gândi Michael, de cobai.” „Aş putea da fiecăruia câte una din poţiuni şi să văd cine supravieţuieşte.”

Michael privi în jur, dar camera părea nefirească nefiind bântuită de şobolani.

„Recunoaşte, gândi el, habar nu ai care este poţiunea infectă.”

Foarte încet, murmură: „Din Oceanul Pacific…”

Se opri, prea ruşinat să continue.

„Alege, Michael, îşi spuse în sinea sa. Trebuie doar să alegi. Fă-o. Acum.”

Scoase dopul vasului din lut şi îl înclină deasupra pocalului Mâinile îi tremurau şi fu nevoit să sprijine vasul de corpul său. Încet, aproape şovăitor, o mâzgă verzuie, scârboasă alunecă în pocal. Michael o privi. Cum se presupunea că putea să bea aşa ceva? Avea nevoie de o lingură.

În timp ce ridică pocalul la gură, fu nevoit să se ţină de nas pentru a nu vomita. Putea vedea mâzga alunecând spre gura sa. Ştia că se purta prosteşte. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut rezolva ghicitoarea. Poate ar fi găsit nişte şobolani în altă peşteră. Era bucuros că sora sa, Kate, nu îl putea vedea, sau doctorul Pym, sau tatăl său, sau chiar G.G. Greenleaf, autorul antologiei *Totul despre pitici…*

Punând pocalul pe masă, Michael scoase antologia din geanta sa. Ştia ce capitol căuta şi deschise Cartea exact acolo. Citi:

— Ghicitorile au fost întotdeauna o parte cheie din orice misiune magică şi, nesurprinzător, piticii au excelat întotdeauna la acest capitol!

Michael simţi cum îl cuprinde un val de linişte. Bătrânul G.G. Greenleaf!

> Cheia către rezolvarea oricărei ghicitori este să te pui în locul făuritorului de ghicitori. Care au fost intenţiile sale în construirea ghicitorii? Cui îi era menit să o rezolve? Cine voia să eşueze în rezolvarea sa? Întotdeauna întoarce-te la instrucţiuni; cineva le-a scris cu un motiv. De asemenea, dacă nimic altceva nu funcţionează, încearcă să distrugi ghicitoarea cu toporul. Adeseori este o metodă eficientă.

Michael închise Cartea şi privi scheletul. Bărbatul fusese unul dintre ultimii Gardieni ai cărţii; dorise să o protejeze. Aşadar, dorise ca majoritatea oamenilor să pice testul. Dar dacă cineva alegea la întâmplare o poţiune, avea o şansă din trei de reuşită. Michael gândi că riscul era prea mare, Gardianul nu ar vrea ca unul din trei să reuşească, ci numai unicul. Paznicul.

Deodată, Michael fu convins că niciuna dintre cele trei poţiuni nu era răspunsul corect, şi dacă ar fi băut poţiunea urât-mirositoare, acum ar fi fost mort.

— *Michael!*

Glasul Emmei ajunse la el dinspre tunel. Putea vedea licăritul torţei în capătul îndepărtat.

— Ce este? Ce se petrece?

Trebuie să ieşi de acolo! Era disperată. Vin! Mulţi!

— Cine? Despre ce…?

— Strigoi! I-am văzut! Grăbeşte-te!

— Dar încă nu ştim unde se află următoarea Carte! Pot…

— Michael – vrăjitorul era cel care vorbea –, vom găsi altfel Cartea! Întoarce-te acum! Este un ordin!

Dar Michael se întorcea deja către masă. Era convins că dacă nu afla răspunsul acum, dacă nu descoperea ascunzătoarea *Cronicii,* nu aveau să găsească niciodată Cartea. Şi totul depindea de asta. Ceea ce însemna că totul depindea de el.

Deschise *Totul despre pitici* şi citi din nou pasajul. O frază îi atrase atenţia: „Întotdeauna întoarce-te la instrucţiuni; cineva le-a scris cu un motiv…”

Instrucţiuni, gândi Michael:

Alege corect şi nu vei muri niciodată…
Alege greşit şi mi te vei alătura…
Şi Trei vor deveni Unu.

Michael simţi un fior de încântare.

Doctorul Pym spusese că se referea la cele trei Cărţi ale Începutului, şi poate că aşa era. Dar poate că se mai referea şi la altceva.

Mâzga galbenă-verzuie era acum aproape solidă pe fundul pocalului. Michael scoase dopul sticlei rubinii şi turnă în pocal lichidul cu mirosul berii de ghimbir; urmă un sâsâit şi câţiva bolboci, iar amestecul deveni negru, şi parcă mirosea mai urât decât înainte; dar Michael deja luase micul flacon, picurând câţiva stropi. Efectul fu imediat. Sâsâitul şi clocotitul încetară, iar lichidul din pocal deveni de culoarea argintului pur.

— Michael, ăsta este ultimul avertis...

— Beau din toate cele trei recipiente!

Voia ca ei să ştie ce se petrecea. În caz că el se înşela.

Apoi, neputând rezista tentaţiei gestului dramatic, închină paharul către schelet. Din nefericire, nu se putea gândi la nimic potrivit şi cavaleresc pentru un toast. În cele din urmă, mormăi: „Ei, acum e acum...”, şi bău.

Senzaţia fu ca şi cum şi-ar fi turnat apă îngheţată direct în inimă. Pocalul zdrăngăni în timp ce atinse podeaua, iar Michael căzu în genunchi. Răceala se împrăştia în corpul său şi realiză că începea să tremure. Era posibil să se fi înşelat? Dar fusese atât de sigur! Încercă să o strige pe sora sa, dar glasul îl trădă. Îşi putea simţi plămânii îngheţând, gheaţa formându-se în camerele inimii sale; vederea i se întunecă; se aplecă în faţă, fruntea sprijinindu-i-se de podeaua de piatră; o bubuitură îi zgudui întregul corp. „Ce mod straniu de a muri”, gândi Michael. Bubuitura se repetă iar şi iar. Apoi vederea lui Michael se limpezi, iar el realiză că bubuitura era bătaia inimii sale şi simţi viaţa şi căldura înaintând prin el. Trase adânc aer în piept şi din nou auzi glasul Emmei strigându-l, plângând, implorându-l să se întoarcă...

— Vin! strigă el, ridicându-se în picioare. Sunt bine!

Şi era mai mult decât bine, mult mai mult decât bine, pentru că acum ştia unde era ascunsă *Cronica.*

Ce s-a întâmplat după aceea a rămas în ceaţă.

Se târî prin tunel. Mâini îl traseră din tunel. Emma îl îmbrăţişă, îi spuse că era un idiot, iar doctorul Pym îi striga să îl urmeze, întrucât nu mai era timp…

Iar apoi fuga. Înapoi prin fisură, ajungând la peştera de sub mormânt, şi auzind Strigoii atât de aproape chiar deasupra lor, vrăjitorul le striga copiilor să îl urmeze, după care plonja în tunelul ce ducea către Malpesa…

Şi din nou fugeau, cât de repede puteau.

Trebuiau să ajungă în port; ceva îi aştepta acolo; planurile fuseseră deja făcute; ceva avea să îi ia de acolo.

— Aveam un presentiment – glasul vrăjitorului era sacadat – că vom fi nevoiţi să părăsim degrabă Malpesa.

Iar în timp ce alergau, ţipetele îngrozitoare răsunau în tunel, învăluindu-i, îngrozindu-i pe copii, iar tot ce puteau face era să continue să alerge, mai repede şi mai repede.

Brusc, tunelul se deschise într-un larg canal subteran, prin care curgea un râu întunecat, iar ei săriră în apă, care era rece ca gheaţa şi vâscoasă şi le ajungea până la genunchi. În timp ce se luptau să înainteze, lumina torţelor lor dezvălui gura unui alt tunel, pavat cu cărămizi în capătul îndepărtat, iar Michael ştiu că ajunseseră la canalele colectoare din Malpesa. Apoi ţipetele ascuţite erupseră în urma lor, iar el se întoarse pentru a vedea siluete întunecate sărind tunelul din care ei tocmai ieşiseră.

— Fugiţi! exclamă vrăjitorul. Nu vă opriţi! Fugiţi! Lăsaţi-i în seama mea!

Michael făcu doi paşi şi văzu că Emma nu se mişcase. O prinse de braţ şi o trase după el, împiedicându-se prin apa neagră.

— Nu sunt reale! strigă el. Ţipetele nu te pot răni!

— Eu… ştiu! strigă ea. Nu îmi mai urla în ureche!

Privind peste umăr, Michael îl zări pe doctorul Pym stând în întâmpinarea Strigoilor; doar că vrăjitorul nu privea către monştri, se uita în susul canalului, în întuneric. Michael şi Emma ajunseră la capătul canalului, iar Michael o împinse pe Emma pe dig. Apoi se întoarse din nou şi îl văzu pe doctorul Pym înaintând spre el prin apă, cu vreo zece Strigoi pe urmele sale, în timp ce mult mai mulţi veneau precum şobolanii din celălalt tunel, iar apoi auzi un geamăt, şi un zid uriaş de apă se rostogoli din întuneric, umplând tunelul, iar vrăjitorul îi urcă în canalul colector în timp ce valul lovi Strigoii.

Următorul lucru pe care şi-l aminti Michael fu că ajunseră la o scară; Emma urcă prima, iar el o urmă. Ieşiră printr-o fântână, lângă o biserică veche, iar oraşul era atât de tăcut, atât de pustiu, iar apoi vrăjitorul ieşi şi el din fântână şi Emma întrebă dacă doctorul Pym provocase acel potop, dar înainte ca bătrânul să poată răspunde, auziră nişte bubuituri rapide, pământul se cutremură şi silueta greoaie unui trol dădu colţul, fluturând o bâtă uriaşă cu vârf din metal şi îndreptându-se către ei.

Era ca şi cum ai fi zburat înainte de un cutremur; pământul tremura atât de tare, încât era dificil să păşeşti. Vrăjitorul îi conduse pe o alee îngustă, unde trolul nu îi putea urma, iar Michael îl auzi urlând furios, zdrobind pereţii cu bâta sa. Alergară de-a lungul unui canal îngust şi auziră ţipătul unui Strigoi, apoi încă unul şi încă unul apropiindu-se din toate direcţiile, iar doctorul Pym părea să rearanjeze harta oraşului în timp ce fugeau, făcând poduri să dispară în urma lor, forţând clădiri să se lovească una de cealaltă pentru a bloca drumul urmăritorilor; dar la fiecare cotitură, trei sau patru *morum cadi* apăreau, grăbindu-se ţipând către ei, cu săbiile scoase.

— Portul, spunea mereu doctorul Pym, trebuie să ajungem în port.

Apoi dădură colţul către canalul principal şi găsiră vreo

zece Strigoi păzind podul, iar un bărbat stătea înaintea lor. Era cel mai mare om pe care îl văzuse Michael vreodată. Purta o manta neagră şi lungă şi mănuşi negre din piele, iar capul său chel sclipea în lumina felinarelor. Simpla sa vedere trimise un val de teamă prin corpul lui Michael şi o simţi pe Emma apucându-l de braţ.

— Doctore! Bărbatul întinse larg braţele de parcă i-ar fi urat bun venit. Vă aşteptam! Acum, destul cu toată fuga asta de colo-colo. Vom trezi vecinii!

— Nu îi poţi avea, Rourke! Vrăjitorul se postă în faţa copiilor. Nu atâta timp cât eu trăiesc.

— Păi, vezi tu, doctore, zâmbi bărbatul, eu sunt în regulă cu asta.

Strigoii porniră înainte, dar doctorul Pym suflă în torţa sa şi un zid de flăcări se ridică în mijlocul străzii. Apoi, de parcă ar fi dirijat o orchestră, vrăjitorul îşi aruncă braţele în aer şi o minge de foc zbură pe cerul nopţii, transformându-se într-un cerc uriaş deasupra oraşului.

— Doctore Pym! strigă Emma. Ce vom face?

— Dacă nu putem ajunge în port – chipul vrăjitorului era aspru şi fu nevoit să strige pentru a acoperi vuietul focului – atunci portul trebuie să vină la noi. Pe aici!

Alergară către o clădire dărăpănată cu patru etaje de pe marginea canalului, iar doctorul Pym intră printr-o uşă ponosită în interiorul întunecat şi prăfuit şi-i împinse pe copii în susul unei scări largi.

— Pe acoperiş! Repede!

În timp ce urcau treptele, Michael auzi cum uşa fusese smulsă din balamale. Picioarele îi ardeau şi tremurau de oboseală. La ultimul etaj, o scară urca printre grinzile putrede, iar vrăjitorul îi îndemnă să urce, şi iată-i, toţi trei, stând pe un acoperiş înclinat şi pe jumătate distrus, privind oraşul şi apa întunecată a canalului, iar vrăjitorul trimise un alt inel de foc pe cer, asemenea unei rachete de

semnalizare.

— Cine… Michael gâfâia… era bărbatul acela?

— Rourke, spuse vrăjitorul. Mâna dreaptă a duşmanului nostru. Trebuie să îmi adun forţele. Ne vor ajunge în câteva clipe, iar noi avem nevoie de timp. Timp mai presus de orice altceva.

Clopote începură să bată în oraş, iar Michael putea vedea lumini aprinzându-se la ferestre, în timp ce voci strigau unele către altele cu teamă şi panică, iar apoi Strigoii începură să înainteze pe acoperiş. Unii dintre ei urcaseră scara, dar alţii se căţăraseră pe pereţii clădirii, atârnând de marginea acoperişului.

— Înapoi! le ordonă vrăjitorul copiilor. Daţi-vă înapoi!

Michael şi Emma se retraseră, dar ţiglele erau instabile, şi una dintre ele fugi de sub piciorul lui Michael, iar el alunecă pe marginea acoperişului.

Acum erau Strigoi pretutindeni, iar doctorul Pym trimise o flacără către creaturi, cârpele uscate ale uniformelor lor aprinzându-se într-o secundă, iar multe dintre ele se prăbuşiră în flăcări de pe acoperiş; apoi toată clădirea se cutremură, iar Michael putea auzi urlete furioase ce veneau de jos. Privind spre pământ, văzu doi troli lovind cu bâtele clădirea, de parcă ar fi fost doi tăietori de lemne încercând să doboare un copac. Intre timp, Emma arunca în creaturi bucăţi de ţigle sparte cât de repede putea. Şi nu aveau unde să meargă, încotro să o rupă la fugă…

Apoi doctorul Pym îl prinse pe Michael de braţ şi îl împiedică să cadă. Focul care se dezlănţuia pe acoperiş îi ţinu pe Strigoi la distanţă.

— Michael, ascultă-mă! Trebuie să găseşti *Cronica!* Totul depinde de tine! Ai văzut unde este ascunsă? O poţi găsi?

— D-da.

— Magnus cel Teribil nu trebuie să pună mâna pe ea! Promite-mi! Promite-mi!

— Eu… promit.

— Tu vei fi Paznicul ei! Katherine a prevăzut asta! Înţelegi? Înţelegi?

Michael încuviinţă, dar simţi cum panica îl cuprinde în ghearele sale şi brusc ştiu că nu era pregătit. De ce pretinsese că era? Încercă să spună asta, dar gâtul îi era uscat şi cuvintele nu voiau să iasă.

Emma striga, arătând către canal.

Vrăjitorul se întoarse.

— Slavă Domnului, mi-a văzut semnalul.

Michael putea auzi acum zgomotul unui motor. Şi văzu un hidroavion plutind de-a lungul canalului, pontoanele sale trasând V-uri mari în apa calmă. Trecea pe sub un pod şi în câteva secunde avea să ajungă în dreptul lor.

— Odată ce aterizezi în apă – ascultă-mă, Michael – odată ce aterizezi în apă, ţine-o bine pe sora ta. Ei vor avea o singură şansă de a vă lua în hidroavion.

— Tu… vii şi tu? reuşi el să întrebe.

— Nu. Cineva trebuie să rămână. Rourke ştie despre mormânt. Nu putem risca, permiţându-i să afle locul în care se afla *Cronica.* Eu sunt singurul care îi poate încetini căutările şi astfel îţi pot oferi timpul de care ai nevoie.

— Dar eu…

— Ştiu de ce te temi. Ai încredere în Emma. Ai încredere în tine. Ai o inimă bună. Las-o să te ghideze.

— Dar nu poţi…

— Vine. Du-te acum.

Iar Michael îl văzu pe bărbatul chel păşind pe acoperiş.

— Acum trebuie să sari! Du-te!

Îl împinse pe Michael către Emma. Michael prinse mâna surorii sale.

— Trebuie să sărim!

— Şi doctorul Pym?

— El nu vine!

Înainte ca ea să poată protesta, Michael o strânse mai tare de mână şi –, amintindu-şi să îşi dea jos ochelarii şi să

îi bage în geantă –, făcu trei paşi, iar Emma nu avu altă opţiune decât să sară.

Căzură şi căzură şi căzură. Când se izbiră de apă fu precum aterizarea pe beton. Mâna Emmei fu smulsă dintr-a lui, după care Michael plonjă în adâncul râului. Se luptă cu toată puterea sa pentru a ajunge la suprafaţă, iar când o făcu, văzu elicea avionului apropiindu-se. Emma era la câţiva metri depărtare, tulburată şi speriată, iar el înotă către ea, punându-şi braţele în jurul ei. În ultimul moment avionul viră, iar Michael se simţi înşfăcat de mâini de oţel, iar el şi Emma fură ridicaţi din apă în hidroavion. Emma ţipă, iar Michael, încă întins pe podea şi luptându-se să respire, o văzu îmbrăţişându-l pe Gabriel, cel care îi trăsese înăuntru, şi acum striga către pilot. Avionul începu să se ridice în aer, ratând un pod cu câţiva centimetri şi se înălţară mai sus, iar Michael îşi puse ochelarii şi, prin uşa deschisă, văzu pe un acoperiş două siluete distante, confruntându-se pe un fundal în flăcări. Apoi clădirea se clătină şi se prăbuşi, iar hidroavionul, care era în urcare, se înclină şi Malpesa dispăru în urma lor. Niciun sunet, cu excepţia motorului şi vuietului vântului, nu se mai auzea şi nimic nu se zărea în afară de întunericul nopţii, iar Emma îl îmbrăţişă pe Michael, plângând.

— O, Michael, doctorul Pym… el… o, Michael…

CAPITOLUL OPT

Sălbaticii

— Eu spun, domnule Jake...

— Da, domnule Beetles?

— Cred că în sfârşit se trezeşte.

Kate deschise ochii. Din nou era întinsă pe podea şi din nou două perechi de ochi erau fixate asupra sa. Dar camera în care era se trezi era una diferită, iar cei doi băieţi nu mai erau aplecaţi deasupra ei, cercetând semnele de viaţă; o priveau din două scaune şubrede de lemn, picioarele lor fiind proptite pe cutii şi trase aproape de o plită din fier. Ambii băieţi fumau pipe.

— Cât timp am dormit?

Kate se ridică în şezut.

Cel numit Beetles scoase pipa din gură şi păru să mediteze intens asupra întrebării.

— Cât timp ai spune că a dormit, domnule Jake? Cinci ore?

— O, aş spune chiar şase, domnule Beetles.

— Şase? Atât de mult?

— Cel puţin. Începusem să cred că are de gând să deschidă un magazin...

— În regulă, spuse Kate.

— Nu mai spune! rânji Beetles. Ce fel de magazin, domnule Jake?

— Păi, unul din magazinele alea Dorm-pe-Podea-Toată-Ziua-şi-Nu-Fac-Nimic, domnule Beetles.

Kate dădu din cap în timp ce băieţii se prăpădeau de râs,

Beetles dându-se în stambă, scoţându-şi pălăria şi făcând plecăciune, evident, cu respect pentru umorul prietenului său. Kate profită de moment pentru a privi în jur.

Lumina palidă a iernii îşi croia drum printr-o singură fereastră prăfuită şi îngheţată, iluminând o cameră mică, cu nimic ieşită din comun. Nu se zăreau prea multe în afară de plită, de cutiile răsturnate servind acum drept scăunele pentru picioare şi scaunele pe care stăteau băieţii. Singurul aspect remarcabil era că pereţii şi podeaua erau construite din blocuri de piatră cenuşie. Doar grinzile tavanului erau din lemn.

Kate observă că fusese întinsă pe o pătură împăturită şi că o altă pătură fusese aşezată peste picioarele sale desculţe. Gestul părea straniu de grijuliu. Încă purta pardesiul de lână pe care îl cumpărase în Bowery, cel pe care îl primise în schimbul lanţului de la medalionul mamei sale, iar mâna i se duse acum în buzunar, căutând şi strângând forma familiară de ou a medalionului. Va trebui să găsească un nou lanţ în curând. Îi lipsea greutatea medalionului în jurul gâtului, unde putea de fiecare dată să îl verifice rapid şi să ştie că este acolo. Se gândi la bazarul magic, la vrăjitoarea care o drogase şi la cele două creaturi care încercaseră să o răpească. Se gândi cum fusese salvată de către celălalt băiat, Rafe – o cunoştea, o recunoscuse. Dar cum era posibil? Cine era el?

Privi către Jake şi Beetles. Aveau o competiţie de suflat inele de fum, deşi, de fiecare când unul din ei sufla un inel, celălalt tuşea sau se plângea că îl ciupise ceva de spate, petru a-şi păcăli adversarul şi a putea distruge inelul prietenului său, până ce Kate realiză că distrugerea inelului de fum a celuilalt era chiar scopul jocului.

Se distrau atât de bine, iar ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ştiţi, spuse ea în cele din urmă, că fumatul este dăunător pentru voi, nu-i aşa?

Băieţii considerară întrebarea destul de hilară.

— Auzi la ea, fumatul este dăunător! râse în hohote Beetles. Toată lumea ştie că o pipă este recomandată drept cea mai bună soluţie pentru corpul tău.

— Cel mai bun medicament din lume! fu Jake de acord şi suflă un alt inel.

— Fumatul nu este bun pentru voi! Ar-ar!

— Şi uite cine ne spune nouă ce este bun, zise Jake. Nu i-am spus noi să nu meargă la vrăjitoarea aia?

— I-am spus, răspunse Beetles. I-am spus şi a făcut-o oricum.

— Bine, spuse Kate. Data viitoare vă voi asculta.

— Bun, spuse Beetles. Pentru că nu mereu îl vom găsi pe Rafe la timp să te salveze, corect?

— Deci, Rafe... el m-a adus aici?

— Mda, spuse Beetles. Ai leşinat. A trebuit să te aducă în braţe până aici.

Kate se gândi la pătura aşezată peste picioarele sale şi se întrebă dacă acelaşi băiat energic de pe alee fusese cel care făcuse gestul.

— Unde este? întrebă Kate.

— Măi, măi, măi, nu este asta o schimbare drăguţă, domnule Jake? Beetles rânji larg. Deodată cineva vrea să îl vadă pe Rafe.

— Desigur. Este îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Kate simţi un val de căldură inundându-i chipul şi fu recunoscătoare pentru fum şi întuneric.

— Vreau să îi mulţumesc pentru că mi-a salvat viaţa.

„Şi, gândi ea, să îl întreb de unde mă cunoaşte.”

— Este un om ocupat, Rafe, spuse Beetles. Ne-a spus să ne asigurăm că nu vei fugi.

— Deşi nu e ca şi cum ar vrea să se căsătorească cu el, spuse Jake.

— Nu. Nu e deloc aşa.

— Ar trebui să deschizi un magazin. Magazinul Vreau-Să-

Mă-Căsătoresc-cu-Rafe-şi-Să-Am-o-Sută-de-Copii.

Kate putea simţi când era tachinată şi ignoră remarca.

— Deci unde sunt?

— Eşti în ascunzătoare, desigur!

— Ce ascunzătoare?

— Ce ascunzătoare? repetă Jake. A noastră! Ascunzătoarea celei mai nemiloase, celei mai tari găşti din New York!

— Cea mai bună gaşcă de pretutindeni! spuse Beetles.

— Da, cea mai bună gaşcă de pretutindeni, noi suntem! Suntem Sălbatecii!

Ascunzătoarea – Kate fusese aşezată într-o cameră din spate – se dovedi a fi o biserică veche şi abandonată. La un moment dat trebuie să fi fost o structură magnifică întrucât, când Kate păşi în vastul hol principal, fu uimită de proporţiile construcţiei. Coloane de piatră se înălţau aproape treizeci de metri către bolta tavanului. Multe dintre ferestrele-vitralii fuseseră sparte şi acoperite cu cartoane, dar cele rămase intacte executau pe pereţi modele minunate şi complexe, în verde şi roşu şi galben şi albastru. Pătuţuri mari aliniate pe podeaua de piatră şi cearşafuri atârnau de brâurile pereţilor, iar Kate avu impresia că locul arăta precum dormitorul unui orfelinat spaţios.

Văzu poate douăzeci de copii, fete şi băieţi, majoritatea de vârstă apropiată cu Jake şi Beetles. În timp ce ea şi cei doi ghizi ai săi treceau printre rândurile de paturi, Kate fu impresionată de faptul că ceilalţi copii, deşi nu erau nici foarte curaţi, nici foarte bine îmbrăcaţi, arătau cu toţii bine hrăniţi şi fericiţi. În vieţile lor trăite din orfelinat în orfelinat, Kate, fratele şi sora sa învăţaseră să citească starea unui loc aproape instantaneu. Era fericit, trist, disperat? Copiii sau adulţii erau răi sau generoşi?

Ştiu imediat că acesta era un loc bun.

În centrul bisericii, un grup de fete şi băieţi stătea la o

masă mare, sortând un morman de obiecte – ceasuri, batiste de mătase, inele, coliere, cercei, mici cutii ornamentale, haine de blană şi şaluri – în timp ce un băiat cu un registru nota cu atenţie ceea ce enumerau ceilalţi copii.

— Ce sunt toate astea? întrebă Kate.

— Inventariază profitul zilei, răspunse Beetles.

— Ce vrei să spui?

— Ce a fost adus de toate echipele. Este o captură destul de bună, amice.

Kate realiză ce spuneau băieţii, ce era grămada aceea de lucruri…

— Staţi, voi sunteţi… *hoţi!*

— Aşa este, spuse Beetles, agăţându-şi cu mândrie degetele de bretelele pantalonilor săi. Cei mai buni hoţi din New York.

— Sau Brooklyn.

— Sau acolo, spuse Beetles. Deşi nu am fost niciodată acolo.

Kate ştia că nu avea rost să fie furioasă pe copii, dar nu se putu abţine.

— Deci asta este gaşca voastră? Sunteţi o gaşcă de hoţi?

— Da, spuseră ei fericiţi. Tot ce ştim ne-a învăţat Rafe.

— El este cel mai bun, Rafe, spuse Jake.

— Absolut cel mai bun, afirmă Beetles.

— Minunat, spuse Kate, muşcându-şi limba, asta este minunat.

După ce fură de acord că era, într-adevăr, minunat, Jake şi Beetles întrebară unde îl puteau găsi pe Rafe şi li se spuse că era în camera de predare.

— Ce pradă? întrebă Kate. Cum să furi din buzunare? Cum să spargi case?

Dar băieţii doar râseră şi o conduseră într-acolo. Camera era de-a lungul unui coridor din capătul bisericii, avea o podea din lemn şi un şemineu mare. Când Kate şi însoţitorii

săi intrară, băiatul numit Rafe, cel care o salvase pe alee, scormonea focul ce ardea şi trosnea furios. Vreo doisprezece copii, cu toţii mai mici decât Jake şi Beetles, stăteau pe podea privindu-l. O fată subţirică, ce părea agitată, stătea lângă Rafe.

Lângă foc Kate văzu o lumânare neaprinsă.

— Eşti gata? o întrebă Rafe pe fată.

Ea încuviinţă, deşi era limpede că era speriată. Niciunul dintre ceilalţi copii nu mişcă sau vorbi.

— Ce se petrece? şopti Kate.

Beetles îi spuse doar:

— Priveşte.

Rafe îşi puse mâna pe umărul fetei.

— Atunci poţi începe.

— Iar fata îşi întinse mâna mică şi tremurândă în foc…

— Nu!

Kate alergă şi o trase pe fată înapoi. Fusese suficient de rapidă: fata nu se arsese, iar Kate o îmbrăţişă strâns pe copila speriată, de parcă i-ar fi fost teamă că băiatul ar putea încerca să i-o răpească.

— Ce faci? strigă ea.

Rafe o privi inexpresiv.

— Salut, Rafe! spuse voios Beetles. El şi Jake stăteau la uşă. Am supravegheat-o exact cum ne-ai spus.

— Nu a fugit pentru că este îndrăgostită de tine, rosti Jake.

— Evident, zise Kate, că asta nu este adevărat.

— Mda. Băiatul cu părul negru se întoarse către copii. Terminăm mai târziu. Copiii, inclusiv fetiţa, care acum se strecurase din braţele lui Kate, se grăbiră să iasă din începere. Rafe puse vătraiul pe şemineu. Şeful vrea să vorbească cu tine.

— Răspunde-mi… ce îi făceai?

— O învăţam. Încercam să o învăţ.

— Ce? Cum să se ardă?

Băiatul o privi pentru o secundă îndelungată. Apoi se aplecă înainte şi îşi aşeză cu calm propria mână în foc. Kate icni de spaimă, dar spre surprinderea sa, mâna băiatului nu arse. Pielea rămase neatinsă. Apoi întinse cealaltă mână şi atinse fitilul lumânării. Se aprinse.

Băiatul îşi scoase mâna din foc şi atinse încheietura lui Kate. Pielea lui era rece.

— Nu aş fi permis ca ea să se ardă.

Suflă în lumânare.

— Acum vino, şeful aşteaptă.

O conduse către turnul clopotniţei, la baza căruia zăcea un clopot mare din fier, pe jumătate crăpat, iar podeaua de piatră de sub el, transformată în pietriş. O scară din lemn urca în turn.

— Aşteaptă… rosti Kate.

Băiatul se opri pe cea de-a doua treaptă.

— Nu înţeleg. Eşti un… vrăjitor?

Băiatul râse.

— Vrăjitorii citesc cărţi. Cunosc tot felul de vrăji. Eu nu sunt vrăjitor.

— Dar chestia aia pe care ai făcut-o… cu focul…

— Este doar ceva ce pot să fac.

— Deci ceilalţi, copiii, ei sunt…

— Fiecare copil de aici este magic. De aceea se află aici. Noi îi învăţăm să folosească magia, atâta tot.

Se întoarse, dar Kate îl opri încă o dată.

— Voiam… să îţi mulţumesc. Pentru că m-ai salvat pe alee. De chestiile alea.

— Diavolii.

— Da.

— Jake şi Beetles voiau să încerce să te salveze chiar ei. Am făcut ce a trebuit doar pentru a-i opri.

Băiatul stătea acolo, cu mâna pe balustrada din lemn, iar Kate îi cercetă chipul în căutarea oricărui semn de

recunoaştere, un semn că, în orice fel, el o cunoştea.

Dar nu era niciunul.

Kate se simţi ruşinată şi îşi înfăşură strâns haina în jurul său. Nu înţelegea ce se petrece, cine era acest băiat, cine erau aceşti copii, dar îşi spuse în sinea sa că nu conta. Ceea ce conta era să ajungă înapoi în Cambridge Falls, să îl găsească pe doctorul Pym şi drumul înapoi către Michael şi Emma.

— Uite, apreciez ce ai făcut…

— Tu ai spus-o.

— Dar trebuie să ajung undeva. Este un drum lung, cu cât plec mai repede, cu atât mai bine.

— Încotro?

— Spre nord.

— Cum vei ajunge acolo?

— Nu ştiu. Voi lua trenul.

— Ai bani pentru bilet?

— Nu, dar…

— Probabil că nu ai bani nici pentru mâncare, nu-i aşa?

Kate nu spuse nimic.

— Se va întuneca în curând şi va fi mult mai frig. Chiar şi cu haina aia, nu eşti îmbrăcată corespunzător. Cum îţi vei ţine de cald?

— Nu ştiu, dar…

— Mie mi se pare că nu ştii prea multe. În afară de ieşit în frig şi îngheţat de moarte cât mai repede posibil.

Kate deschise gura pentru a protesta, dar băiatul spuse:

— Trebuie să îl vezi pe şeful.

Apoi continuă să urce în turn.

Câteva momente mai târziu, Kate îl urmă nervoasă.

Turnul era înalt şi niciunul din ei nu vorbi în timp ce urcară. Pe alocuri treptele erau rupte sau chiar lipseau. Peste treptele lipsă erau nevoiţi să sară, iar când Kate sări, simţi atât hăul căscându-se sub ea, cât şi pe băiatul dinaintea ei, pregătit să o prindă în caz că aluneca. Se

asigură că nu va fi nevoie. Nu avea nicio intenţie să îi mulţumească din nou.

Cu cât urcau mai sus, cu atât aerul devenea mai rece şi vântul sufla mai tare prin crăpăturile din zid. Kate se simţea buimacă şi înfometată. Nu mai mâncase nimic de la cartoful pe care îl împărţise cu Jake. Şi înainte de asta? Care fusese ultima ei masă adevărată?

În vârful turnului zeci de porumbei zburliţi din pricina frigului erau înşiruiţi pe frânghiile clopotniţei, uguind uşor. În mijlocul tavanului era o gaură mare, iar Kate putea vedea o fâşie din cerul cenuşiu al iernii.

O scară urca şi se balansa către o trapă.

— Aşteaptă…

Băiatul se întoarse, cu piciorul pe prima treaptă.

— Ce mai e acum?

El o privea, iar Kate simţi un freamăt brusc în piept. Sentimentul nu era nou. Îl simţise în camera de jos, când stătuse lângă el şi el îşi băgase mâna în foc. Dar acum, fiind singuri în turn, iar el privind-o în ochi, sentimentul era mai puternic şi o derută mai mult decât înainte.

— Pe alee. Te-ai purtat de parcă m-ai cunoaşte. Cum este posibil?

Băiatul părea să îi studieze chipul. Era ca şi cum ar fi fost privită de un animal sălbatic; era ceva atât de feroce în el! Kate îşi porunci să nu coboare privirea dintr-a lui.

— M-am înşelat, spuse Rafe. Arăţi precum cineva pe care o cunosc. Începu să urce scara, iar Kate stătea acolo, trăgând aer în piept, până când băiatul strigă spre ea: Vii?

Kate urcă prin trapă, iar o clipă mai târziu ajunsese în aer liber. Vârful clopotniţei era un spaţiu mare, dreptunghiular, încoronat de un dom ascuţit susţinut de coloane aliniate în jurul marginii turnului. Era ca şi cum ai fi stat într-o casă cu acoperiş, dar fără pereţi. Trei clopote enorme din fier, identice cu cel de la baza turnului, atârnau deasupra ei, iar ea văzu spaţiul clopotului lipsă, asemănător unui zâmbet de

om cu un dinte lipsă.

Era un frig înţepător, iar Kate se zgribuli şi privi în dreapta, spre bulevardele lungi, spre întinderea parcului alb din depărtare. Apoi privi în partea opusă, măsurând cu privirea labirintul de clădiri şi străzi ce duceau spre centrul oraşului. Privind în spate, observă că biserica era situată lângă un râu cenuşiu, ale cărui ţărmuri erau cotropite de gheaţă.

Apoi Kate se întoarse şi privi în jurul său, în foişor.

La vreo douăzeci de metri distanţă, o femeie stătea la un birou, scriind. Era concentrată asupra muncii, iar biroul era acoperit cu grămezi de hârtii ce fluturau în vânt asemenea unor pânze. Părea complet nederanjată de frig sau vânt şi rămase concentrată asupra sarcinii sale.

Kate presupuse că avea în jur de cincizeci de ani. Avea părul cenuşiu, tuns scurt precum al unui bărbat şi purta o rochie neagră cu mâneci lungi, iar un şal negru îi acoperea umerii. Postura sa era rigidă şi încordată. Kate nu îi putea vedea mâna dreaptă, dar mâna stângă a femeii, cea care ţinea stiloul, nu etala niciun inel sau bijuterii de orice fel. De asemenea, nu purta cercei, colier sau vreo broşă. Kate avu impresia că femeia avea o voinţă de fier, de parcă focul său interior nu doar că o încălzea în frig şi vânt, dar ardea în jurul ei tot ce nu era important.

Kate simţi cum o greutate se aşază pe umerii ei. Băiatul îi puse peste haină un palton lung, greoi.

— Haina aia a ta nu e mare lucru. Asta este confecţionată din blana unui urs.

Paltonul avea blană neagră şi deasă şi era foarte călduros şi greoi. Băiatul îi închise nasturii din faţă, astfel că atârna pe Kate asemenea unei mantii. Se părea că încerca să îi evite privirea. Kate se gândi la pătura care fusese pusă peste picioarele sale în timp ce dormea şi ştiu că el o făcuse.

— Vino.

El se întoarse şi porni spre femeia de la birou, ocolind, gaura din centru, iar Kate îl urmă, paltonul său din blană de urs măturând podeaua.

Rafe o opri la jumătate de metru de birou şi stătură acolo, aşteptând ca femeia să îi observe. În cele din urmă lăsă jos stiloul şi îşi ridică privirea.

— Deci, glasul femeii suna de parcă cineva ar fi scăpărat scântei lovind o bucată de fier –, tu eşti fata care provoacă atâta agitaţie.

Se ridică şi ocoli biroul. Nu era înaltă, poate doar cu patru sau cinci centimetri mai înaltă decât Kate, dar felul în care stătea, de parcă ar fi avut piloni de fier în oase, o făcea să pară mai înaltă. Avea ochi cenuşii şi ageri, iar tenul îi era ridat şi decolorat, sugerând că o mare parte din viaţa sa şi-o petrecuse afară. Kate şi-o putea imagina pe puntea unui vapor sau pe Marile Câmpii din Vest, de parcă femeia ar fi avut nevoie de spaţiile acelea deschise pentru a-şi exersa întreaga extensie a voinţei sale. Ochii cenuşii o studiară pe Kate şi, deşi privirea nu era aspră, nu era nici urmă de compasiune sau blândeţe în ea.

— Care este numele tău, domnişoară?

— Kate. Katherine.

— Eu sunt Henrietta Burke.

Îi întinse mâna stângă, iar atunci Kate văzu că mâna dreaptă a femeii, cea despre care credea că este ascunsă de şal, lipseşte. Braţul se sfârşea la cot, iar mâneca era cusută peste ciot. Kate deja întinsese mâna sa dreaptă, astfel că o schimbă jenată cu stânga. Femeia îi strânse rapid şi ferm mâna. Era ca şi cum ai fi dat mâna cu un vultur.

— Observi că mi-am pierdut mâna dreaptă. În urmă cu zece ani, mi-a fost tăiată de o haită de nebuni şi degeneraţi în St. Louis. M-au acuzat de vrăjitorie. Ceea ce, bineînţeles, practicam. Cumva, ei au crezut că, dacă îmi vor lua mâna dreaptă, mă vor putea opri să mai fac vrăji. În curând au

aflat greşelile alegerii lor. A fost greu să învăţ să scriu şi fac vrăji cu mâna stângă, dar poţi face orice dacă îţi propui şi ai voinţă.

— Da, doamnă.

Kate nu ştia ce altceva ar putea spune.

— Iartă-mă pentru locul de întâlnire. Dar am descoperit frigul îmi ascute mintea. Este adevărat că eşti din viitor?

Kate rămase cu gura căscată.

— De unde…

— Ştiu pentru că este treaba mea să descopăr ce spun oamenii. Şi aş vrea să îmi răspunzi la întrebare scurt şi la obiect. Nu am mult timp, nici multă răbdare. Aşa că te voi întreba din nou, vii din viitor?

— Da.

— Şi doreşti să te întorci acolo?

— Da.

— Dar ai nevoie de ajutorul unui vrăjitor sau al unei vrăjitoare puternice. Din acest motiv ai mers la vrăjitoarea aceea din bazar, care te-a vândut Diavolilor, este corect?

— Da. Puteţi…

— Să te trimit înapoi? Nu. Deşi sunt o vrăjitoare bună din toate punctele de vedere, ceea ce îmi ceri mă depăşeşte. Adu-l jos pe Scruggs.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Rafe, iar băiatul se pe marginea clopotniţei, se prinse de o frânghie şi dispăruse din vedere. Un moment mai târziu, Kate auzi paşi pe acoperiş.

— Scruggs, Henrietta Burke îşi turnă o ceaşcă de cafea dintr-un vas de pe birou, a fost odată un vrăjitor formidabil. Dar a calculat greşit o vrajă care l-a rupt în două. Totuşi, el are putere. A aruncat o vrajă de disimulare peste biserică. Poliţia şi Diavolii pot trece chiar pe lângă noi şi nu ne vor vedea niciodată. Acum îşi petrece timpul vorbind cu păsările.

Mai mulţi paşi se auziră deasupra, iar băiatul reapăru

alunecând pe frânghie. În spatele său era legat ceva. Kate observă că era un bătrân cu părul cenuşiu, numai piele şi os, înfăşurat într-o mantie cafenie veche. De îndată ce picioarele lui Rafe aterizară în siguranţă pe podea, bătrânul îşi desprinse picioarele din jurul taliei lui Rafe şi mâinile din jurul gâtului său şi, nedându-le atenţie lui Kate şi Henriettei Burke, se aşeză într-un scaun din spatele birou lui şi începu să îşi roadă unghiile.

— Scruggs, spuse femeia, aceasta este fata. O poţi ajuta în legătură cu ce am vorbit?

„Scruggs, gândi Kate, arăta de parcă el însuşi avea nevoie de ajutor.” Tenul îi era stafidit şi cenuşiu. Ochi îi erau injectaţi. Mâinile îi era strâmbe şi umflate. Părul său lung şi răvăşit era unsuros şi bătut de vânt. „Avea nevoie de ajutor, gândi ea, sau poate de o baie.”

Bătrânul privi către Kate şi mormăi, încă rozând o unghie.

— Ea are puterea. Se împotriveşte; dar eu o pot scoate la iveală.

— Mulţumesc, Scruggs. Henrietta Burke se întoarse din nou către Kate. Ştii ce este mâine-seară, copilă?

— Aa… Separarea? Kate reuşi să îşi amintească termenul folosit de cele două creaturi care o cumpăraseră de la vrăjitoare.

— Da. În ajunul Anului Nou, lumea magică se va ascunde. Este un eveniment care se plănuieşte de decenii bune. Îţi poţi imaginea magnitudinea unui asemenea lucru? În timp ce vorbea, femeia merse pe marginea clopotniţei şi privi peste oraş. O vrajă trebuie născocită pentru a modifica amintirile fiecărui om ne-magic de pe planetă. Suprafeţe mari de pământ trebuie să fie făcute invizibile. A trebuit să obţinem aprobare de la fiecare comunitate magică, cum că fiecare membru va rămâne ascuns după Separare şi nu li se vor arăta celor dinafară. În mod absurd, sunt câţiva care încă se opun, dar chiar şi ei au fost supuşi. Separarea este cheia pentru supravieţuirea noastră. Se întoarse către Kate.

Menţionez toate aceste lucruri doar pentru a spune că până ce Separarea va fi completă, voi avea nevoie de toată atenţia şi puterile lui Scruggs. Următoarele zile vor fi destul de periculoase. După aceea, te va trimite acasă. Poţi aştepta atât? Dacă nu, eşti liberă să pleci.

Kate era pe cale să îi mulţumească şi să spună nu. Nu avea nicio intenţie să se lase pe mâna lui Scruggs, în ciuda a ceea ce ar fi spus femeia despre abilităţile sale; bătrânul tocmai descoperise un bol cu supă pe masă şi încerca să o mănânce cu degetele; dar se opri. Atunci, care era planul ei? Să ajungă în Cambridge Falls şi să îl contacteze pe doctorul Pym, dar cum? Băiatul avea dreptate. Nu avea niciun ban; încă purta sandalele de vară. Cum avea să plătească pentru a obţine biletul de tren, mâncare şi haine mai groase?

— Şi ce ar trebui să fac pentru dumneavoastră?

Femeia zâmbi, dacă acela putea fi numit zâmbet.

— Deci ai învăţat că nimic în lumea aceasta nu este gratis. Bun. Mă bucur că tinerele din viitor nu sunt complet idioate.

— Nu voi fura nimic…

Femeia râse.

— Şi totuşi, ai scrupule! Adevărul este că nu ştiu care va fi preţul. Ţi-l voi cere când va sosi timpul, iar tu poţi alege să îl plăteşti sau nu. Este acceptabil?

Kate privi spre Rafe, care încă stătea pe marginea acoperişului. Nu se uitase în direcţia lui de câteva minute. Când îl privi acum, el întoarse repede privirea. Dar în acel moment, Kate citi pe chipul său familiaritatea pe care o căuta. El minţise; chiar o cunoştea.

— Am nevoie de un răspuns.

Încă privindu-l pe băiat, Kate spuse:

— Da.

Doamna Burke îl instrui pe Rafe să îi găsească lui Kate

haine mai groase şi mai puţin stridente şi să îi aducă ceva de mâncare şi un pat de dormit. Mâine, spuse ea, urmau să discute mai mult. Când Kate şi băiatul ajunseră în holul principal al bisericii, Rafe chemă o fată care era poate cu un an sau doi mai mică decât Emma.

— Ea are nevoie de haine, îi zise el fetiţei. Haine de băiat. Diavolii o caută. Cu cât este mai atent deghizată, cu atât mai bine. În timp ce fata o conducea pe Kate, Rafe strigă în urma lor: Şi o beretă pentru părul ei!

— Ştiu, nu sunt proastă! strigă fata înapoi. Se poartă de parcă aş fi idioată.

Fata o duse pe Kate într-o cameră plină cu haine purtate şi tocite. Se scufundă la propriu în mormanul de haine şi fuste, pantaloni, şosete, pulovere care începură să zboare în toate părţile, iar Kate trebuia să le prindă pe măsură ce veneau spre ea.

— Probează lucruri până găseşti ceva ce ţi se potriveşte, spuse fata.

Era aceeaşi fată a cărei mână Kate o scosese din foc. Kate se întrebă dacă fata îşi amintea şi se gândi să o întrebe, dar avu sentimentul că fata ar spune că îşi aminteşte, bineînţeles, şi apoi ar acuza-o pe Kate că ar crede că este proastă.

Şi, pentru o clipă, îi reaminti de Emma, căreia Kate îi ducea dorul tare de tot şi tot corpul i se încordă.

— Eşti bine? Fata ţinea în mână o pereche de pantaloni în care Kate şi alte patru sau cinci persoane deodată puteau încăpeA. Arăţi de parcă urmează să plângi. Nu îţi face griji. Îţi găsim noi nişte haine.

Kate îşi şterse ochii şi încercă să zâmbească.

— Ştiu. Mulţumesc.

În cele din urmă – după ce refuză ce era prea mare, prea găurit, prea urât mirositor şi orice servise drept adăpost pentru animale –, Kate sfârşi îmbrăcată într-o pereche de pantaloni groşi din lână, o bluză tot din lână peste o bluză

mai moale din bumbac, o jachetă scurtă din pânză pe care să o poarte pe sub haina pe care o cumpărase în Glowery şi de care se ataşase şi o pereche de şosete din lână. Fata care părea să nu se oprească niciodată din mişcare, îngenunchease la picioarele lui Kate şi cotrobăia printr-un şir de ghete, aruncând perechile nedorite peste umăr, într-o grămadă dezordonată.

— Perfect! anunţă fata.

Kate observă că ghetele nu formau o pereche, dar până la urmă se potriveau, iar tocurile aveau mai mult sau mai puţin aceeaşi înălţime, aşa că le acceptă.

— Mai ai nevoie doar de o beretă!

Fata cotrobăi din nou în grămada de haine.

— Deci, băiatul acela, Rafe. Cine este? întrebă Kate.

— Rafe? Este cel mai bun.

— Da, aşa am auzit. În afară de asta.

— El este cel care m-a adus aici. Doar picioarele fetei erau vizibile în timp ce îşi croia drum prin mormanul de haine. Părinţii meu au murit de tuberculoză. Apoi am lucrat la fabrica aceea din centru. Îngrozitor loc! Eram o mulţime de fete. Proprietarul ne ţinea închise, ţeseam zi şi noapte. Ne bătea. Ne hrănea ca pe nişte câini.

— Dar… zise Kate şocată: nu poate face asta! Există legi!

— Legi? Ha! Când eşti copil şi ai magie în tine, oamenii normali te înşfacă şi te pun la muncă. Nimănui nu îi pasă. Vezi tu, chestiile pe care le facem sunt speciale. Pantofi sau mobilă, sau orice altceva. Au magie în ele. Precum hainele pe care le coasem; îi fac pe oameni să arate mai frumoşi, mai înalţi sau nu atât de graşi în ele. Apoi proprietarul le vindea pentru o grămadă de bani. Dădea bani poliţiştilor. Nimănui nu îi pasă.

— De ce nu ai fugit?

— Nu fi proastă, spuse fata în acelaşi fel în care ar fi spus-o şi Emma. Doar pentru că poţi face puţină magie nu înseamnă că poţi trage cu fulgere pe nas. Se întoarse cu

mâna plină de berete de stofă. Oricum, Rafe ne-a găsit. I-a tras omului aceluia, un bărbat în toată firea, o bătaie zdravănă. Ne-a spus: „Puteţi merge pe căile voastre sau puteţi veni cu mine. Va trebui să munciţi, dar nu vă va bate nimeni şi veţi putea pleca oricând veţi dori”. A făcut asta cu fiecare copil de aici. I-a salvat. La fel cum domnişoara B l-a salvat pe el când era doar un copil. Ai auzit povestea asta?

Kate dădu din cap, iar fata îşi coborî ameninţător glasul:

— Să nu spui că eu ţi-am spus, dar Rafe a ucis un om. Avea doar şase ani şi l-a înjunghiat pe bărbat direct în inimă. Apoi fata simulă cu plăcere înjunghierea lui Kate în inimă, scoţând şi un sunet: uuuuggggghhh. Da, şi apoi o adunare de oameni au pornit pe urmele lui să-l vâneze. Domnişoara B s-a pus înaintea lor. Şi-au dat seama imediat că aveau de-a face cu o vrăjitoare, iar ea le-a spus că îl va transforma pe primul om care se apropie de Rafe în porc. Apoi a transformat un individ doar pentru a demonstra că poate să facă ce a zis. Atunci au luat fiinţă Sălbaticii. Cu Rafe. Iar el ne-a găsit pe noi, restul.

Fata luă una dintre berete şi încercă să o îndese pe capul lui Kate.

— Cred că este prea mică, rosti Kate.

Dar când spuse acest lucru, bereta păru să se extindă până se potrivi perfect. Fata le aruncă pe celelalte.

— Grozav!

Apoi Kate privi în jos şi văzu că ghetele sale, care în urmă cu un moment nu semănau deloc una cu cealaltă, acum se potriveau. Iar hainele, care nu erau tocmai pe măsura sa, acum arătau de parcă fuseseră croite special pentru ea. Aşa funcţiona magia copiilor? Se infiltra în lucrurile pe care le atingeau sau le fabricau?

— Să mergem la cină. Fata zâmbi voioasă. Înainte să se mănânce tot. A, numele meu este Abigail. În caz că te întrebai.

Şi plecă din cameră.

Kate rămase năucită pe loc. Cine erau copiii aceştia printre care aterizase? Şi cine era acest băiat? La şase ani a ucis un om. Apoi s-a apucat să salveze alţi copii? Nimic din toate astea nu avea sens.

Şi – asta o neliniştea cel mai mult pe Kate: de unde o cunoştea?

În acel moment, băiatul se afla la vreo zece străzi distanţă, alergând pe o alee care în curând avea să dispară de pe fiecare hartă a New Yorkului. Noaptea se aşternuse. Fulgi mari de zăpadă cădeau din întunericul nopţii. Băiatul intră într-o clădire dărăpănată, coborând un set de trepte pentru a ciocăni de trei ori în uşa apartamentului de la subsol.

O femeie bătrână – o babă – cu un şal în jurul umerilor deschise uşa. Rafe puse câteva monede în mâna pătată, femeia păşi înapoi pentru a-i permite să intre. Băiatul se mişca iute prin camerele întunecate. În aer se simţea miros de ridichi fierte, transpiraţie şi tutun. Bărbaţi şi femei stăteau pe podea sau rezemaţi de pereţi şi şopteau în limbi din ţinuturi îndepărtate.

Se opri lângă o uşă din capătul apartamentului. Îşi ridică mâna pentru a ciocăni, apoi o voce spuse:

— Intră.

Păşi într-o cameră mică, luminată de o singură lumânare. O fată cu părul şi ochii negri, ce nu avea mai mult de paisprezece ani, stătea la o masă, un scaun gol zărindu-se înaintea sa. În afară de lumânare, pe masă mai era un vas din lut, un cuţit şi câteva borcane mici.

Băiatul cotrobăi prin buzunarul său şi scoase o bucată împăturită de material. O despături, scoase din el un fir blond de păr şi i-l înmână fetei.

— Vreau să ştiu cine este fata asta, spuse Rafe.

Băiatul se aşeză, privind cum fata umple vasul din lut cu apă, apoi pârli firul în flacăra lumânării şi îl puse în vas.

Lichidul deveni tulbure. Fata privi suprafaţa apei pentru câteva secunde. În cele din urmă ridică privirea şi ochii îi erau limpezi.

— A venit din viitor.

— De ce? Ce, caută aici? Ce vrea?

— Vrea să meargă acasă. Dar venind aici, a schimbat lucrurile.

— Ce vrei să spui?

Fata îl privi pentru un moment îndelungat.

— Ai mai văzut-o înainte.

Nu era o întrebare. Băiatul încuviinţă.

— Am văzut-o într-un vis.

Fata întinse o mână, iar Rafe îşi smulse un fir din propriul păr. Ea pârli firul şi îl puse în vasul cu apă. Dură un timp până ce ridică privirea din vas.

— Eşti vânat.

— De către cine? Diavoli? Am ucis unul de-al lor astăzi…

— Nu acesta este motivul pentru care te vânează. Tu eşti motivul pentru care ei se află aici. Motivul pentru care au venit în această ţară. Să te găsească.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai ceva de care ei au nevoie. Ceva ce stăpânul lor îşi doreşte. Dacă nu ar fi fost ea, te-ar fi găsit astăzi. Calea ta s-ar fi intersectat cu a uriaşului. Dar sosirea fetei a schimbat cursul evenimentelor.

— În ce fel l-a schimbat? Aş fi fost ucis?

— Nu, li te-ai fi alăturat.

Băiatul râse.

— Eu, să mă alătur Diavolilor? Eşti nebună.

El începu să se ridice, dar fata zise:

— Uriaşul ţi-ar fi oferit putere. Puterea de a-ţi proteja prietenii. Puterea de a-ţi pedepsi duşmanii. Ţi-ar fi promis răspunsurile după care tânjeşti. Nu i-ai fi putut rezista.

Băiatul se aşează înapoi pe scaun.

— Deci, ce se întâmplă acum?

— Asta nu este limpede. Fata este cheia. Prin ea îţi vei înţelege destinul. Dar deja ştii asta. Visul tău ţi-a spus.

Când băiatul vorbi din nou, glasul îi era straniu de calm.

— Şi restul visului meu, cum rămâne cu el? Se va adeveri?

1 Fata încuviinţă.

— Da. Ea îţi va arăta cine eşti. Apoi va muri.

CAPITOLUL NOUĂ

Gheaţă

În timp ce se îndepărtau de Malpesa, în avion se dezlănţui iadul – Emma plângând şi spunând că trebuiau să se întoarcă după doctorul Pym, agăţându-se când de Gabriel, când de Michael, ţipând la pilot să întoarcă avionul acela idiot înapoi, ambii copii fiind uzi leoarcă şi începând să tremure din pricina apei reci ca gheaţa în care plonjaseră. În toiul haosului, Gabriel preluă tăcut controlul: învelindu-i pe copii cu pături, dându-le haine de schimb – pilotul împachetase tricouri şi pantaloni în plus; din fericire era un bărbat scund, deşi nu atât de scund, astfel încât hainele sale să nu arate comic de largi pe copii. În curând Michael şi Emma erau uscaţi şi îmbrăcaţi, încetaseră să mai tremure, iar Emma părea să fi acceptat că avionul acela stupid nu se întorcea după doctorul Pym; îşi continuau drumul.

Gabriel îi controlă pe amândoi de răni, curăţând şi pansând diversele tăieturi şi zgârieturi ale lui Michael. Cu bărbatul îngenunchind înaintea sa, Michael îşi studie prietenul. Era aproape neschimbat: vechea cicatrice brăzdându-i obrazul, ochii impenetrabili de culoarea granitului. Dar Michael observă, de asemenea, şi şuviţele cenuşii din părul lui negru, ridurile de pe chipul său, şi lui Michael îi trecu prin cap că spre deosebire de doctorul Pym, Gabriel era un doar un om şi trecuseră cincisprezece ani de la aventura lor din Cambridge Falls. Încă arăta aproape imposibil de puternic. Dar – şi poate că erau doar ridurile

sau firele cenuşii din părul său – Michael simţi o moleşeală, nu în mişcare, ci în stilul său de a fi.

— Cum te simţi?

Michael ridică din umeri. Nu exista o cale de a răspunde la întrebare. Prea multe se întâmplaseră. De asemenea, se simţi caraghios în hainele enorme.

2 — Îl veţi vedea din nou pe vrăjitor, spuse Gabriel.

— Şi pe Kate?

— Şi pe ea.

— De unde ştii asta?

— Pentru că îi cunosc.

Michael îi povesti lui Gabriel ce se întâmplase pe acoperiş, cum vrăjitorul rămăsese în urmă pentru a-l împiedica pe Rourke să îi urmărească, sau cel puţin pentru a-l încetini să-şi atingă scopul şi cum lui Michael îi fusese încredinţată sarcina de a găsi *Cronica.* Dar nu spuse nimic despre cum aproape cedase şi îl rugase pe vrăjitor să nu îi dea această sarcină, întrucât nu era pregătit pentru ea. Ruşinat, Michael deja îngropase adânc amintirea într-un colţ întunecat al minţii sale.

Avionul nu avea locuri, doar bănci care se pliau, iar copiii stăteau unul lângă celălalt, înfăşuraţi în pături, cu spatele la perete. Emma luase mâna lui Gabriel şi o ţinea pe genunchii săi, pentru confort, dar şi pentru a se asigura e prietenul său nu dispărea.

— Spuneţi-mi, zise Gabriel, ce aţi aflat despre Carte?

Trăgând adânc aer în piept, Michael le povesti – întrucât Emma nu auzise încă povestea – cum ajunsese în încăperea cu scheletul, cum realizase că inscripţia din tunel era o ghicitoare, cum băuse din toate cele trei recipiente şi deodată aflase unde era ascunsă *Cronica...*

— Asta făceai acolo? Emma îl lovi în braţ. Asta a fost atât de... *stupid!* Să nu mai faci niciodată aşa ceva, mă auzi? Niciodată!

— Bine.

— Ai face bine să nu.

Şi îl lovi din nou pentru a fi sigură că s-a făcut înţeleasă.

Michael îşi frecă braţul şi, fără să vrea, zâmbi.

— Cum adică, ştii unde este ascunsă Cartea? întrebă Gabriel. Ai avut o viziune?

— Nu chiar. A fost ca şi cum mi-aş fi amintit unde se afla. Ca şi cum eu aş fi fost cel care a ascuns-o. Probabil că sună aiurea.

— Da, rosti Emma.

— Nu, spuse Gabriel. Un asemenea lucru este obişnuit în lumea magică. Cumva, bărbatul mort din tunel şi-a revărsat amintirile în acele poţiuni, iar ele au fost transferate în tine.

— Dar văd totul pe bucăţi, zise Michael. Şi nu pot arăta niciun loc pe hartă.

— Oricum ar fi, pilotul are nevoie de o direcţie. Încotro să îi spun să meargă?

Fără să gândească, Michael spuse:

— Sud. Spune-i să meargă spre sud.

— Nu este nimic la sud de Malpesa.

— Ba da, este, zise Michael. Este ceva.

Iar Gabriel îl privi, încuviinţă şi merse către pilot pentru ai da instrucţiunile.

Michael se înfofoli în pătura sa, lăsându-se legănat de oscilaţiile şi balansul avionului. Gabriel se întoarse şi spuse că aveau suficient combustibil încât să ajungă la avanpostul de la Ronne Ice Shelf, pe coasta Antarcticii. Odată ajunşi acolo puteau realimenta, puteau lua haine pentru copii şi plănui restul călătoriei lor. Călătoria spre avanpost avea să dureze aproape toată noaptea.

— Sora ta face bine că doarme.

Michael privi spre sora lui şi văzu că Emma îşi odihnea capul pe umărul său, iar ochii îi erau închişi. Când Michael se întoarse, Gabriel îi studia chipul, iar el ştiu că bărbatul îşi aduna forţele pentru ceea ce îi aştepta.

— Voi fi bine, zise Michael. Sunt doar obosit.

Dar glasul îi sună atât de slab, încât nici măcar el nu crezu ceea ce spusese.

Gabriel îşi puse mâna pe braţul lui Michael. Era un gest straniu de blând şi semnificativ. Apoi Gabriel merse în cabină, iar Michael îşi rezemă capul de peretele avionului, în timp ce Emma se tot foia. Privi pe fereastră, dar totul era întunecat. Se îndreptau spre sud, spre capătul lumii. Michael închise ochii. Într-un târziu, reuşi să adoarmă.

Michael visă zăpadă. Visă câmpuri şi văi, câmpii şi munţi, toate acoperite de zăpadă şi întinzându-se la orizont. El zbura pe deasupra, plutea. Era singur, dar nu se temea…

Doi munţi uriaşi se zăreau în depărtare. Zbură printre ei, trecând printre dinţii unui dragon…

Apoi ajunse într-un tunel lung. O strălucire roşie îl înconjura. Căldura era incredibilă. Pielea sa uscată fâşâia precum hârtia. Fiecare răsuflare îi ardea plămânii. Deodată ajunse lângă un lac clocotit, iar căldura era foarte mare. Privi suprafaţa arzândă…

— Michael, Michael! Trezeşte-te!

Emma îl zgâlţâia. El deschise ochii şi nu ştiu unde se afla. Apoi recunoscu interiorul avionului, îl văzu pe Gabriel plimbându-se de colo-colo, strângându-le lucrurile, apoi îşi aminti.

— Eşti bine? îl întrebă Emma. Făceai zgomot.

— Ce am spus?

— Nu prea multe cuvinte. Mai mult ceva de genul *mmmrraaaaaghhhh.*

— Oh.

— Pregăteşte-te, Gabriel spune că vom ateriza în curând. Şi, Michael…

— Ce este?

— El spune că este posibil să vedem pinguini!

Michael îşi frecă ochii şi privi pe fereastră. În amurgul înceţoşat, stânci albe, fantomatice se înălţau înaintea lor.

Michael privi cum o stâncă enormă de gheaţă se desprinse din zidul de gheaţă şi se prăbuşi în mare. Apoi avionul zbură peste peretele de gheaţă, iar sub ei şi înaintea lor nu era nimic altceva decât o întindere nesfârşită de un alb imaculat.

„Eu i-am adus aici, gândi Michael. Orice s-ar întâmpla, este vina mea.”

Începu să îşi încalţe ghetele.

— Acolo! Uite! Nu-l speria!

Pinguinul se legăna către ei, cu aripile plate întinse pentru a-şi balansa corpul sub formă de popică şovăitoare. Pinguinul le ajungea până la genunchi, iar picioarele sale membranate se auzeau *bum bum bum... bum bum bum pe* gheaţa şi zăpada bătătorită. Michael şi Emma stăteau complet nemişcaţi, în timp ce pasărea trecu pe lângă ei şi dispăru după o clădire.

— Este cel mai tare lucru pe care l-am văzut, spuse Emma. Vreodată!

Ceasul era nouă dimineaţa, iar soarele încă nu răsărise. Temperatura era doar cu zece grade sub pragul de îngheţ, fiind, de fapt, destul de cald pentru zona respectivă. Avionul, ale cărui pontoane deveniseră acum schiuri, aterizase pe o pistă de zăpadă în spatele avanpostului. Avanpostul în sine părea ceva ce ai fi putut găsi pe lună: nouă sau zeci clădiri joase din metal, acoperişuri sub formă de domuri, presărate cu antene, tuneluri pe jumătate îngropate în zăpadă, şerpuind ici-colo.

„Arată ca o staţie spaţială sau o cuşcă imensă pentru hamsteri”, gândi Michael.

Gabriel le spuse copiilor să aştepte în avion până ce el se întoarse cu echipament adecvat împotriva frigului şi cu propriile haine, pe care le dusese la uscătoria avanpostului. Fuseseră norocoşi că doctorul Pym le dăduse haine călduroase înainte de a merge în Malpesa, întrucât

avanpostul nu furniza produse pentru copii. Gabriel cumpără cele mai mici mărimi pe care le putu găsi, iar Michael şi Emma primiră amândoi indispensabili, hanorace groase cu glugi îmblănite, pantaloni impermeabili de zăpadă, care să meargă peste pantalonii lor obişnuiţi, mănuşi groase de lână, căptuşeală pentru interiorul mănuşilor, măşti pentru faţă, căciuli, ochelari şi ghete de purtat peste vechile lor încălţări.

— Ghete pentru ghetele noastre, spuse Emma. Super. Hanoracul şi pantalonii îi veneau lui Michael cât de cât bine, dar Gabriel fu nevoit să taie din lungimea mânecilor hanoracului Emmei şi din cea a pantalonilor, iar marginile le sigilă apoi cu bandă izolantă. Când ambii copii fură în cele din urmă îmbrăcaţi, Michael se simţi de parcă s-ar fi îmbarcat într-o expediţie submarină sau într-o călătorie în spaţiu. Emma îl privi şi chicoti.

— Arăţi precum Domnul Cârnat.

— Şi? Eşti îmbrăcată la fel.

Apoi Emma încercă să îl lovească, îşi pierdu echilibrul şi căzu.

Chiar şi îmbrăcaţi aşa cum erau, când coborâră din avion, frigul îi tăie răsuflarea lui Michael. Era un frig pe care copiii nu îl mai experimentaseră până atunci şi stăteau pe loc, respirând rapid, obişnuindu-se cu sentimentul de claustrofobie din plămânii lor. Atunci văzură pinguinul, pe care Emma îl botează imediat Derek, iar asta îi binedispuse în timp ce se îndreptară către cafeneaua avanpostului, pentru a i se alătura lui Gabriel la micul dejun.

Ferestrele cabanei de metal erau aburite de la căldură, iar podeaua era un grilaj din oţel prin care zăpada de pe tălpile oamenilor care intrau se putea topi. Erau vreo douăsprezece mese, cam jumătate din ele fiind ocupate. Gabriel şi pilotul stăteau într-un colţ. Gabriel le aduse tăvi şi farfurii copiilor şi îi lăsă să comande – omletă, clătite,

şuncă, pâine prăjită – bărbatului de la bar. În timp ce Michael apăsă butonul pentru a-şi pune ciocolată caldă, observă privirile pe care le atrăgeau el şi Emma. Gabriel le spusese că locul era o escală pentru oameni de ştiinţă, exploratori negustori din Antarctica şi că aici copiii erau o prezenţă extrem de rară.

— Vom pleca de îndată ce vom mânca şi avionul va fi realimentat. Cu cât vom avea parte de mai puţine întrebări, cu atât mai bine.

La masă, Gabriel şi pilotul scoaseră o hartă mare a Antarcticii.

— Acum, îi spuse Gabriel lui Michael, Gustavo ne va duce oriunde vom dori atât cât ne va permite vremea. Dar trebuie să ne spui încotro să mergem.

— Nu este uşor, rosti Michael. Totul este pe bucăţi în mintea mea. Dar următorul lucru pe care ar trebui să îl căutăm sunt doi munţi. Sunt foarte înalţi şi subţiri. Mai sunt alţi munţi în jurul lor, dar aceştia sunt cei mai mari. Şi sunt chiar unul lângă altul. Are sens ce spun?

În timp ce Gabriel vorbi cu pilotul în spaniolă, Michael văzu că Emma deja îşi mâncase ambele clătite şi mai avea jumătate de omletă. Ştia că era bine să se grăbească înainte ca sora sa să treacă la mic dejunul fratelui ei. Pilotul îi spunea ceva lui Gabriel şi arăta un punct pe hartă. Michael putea vedea o zonă umbrită, ceea ce indica prezenţa munţilor.

— Gustavo zice, traduse Gabriel, că te referi la Coarne. O pereche de munţi în capătul lanţului muntos Victoria. Se află la aproximativ două ore de zbor. Ce facem când ajungem acolo?

— Ar trebui să fie o peşteră între cei doi munţi, spuse Michael în timp ce mesteca trei bucăţi de şuncă. Iar în faţa peşterii sunt nişte formaţiuni stâncoase, care fac intrarea să arate precum o gură cu dinţi uriaşi. Bărbatul mort a numit-o Gura Dragonului. Probabil că i-a spus numele în

propria lui limbă, dar cumva ştiu că aceasta este denumirea lor.

Gabriel vorbi cu pilotul, care dădu din cap.

— Nu ştie nimic despre o asemenea peşteră, dar asta nu înseamnă nimic. Şi apoi?

— Apoi, spuse Michael, parând furculiţa Emmei, care încerca să îi fure una dintre clătite, am un fel de lapsus. Ţi-am spus că totul este pe bucăţi. Dar de partea cealaltă a peşterii ar trebui să găsim un vulcan. Acolo este ascunsă *Cronica.*

Din nou, Gabriel vorbi cu bărbatul. Şi iarăşi, bărbatul spuse ceva şi dădu din cap. Apoi pilotul împături harta şi ieşi afară.

— El spune, le zise Gabriel copiilor, că nu există niciun vulcan în acea regiune şi că de asta este sigur, din moment ce a zburat în zona indicată. Dar ne va duce la baza Coarnelor şi vom vedea dacă putem găsi peştera. Trebuie să sperăm că vremea va ţine cu noi.

— Există un vulcan, rosti Michael, surprins de propria lui încăpăţânare. Ştiu că este acolo.

Gabriel încuviinţă.

— Te cred. Dar sunt îngrijorat cu privire la peştera asta. Amintirile astea pe care le-ai moştenit sunt vechi de mai bine de două sute de ani. În acest timp ar fi putut avea loc alunecări de teren. Cutremure. Peştera ar putea fi ascunsă sau chiar să se fi prăbuşit. Oricum ar fi, vom afla. Acum mâncaţi. Soarele va fi sus pe cer în curând.

— Termin imediat, spuse Emma. Din moment ce domnul Cârnat aici de faţă nu vrea să împartă.

Apoi îşi luă farfuria unsă cu sirop şi o duse la bar.

În curând erau din nou în zbor. Soarele se ridicase în sfârşit deasupra orizontului, iar în timp ce zburau, Emma ţopăia dintr-o parte în alta a aparatului, lipindu-şi faţa de ferestre. Cu o noapte înainte fusese prea obosită şi

supărată pentru a aprecia primul său zbor cu avionul. Astăzi era hrănită şi odihnită. Deşi, Michael ştia, schimbarea atitudinii sale se datora lui Gabriel. După micul dejun, în coridorul din afara cafenelei, Michael îl auzise şoptindu-i: „Nu te voi părăsi din nou”, iar Emma îşi aruncase braţele în jurul gâtului său. De atunci se comportase din ce în ce în ce mai mult precum vechea Emma, iar acum, cu soarele strălucind în depărtare şi un peisaj straniu de frumos dedesubt, ea se bucura din plin de privelişte.

El nu era chiar atât de lipsit de griji.

Siguranţa şi convingerea pe care le simţise în cafenea lăsaseră loc îndoielii. Dacă pilotul avea dreptate şi acolo nu era niciun vulcan? Sau era, dar Gardianul îi trimitea într-o capcană? Michael avea doar câteva dintre amintirile bărbatului; nu ştia cu adevărat cum gândise el. Îi putea duce pe Gabriel şi Emma la moarte! Îşi dorea să îi spună despre asta lui Gabriel, pentru a-i permite să îi alunge temerile, dar era îngrozit de faptul că ar putea părea mai puţin sigur pe el. Nu putea părea slab.

— Michael! strigă Emma. Vino repede!

Merse la fereastră, lângă ea.

— Priveşte! Arătă în jos, spre pământ. Este Derek!

— Eşti sigură că este el?

— O, acela cu siguranţă este Derek. L-aş recunoaşte oriunde. Îşi lipi fruntea de fereastră, privind în jos. Mă întreb unde merge.

Michael simţi o mână pe umărul său. Era Gabriel, care le făcu semn să vină în cabină. Michael şi Emma se înghesuiră în spatele pilotului, care rânjea şi arăta spre fereastră.

Emmei i se tăie respiraţia.

Chiar înaintea lor se întindea un lanţ de munţi uriaşi, piscuri albe înălţându-se dintr-o câmpie albă. Munţii erau laţi la bază şi se îngustau spre vârfuri, înghesuiţi unul în celălalt, dar două piscuri ieşeau în evidenţă. Erau cei mai

îndepărtaţi şi cei mai înalţi şi cei mai zvelţi; nu puteau fi confundaţi.

„Coarnele”, gândi Michael.

Experimentă un moment intens de déjà-vu. Pentru că, deşi îi vedea pentru prima dată, ştia munţii din amintirile omului mort. Michael era neliniştit, de parcă viziunea lui despre sine – lucrurile pe care le ştia, pe care şi le amintea, lucrurile care îl făceau pe el cineva – începuse să se înceţoşeze.

— Aceia sunt munţii? întrebă Gabriel.

— Da.

Glasul lui de-abia se auzi pe fundalul uruitului de motor.

Apoi pilotul vorbi cu Gabriel, care încuviinţă şi se întoarse spre copii.

— Vom ajunge acolo în douăzeci de minute. Va ateriza la câţiva kilometri de baza Coarnelor. De acolo vom merge pe jos. Este timpul să ne pregătim.

Mâna lui Michael tremură când încercă să îşi închidă fermoarul hanoracului şi se întoarse cu spatele pentru ca nimeni să nu observe. În curând ambii copii erau înfofoliţi în hanorace, măşti pentru faţă, ochelari, căciuli, mănuşi; tot ceea ce mai rămăsese erau ghetele de exterior pe care Gabriel le cumpărase de la avanpost. Copiii erau mult prea gros îmbrăcaţi pentru a se putea apleca, aşa că Gabriel le zise să se aşeze pe podea, în timp ce el puse ghetele vechi în cele noi şi îi încălţă. Apoi îi verifică pentru a se asigura că tot echipamentul lor era bine închis.

Michael de-abia se putea mişca şi se întrebă cum, Doamne, iartă-mă, aveau să parcurgă cinci kilometri pe jos.

Avionul trepidă şi se legănă în timp ce cobora spre pământ. Agăţându-se de o centură de pe perete, Michael privi cum Gabriel merse lângă un rucsac mare, verificând de două ori mâncarea, apa, un adăpost de urgenţă, frânghii, un târnăcop pentru gheaţă şi alt echipament necesar. De asemenea, Michael îl văzu pe Gabriel legând

de rucsac un obiect lung şi îngust, înfăşurat într-o pânză. Michael ştiu că că era sabia lui Gabriel, arma asemănătoare unei macete pe care copiii o văzuseră în timpul luptei din Cambridge Falls. Îi reaminti lui Michael – de parcă ar fi avut nevoie – că nu ştiau cu ce se vor confrunta de acum încolo.

Avionul se zdruncină în timp ce ateriză, iar Michael şi Emma scăpară centurile de pe perete din mâini şi zburară înainte, prăbuşindu-se în cabina pilotului, dar straturile multiple de haine îi protejară şi nu se răniră. În cele din urmă, după ce avionul lovi încă de două ori pământul, se domoli, se clătină pentru circa o sută de metri şi se opri.

Michael privi către sora sa.

— Eşti bine?

Mi-e cald, mormăi Emma. Aş vrea să deschidă uşa.

— Voiam să zic…

— Ştiu ce voiai să spui. Doar îmi este cald.

Gabriel le verifică pentru ultima oară îmbrăcămintea.

— Mai avem patru ore de lumină. Dacă găsim peştera asta, Gura Dragonului, vom continua drumul. Dacă nu, fie ne vom întoarce la avion, fie vom campa dacă vom găsi adăpost. Gustavo va aştepta până la miezul nopţii, apoi se va întoarce la avanpost. Va veni aici în fiecare zi timp de trei zile şi ne va aştepta în timpul zilei. Sunteţi gata?

Michael văzu că Gabriel îl privea, aşteptând un răspuns şi îi trecu prin gând să spună: „Ştii, acum că am avut timp să mă gândesc mai bine, cred că ar trebui să plecăm de aici”. Dar ştia că nu asta aştepta Gabriel. Calea lor ducea înainte, nu înapoi; şi întrebând dacă era pregătit, Gabriel îi permitea lui Michael să ia decizia plecării.

Michael ridică mâna pentru a-şi îndrepta ochelarii şi realiză că îi purta pe cei de protecţie şi îi îndreptă.

— Da. Să mergem.

Gabriel deschise uşa şi deodată simţi cum tot frigul din lume se strecurase în avion. Mai întâi Gabriel îşi scoase rucsacul, apoi o ajută pe Emma să coboare. Michael îl zări

pe pilot, Gustavo, privindu-i cu o expresie îngrijorată.

— Mulţumesc pentru zbor, spuse Michael, vocea fiindu-i înăbuşită din pricina măştii. Ne revedem în curând. Sper.

Şi o urmă pe Emma afară, în frig.

Pământul avea o crustă dură de gheaţă care le permise să meargă fără clăpari pentru zăpadă. Coarnele se iveau deasupra lor, străpungând un cer albastru, vârfurile lor încovoiate aplecându-se unul către celălalt. Gabriel se afla la conducerea grupului, Emma la mijloc, iar Michael ultimul. Privind înapoi, Michael putea vedea discul palid al soarelui legănându-se deasupra coroanei pământului. Mai mult ca niciodată, se simţi precum un călător pe o planetă îndepărtată.

Mersul era dificil cu greutatea în plus a hainelor şi ghetelor, iar în curând picioarele lui Michael deveniră greoaie. Ceasul îi era îngropat sub straturi multiple, iar singurele puncte de referinţă după care putea măsura progresul erau munţii dinaintea lor (care păreau să nu se apropie deloc) avionul din urma lor (care, oarecum neliniştitor, devenea din ce în ce mai mic).

Mergeau, presupuse Michael, de vreo jumătate de oră, când Gabriel se opri şi se întoarse, privind dincolo de copii.

— Ce se întâmplă? Michael nu putea vedea nimic în depărtare, cu excepţia avionului, care devenea tot mai mic şi mai întunecat.

— Nu sunt sigur.

Gabriel îngenunche şi luă o frânghie şi un set de cleme de metal din rucsacul său. Trecu frânghia prin cleme şi le prinse de jacheta sa, a lui Michael şi a Emmei.

— Pentru ce faci asta? întrebă Emma.

— Siguranţă.

Continuară să meargă. Pământul se ridica. Lui Michael îi era frig acum, deşi părea imposibil ca unei persoane să îi fie frig purtând atâtea straturi de haine. Pentru a-şi distrage

atenţia, se gândi la biblioteca aflată în casa din Cambridge Falls şi la cât de mult îşi dorea să fi stat lângă un şemineu, cu o cană de ciocolată caldă şi cu *Totul despre pitici* pe genunchi, privind zăpada căzând pe fereastră. Poate mâncând un sendviş cu brânză topită.

Şi se gândea la cât de bine era să citească despre aventuri şi nu să le trăiască, când observă cât de ştearsă devenise umbra sa. În tot timpul în care merseseră, umbra i se întinsese înaintea sa, ascuţită şi neagră pe solul alb, dar acum de-abia se mai putea distinge. Se întoarse şi văzu că soarele dispăruse. Dar nu avea sens. Încă mai aveau câteva ore de lumină rămase. Apoi realiză că nu mai putea vedea nici avionul. Un sentiment de nelinişte începu să încolţească în stomacul său.

— Gabriel…

Asta a fost tot ce a reuşit să spună înainte de izbucnirea furtunii. Fusese precum un val, năvălind peste el, aruncându-l peste Emma. Întinşi în zăpadă, copiii erau aruncaţi cu nepăsare înainte. Michael cotrobăi după ceva de care să se poată agăţa, dar mâinile sale nu găsiră nimic. Îşi imagină că vor fi luaţi pe sus, precum frunzele înainte de un vânt puternic şi duşi, spre capătul celălalt al Antarcticii. Apoi după o zdruncinătură – se opriră. Gabriel îşi fixă ghetele în gheaţă, înfipse târnăcopul şi îşi înfăşură frânghia în jurul braţului, reuşind să-i aducă pe copii laolaltă. Asemenea unui pescar recuperându-şi captura, îi trase pe copii spre el, îşi încovoie corpul pentru a primi în spate loviturile vântului. Michael şi Emma se cuibăriră lângă corpul său. Vuietul le umplu urechile. Vizibilitatea era de lungimea unui braţ sau mai puţin.

„Blanc total”, gândi Michael. Citise cuvântul undeva. „Suntem într-un blanc total.”

Gabriel se aplecă înainte, strigând peste vuietul vântului.

— Voi monta adăpostul! Este inutil să încercăm să ne întoarcem la avion! Ne-am rătăci! Trebuie să aşteptăm ca

furtuna să treacă!

— Dar suntem atât de aproape! strigă Michael. Dacă ajungem la peşteră, vom fi în siguranţă!

— Nu am găsi-o niciodată în aceste condiţii! Parcă munţii au dispărut!

— Eu o pot găsi!

Cuvintele care le rostise îl surprinseră pe Michael. Nu le gândise, nici nu plănuise să le rostească, dar ştia că ceea spusese era adevărat. În tot timpul în care merseseră, o forţă invizibilă continuase să îl atragă înainte. Acum că se opriseră era cu adevărat conştient de ea; dar ştia că, dacă se lasă condus în continuare, va găsi peştera.

— Ce se petrece? Emma se întoarse dinspre Michael spre Gabriel. Nu aud nimic!

Gabriel îl privea pe Michael, ochii fiindu-i ascunşi în spatele ochelarilor întunecaţi şi acoperiţi de gheaţă.

— Eşti sigur? Este un risc!

„Vrea să spună că am putea muri cu toţii, gândi Michael. Ne-am putea rătăci fără nicio speranţă. S-au prăbuşit într-o crevasă.” Să ridice tabăra era cel mai raţional lucru pe care îl puteau face.

Privi către Emma, care îşi tot întorcea capul între el şi Gabriel, spunând: „Ce? Ce ai spus? Este atât de tare? Ce?! Nu era drept. Michael şi-ar fi riscat de bunăvoie viaţa; de ce trebuia să o rişte şi pe cea a surorii sale? Sau pe a lui Gabriel?

— Trebuie să te hotărăşti! strigă Gabriel.

Michael închise ochii. Forţa era încă acolo, precum un cârlig invizibil agăţat de pieptul său. Ştia că era *Cronica.*

— Da! O pot găsi!

— Ce să găseşti? strigă Emma. Despre ce vorbiţi?

Gabriel nu răspunse, dar se apucă să schimbe poziţia frânghiei, astfel că Michael ajunse la conducerea grupului.

— Te vom urma!

Îi înmână lui Michael târnăcopul pentru gheaţă, iar

Michael se ridică şi începu să înainteze prin furtună. Trebuia să îşi adune toate puterile pentru a nu fi măturat de vânt şi era incredibil de obositor să înainteze în timp ce vântul îl biciuia din faţă cu toată puterea. Printre rafalele de vânt erau momente scurte în care lucrurile se limpezeau, iar Michael putea vedea la zece metri înainte. Dar, de cele mai multe ori, îşi flutura mâna în faţa ochilor şi nu vedea nimic.

„Te rog, se tot gândea el, sper să nu mă fi înşelat.”

Însă putea simţi *Cronica* acolo, chemându-l, din ce în e mai tare cu fiecare pas. Se trezi gândindu-se la o călătorie pe care el şi surorile sale şi o grămadă de alţi copii o făcuseră la o fermă cu câţiva ani înainte. Erau în mijlocul pustietăţii, iar şoferul autocarului, un adolescent îmbufnat, aprinsese radioul pentru a găsi un post care nu transmitea muzică, cum spusese el, „muzică banjo”. În cele din urmă găsise un post. La început semnalul fusese slab şi disonant, dar pe măsură ce înaintau şi probabil se apropiau de sursă, semnalul devenise din ce în ce mai clar.

Aşa se simţea Michael acum, de parcă s-ar fi apropiat în sfârşit suficient de mult încât să poată auzi muzica.

— Michael!

Emma îi strigase în ureche, îl prinsese de umăr şi îi arăta ceva.

Michael privi în sus – stătuse cu privirea numai în pământ, concentrându-se pentru a evita să îi conducă pe Emma şi Gabriel într-o prăpastie – iar acolo, la trei metri distanţă, de-abia vizibilă prin vârtejul de zăpadă, dincolo de trei coloane acoperite de zăpadă şi gheaţă, coloane care se subţiau pe măsură ce se înălţau astfel încât să dea impresia foarte credibilă de colţi, era gura întunecată şi larg deschisă a peşterii.

Câteva minute mai târziu reuşiră să ajungă în interiorul peşterii, scuturându-şi ghetele şi hainele de zăpadă şi gheaţă. Gabriel îl bătu pe Michael pe umăr.

— Bună treabă!

Michael încercă să ridice din umeri, dar gestul se pierdu în hanoracul enorm.

— Hei, ştii, nu a fost mare lucru.

— Mda, spuse Emma, probabil că ai dreptate.

— Ei bine, rosti Michael iritat, de fapt, a fost mare lucru.

Apoi Emma râse şi îi spuse lui Michael că bineînţeles nu era mare lucru şi, dacă regele Robbie ar fi fost acolo, probabil i-ar fi acordat lui Michael încă vreo zece medalii de-ale piticilor.

— Ha-ha, zise Michael. Deşi nu se putea abţine să se gândească la faptul că o medalie nu ar fi deloc nepotrivită.

— Încă îţi este frig? întrebă Emma. Tremuri.

Michael tremura, dar nu avea nicio legătură cu frigul. Ar fi trebuit să fie invadat de încredere datorită faptului că îşi urmase instinctul. Dar se întâmplă exact opusul. Nu înţelegea *cum* se întâmplase, *cum* reuşise. Simţea că pierde controlul, iar sentimentul îl speria. Fusese foarte norocos şi nu trebuia să se bazeze pe faptul că se va întâmpla din nou.

— Trebuie doar să mă mişc.

— Atunci nu ne lăsa să te oprim. Gabriel scoase trei lanterne din rucsac şi înmână una fiecărui copil. Tu eşti liderul. Îndrumă-ne.

Michael privi către Emma, care ridică din umeri şi spuse:

— Doar încearcă să nu ne ucizi.

Apoi Michael se întoarse şi porniră la drum.

Peştera era diferită într-o singură privinţă de toate celelalte peşteri şi tuneluri pe care copiii le exploraseră: era acoperită cu gheaţă. Podeaua, tavanul şi pereţii erau glazurate cu o crustă alb-albăstruie. Spre norocul lor, ghetele cele noi cumpărate de Gabriel aveau tălpi antiderapante. Totuşi, înaintau cu precauţie, iar lanternele lor continuau să îşi reflecte lumina înapoi, spre ei, făcând inimile copiilor să bată mai repede pe măsură ce îşi

imaginau bestii cu ochi sclipitori pândindu-i în întuneric.

În curând, vuietul furtunii se stinse, iar tunelul se deschise într-o cavernă întinsă, iar ei merseră de-a lungul unei poteci înguste, care înainta pe lângă perete. Aţintiră lanternele asupra abisului, iluminând un lac de gheaţă neagră, iar Michael privi în jos şi văzu arătări cu gheare şi colţi şi aripi adâncite într-un somn îngheţat. Tunelul se continua pe partea cealaltă a lacului, iar gheaţa de pe pereţi începu să lase locul stâncii dezgolite, până ce nu se mai zăreau decât petice de gheaţă pe ici, pe colo, iar în cele din urmă dispăru complet. Michael se trezi dându-şi jos masca, împingându-i gluga de pe cap, descheindu-şi fermoarul jachetei.

Apoi îşi stinse lanterna.

— Michael… şopti Emma.

— Ştiu.

Capătul tunelului era înaintea lor, iar lumina se revărsa prin el. Nu era negura înceţoşată a unei furtuni de zăpadă, ci lumina aurie, caldă şi strălucitoare a soarelui.

Doar că asta nu era posibil. Michael ştia că nu era posibil. Şi atunci…

— Michael, auzi.

— Da.

Erau trilurile unor păsări.

CAPITOLUL ZECE

Sfârşitul lumii

— Ştiai…

— Nu.

— Nimic din toate astea…

— Nu.

— Pentru că este… uau!

„Da, gândi Michael. Uau.”

Ieşiseră din tunel şi se aflau sus, deasupra unei văi enorme, sub formă de semilună. De acolo de unde stăteau, pereţi abrupţi de stâncă coborau aproape un kilometru către podeaua văii, în timp ce munţi acoperiţi cu zăpadă se înălţau deasupra lor, încercuind valea într-un inel neîntrerupt. Michael presupuse că era cel puţin un kilometru distanţă până pe partea cealaltă. Atât spre dreapta, cât şi spre stânga, valea se curba şi dispărea din vedere. Cerul era de un albastru pur, cristalin, iar aerul era cald şi tăcut. Departe, dedesubt, podeaua văii părea să fie acoperită cu o boltă de un verde-închis.

Michael se gândi să facă o fotografie, apoi hotărî că o fotografie nu ar oferi toată splendoarea peisajului.

— Dar suntem la Polul Sud! exclamă Emma. Ar trebui să fie pinguini! Şi zăpadă! Şi… şi urşi polari!

— Urşii polari sunt la Polul Nord.

— Ştii la ce mă refer! Asta este…

— Este *Cronica,* spuse Michael. Pun pariu că în urmă cu mii de ani locul ăsta arăta precum restul Antarcticii. Apoi Ordinul a adus *Cronica* aici şi totul s-a schimbat.

Rămaseră în tăcere, privind în jos, către valea luxuriantă. Apoi Gabriel spuse:

— Acolo.

Arăta spre dreapta lor. Dincolo de vale, de-abia vizibilă peste umerii unui munte, o dâră subţire de fum negru se ridica în aer.

— Vulcanul, şopti Michael.

— Uimitor, se minună Emma. Chiar aveai dreptate.

— Nu trebuie să te prefaci atât de uimită, spuse Michael.

— Dar sunt, spuse Emma. Sunt cu adevărat surprinsă.

Rapid, pentru că deja le era cald şi transpirau, trioul îşi scoase hainele călduroase – hanoracele, cizmele grele, pantalonii izolanţi, izmenele, ochelarii de protecţie, mănuşile şi căciulile –, iar Gabriel ascunse totul în interiorul peşterii pentru călătoria înapoi. Michael fu surprins să găsească sfera de sticlă cenuşie-albăstruie atârnând la gâtul său şi realiză că în exaltarea ultimelor douăzeci şi patru de ore, uitase complet de ea. Evident, acum nu era timpul să se gândească la cine o trimisese sau care ar putea fi scopul ei, dar în timp ce o ascunse sub tricoul său, Michael îşi promise că va încerca să îi desluşească misterul de îndată ce i se va ivi ocazia.

Tunelul ajunse într-un promontoriu din care un set de trepte aproape verticale, tăiate în suprafaţa stâncii, cobora către podeaua văii. Gabriel luă cablul de siguranţă şi îl legă de curelele copiilor.

— Vom ajunge la bază, spuse el. Apoi vom merge către vulcan.

Treptele semănau mai mult cu o scară mobilă decât cu una obişnuită, distanţa între trepte fiind de aproape şaizeci de centimetri. O singură dată Michael privi în jos pentru a controla cât au coborât şi descoperi că privea direct în abis. După aceea îşi concentră atenţia asupra fiecărei trepte în parte. Cu cât coborau, cu atât aerul era mai cald şi mai umed. Ochelarii îi tot alunecau pe nas, iar bluza i se lipi de

spate. Triluri de păsări răsunau prin vale, iar în curând auziră susurul unei ape curgătoare.

Se opriră la jumătatea drumului, iar Gabriel le dădu pâine şi fructe uscate din rucsacul său. Michael îşi verifică ceasul, gândindu-se că soarele ar fi trebuit să apună până atunci şi totuşi era încă lumină, când auziră ceva ce nu era o pasăre. Strigătul venea din direcţia vulcanului. Era aspru şi sălbatic şi reduse la tăcere întreaga vale.

— Ce a fost asta? şopti Emma.

Gabriel dădu din cap.

— Nu ştiu.

Nici Michael nu ştia. Dar ştia că orice ar fi produs sunetul acela era foarte, foarte mare.

Îşi terminară în linişte gustarea şi reluară coborârea. Treizeci de minute de mai târziu, ajunseră la coroana copacilor. De deasupra, Michael se aştepta să găsească o junglă tropicală, dar podeaua văii era acoperită de o pădure de conifere enorme. Recunoscu copacii din fotografii şi filme, dar aceştia erau mai înalţi şi mai mari decât oricare alţii pe care îi văzuse vreodată. Într-adevăr, podeaua văii se dovedi a fi mai joasă decât crezuseră ei, întrucât chiar şi după ce ajunseră la coroana copacilor, continuară să coboare şi mai mult.

— Vă vine să credeţi, spuse Emma când ajunseră în cele din urmă la bază, că va trebui să urcăm înapoi?

Lumina începuse acum să se stingă, iar sub coronamentul copacilor era încă şi mai întuneric.

— Ştiu că eşti obosită, spuse Gabriel. Dar cred că ar trebui să ne continuăm drumul. Mi-ar plăcea să campăm mai aproape de vulcan, astfel încât să putem ajunge acolo mâine de dimineaţă.

Michael încuviinţă, Emma gemu şi continuară să meargă, dar nimeni nu menţionă că strigătul creaturii venise din direcţia vulcanului. Michael se simţea de parcă mergea printr-o pădure de uriaşi adormiţi. Chiar şi Gabriel privea

uimit masivele trunchiuri de un roşu-cafeniu. Dar mersul era încet, întrucât podeaua pădurii era acoperită de un pat gros de ferigi, iar Gabriel fu nevoit să îşi folosească sabia pentru a croi nu o cărare.

Nu se mişcau prea multe prin pădure. Păsările erau în coronament, iar alte semne ale naturii sălbatice erau gândaci negri, strălucitori, care goneau pe trunchiurile copacilor cu un bâzâit furios şi îşi luau brusc zborul. Gândacii erau de mărimea broaştelor ţestoase, iar după ce Michael fu lovit în cap şi doborât la pământ, copiii învăţară să se ferească de fiecare dată când auzeau vreunul venind.

„Totuşi, gândi Michael frecându-şi locul dureros din spatele urechii, dacă sunt pe aici doar păsări şi gândaci, de ce mă simt de parcă am fi urmăriţi?”

Pe măsură ce înaintau, susurul apei curgătoare se auzea tot mai tare, iar în cele din urmă ajunseră la un râu limpede care îşi croia drumul prin mijlocul unui canion. Erau înfierbântaţi din pricina călătoriei, iar Gabriel le permise să se aşeze pe burtă şi să îşi scufunde feţele în apa râului. Apa era rece ca gheaţa, iar ei băură până când îi dureră dinţii.

Înviorat, micul grup îşi continuă drumul, urmând malul râului până ce se întunecă atât de tare, încât nu mai puteau vedea nimic, iar copiii îşi târau picioarele şi Emma spuse pentru a cincisprezecea oară: „Acesta pare un loc bun da popas”. Gabriel ridică tabăra pe o stâncă întinsă care le oferea o privelişte atât în amonte, cât şi în aval, iar el scoase mâncare din rucsac – mai multă pâine, cârnaţi uscaţi şi fructe uscate – şi spuse că nu va risca să facă un foc. Michael se întrebă dacă şi Gabriel simţea că erau priviţi; dacă simţea, el nu spuse nimic. După ce mâncară, Gabriel tăie frunze din ferigile din apropiere şi construi un pat gros şi moale pe stâncă, iar Emma se întinse pe el şi adormi într-o secundă.

— Dormi, îi zise Gabriel lui Michael. Eu voi sta de pază.

Michael intenţiona să îi spună lui Gabriel să îl trezească

în câteva ore şi să facă de pază cu rândul. Dar întrucât era epuizat şi tot corpul îl durea şi alinat fiind de murmurul râului, Michael se întinse lângă sora sa şi adormi.

Michael visă.

Din nou se afla în tunelul întunecat, mergând către luminiţa roşie.

Din nou, stătea înaintea lacului de foc, privindu-i suprafaţa, în timp ce ochii îl ardeau, iar căldura îi înăbuşea respiraţia.

Ştia că pe undeva, prin apropiere, trebuia să fie şi *Cronica.*

Dar unde?

Iar apoi, în mod straniu, auzi muzică. Părea să îl înconjoare. Putea respira fără durere. O greutate se ridică de pe umerii săi. Căldura se domoli. Se simţi uşor precum aerul, de parcă ar fi putut pluti pe cer, în depărtare…

O mână pe umărul său îl trezi.

Era încă întuneric; Gabriel stătea aplecat peste el, ţinând un deget la gură, spunându-i lui Michael să stea liniştit. Din pădure răsuna muzică, iar Michael o recunoscu drept muzica din visul său. Se ridică; într-adevăr, s-ar fi lăsat purtat de vis dacă mâna lui Gabriel nu l-ar fi trezit.

— Am auzit…

— Da, a început în urmă cu un minut. Merg să investighez. Stai cu sora ta. Gabriel se ridică, apoi se opri. Vei sta cu ea.

Era o întrebare în glasul său.

— Sigur că da, voi sta cu ea.

Bărbatul îl privea. Michael nu se putea abţine.

— Doar că muzica… este atât de… frumoasă!

— Încearcă să nu asculţi.

— Bine.

Privirea lui Gabriel încă stăruia asupra sa. Michael realiză că fredona. Se opri.

— Mă voi întoarce repede, spuse Gabriel. Şi, scoţându-şi sabia din teacă, se strecură în linişte printre copaci.

Michael o privi pe sora sa. Emma zâmbea în somn. Michael nu o văzuse niciodată pe Emma zâmbind în somn. De obicei ea dormea cu mâinile încleştate în pumni, de parcă în visele ei s-ar fi luptat. Michael se întrebă dacă ea putea auzi muzica. Era atât de frumoasă…

Nu! Gabriel îi spusese să nu asculte!

Luându-şi ochelarii de la ochi, Michael se aşeză pe stâncă şi se stropi pe faţă cu apă rece ca gheaţa. Se trezi de-a binelea într-o clipită.

„Aşa este mai bine”, gândi el.

Apoi realiză că motivul pentru care era mai bine se datora faptului că putea auzi muzica mult mai clar. Se ridică, apa picurând de pe chipul său şi privi în întunericul luminat de stele. Totul în jurul său – aerul, apa, pământul, pietrele totul părea să reacţioneze la auzul cântecului. Dar Gabriel îi spusese să nu asculte! „Ei, bine, gândi Michael, Gabriel era un tip grozav şi ştia multe lucruri utile, dar, evident, muzica nu era printre ele.” Nu putea fi nimic periculos într-un asemenea cântec. Era un cântec despre aer şi apă, despre copaci şi păsări, despre gândacii aceia uriaşi care zburau fără să se uite pe unde se deplasau; era un cântec despre viaţă. Şi te îndemna să i te alături – să dansezi. Michael începu să se legene înainte şi înapoi, mâna sa dreaptă legănându-se în aer. „Iar eu ador să dansez”, gândi Michael, deşi nu dansase niciodată în viaţa lui şi mereu făcuse eforturi supraomeneşti pentru a nu cădea în patima dansului.

O trezi pe Emma, zgâlţâind-o uşor.

Ea gemu şi îşi ţinu ochii închişi.

— Încetează.

— Emma, trezeşte-te!

— Dar visam şi eram…

Tăcu. Michael ştiu că auzise muzica.

— Este reală…

— Ştiu! Michael radia de fericire. Avusese cea mai grozavă idee. Îi spusese lui Gabriel că nu o va părăsi pe Emma, dar dacă o lua cu el în căutarea muzicii? Vino! Trebuie să găsim sursa!

Şi o prinse pe Emma de mână şi o trase după el în pădure. Muzica venea din depărtare, din direcţia vulcanului. În mod straniu, ferigile cu care se luptaseră toată ziua pentru a-şi croi drum se dădeau acum din calea copiilor, retrăgându-se pentru a forma o potecă.

— Unde este… Gabriel? gâfâi Emma.

— A plecat să caute muzica!

— Crezi că îl vom găsi?

— Poate. Dacă nu, îl putem căuta în timp ce dansăm!

— Hopa! strigă Emma, care în mod obişnuit ura dansul cel puţin la fel de mult ca şi Michael. Şi Gabriel va putea dansa cu noi!

— Ha! Probabil că dansează deja! râse Michael.

Destul de brusc, fraţii se opriră.

În faţa lor era o poiană întinsă, circulară, încadrată de copaci. Ferigile se opreau la marginea poienii, iar pământul era acoperit de iarbă joasă şi deasă. Pe partea cealaltă a poienii, Michael putea vedea siluete cu torţe ivindu-se printre copaci. Erau mult prea departe pentru a distinge mai bine, dar Michael ştiu că siluetele erau cele care produceau muzica. Iar atunci realiză că muzica era cântată, că vocile lor produceau acele sunete minunate.

Emma scoase un ţipăt ascuţit şi sări înainte, dar Michael o trase înapoi.

— Ce faci? Noi…

— Tocmai am avut un gând groaznic. Erau îngenuncheaţi în spatele unui copac de la marginea poienei. Michael încercă să pară cât mai îngrijorat posibil. Avea nevoie ca Emma să înţeleagă seriozitatea a ceea ce urma să spună. Dacă nu purtăm hainele potrivite? Nu vreau să arăt stupid.

Emma îl privi, apoi încuviinţă.

— Asta este o observaţie bună.

— Ştiu, spuse Michael. Şi se mustră pe sine pentru că nu îi spusese lui Gabriel să ia în rucsacul său şi haine mai sofisticate şi stilate. Ar fi trebuit să ştie că avea să se întâmple ceva de genul ăsta.

Siluetele înaintau către centrul poienii, iar pe măsură ce se apropiau, torţele le luminau chipurile. Copiii priviră uimiţi.

— Michael… aceia sunt…?

— Da.

— Serios? Adică, pe bune şi serios?

— Da. Glasul îi era grav şi gâtul uscat, dar reuşi să spună: Aceia sunt elfi.

Probabil că erau vreo patruzeci. Unii dintre ei aveau torţe, alţii – felinare. Toţi cântau, iar mersul lor nu era tocmai un dans, dar chiar modul în care mergeau, chiar şi gesturile lor mărunte se constituiau într-un spectacol graţios, mai ceva decât orice dans. Şi fiecare dintre ei – Michael se întristă când observă asta – era incredibil de bine îmbrăcat. Michael observă că fetele-elfi purtau rochii lungi şi albe din material dantelat şi cu volănaşe, în timp ce băieţii-elfi purtau pantaloni albi şi cămăşi, împreună cu jachete alb-roz, alb-albastre sau alb-verzi cu dungi. Băieţii-elfi purtau pălării din paie cu boruri. Fetele-elfi răsuceau umbrele de soare pe umerii gingaşi. Câţiva dintre elfi aveau rachete de tenis din lemn.

Michael recunoscu hainele ca făcând parte din moda de acum o sută de ani, iar partea logică a creierului său, care încă funcţiona, deşi la un nivel foarte scăzut, îi aminti că în urmă cu un secol lumea magică se ascunsese. Elfii păstraseră pur şi simplu tendinţele de atunci.

„Şi pe bună dreptate, gândi Michael. Arătau minunat.”

— Hainele lor sunt atât de frumoase! Emma era pe

punctul de a izbucni în lacrimi. Nu vom găsi niciodată haine ca ale lor!

— Şşş, spuse Michael. Vreau să aud.

Elfii se adunaseră în mijlocul poienii şi schimbară ritmul dintr-un cântec diafan, fără cuvinte, pe care Michael şi Emma îl auziseră în visele lor, într-un cântec nou, unul cu un ritm voios.

Iar de data aceasta, Michael putu distinge cuvintele:

> O, ea trebuie să mănânce, ea trebuie să mănânce,
> Mai bine ar avea grijă de silueta ei.
> Înfăţişarea ei este suplă şi zveltă,
> Unghiile ei taie ca gheaţa.
> Ochii ei încă strălucesc precum diamantele,
> Şi totuşi, stomacul ei tot mormăie.
> O, ea trebuie să mănânce, ea trebuie să mănânce,
> Mai bine ar avea grijă de silueta ei...

— Despre ce cântă? întrebă Emma.

— Nu ştiu, spuse Michael. Este un cântec adorabil, totuşi. Nu crezi?

— Este, spuse Emma. Foarte adorabil.

Şi lui Emma îi trecu prin cap că nu folosea cuvântul *adorabil* atât de des pe cât ar fi trebuit şi cu siguranţă va repara greşeala asta. Era un cuvânt adorabil, *adorabil.*

— Adorabil, adorabil, adorabil, adorabil...

— Ce faci? şopti Michael.

— Doar rostesc cuvântul *adorabil,* şopti Emma.

— A, spuse Michael, întrebându-se de ce nu se gândise şi şi el la asta. Corect.

Iar în timp ce priveau elfii şi ascultau cântecul, amândoi murmurau:

— Adorabil, adorabil, adorabil, adorabil, adorabil, adorabil, adorabil...

Câţiva dintre elfi făceau roata în jurul poienii, câţiva se jucau de-a capra, iar unul se plimba cu una dintre

bicicletele acelea de modă veche, cu o roată uriaşă în faţă şi una mică, în spate. Câţiva dintre elfi deschiseseră un coş de nuiele pentru picnic şi înmânau tuturor băuturi şi mâncare, în special prăjituri. Doi dintre elfi începuseră să amenajeze ceea ce lui Michael îi părea a fi o trambulină. Întreaga scenă îi era ciudat de familiară, iar Michael realiză unde mai văzuse asemenea lucruri înainte: în filmele vechi, când oamenii organizau bâlciuri, cu concursuri de mâncat plăcinte şi cules de mere. Aşa cum hainele lor erau captive în trecut, la fel erau şi obiceiurile elfilor. Michael era fermecat.

— Adorabil, murmură el. Adorabil.

Iar cântecul continuă:

> Braţele ei sunt atât de armonioase,
> Talia ei este suplă şi delicată.
> Nasul ei nu are egal (ha-ha!)
> Iar dinţii ei, dinţii ei, o, să strălucească întotdeauna.
> O, ea trebuie să mănânce, ea trebuie să mănânce,
> Mai bine ar avea grijă de silueta ei...

— Ştiai că sunt elfi aici? şopti Emma.

— Nu. Este o surpriză plăcută, totuşi.

— Cu siguranţă. Cum îmi stă părul?

Era pentru prima oară în viaţa ei când Emma punea această întrebare.

Michael o privi. Nu mai făcuse duş din ziua anterioară, când stătuseră la căsuţa din Spania, iar de atunci se plimbaseră printr-un mormânt, alergaseră printr-o gură de scurgere, săriseră într-un canal, merseseră prin viscol – ceea ce implicase purtarea căciulilor şi glugilor şi multă transpiraţie – şi dormiseră pe un pat de ferigi.

— Sincer?

— Da.

— Arată precum părul unui vagabond. Scuze. Dar ai părul unui vagabond.

— Este în regulă, spuse Emma. Şi tu ai părul unui vagabond.

— Uite ce au acolo! exclamă Michael.

— O, ce noroc!

Elfii amenajaseră un salon mare din lemn, cu patru staţii, fiecare având în faţă o oglindă, şi echipate cu un set întreg de perii, piepteni, pensete, foarfece, diverse alifii, tonice şi pudre, iar copiii fură invadaţi de o asemenea dorinţă pentru acele perii şi pudre, încât aproape că ar fi alergat în poiană dacă locurile din faţa oglinzilor nu s-ar fi ocupat imediat de fete şi băieţi elfi, aranjându-şi părul, pudrându-şi obrajii, deşi câţiva dintre ei, observă Michael, doar stăteau privindu-se în oglindă, exclamând: „Arăţi minunat! Chiar arăţi! Arăţi minunat!”

— Nu putem merge acolo aşa, rosti Michael. Briceagul meu are foarfecă. Ne vom tăia tot părul! Mai bine cu chelie decât cu păr de vagabond, corect?

— Stai, spuse Emma. Am o idee mai bună!

Alergă câţiva metri în pădure şi se întoarse cu un braţ plin de frunze de ferigi.

— Ne vom confecţiona pălării stilate! Atunci nimeni nu va vedea părul nostru ciufulit!

Lui Michael nu îi venea să creadă ce idei grozave avea Emma în acea seară. Mai întâi să zică *adorabil* iar şi iar şi acum ideea cu pălăriile.

Se apucară de treabă, folosind briceagul lui Michael pentru a tăia frunzele în bucăţi de zece, doisprezece centimetri, dar în curând dădură peste un obstacol, realizând că nu aveau de ce să ataşeze frunzele. Apoi Michael avu ideea de a lua pământ moale şi umed de la bazele copacilor pentru a şi-l lipi de cap.

— Va acţiona ca un lipici! Frunzele se vor lipi de el!

Emma era atât de încântată, încât îi spuse lui Michael că este fratele ei preferat.

— Sunt singurul tău frate, spuse Michael.

— Ştiu! Nu este grozav? Acum grăbeşte-te! Pun pariu că vor începe să danseze din secundă în secundă!

Fără să piardă mai mult timp, copiii îşi unseră capetele cu noroi până deasupra ochilor şi la baza gâtului. Cu căştile lipicioase pe cap, luară mâini pline de frunze de ferigă şi le lipiră dezordonat pe fiecare porţiune de noroi. În câteva momente, frunze moi şi neglijente răsăreau de pe capetele lui Michael şi Emma în toate direcţiile, din creştet, de pe părţi, din faţă şi din spate.

— Cum arăt? o întrebă Michael pe sora sa.

— Arăţi grozav! Eu cum arăt?

— Arăţi uimitor! Ar trebui să porţi pălăria asta tot timpul! Chiar şi când nu dansăm!

— Chiar mă gândeam la asta! spuse Emma, extrem de încântată.

— Eşti gata? întrebă Michael.

— Dacă sunt gata!? Să mergem!

— Stai puţin! Michael scoase sfera cenuşie-albăstruie de sub cămaşa sa, astfel încât să îi atârne pe piept asemenea unui colier decorativ. Nu fusese niciodată adeptul bijuteriilor, dar se gândi că sfera de sticlă îi oferea un aspect aparte. Văzu cum ochii Emmei se holbau la colierul său.

— O, vreau şi eu unul!

— Ţi-l împrumut mai târziu. Vino!

Iar copiii erau pe cale de a da buzna în poiană când cântecul se schimbă:

> Ţi-am adus ceva special care să îţi amintească de ceea ce ai fost.
> Pentru că sub înfăţişarea aceea hidoasă,
> Încă se ascunde o prinţesă.
> Te rugăm, întoarce-te, o, te rugăm întoarce-te,
> Ne este foarte dor de tine.
> Te rugăm, întoarce-te, o, te rugăm, întoarce-te,
> Schimbă-ţi brăţara de aur cu aceasta…

Iar copiii zăriră patru elfi ieşind dintre copaci, ducând ceva pe o targă: un obiect acoperit cu un material negru. Mulţimea cânta din ce în ce mai tare, iar elfii se prinseră de mâini şi dansau în jurul târgii într-un cerc imens.

Simţind că ceva important – şi potenţial minunat – era pe cale de a se întâmpla, copiii ezitară la marginea poienii. Cei patru elfi purtară greutatea până în centrul poienii şi o puseră jos. Nu era uşor de desluşit ceea ce se întâmpla când toţi elfii se legănau de colo-colo, blocându-le privirea. Apoi, doi dintre elfi îndepărtară stofa neagră, iar Michael zări ceva alb, fantomatic, apoi o sclipire aurie. Frenezia sărbătorii se intensifică de zece ori, cântecul umplu întregul canion, elfii dansatori se învârteau din ce în ce mai repede, iar Michael se gândi că, dacă nu intra imediat în dansul lor, nu va mai fi niciodată fericit.

— Michael! strigă Emma. Trebuie să...

— Ştiu, ştiu!

Şi cu o şlefuire rapidă pentru a se asigura că coifurile lor înfrunzite arătau bine, copiii săriră din spatele copacilor. Dar le era destinat să nu se alăture niciodată dansului, întrucât în acel moment un strigăt străbătu valea. Era acelaşi ţipăt strident şi sălbatic pe care îl auziseră în timp ce coborau treptele de piatră în acea după-amiază. Într-o secundă cântatul încetă, torţele se stinseră, iar mulţimea de elfi împreună cu trambulina şi salonul din lemn, coşurile de picnic şi bicicleta cu două roţi diferite dispărură.

Era întuneric şi linişte, iar copiii stăteau singuri cu căştile lor de ferigi la marginea copacilor.

Michael simţi cum o greutate îi apasă întreg corpul. Nu îşi mai dorea să cânte şi să danseze. Într-adevăr, îşi aminti că ura dansul. Şi ce avea pe cap? Privi către Emma, luminată de stele şi văzu un cuib din noroi şi ferigi pe capul ei. Câteva din frunze începuseră să alunece pe faţa sa.

— Am o grămadă de frunze şi noroi prinse în păr? întrebă

Emma.

— Da, spuse Michael, sperând că ceea ce simţea mişcându-se pe urechea lui nu era un gândac. Eu am?

— Mda.

Tăcuţi, copiii smulseră frunzele, curăţând cât de mult putură noroiul pe jumătate uscat din părul lor. Niciunul nu îl întrebă pe celălalt cum arăta.

— Unde au plecat toţi elfii? spuse Emma.

Michael ridică din umeri; era mult prea iritat pentru a-i păsa. Întotdeauna ştiuse că elfii erau leneşi şi stupizi, dar îi părea că, de asemenea, cântau cântece care te făceau să vrei să te îmbraci festiv, să îţi freci noroi pe tot capul şi... şi...

Erau doar copii, gândi Michael. Doar copii idioţi şi neghiobi!

Privind spre poiană, Michael văzu că elfii lăsaseră în urmă obiectul fantomatic de pe targă. Brusc simţi nevoia să ştie ce era.

— Aşteaptă aici.

— Ce? Michael, nu...

Emma încercă să îl prindă de braţ, dar Michael deja alerga spre centrul poienii. Chiar când ajunse lângă obiect, încă un ţipăt ascuţit răsună în vale. Era mult mai aproape decât ultimul. Orice scotea sunetul acela se afla în mişcare.

Dar chiar şi aşa, Michael stătu pur şi simplu acolo şi se holbă. Obiectul era silueta unei fete-elf sculptată în gheaţă. Părea să fie de vârsta lui Michael, iar părul său cristalin i se revărsa pe spate şi un zâmbet fusese sculptat pe chipul său. Deşi iritarea lui Michael faţă de elfi era la un nivel ridicat tot timpul, fu nevoit să admită că fata-elf era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Întinse mâna şi îşi trecu un deget peste braţul fetei şi simţi răceala gheţii care începuse să se topească. O brăţară subţire din aur, precum o coroană, fusese aşezată pe capul ei. Foarte precaut, Michael o ridică. Fata din gheaţă părea atât de vie,

încât Michael aproape că se aştepta ca ea să protesteze. Nu o făcu, desigur, iar Michael, analizând diadema, observă că erau, de fapt, zeci de brăţări subţiri din aur împletite împreună.

Dar ce însemnau cele văzute? Cine era ea?

Michael fu trezit din visare de un alt ţipăt sinistru. Era mai aproape ca niciodată. Chestia venea şi venea rapid.

— Michael!

Emma traversa poiana, alergând către el. Fără să gândească, puse inelul auriu în geanta sa şi începu să îi strige Emmei să se întoarcă, când auzi un ţipăt, iar Michael se răsuci şi îl văzu pe Gabriel ieşind dintre copaci din cealaltă direcţie.

— La pământ! strigă bărbatul. Jos!

Apoi urmă un alt ţipăt, de data aceasta de deasupra capetelor lor, iar înainte ca Michael să poată privi în sus, fu împins cu putere la pământ.

— Stai jos! îi ordonă Gabriel.

Emma încă striga numele fratelui său, iar Michael, întins pe burtă, auzi sunetul unor bătăi de aripi şi, privind în spatele lui Gabriel, văzu cum monstrul se năpusti de pe cerul nopţii şi o ridică pe sora sa în aer.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Bătaia cu bulgări de zăpadă

— Hei, trezeşte-te! Haide, trezeşte-te!

Fetiţa pe nume Abigail, cea care o ajutase să îşi găsească haine, era aplecată deasupra lui Kate şi o zgâlţâia.

— Sunt trează, spuse Kate ameţită.

În jurul ei, în biserica veche, o nouă zi începea. Copiii îşi făceau paturile, aprindeau focurile în sobe, măturau podeaua de piatră. Aerul era atât de rece, încât Kate îşi putea vedea respiraţia în aer.

— Ghici ce tocmai s-a întâmplat? spuse Abigail.

— A început să ningă? căscă Kate.

Întinse mâna sub perna sa, unde, cu o noapte înainte, ascunsese medalionul mamei sale şi îl puse în buzunar.

— Nu. Ei bine, da. A nins toată noaptea. Dar nu este asta. Rafe tocmai, a fost aici – fata de-abia îşi putea controla încântarea –, iar el a spus că, având în vedere că azi este ajunul Anului Nou şi Marea Separare, doamna Burke vrea să dea o petrecere!

— Da? Kate privi în jur; Rafe nu se zărea pe nicăieri.

— Ultima oară când am avut o petrecere, Scruggs a făcut artificii. Apoi a făcut să apară un spiriduş. Mulţi copii s-au speriat şi au ţipat. Eu nu. Bine, poate puţin şi eu. Dacă o face din nou, nu voi mai ţipa. Încalţă-te, să mergem la micul dejun. Uau, te mişti încet dimineaţa! Este din cauză că eşti atât de bătrână?

Micul dejun era servit la două mese lungi din subsol. Mâncarea consta în omletă, cartofi şi felii groase de pâine

prăjită. Bucătarul-şef era o fată de treisprezece ani, care era ajutată de o armată de copii mai mici, toţi părând să îşi ia sarcinile foarte în serios. Discuţiile de la masă erau despre petreceri din acea seară şi despre cum va fi viaţa după Separare.

— Deci, dacă lumea magică va fi invizibilă, întrebă un băieţel al cărui păr stătea în toate direcţiile, asta înseamnă că şi noi vom fi invizibili?

— Nu, prostuţule! răspunse Abigail. Doar anumite străzi şi lucruri vor fi invizibile!

— Şi oamenii chiar o să uite că există lucruri precum vrăjitori şi dragoni? întrebă o fată.

— Nu vor uita! Pur şi simplu nu vor mai crede că sunt reale!

— Deci, dacă eu sunt invizibil... întrebă din nou băieţelul.

— Nu vei fi invizibil! insistă Abigail.

— Poate creierul lui va fi invizibil! strigă un alt băiat.

— Mda, este invizibil deja! adăugă un al treilea.

— Nu este! spuse băieţelul, deşi părea oarecum îngrijorat şi chiar ridică o mână, pipăindu-şi capul.

Kate ascultă, dar nu se implică în discuţii. Se gândea la cum se trezise în toiul nopţii şi observase că biserica era tăcută şi întunecată, iar Abigail, care se strecurase în patul ei, se ghemuise lângă ea. Kate îşi pusese braţul în jurul ei, aşa cum făcuse cu Emma de nenumărate ori şi fusese pe cale de a adormi la loc, când observă o umbră mişcându-se printre copii. Realiză că era Rafe, pe care nu îl mai văzuse de la interviul din turn cu Henrietta Burke. Mergea de la un pat la altul, atingând un umăr sau un cap, şoptind fiecărui copil ceva, asigurându-i că el era acolo.

Deodată se auzi o zarvă de nedescris, produsă de oale şi tigăi, iar Kate se trezi din reveria sa pentru a-i vedea pe Jake, şi Beetles stând pe o bancă şi cerând atenţia tuturor. Peste strigătele celorlalţi copii, cei doi băieţi anunţară că erau într-o misiune specială pentru Rafe, o misiune – avură

grijă să evidenţieze – pe care Rafe nu s-a simţit confortabil să o încredinţeze inteligenţei altcuiva (asta provocă multe strigăte şi ironii precum: „Da, da, continuă” şi „Vrei să spui că nu a găsit pe nimeni suficient de prost să o facă!” şi câţiva aruncară cu bucăţi de pâine, pe care Beetles le prinsese cu îndemânare şi le îndesase în gură).

— ...Şi suntem aici, mormăi Beetles printre bucăţile de pâine, pentru a da citire atribuţiilor pe care voi, piticaniilor, va trebui să le îndepliniţi pentru petrecere!

Ultimele cuvinte fură întâmpinate cu aplauze la care ambii băieţi răspunseră cu plecăciuni, urmate de alte bucăţi de pâine aruncate spre ei şi strigăte de: „Citeşte! Continuă! Citeşte!” Şi începură să citească o listă cu nume şi sarcini cine era răspunzător pentru ce.

— Şi trebuie să o faceţi foarte repede! spuse Beetles, înghiţind pâinea.

— Da, spuse Jake, aşa că, dacă vreunul dintre voi se gândeşte să stea aici şi să deschidă un magazin...

După micul dejun, Kate merse sus pentru a-şi lua haina – promisese să o ajute pe Abigail cu îndeplinirea sarcinilor sale... Şi tocmai când intrase în holul lung care ducea în camera principală a bisericii, ceva ieşi din umbre şi o înşfăcă de braţ.

— De ce eşti aici? întrebă poruncitor un glas răguşit.

Era bătrânul magician, Scruggs, înfăşurat în mantia cafenie, cu ochii holbaţi şi încă nespălat. Kate simţi că el o aşteptase.

— Merg să îmi iau haina...

— Nu! Aici! Strânsoarea sa, deja puternică, se intensifică. De ce ai făcut *Atlasul* să te aducă aici?

Kate simţi un fior care nu avea nicio legătură cu frigul.

— Ştii?

Bătrânul rânji.

— Că tu eşti Paznicul *Atlasului?* Desigur că ştiu. Este scris

pe chipul tău. Cel puţin pentru cei ce au ochi să vadă. Eşti aici pentru băiat, nu-i aşa?

— Eu… nu ştiu despre ce vorbeşti. Care băiat?

El îi scutură braţul, sâsâind:

— Eşti aici pentru băiat! Eşti aici pentru Rafe!

— Ce? Nu! Am ajuns aici întâmplător! Vreau doar să merg acasă!

Kate încercă să îşi elibereze braţul, dar bărbatul era prea puternic.

— Spui adevărul. Părea aproape surprins. Deci nu ai fost tu. A fost *Atlasul.* Apoi murmură: Profund, foarte profund…

— Despre ce vorbeşti? îi ceru Kate poruncitoare.

Bărbatul se aplecă spre ea.

— Crezi că ai ajuns aici întâmplător? În acest timp! În acest loc! Nu ai fost tu, da! Văd asta! A fost *Atlasul!* Are planuri! El, ştiu de ani buni! Am încercat să îi spun Henriettei. Nu a vrut să asculte! Dar acum ai sosit tu. Lucrurile devin în sfârşit clare, da. Şi desigur că se va întâmpla acum, cu Separarea deasupra noastră.

— Despre ce vorbeşti? Cine este Rafe?

— Spune-mi. Bătrânul se aplecă şi mai aproape de ea. Eşti aici pentru a ne salva sau pentru a ne distruge?

Controlându-şi vocea, Kate spuse:

— Eu vreau doar să merg acasă.

Sunetul unei viori răsuna în lungul holului. Kate se încordă.

— Ce este, fato? Nu îţi place muzica?

Kate nu răspunse. Ultima dată când auzise cântecul unei viori fusese în compania Contesei, când prevestise sosirea lui Magnus cel Teribil. Dar cântecul acela fusese nebunesc, febril, de pe altă lume. Această melodie nu era deloc aşa. Era un cântec lent, trist şi foarte real. Venea dintr-o încăpere de la capătul holului.

— Vom vedea ce se va întâmpla, nu-i aşa? Vom vedea, vom vedea…

Scruggs îi eliberă braţul şi plecă. Kate aşteptă acolo câteva clipe, muzica se auzea mai tare şi parcă înainta spre ea, neliniştind-o. Apoi se întoarse şi fugi.

Afară încă ningea. Mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă se aşternuseră noaptea trecută, deşi mare parte din ea fusese călcată în picioare sau împinsă pe marginea trotuarelor. Kate îşi scufundă mâinile în buzunarele hainei. Abigail nu părea să fie deranjată de frig. Purta pe braţ patru sau cinci sacoşe goale de pânză şi repeta cu voce tare lucrurile pe care trebuiau să le cumpere.

Tocmai plecaseră când auziră strigăte în urma lor.

— Hei! Aşteptaţi!

Jake şi Beetles alergau spre ele.

— Venim cu voi! spuse Beetles.

— Rafe v-a pus să mă supravegheaţi? întrebă Kate, vocea ei sunând la fel de nervoasă pe cât se simţea.

Băieţii priviră unul către celălalt, apoi către ea.

— Nu.

— Aha, voi doi sunteţi nişte mincinoşi groaznici.

— Ei bine, rosti Beetles, poate că ne-a pus sau poate nu. Dar nu îţi vom spune. Nici măcar dacă ne torturezi.

— Da, zise Jake. Ne poţi tăia capetele, le poţi găti, mânca. Dar tot nu îţi vom spune!

— Aşa este! exclamă prietenul său. Ha!

— O, haideţi, spuse Kate.

Se dovedi că era distractiv să îi aibă pe băieţi drept însoţitori, iar cei patru petrecură dimineaţa colindând oraşul, din magazin în magazin, cumpărând obiectele de pe lista lui Abigail. Prima lor oprire fu la un magazin cu brânzeturi, de unde Abigail cumpără două calupuri medii de brânză, ignorând rugile băieţilor de a cumpăra roata masivă de caşcaval din vitrină, care era mai mare decât oricare dintre ei şi ar fi trebuit să fie împinsă înapoi la biserică asemenea unei roţi de trăsură.

— Minte de băieţi, mormăi Abigail către Kate. De aceea ţin eu banii.

După aceea merseră la patiserie şi comandară cinci duzini de pateuri de diferite sortimente – şuncă şi brânză, cartofi şi ierburi, brânză şi cartofi şi ciuperci – şi, după ce o implorară şi fură de acord să facă treburile lui Abigail timp de o săptămână, fata le cumpără fiecăruia câte un pateu cu ceapă, cârnat şi brânză.

— Le-aş fi cumpărat oricum pateuri, îi mărturisi ea lui Kate în timp ce păşeau prin ninsoare, mâncându-şi foietajul fierbinte, iar băieţii mergeau în faţa lor spunându-şi unul altuia că fuseseră păcăliţi şi că pateurile lor erau umplute cu funduri tocate de şobolani. Apoi merseră la un magazin de ciocolată, iar mirosul ciocolatei fierbinţi făcu aerul să pară el însuşi o delicatesă, iar Abigail cumpără un kilogram de ciocolată pentru a o folosi pe post de cacao. Patronul era un bărbat gras şi vesel, care le oferi copiilor căni aburinde cu ciocolată caldă, iar ei stătură pe butoaie de stejar în faţa magazinului său, privind zăpada căzând, bărbaţii şi femeile grăbindu-se cu sacoşele lor, dar şi trăsurile trase de cai galopând pe străzi. Merseră la un magazin de plăcinte, unde Abigail făcu o comandă captivant de lungă şi complicată, după care urmau să se întoarcă mai târziu în acea după-amiază pentru a ridica pachetul, iar apoi la un magazin care vindea diverse varietăţi de cidru, timp în care băieţii se văicăriră că ei nu primiseră sarcina de a merge la magazinul de dulciuri sau la cel de artificii, şi toată lumea ştia că acele magazine erau cele mai atractive.

— Pff! pufăi Abigail. Fiţi mulţumiţi că aţi primit ceea ce aţi primit venind cu noi! Dacă nu am fi fost noi, aţi fi curăţat cartofi toată ziua.

Până la amiază, sacoşele lui Abigail erau pline până la refuz şi împărţite fiecăruia, iar băieţii se plângeau de faptul că îi dureau picioarele şi că le era foame, iar Abigail spuse că mai aveau o singură oprire de făcut în Chinatown şi că

vor lua prânzul acolo, iar în timp ce le spuse ce mai aveau de făcut, băieţii o priviră, exclamând: „Stai, vrei să cumperi materiale pentru artificiile lui Scruggs, nu-i aşa?”. Iar Abigail zâmbi şi spuse: „Rafe mi-a dat ordine speciale înainte să plec”, iar băieţii scoaseră un chiot vesel şi conduseră grupul.

Când ajunseră în Chinatown, găsiră străzile împânzite cu standuri de tăiţei, vânzători mici vânzând rădăcini uriaşe şi răsucite, de toate culorile, borcane cu frunze uscate şi negre, un vânzător care nu părea să vândă nimic altceva decât dinţi, care oscilau de la cei mai mici la un canin galben care era de lăţimea braţului lui Kate. Bărbaţi şi femei treceau grăbiţi pe lângă ei, în jachete căptuşite, bărbaţii având părul lung, prins în cozi ce le atârnau pe spate. Oriunde privea Kate, era ceva interesant de văzut şi îşi dori ca Emma şi Michael să fi fost cu ea.

— Hei, strigă Beetles. Uite-l pe Rafe! Hei, Rafe!

Kate îl zări pe băiatul mai mare lângă standul unui vânzător, la câţiva metri distanţă. Arăta de parcă ar fi fost prins în flagrant şi se gândea la o cale de a scăpa. Dar apoi răzgândi şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Ce faci aici, Rafe? întrebă Jake. Iei chestii pentru petrecere?

Iar Kate se gândi: „Mă aştepta pe mine”.

— Am venit să luăm artificii, aşa cum mi-ai spus, zise Abigail. Dar mai întâi vom lua prânzul pentru că pe ăştia doi îi doare stomacul.

— Ba nu! spuse Jake.

— Mda, spuse Beetles. Eram îngrijoraţi că tu vei leşina, atâta tot.

Abigail doar râse.

— Ha!

— Mergeţi la Fung, după colţ, zise Rafe. Este cel mai bun local din Chinatown.

— Da, sigur, rosti Beetles. Fung. Cunoaştem locul ăla. Are

o uşă verde.

— O uşă roşie, spuse Rafe.

— A, da, zise Beetles. Probabil că au schimbat-o.

Apoi Rafe, privind-o pe Kate, rosti:

— Voi mergeţi înainte. Ea vă va prinde din urmă. Copiii plecară grăbiţi, iar Kate şi băiatul rămaseră pe loc.

Ea observă cum fulgi de zăpadă se topeau în părul lui şi pe umeri, iar sub ochii săi se zăreau cercuri întunecate. Se întrebă oare cât de mult dormise Rafe noaptea trecută sau dacă dormise vreun pic.

— Alea sunt hainele pe care ţi le-a dat Abigail? întrebă el.

Kate privi în jos, deodată simţindu-se ruşinată de pantalonii săi de lână şi cizmele vechi, de tricourile peticite şi jachete.

— Da. Ce este în neregulă cu ele?

— Nimic. Ar fi trebuit să te văd înainte de a părăsi biserica. Unde îţi este bereta?

Kate o scoase din buzunarul hainei.

— Nu aveam nevoie de ea. Nu îmi era frig…

— Nu o foloseşti doar ca să îţi ţină de cald. Pune-ţi-o pe cap.

Kate îşi răsuci părul într-un coc şi îşi trase bereta până deasupra ochilor. Băiatul se întinse către faţa ei, iar ea se retrase.

— Stai locului.

El ascunse câteva şuviţe blonde sub beretă, iar ea îi simţi degetele atingându-i vârfurile urechilor.

— În regulă, lasă-mă să îţi văd mâinile.

Kate le întinse în faţa sa, el le luă şi le întoarse cu palmele în sus. Ea observă cât de curate şi albe erau mâinile ei în comparaţie cu ale lui. În faţa standului unde se opriseră ardea un mic foc, iar el se aplecă şi adună cenuşă de lângă foc şi frecă pudra neagră şi caldă pe degetele şi mâinile lui Kate. Apoi ridică mâinile – Kate stătu nemişcată de data aceasta, deşi împotriva voinţei ei, fiorii din pieptul

său se întoarseră – şi îşi trecu degetele peste obrajii şi fruntea ei. Ea îi privi chipul în timp ce făcea asta, ochii de un verde adânc, nasul uşor încovoiat şi observă cu câtă precauţie îi evita privirea. Kate avu straniul sentiment că şi el era la fel de agitat ca şi ea. El păşi înapoi, scuturându-şi palmele pe pantaloni.

— Gata. Acum ai putea trece pe lângă un Diavol şi nu te-ar recunoaşte.

— Mulţumesc, spuse Kate, glasul sunându-i mai slab decât şi-ar fi dorit.

— Deci, ce este ăsta?

Lui Kate îi luă o clipă pentru a înţelege ce ţinea Rafe în mână; iar până realiză că el avea medalionul său, că probabil îl scosese din buzunarul ei în timp ce îi verifica garderoba, Rafe îl deschise şi privea fotografia veche de un deceniu cu ea, Michael şi Emma.

— Dă-mi-l înapoi!

Kate smulse medalionul din mâna lui şi îl strânse în pumn.

— Nu aveam de gând să îl fur, spuse băiatul. Dar ar trebui să îi cumperi un lănţişor în loc să îl ţii în buzunar. Altfel îl vei pierde.

— Am avut un lanţ, spuse furioasă Kate. L-am dat la schimb pentru haina asta.

— Da? Ei bine, dacă a fost aur la fel ca acel medalion, atunci ai fost păcălită.

— Şi tu ştii totul despre a păcăli şi fura pe cineva, nu-i aşa!

Faţa îi era roşie, emoţiile dispărură.

— Deci, cine sunt? Cei din fotografie?

Kate îl privi, întrebându-se dacă să răspundă sau nu.

— Fratele şi sora mea, spuse ea în cele din urmă. Fotografia este veche de zece ani. Ei sunt motivul pentru care trebuie să mă întorc acasă.

— Şi părinţii tăi? Unde sunt?

Kate nu zise nimic, iar băiatul păru să înţeleagă. Rămaseră în tăcere pentru câteva secunde, apoi Kate spuse:

— Deci, asta este tot? Mi-e foame.

Ea se întoarse şi era pe cale de a pleca, dar Rafe puse o mână pe braţul ei.

— Te conduc eu la local.

Intră pe o stradă îngustă şi îi indică un set de trepte în vârful cărora se afla o uşă roşie, marcată cu un simbol pe care Kate nu îl putu citi.

— Aici este.

Kate începu să urce treptele, neintenţionând să îşi ia la revedere, când băiatul rosti:

— Nu ar fi trebuit să îţi iau medalionul. Îmi pare rău.

Kate se opri. Era cu două trepte deasupra lui. Atunci ştiu cu siguranţă că el venise în Chinatown pentru a o găsi şi că îi părea cu adevărat rău. Se gândi din nou la întâlnirea sa cu Scruggs din acea dimineaţă şi se auzi spunând:

— De ce nu intri?

El dădu din cap.

— Nu mi-e foame.

— Dar nu ai mâncat, nu-i aşa? Adică… am auzit că acesta este cel mai bun loc din Chinatown.

El o privi pentru încă un moment, apoi încuviinţă, păşi pe lângă ea şi deschise uşa. Două carpete atârnau de tavan la un metru de la intrarea în restaurant, furnizând astfel o barieră împotriva frigului, iar Rafe aşteptă acolo până ce Kate închise uşa în urma sa. Pentru o clipă cei doi stătură aproape unul de celălalt, privindu-se unul pe altul în spaţiul mic, apoi Rafe dădu carpetele la o parte şi păşiră în restaurant.

Era zgomotos, aglomerat şi plin de fum, iar aerul era greoi din pricina mirosului de ulei de gătit, a cepei şi ghimbirului. Restaurantul avea mese lungi şi bănci, dintre care toate erau pline, iar în spate era o tejghea pentru mai

mulţi clienţi, şi dincolo de tejghea cel puţin doisprezece bucătari luau comenzi şi strigau în timp ce treceau bol după bol din care ieşeau aburi în mâinile răbdătoare ale mulţimii. Pe la mese erau împrăştiate câteva grupuri de pitici, dar majoritatea clienţilor erau chinezi, dintre care toţi i se părură lui Kate că vorbesc în acelaşi timp, iar toată lumea era atât de înghesuită, încât Kate se trezi retrăgându-se din strânsoarea de trupuri.

— Uite-i acolo, spuse Rafe arătând către locul unde Beetles, Jake şi Abigail erau înghesuiţi împreună la o masă şi le făceau cu mâna.

— Nu avem loc, rosti Kate.

— Vom sta la bar.

Iar el îi luă mâna şi o conduse prin mulţime spre un spaţiu liber de la tejghea. Erau înghesuiţi, umeri, coate şi şolduri presându-se de ceilalţi clienţi. Era un mic zid separând tejgheaua de zona bucătarilor, iar Kate privi un tânăr chinez tocând o ceapă cu o viteză atât de ameţitoare, încât era sigură că în supa cuiva vor ajunge câteva degete.

Rafe vorbi cu bucătarul şi, un moment mai târziu, două boluri aburinde cu tăiţei de culoarea mierii aterizară înaintea lor. Tăiţeii erau serviţi într-o supă lăptoasă, iar Kate zări, dar nu putu identifica, câteva legume şi ierburi plutind printre bucăţi de ou şi pui. Rafe îi înmână două beţişoare, iar Kate îl privi pe băiat balansându-le pe ale sale între degete. El o observă privindu-l.

— Nu au din astea de unde eşti tu?

— Avem beţişoare. Doar că nu le-am mai folosit niciodată. În special nu cu supă.

El rânji; era pentru prima oară când îi zâmbea cu adevărat.

— Presupune un sorbit zgomotos, rosti el.

Îi demonstră, îndesându-şi un teanc de tăiţei în gură, iar apoi sorbindu-le capetele rămase pe afară. Zgomotul pe care îl făcu fu teribil, dar cât de cât acoperit de faptul că

cineva aflat în apropierea lor făcea exact acelaşi lucru.

— Presupun că manierele sunt o invenţie modernă, spuse Kate zâmbind.

— Încearcă şi tu.

Realizând că era lihnită de foame şi că nu mâncase nimic de la pateurile cumpărate de Abigail cu câteva ori înainte, Kate se apropie de bolul cu supă. Tăiţeii erau groşi şi alunecoşi şi îi trebuiră patru încercări până ce reuşi să apuce unul care să nu alunece imediat dintre beţişoare; şi chiar şi atunci se aplecă peste bol, temându-se că, dacă îl va aduce mai sus, îl va pierde. Tăieţelul o plesni peste obraz în timp ce îl sorbi.

— Deci?

Ea se întoarse către Rafe cu o privire uimită pe chip.

— Este grozav.

— Ţi-am spus eu.

Şi Rafe zâmbi din nou.

Pentru o vreme, Kate uită de tot, în afară de tăiţeii săi, şi sorbea la fel de zgomotos precum oricine din restaurant. Când ridică privirea şi îl zări pe Rafe luând bolul de pe tejghea şi bând supa, ea făcu la fel, iar după aceea deveni mai curajoasă şi începu să ridice tăiţeii mai sus, uneori împreună cu câte o bucată de ou sau pui, ducând hrana delicioasă în gura ei; şi oricât de aglomerat şi zgomotos şi plin de fum era restaurantul, şi deşi mereu era înghiontită de vreun client sau simţea aerul rece pe gât când cineva intra printre carpetele de la intrare, cumva totul părea a fi minunat. Era ca şi cum Kate reuşise să lase deoparte tot ce purta în sufletul ei în fiecare zi, gândurile despre părinţi, nevoia de a-i găsi, grija constantă pentru fratele şi sora sa. Stând acolo la tejghea era, oarecum, doar o simplă fată într-un loc straniu, dar palpitant, însoţită de un băiat de vârsta ei.

— Şi chiar eşti din viitor?

— Da.

— Iar Separarea funcţionează? Oamenii uită că magia este reală?

Kate încuviinţă din cap.

— Toată lumea crede – eu obişnuiam să cred – că există doar în poveşti şi basme.

Băiatul amestecă alene rămăşiţele supei sale cu beţişoarele.

— Păi, poate că domnişoara B are dreptate atunci. Deşi tot nu înţeleg de ce noi suntem cei care ar trebui să se ascundă.

Kate îl privi. Un sentiment de nelinişte începu să încolţească în interiorul său.

— Nu toţi oamenii normali îi urăsc pe cei magici. Nu poţi judeca astfel pe toată lumea.

Băiatul se întoarse către ea. Intensitatea din ochii săi verzi era ceva ce Kate nu mai văzuse niciodată. Fu nevoie de un efort uriaş să nu privească în altă parte.

— Desigur că ne urăsc. Ce crezi că s-a întâmplat cu braţul domnişoarei B? Cine crezi că i-a făcut asta?

— Dar nu are logică. Şi tu eşti om! Nu eşti deloc diferit. Doar că poţi face magie.

Băiatul râse, dar nu era pic de umor în râsul său.

— Nu crezi că asta este suficient? Ne urăsc pentru că noi putem face lucruri pe care ei nu le pot face. Asta îi fac geloşi şi temători. Băiatul începu să îndoaie unul din beţişoare între degete. În alte oraşe au avut loc revolte. Oamenii au incendiat cartierele magice, au vânat creaturile magice, ucigându-le. Asta este ideea unei Separări, o cale de a ne proteja. Apoi, chiar dacă încă trăim printre ei, nu vor şti asta. Presupun că asta trebuie să se întâmple. Beţişorul plesni în două, iar Rafe puse bucăţile pe tejghea.

Niciunul din ei nu vorbi preţ de câteva secunde, apoi Kate întrebă:

— Tu erai cel care cânta la vioară de dimineaţă?

Băiatul o privi.

— Eram pe coridor, rosti ea. Nu m-am putut abţine să nu ascult.

Rafe încuviinţă.

— Mama m-a învăţat, spuse el. Cântece din satul ei. Mereu mă punea să îi cânt, spunea că îi amintea de acasă.

— O. Ea este…

— Este moartă.

— Îmi pare rău.

Apoi rămaseră din nou tăcuţi, lucru care părea în regulă din moment ce restaurantul era destul de zgomotos în jurul lor.

— Hei, aţi terminat de mâncat?

Jake şi Beetles erau în spatele lor.

— Abigail este deja afară, zise Jake. Spune că trebuie să ne grăbim să mai cumpărăm câte ceva. Cam face pe şefa.

— Vin imediat, spuse Kate.

Băieţii se grăbiră să iasă din mulţime. Kate privi către Rafe.

— Mulţumesc pentru prânz.

Rafe încuviinţă, iar apoi, brusc, de parcă s-ar fi răzgândit şi s-ar fi temut că, dacă ar fi ezitat, nu ar mai fi avut curajul să o facă, cotrobăi prin jacheta sa şi scoase un săculeţ, dolofan.

— Poftim. Ia-l.

Kate privi săculeţul, apoi pe Rafe. Băiatul nu o privea în ochi.

— Ce este?

— Bani. Suficienţi cât să ajungi în locul acela din nord. Sau oriunde vrei să ajungi.

— Nu înţeleg. Domnişoara Burke a spus că va dura câteva zile.

— Asta nu are legătură cu domnişoara Burke.

— Nu înţeleg…

— Nu este nimic de înţeles. Băiatul îşi păstra vocea joasă, dar devenea frustrat, iar când o privi pe Kate, ea văzu în

ochii lui ceva ce semăna a disperare. Îţi spun să pleci. Îţi cer să pleci.

— Dar de ce faci asta acum? Acum, din senin?

— Am motivele mele. Doar ia banii. Bine?

Rafe îi luă mâna şi îi strânse degetele în jurul săculeţului. Kate se simţi total confuză. Dintr-un anume punct de vedere, simţea că băiatul încearcă să o protejeze; dar era convinsă că îi ascundea multe lucruri.

— Şi nu îmi vei spune de ce?

— Nu pot...

— Sau de unde mă cunoşti? Pentru că ştiu că aşa este. Nu are rost să minţi.

Băiatul nu spuse nimic. Kate îşi trase mâna dintr-a lui. Simţi greutatea pungii, formele monedelor sub pielea tăbăcită. Putea merge în Cambridge Falls, putea găsi o cale spre casă, se putea reuni cu fratele şi sora sa; dar apoi nu va afla niciodată secretul băiatului. Şi se gândi la cuvintele lui Scruggs, cum că *Atlasul* o adusese acolo pentru un motiv. Oare era posibil ca acest băiat să fie motivul? Dacă da, cine era el?

Aşeză săculeţul pe tejghea.

— Atunci rămân.

Şi ieşi din restaurant.

Abigail şi băieţii erau binedispuşi după prânz. Merseră la producătorul de artificii, ridicară comanda lui Scruggs, apoi se îndreptară încărcaţi de cumpărături către biserică. Kate privi în urma lor de câteva ori, dar nu îl zări pe Rafe urmându-i. Se simţi teribil de confuză.

Iar apoi se întâmplă ceva care făcu lucrurile şi mai confuze. Mergeau pe o stradă îngustă, iar când trecură pe lângă o casă mică, văzură un cuplu de pitici – era pentru prima oară când Kate vedea o femeie-pitic; în mare parte arăta exact precum un bărbat-pitic, fără barbă... care scotea mobila din casă şi o încărca într-o căruţă trasă de un

măgar.

— Uitaţi-vă la asta, spuse Jake. Pleacă înainte de Separare. Probabil merg într-unul din locurile alea mari din nordul provinciei. Cum le spun ei? Rezervaţii?

— Odată ce Separarea începe, îi explică Beetles lui Kate, vor fi la câteva străzi de centrul oraşului, care sunt doar pentru oamenii magici. Oamenii normali nici nu vor şti că ei sunt acolo. Dar piticii şi gnomii şi alte creaturi care nu pot trece cu uşurinţă drept oameni sau care nu îşi pot permite luxul de a se deghiza părăsesc oraşul de-a binelea.

Deodată ceva îl lovi pe pitic în cap, explodând pe faţa şi umerii săi. Era un bulgăre de zăpadă, realiză Kate, apoi un altul o lovi pe soţia piticului în spate. Alţi câţiva bulgări se loviră de căruţă. Kate zări trei adolescenţi ursuzi pe partea cealaltă a străzii, făcând bulgări de zăpadă şi râzând batjocoritor.

— Valea!

— Plecaţi de aici!

— Nu vă vrem!

Aruncară un alt rând de bulgări, lovindu-i pe ambii pitici şi o mică figurină din grămada de lucruri din trăsură. Figurina se prăbuşi pe trotuar şi se sparse în mii de bucăţi. Kate porni furioasă înainte, nefiind sigură de ce urma să facă, sigură doar că va face ceva, când Abigail o prinse de braţ şi o trase înapoi.

— Dă-mi drumul! Nu vezi ce fac?

— Mai bine să nu intrăm în bucluc, spuse Abigail în şoaptă. Rafe spune că trebuie să stăm departe când lucrurile se înrăutăţesc. Piticii sunt bine. Vezi?

Abandonând rămăşiţele figurinei pe trotuar, cei doi pitici se urcară în trăsură şi porniră la drum în josul străzii, urmăriţi de tachinările şi bulgării de zăpadă ai adolescenţilor.

— Vino, spuse Abigail, trăgând-o pe Kate pe mână.

Kate fu serios marcată de întâmplare. Deci tot ceea ce îi

spusese Rafe era adevărat? Adolescenţii păreau să îi urască pe pitici din simplul motiv că erau diferiţi. Simţi cum i se face rău.

— Întotdeauna este aşa? întrebă ea.

Abigail râse.

— Asta este nimic.

— Este mai rău?

— Mai rău? Ai auzit ce s-a întâmplat cu mama lui Rafe?

— Despre ce vorbeşti? Mama lui Rafe este moartă.

— Mda. Şi cum a murit? Un om fără un strop de magie în el a ucis-o.

— Poftim?

Kate se opri.

— Nimeni nu vorbeşte despre asta, dar cu toţii ştim. De ce crezi că Rafe îi urăşte atât de mult? Iar într-o zi el va fi cu adevărat puternic. L-am auzit pe Scruggs spunându-i domnişoarei B…

Kate o prinse pe fată de braţ şi o întoarse cu faţa spre ea.

— Ce ai auzit? Spune-mi!

Abigail păru surprinsă de vehemenţa lui Kate.

— Nimic, de fapt. Doar că am mers sus, în clopotniţă – ei nu ştiau că eu sunt acolo – şi i-am auzit vorbind despre Rafe.

— Şi ce a spus Scruggs? Te rog, Abigail, este important.

— Doar ce ţi-am spus, că într-o zi Rafe va fi un vrăjitor foarte puternic. De ce?

Kate nu avea niciun răspuns. Tot ce avea era convingerea ei că Rafe era legat de ea, şi nu doar de ea, ci şi de Michael şi Emma şi de căutarea Cărţilor. Dar cum, în ce fel? Şi era prietenul sau inamicul lor? Trebuia să afle.

Chiar atunci se auzi un ropot de picioare şi fetele se întoarseră pentru a-i vedea pe Jake şi Beetles alergând spre ele, roşii la faţă şi rânjind.

— Trebuie să plecăm! spuse Beetles.

— De ce? întrebă Kate. Ce s-a întâmplat?

— Mai ştiţi cum se spune că nu trebuie să facem nimic nepotrivit cuiva? spuse Jake. Ei bine, am făcut ceva ce nu se cuvenea.

— Am aruncat câţiva bulgări, explică Beetles. Nu am crezut că vor fi magici, dar după ce i-am aruncat, bulgării au început să îşi schimbe singuri culorile şi să devină lipicioşi şi…

— Uite-i!

Strigătul se auzi din josul străzii, iar Kate se întoarse şi îi văzu pe cei trei adolescenţi infractori, conduşi de un tânăr înalt şi furios, care părea să fie acoperit cu o mâzgă verde, alergând către ei.

— Prindeţi-i pe ciudaţi!

— Fugiţi! strigă Kate.

Copiii nu avură nevoie de mai multe încurajări. O zbughiră din loc, cu adolescenţii pe urmele lor, urlând de furie.

— Nu puteţi… face ceva? gâfâi Kate. Ceva… magie?

— Trebuie să fii calm ca să poţi face magie, rosti Beetles, Nu funcţionează dacă eşti speriat. Nu că aş fi speriat!

— Nici eu! spuse Jake.

Mintea lui Kate gonea; ştia că nu îi puteau întrece pe adolescenţi. Dar apoi zări în capătul străzii un bulevard aglomerat cu trecători, căruţe, trăsuri. Pe o stradă aglomerată vor găsi locuri să se ascundă. Asta ar funcţiona, ştia ea, dacă cineva i-ar fi condus pe urmăritori în altă direcţie.

— Ascultaţi, zise ea. Când vom da colţul, voi trei vă veţi ascunde. Eu îi voi face să mă urmărească.

— Îhî! spuse Jake. Rafe ne-a spus că trebuie să avem grijă de tine!

— Prostule! spuse Beetles. Se presupunea că nu trebuie să spui asta!

— Nu avem timp de ceartă! Aveţi grijă de Abigail! Ne întâlnim înapoi la biserică!

— Nu am nevoie să aibă grijă de mine... începu Abigail, dar deja dădură colţul, iar Kate observă mai multe trepte ce duceau într-un subsol de sub o băcănie.

Îi împinse pe copii într-acolo.

— Acolo! Mergeţi acum!

Jake şi Beetles o prinseră pe Abigail şi o traseră în josul treptelor, dispărând din vedere. Kate sări în toiul traficului. Auzi înjurături din partea şoferilor, nechezatul cailor, sunetul biciurilor, dar îşi continuă fuga, picioarele alunecându-i în noroi, neprivind nici în stânga, nici în dreapta până ce nu ajunse pe trotuarul celălalt. Odată ajunsă acolo, se întoarse. Cei trei adolescenţi ajunseseră la colţ şi îşi căutau prada.

— Hei! Aici sunt! Veniţi şi prindeţi-mă! îi tachină ea.

Urlând de furie, o porniră pe urmele ei.

„Aşa, gândi Kate, veniţi.“

Apoi se întoarse şi alergă cât o ţinură picioarele.

Dar nu alergă mai mult de douăzeci de metri când realiză că băieţii aveau să o prindă. Erau prea mari, prea rapizi şi prea furioşi. Putea auzi tropăitul paşilor lor răsunând din ce în ce mai tare. Apoi zări scara unei ieşiri de incendiu. Se gândi că, dacă ar putea urca scara şi apoi să o tragă după ea, ar putea scăpa. Kate îşi puse toată energia într-un ultim sprint şi la cinci metri de scară se lovi de un bărbat ieşind dintr-un magazin.

Izbitura fu atât de puternică, de parcă s-ar fi lovit de un zid din cărămidă. Întreg corpul păru să îi ricoşeze şi căzu pe trotuar. Era ameţită, iar vederea îi era înceţoşată. Bereta îi căzuse şi fu nevoită să îşi dea la o parte părul de pe ochi pentru a-l vedea pe bărbatul care stătea deasupra sa, un munte de om purtând o haină lungă de blană şi o pălărie îmblănită. El nu se mişcă.

— Eşti bine, fetiţo? Ar trebui să te uiţi pe unde mergi. Nu să alergi val vârtej pe străzi.

Kate îi auzi pe băieţi oprindu-se din alergat în spatele ei,

Privi înapoi, dar ea prea ameţită pentru a se putea ridica, şi îl zări pe băiatul înalt flancat de prietenii săi, arătând cu degetul către bărbatul în haină de blană.

— Dispari de lângă ea! Este a noastră!

Kate ştia că trebuia să fugă, dar îşi dădea seama că, dacă s-ar fi ridicat, ar fi căzut din nou.

— Şi ce vreţi voi de la o fată dulce şi inocentă ca ea? întrebă bărbatul. Sunt sigur că nu a făcut nimic rău. Are un chip de înger.

— Este o ciudată! Ea...

Iar Kate, care încă îi privea pe băieţi, observă cum expresiile de pe chipurile lor se schimbară. Ceva ce văzuseră îi făcuseră să tacă.

— Ce spuneţi voi acolo despre ciudaţi? întrebă bărbatul.

Băiatul înalt părea mai furios decât înainte.

— O să o încasezi şi tu într-o zi! Cu toţii!

— Dispari, spuse bărbatul, înainte să îmi pierd răbdarea.

Băiatul înalt scuipă pe pământ, apoi toţi trei plecară îmbufnaţi. Simţindu-se mai sigură pe puterile sale, Kate se ridică uşor şi se întoarse pentru a-i mulţumi bărbatului. Încremeni. Era flancat pe fiecare parte de doi Diavoli cu pălării, ochii lor mici fiind aţintiţi asupra sa.

— Ea este, spuse una dintre creaturi. Îmi amintesc.

— Măi, măi, dacă nu este ea însăşi, murmură bărbatul. De parcă nu pot vedea scris pe faţa ei? Puse o mână uriaşă pe braţul lui Kate. Te deranjează dacă mergi cu noi puţin? Există cineva căruia i-ar plăcea foarte mult să discute cu tine. Vai, dar unde îmi sunt manierele? Îşi scoase pălăria, dezvăluindu-şi chelia. Numele meu este Rourke.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Către fortăreaţă

De două ori Gabriel îl ridică pe Michael în picioare şi de două ori genunchii băiatului se înmuiară şi se prăbuşi la pământ.

— Dacă vei cădea din nou, spuse Gabriel ridicându-l încă o dată, voi fi nevoit să te las aici.

— Chestia aia a luat-o pe Emma!

— Ştiu.

— *Dar a luat-o!*

— Da, şi nu pot să o urmăresc şi să te car şi pe tine în acelaşi timp; aşa că fie te ridici, fie te voi lăsa în urmă.

Se aflau în poiană. Emma şi creatura dispăruseră cu puţin timp în urmă. În lumina lunii, Michael putea vedea vena groasă a cicatricii lui Gabriel pulsându-i pe obraz. Michael ştia că Gabriel nu voia să îl lase singur în timp ce pornea în căutarea Emmei. Ştia că trebuia să îşi revină şi să se repună pe picioare.

Gabriel îşi luă mâinile de pe umerii săi, iar Michael se legănă, dar îşi menţinu echilibrul.

— Chestia aia, spuse Michael. Ai văzut...

— Da.

— Şi era un... adică, chiar era un...

— Da.

Se părea că nici bărbatul, nici băiatul nu doreau să rostească numele creaturii cu voce tare; dar pentru Michael era suficient că Gabriel observase ceea ce văzuse şi el – aripile uriaşe precum ale unui liliac, corpul lung ca de

şarpe, şirul zimţat de ţepi de pe spatele creaturii, ghearele uriaşe care o luaseră pe Emma de la pământ...

Nu şi-ar fi imaginat niciodată; sora sa fusese răpită de un dragon.

— Dar... şi pentru o secundă se simţi atât de slab şi pierdut, încât era sigur că se va prăbuşi şi va fi lăsat acolo de Gabriel... ce vom face?

— O vom găsi pe sora ta şi vom ucide bestia care a răpit-o.

— Dar dacă... dacă este deja...

Gabriel se năpusti către el, înşfăcându-l de tricou. Chipul îi era ascuns de umbre, glasul îi era un mârâit:

— Este în viaţă. Este în viaţă şi o vom găsi. Acum... vino!

Şi o luă la fugă prin poiană, cu Michael clătinându-se în urma sa.

Michael pierdu noţiunea timpului. O jumătate de oră. O oră. Gabriel tot dispărea în întuneric, lăsându-l pe Michael să îşi croiască propriul drum prin desişul de ferigi, Iar şi iar, chiar când Michael era convins că Gabriel îl abandonase în cele din urmă, bărbatul apărea de după un copac, mârâind „Pe aici! Mai repede!“, iar Michael făcea efortul inuman de a înainta în timp ce ferigile îl loveau peste braţe şi faţă, iar acelaşi refren răsuna în capul său:

Ai pierdut-o pe Kate, acum ai pierdut-o şi pe Emma...
Ai pierdut-o pe Kate, acum ai pierdut-o şi pe Emma...
Ai pierdut-o pe Emma...
Ai pierdut-o pe Emma...

Apoi, brusc, copacii şi ferigile se sfârşiră, iar Michael păşi într-o câmpie pietroasă şi îl găsi pe Gabriel aşteptându-l. Eliberat de sub greutatea apăsătoare a pădurii, Michael fu întâmpinat de imensitatea cerului senin şi trase adânc şi uşurat aer în piept.

— Acolo. Vezi?

Gabriel arăta către valea din care vulcanul se înălţa semeţ deasupra câmpiei, la un sfert de kilometru distanţă. Lui Michael nu îi trecuse prin cap în ce direcţie se îndreptau, iar acum privea uimit. Vulcanul ocupa aproape întreaga lăţime a câmpiei, o piramidă perfectă ridicându-se aproape de înălţimile pereţilor canionului. Privind în sus, Michael zări licărul roşu şi ameninţător emanat de conul vulcanului.

Nestăpânite, amintirile pe care le căpătase în Malpesa ieşiră la suprafaţă, iar el avu din nou sentimentul de déjà-vu. *Cronica* era aproape.

— O vezi? întrebă Gabriel.

Michael realiză că Gabriel arăta spre un punct aflat la o treime din panta vulcanului, unde o lumină licărea în întuneric. Mijind ochii, Michael putu desluşi conturul unei structuri masive. Amintirile bărbatului mort umplură golurile din memoria sa.

— Este fortăreaţa Ordinului, spuse el. Aici au adus Cartea.

— Eu vreau doar, spuse Gabriel, să o găsesc pe sora ta.

Şi porniră din nou la drum.

Panta inferioară a vulcanului era un amestec de stânci negre uriaşe, iar Michael fu nevoit să le urce de-a buşilea în în urma lui Gabriel. În curând bolovanii lăsară locul stâncilor mai mici şi pietrişului, iar la fiecare doi paşi făcuţi înainte, Michael aluneca unul înapoi. Totuşi, continuă să urce. Până acum îşi dădu seama că fortăreaţa era înălţată pe panta unui vulcan şi putu distinge ziduri din piatră neagră de şaizeci de metri înălţime, metereze şi parapeţi de unde un apărător ar fi putut sta în poziţie defensivă. Nu putea vedea nimic din interiorul construcţiei, cu excepţia unui turn singuratic ce se înălţa spre cer, în vârful căruia un foc ardea încontinuu.

Era o structură impresionantă şi impozantă, dar Michael

nu se putu abţine să nu pună la îndoială înţelepciunea celui care hotărâse să o ridice pe o pantă a vulcanului.

— Adică, mormăi el, gâfâind în timp ce urca, chestiile astea erup, la urma urmei.

Gabriel stătea înaintea porţilor fortăreţei, două uşi masive din lemn de înălţimea zidurilor, iar Michael îl ajunse din urmă tremurând şi gâfâind.

— Scuze. Eu... de fapt sunt într-o formă excelentă. Trebuie să fie din pricina altitudinii...

— Priveşte.

Gabriel arătă către trei cercuri întrepătrunse, sculptate în lemnul uşii. Fortăreaţa şi întreaga vale erau tăcute şi liniştite.

Michael şopti:

— Crezi că... ei ştiu că suntem aici?

Gabriel ridică de pe pământ o piatră şi bătu cu ea în lemn... *bum*... b*um... bum...* până ce uşile *s*e deschiseră. Lăsă jos piatra.

— Da.

Cu Gabriel deschizător de drum, intrară într-o curte cu pământ bătătorit. Michael aşteptă, iar când nicio săgeată nu fu aţintită asupra lor din întuneric, se relaxă şi îşi permise să cerceteze împrejurimile. Fortăreaţa fusese construită pe un teren plat de vreo trei sute de metri lăţime şi probabil dublul acesteia în adâncime. Curtea centrală, unde stăteau el şi Gabriel, era dominată de o clădire din piatră, cu două etaje şi ferestre lungi şi înguste. Turnul cu flacăra în vârf se înălţa din colţul din spate al acestei clădiri. Schele din lemn, scări şi pasarele atârnau de interiorul pereţilor fortăreţei, asigurând accesul către metereze. Pe lângă acestea Michael zări câteva structuri şubrede – un mic ţarc pentru animale, atelierul unui fierar, câteva magazii – şi toate erau întunecate şi pustii.

Gabriel îşi scoase sabia din teacă.

— Stai în spatele meu.

Michael nu îl contrazise.

Gabriel lovi cu piciorul şi deschise uşa unei clădiri din lemn şi păşiră într-o cameră înaltă şi spaţioasă. Coloane masive împânzeau întreaga cameră, în timp ce un licăr roşu şi straniu, înălţându-se dintr-o gaură din podea lumina întunericul. Clădirea era o pivniţă, realiză Michael, un loc de retragere pentru a evita ca fortăreaţa să fie invadată.

Înaintară uşor către gaura din centrul podelei. Avea probabil vreo cinci metri lăţime şi dezvăluia vreo zece trepte ce coborau către o poartă masivă din fier, în spatele căreia Michael putu zări gura unui tunel. Strălucirea roşiatică venea din adâncul vulcanului, iar căldura se ridica şi îi înţepa ochii. Totuşi, simţea cum era atras de o forţă invizibilă.

— *Cronica* este acolo jos, spuse el încet.

— Atunci nu este singură.

Michael îl privi întrebător.

— Poarta aceea se închide din afară, spuse Gabriel. Nu este destinată să ne ţină afară, este menită să ţină ceva înăuntru.

Arătă înspre tavan, iar Michael se trezi privind printr-o gaură mare din tavanul pivniţei. Gaura era chiar deasupra gurii tunelului, iar Michael îşi imagină că ceva foarte mare – ceva, să spunem, de mărimea unui dragon – zburase prin acoperiş.

Dar poarta de deasupra tunelului era închisă şi încuiată, ceea ce însemna că dragonul se întorsese acasă. Michael se gândi la creatura pe care o zărise în poiană, cu ghearele ascuţite şi uriaşe, şi colţii de lungimea braţului său…

— Presupun, spuse el încercând să sune dur, dar şi să nu pară îngrozit, că ar trebui să coborâm acolo, nu?

— Da.

Michael încuviinţă. Şi brusc ştiu că, speriat sau nu, dacă coborârea în tunel era singura cale de a o salva pe Emma, o va face.

— Dar mai întâi, spuse Gabriel, vom verifica turnul.

— Ce? De ce?

— Nu dragonul a închis poarta aceea. Vreau să ştiu cine a făcut-o.

Se îndreptă către o ieşire din colţul îndepărtat, prin care puteau fi văzute trepte ce urcau. Michael merse grăbit în urma sa şi pentru câteva momente camera fu liniştită. Apoi o umbră se desprinse de una dintre coloane şi o siluetă acoperită de o mantie scoase o sabie şi îi urmă.

— Emma!

Michael alergă şi îşi aruncă braţele în jurul surorii sale.

El şi Gabriel ajunseseră în vârful turnului. Urcând ultimele trepte, Michael privise în sus şi văzuse cerul nopţii încă încărcat de stele, munţii cu umerii înzăpeziţi, conul roşu şi fumegând al vulcanului; văzuse şi un foc arzând într-un vas pe peretele turnului. Fusese agitat, neştiind cine sau ce ar putea să-i prindă într-o ambuscadă; apoi îl văzu pe Gabriel încordându-se surprins, după care se întoarse şi o zări pe propria lui soră, vie şi nevătămată.

— O, Emma! O îmbrăţişă de parcă nu i-ar mai fi dat niciodată drumul. Am fost atât de îngrijorat! Gabriel la fel! Amândoi am fost foarte, foarte îngrijoraţi!

Gabriel îi rosti numele, dar Michael îl ignoră.

— Emma, spuse el, ţinându-i braţele şi făcând un pas în spate. Acum că ea era în siguranţă, simţi nevoia de a fi fratele mai mare şi mai sever. Ştiu că ai trecut printr-un calvar, dar ţi-am cerut să stai departe de poiana aceea. Cred că ai învăţat o lecţie aici, nu-i aşa? Poate că ar trebui să fii mai atentă când îţi spun chestii.

— Michael…

— Doar o clipă, Gabriel. Emma, mă auzi?

— Nu, nu cred că te aude.

— Ce? Ce tot spui…? apoi Michael realiză în sfârşit că tot timpul în care o îmbrăţişase, Emma nu mormăise nici

măcar o dată, nu încercase să îl împingă de lângă ea sau să facă o glumă despre motivul pentru care nu îmbrăţişa un pitic.

— Ceva a împietrit-o, spuse Gabriel.

Pentru o clipă, Michael o privi pe sora sa nemişcată. Braţele îi erau ţepene pe lângă corp, iar ochii nu clipeau; vârful răsucit al unei ferigi era prins în părul ei plin de noroi. Când se întinse şi i-l scoase din păr, simţi răceala pielii sale.

Apoi spuse palid, lipsit de speranţă:

— O poţi readuce la viaţă?

Gabriel dădu din cap.

— Dar doctorul Pym?

Gabriel ezită doar o fracţiune de secundă, dar Michael înţelese. Îl abandonaseră pe vrăjitor luptându-se pentru viaţa sa în Malpesa. Cine putea şti când aveau să îl revadă?

— Nu contează, spuse el. Ştiu…

Fără vreun avertisment, Gabriel se întoarse, sabia sa şuierând în timp ce despică aerul; urmă un clinchet metalic, iar Michael se întoarse pentru a vedea un bărbat ascuns de o pelerină, cu o sabie, dându-se înapoi.

Bărbatul avea pielea de culoarea migdalei, păr lung şi dezordonat şi o barbă neagră, sălbatică. Era mai scund decât Gabriel şi foarte slab. Hainele îi erau zdrenţăroase şi peticite şi păreau să fie croite din vreo zece surse diferite, oferindu-i înfăţişarea unui arlechin lovit de ghinion. Ochii lui Michael căzură pe tunica bărbatului, unde erau brodate cele trei cercuri întrepătrunse.

Gabriel făcu un pas înainte, mai mult pentru a-l apăra pe Michael decât pentru a ataca, dar bărbatul scăpă sabia, ridică mâinile în aer şi căzu în genunchi strigând:

— Mă dau bătut! Nu mă ucide! Nu-l ucide pe bietul Bert!

Apoi izbucni în lacrimi.

— Nu e tocmai ce m-am aşteptat să fie, spuse Michael.

— A fost aici de foarte mult timp, spuse Gabriel. Probabil singur. Singurătatea poate avea un efect devastator asupra

minţii.

„Asta, gândi Michael, este evident.“

Bărbatul se oprise în cele din urmă din plâns şi păru să creadă, cel puţin la momentul acela, că Gabriel şi Michael nu aveau de gând să îl ucidă. Stătea pe zidul scund care înconjura turnul şi se consola molfăind un gândac gras şi negru pe care îl scosese din buzunarul pelerinei.

— Mă aşteptam la cineva mai… curat. Şi nu cu numele de Bert.

— Vrei să îl interoghezi sau o fac eu? întrebă Gabriel.

Cu siguranţă acela era următorul pas. Să afle cine era bărbatul. Era cu adevărat un membru al Ordinului? Era singur aici sau mai erau şi alţii? Dragonul era încuiat în siguranţă în interiorul vulcanului? El păzea *Cronica?* Care era legătura dragonului cu bărbatul? De ce o lăsase pe Emma în vârful acestui turn? Şi, cel mai important, ce i se întâmplase mai exact şi cum putea fi anulat efectul?

Michael o privi pe sora sa. Gura îi era uşor deschisă, de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi; ochii îi erau mijiţi, iar pe fruntea sa era un rid furios. Michael observă că mâinile sale, atârnându-i pe lângă corp, erau încleştate în pumni. Cunoştea semnele şi nu era surprins: sora sa se luptase când fusese împietrită.

— O fac eu.

Emma era sora lui, responsabilitatea lui.

— Foarte bine. Voi fi aici dacă ai nevoie de mine. Dar fii rapid. Gabriel îi aruncă o privire plină de înţeles. Mai devreme sau mai târziu, dragonul se va întoarce.

Michael înţelegea că Gabriel avea dreptate. Păşi înainte.

— În regulă. Vreau să îţi adresez câteva întrebări.

Bărbatul se scobise între dinţi cu unul dintre picioarele gândacului, dar acum se ridică, trecându-şi o mână prin barbă şi afişă un zâmbet dornic să facă pe plac. „E nebun, gândi Michael, dar părea să fie un nebun simpatic, nu unul te-ucid-te-ucid nebun.“

— Mă bucur să vorbesc. Ador să am musafiri. Bert nu a avut niciunul cam... niciodată. Vorbea cu un accent englezesc greoi. O, lui Bert îi pare foarte rău pentru întreaga – mimă gestul de a-i ataca cu o sabie imaginară. El a crezut că sunteţi elfi.

— Da, bine, asta este cu siguranţă de înţeles, spuse Michael. Nimeni nu vrea elfi prin preajmă. În timp ce vorbea, Michael îşi amintea pasaje din *Totul despre pitici* în legătură cu arta interogaţiei. Îşi aminti că G.G. Greenleaf sugera mai întâi stabilirea contactului cu subiectul. De asemenea, mai spusese că atunci când subiectul era cu garda jos, interogatorul ar trebui să îl „pocnească în cap cu o bâtă. Nu se va aştepta la asta. Ha!“ Michael nu plănuia nimic atât de violent, dar văzând cât de sperios era bărbatul, stabilirea contactului părea un bun prim pas. Cu acest lucru în gând, Michael încercă să vorbească pe un ton cu mai prietenos posibil.

— Deci, spune-mi, prietene, faci parte din Ordinul Gardienilor, nu-i aşa?

Bărbatul dădu din cap.

— Nu, nu! Bert nu face parte din Ordin...

— Dar ai simbolul pe...

— Bert nu face parte din Ordin! El este Ordinul! El este ultimul rămas! Începutul, mijlocul şi sfârşitul!

Se lovi cu mândrie în piept.

Michael se gândi la fortăreaţa pustie şi hotărî că bărbatul spune adevărul.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— S-au dus, rosti repede bărbatul într-un mod care îi sugeră lui Michael că mai erau multe de spus. Bert este singur de foarte, foarte, foarte, foarte mult timp.

Şi aruncă încă un gândac în gură.

— Dar nu eşti complet singur. Adică, este şi un dragon aici.

Bărbatul sări înainte, glasul transformându-i-se în şoaptă:

— Ai văzut dragonul?

— Da. În pădure. Apoi, de parcă ar fi fost cel mai obişnuit lucru din lume, Michael întrebă: Doar din curiozitate, unde este dragonul acum?

Bărbatul ridică un deget în dreptul buzelor şi arătă către vulcan, şoptind:

— ... Doarme... mai bine să nu îl trezim.

Michael lua notiţe în gând despre lucrurile asupra cărora mintea sa se va întoarce mai târziu: dragonul, ce se întâmplase cu camarazii bărbatului...

— Ce îmi poţi spune despre sora mea?

Ochii bărbatului se bulbucară.

— Aceea este sora ta? O! O, nu...

— Cum adică, o, nu? Ce i s-a întâmplat?

— Păi, este împietrită, nu-i aşa? Deşi asta este evident.

— Pot vedea asta! Michael simţi cum masca prietenoasă îi alunecă pentru o secundă. Dar ce a împietrit-o, poţi să-mi spui? Dragonii nu împietresc oameni. Nu scrie asta în niciun fel de literatură.

Bărbatul începu să îşi scarpine, agitat, barba.

— Hm... păi, Bert nu a ştiut că este sora ta. Dragonul doar a scăpat-o în braţele lui Bert! Era foarte zgomotoasă. Multe ameninţări. Despre cum un anume individ avea să îi taie capul lui Bert! Strigăte, strigăte, strigăte. După atâţia ani de singurătate, Bert nu este obişnuit cu ţipetele. Şi l-a lovit pe Bert în tibie... tare! Bert va avea o vânătaie mâine!

Începu să îşi ridice tivul pantalonilor.

— Opreşte-te. Şi tu ce ai făcut?

— Să fac? O, nimic... prea mult...

Michael îi aruncă cea mai fioroasă privire a sa. Se gândea serios să îl lovească în cap pe bărbat. Gardianul tulburat păru să priceapă mesajul. Cotrobăi într-unul din buzunarele mantiei sale şi scoase un petic împăturit.

— Bert obişnuia să fie un talent în ale poţiunilor. Ne-au învăţat magie, chiar magicienii. Cu mult timp în urmă.

Despături cârpa şi dezvălui un ac ars. Începu să murmure asemenea cuiva care repetă o reţetă: „Două părţi sânge de dragon. Trei părţi umbră de moarte. Limbă de leneş, nu prea fină. Apă dintr-un izvor neatins. Adaugă sare. Căldură. Apoi o înţepătură rapidă – făcu o mişcare cu acul – şi tăcere“.

— Ai drogat-o?

Bărbatul încuviinţă, apoi cotrobăi din nou prin buzunar.

— Gândac?

— Nu vreau un gândac! Este – Michael fu nevoit să înghită pentru a-şi regăsi vocea –, este vie?

— O, da, da. Încă vie. Dar viaţa a fost oprită în interiorul ei. Asemenea unui râu îngheţat. O poţiune destul de puternică. O înţepătură.

Atacă din nou aerul cu acul.

— Deci, cum o readucem la viaţă?! Este sora mea! Se presupunea că trebuie să am grijă de ea!

Tot comportamentul relaxat şi stabilirea contactului dispărură. Îşi dorea să îl apuce pe bărbat de barbă şi să îl scuture bine.

— Nu pot.

— Ce nu poţi? Nu poţi să ne spui? Pentru că prietenul meu aici de faţă…

— Nu o pot repara. Nu antidot. Sau cel puţin nu unul pe care să îl aibă Bert. Dar nu arată chiar atât de rău. Şi o poţi aşeza într-un loc drăguţ. Chiar ar lumina o încăpere.

— Sora mea nu este o piesă de mobilier!

— Desigur, desigur, fu de acord bărbatul, dar nu va mai bună pentru conversaţii, realizezi asta, nu-i aşa?

— Îi voi tăia capul, urlă Gabriel.

Buza inferioară a bărbatului începu să tremure, iar el scoase un geamăt.

— O, termină! izbucni Michael. Se presupune că eşti ultimul dintr-un ordin străvechi de războinici. Ai puţină demnitate.

În timp ce bărbatul îşi trase pelerina peste cap în încercarea de a se ascunde, Michael profită de moment pentru a regândi strategia. Dar care să fie noua abordare? Părea să nu existe nicio cale rapidă de a o readuce la viaţă pe Emma şi cu cât mai mult timp trecea, cu atât era mai mult posibil ca dragonul să se trezească, şi atunci ce aveau să facă? Oricât de multă încredere avea Michael în puterea lui Gabriel, un dragon era, la urma urmei, un dragon. Şi încă nu înţelegea relaţia dintre Gardian şi dragon. Bărbatul era stăpânul creaturii? Nu părea să fie aşa. Dar era evident că ceva se petrecea între ei, îi lega ceva, altfel dragonul l-ar fi ucis pe bărbat cu mult timp în urmă.

Michael descoperi că mângâia inconştient sfera de la gâtul său. Oare sfera putea fi de folos? Oare trebuia doar să o spargă, aşa cum sugerase Emma? Dacă fusese trimisă de inamicii lor? Cu Emma împietrită, spargerea sferei părea un risc mult prea mare. Michael o ascunse înapoi sub bluză.

„Planul B, gândi Michael. Plecăm acum. Înainte ca dragonul să se trezească. Gabriel o cară pe Emma înapoi la avion. Îl găsim pe doctorul Pym – presupunând că este încă în viaţă iar el o repară pe Emma. Apoi ne întoarcem cu toţii după *Cronică.* Readucerea la viaţă a Emmei trebuie să fie întâia prioritate.“

Dar Michael era conştient de faptul că nu puteau pleca fără să audă povestea Gardianului dereglat. Nu ştiau ce i-ar putea ajuta când se vor întoarce după *Cronică.*

— Vreau să ne spui totul. Cum ai ajuns aici. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi Gardieni. De unde a apărut dragonul. Începe cu începutul. Dar fii rapid.

— Şi dacă ne minţi, spuse Gabriel, cu siguranţă îţi voi tăia capul.

Nu se mişcaseră din vârful turnului, iar în timp ce bărbatul vorbea, Michael privea din când în când spre Emma.

O parte din el se tot aştepta ca ea să înceapă să râdă, spunând că le-a făcut o farsă şi că nu fusese deloc împietrită.

Dar ea rămase exact cum o găsiseră.

„Nu-ţi face griji, îi promise el în tăcere surorii sale. Nu te voi lăsa aşa.“

— În urmă cu patru mii de ani, începu bărbatul, când lumea era un loc foarte diferit faţă de cum este astăzi – mult mai neinteresantă, pentru amatori –, a avut loc un consiliu al unor vrăjitori cu creiere mari din oraşul Rhakotis, pe coasta Mării Mediterane.

Spre disperarea şi enervarea lui Michael, bărbatul părea incapabil să spună povestea fără să introducă paranteze despre diverse subiecte precum varietăţile de fructe comestibile, inteligenţa cămilelor, prostia păsărilor şi propria lui amabilitate uimitoare. Pe lângă toate acestea, bărbatul le făcu lui Michael şi Gabriel oferte repetate de a împărţi rezerva sa de gândaci, oferte pe care cei doi le refuzară în timp ce ei insistau ca el să ajungă la subiect…

— Iar aceşti vrăjitori cu creiere mari au decis că ar fi o idee minunată să scrie cele mai măreţe, mai teribile şi mai ascunse secrete ale lor, cele care privesc însăşi facerea lumii. În final au creat trei cărţi. Bărbatul ridică două degete. Una avea de-a face cu timpul. Una cu viaţa. Şi una cu moartea. Şi au fost încuiate în cripte separate sub oraş – care era cu adevărat un oraş minunat.

Apoi urmă un studiu amănunţit despre multele minuni ale oraşului Rhakotis, până ce un urlet al lui Gabriel îl îndemnă să continue.

— Apoi creierele mari, în inteligenţa lor, au creat un Ordin al Gardienilor care au jurat să protejeze Cărţile cu preţul vieţii lor. Pe atunci erau doar zece Gardieni, dar erau antrenaţi atât în luptele lumii magice, cât şi în cele ale lumii nemagice şi erau susţinuţi de puterea vrăjitorilor. Îşi scărpină barba. Timpul a trecut. Creierele mari s-au înmuiat

şi probabil nu mai erau atât de mari pe cât fuseseră odată. Aici îşi face Bert apariţia în poveste. Era un tânăr Gardian. Cu privirea ageră. Entuziasmat. Prietenos, o, vai...

— Treci peste partea asta, spuse Michael.

— Apoi totul s-a schimbat. Bărbatul sări în picioare şi începu să păşească înainte şi înapoi, fluturându-şi cu violenţă braţele. Michael şi Gabriel se mutară în faţa Emmei pentru ca bărbatul să nu o lovească din întâmplare. Era o zi minunată, soarele strălucea, Bert era în vârful turnului de veghe – din senin, o mie de corăbii se materializează în lungul coastei. Focul a umplut cerul. Dragoni au apărut în vestul oraşului. Troli de nisip au atacat dinspre sud. Era Alexandru, băiatul cuceritor, iar creierele mari au fost sortite pieirii. Alexandru era prea puternic. Avea prea mulţi vrăjitori ai magiei negre în armata sa. Rămăsese pe umerii lui Bert şi ai fraţilor săi să scoată Cărţile în afara oraşului. Dar când ajunseră în subteran, doar *Cronica* mai rămăsese. Celelalte două cărţi erau deja dispărute.

Mintea bărbatului părea să se abată de la poveste. Se ridică din nou, mângâindu-şi barba şi murmurând:

— Nu vina lui Bert, a făcut tot ce a putut, nu învinuiţi bătrânul Bert... până ce Michael îl strigă şi îl readuse în prezent.

— În final, doar patru Gardieni au scăpat din oraş. Restul au murit în luptă. Supravieţuitorii au pornit spre sud, spre capătul lumii. Aici trăiau elfi, în gheaţă şi zăpadă. La început Bert i-a plăcut. Nu ar fi trebuit să fie atât de naiv.

— De ce? întrebă Michael. Ce au făcut elfii?

Bărbatul nu răspunse; era prins în propria poveste.

— Bert şi ceilalţi au apelat la puterea Cărţii. Valea a devenit luxuriantă. Ei au câştigat viaţă lungă. Au ascuns din nou *Cronica* şi au construit fortăreaţa aceasta. Mai mult timp a trecut. Secol după secol. Aveau un glob care le arăta lumea de afară. Atât de multe schimbări. Dar, deşi au căutat şi au căutat, nu au găsit nicio urmă despre cele două

Cărţi dispărute. Bărbatul bărbos se întoarse rânjind către ei. Dar au aflat despre profeţie. Paznicii Cărţilor aveau să apară. Aveau să aducă laolaltă Cărţile încă o dată. Bert i-a convins pe ceilalţi că era datoria lor să protejeze *Cronica* până la apariţia Paznicului ei. Apoi... apoi...

Energia sa se termină brusc. Se aşează pe zidul turnului. Michael şi Gabriel fură nevoiţi să aştepte câteva momente pentru ca el să continue:

— Oamenii nu ar trebui să trăiască mii de ani. Minţile celor mai puternici devin fragile. Unul dintre fraţii lui Bert a hotărât că el este Paznicul *Cronicii,* iar Bert şi ceilalţi l-au ţinut departe de ea. Frate a ucis frate! O, crimă! O, trădare! Sângele! Teribil! Teribil! Îşi acoperi faţa cu barba şi vorbi prin părul încâlcit. Fratele fals al lui Bert a fost în final ucis, dar apoi doar Bert şi încă unul au rămas. Nu suficient pentru a apăra *Cronica.* Ultimul frate al lui Bert s-a aventurat în afara fortăreţei în încercarea de a-l găsi pe adevăratul Paznic. Bietul, curajosul suflet! Bietul Bert, rămas singur!

Iar bărbatul începu din nou să urle şi să plângă.

Michael privi către Gabriel. Se gândeau la acelaşi lucru. Celălalt Gardian, cel care plecase, trebuia să fi fost scheletul pe care Michael şi doctorul Pym îl descoperiseră în Malpesa.

— Şi dragonul de unde a venit? întrebă Michael. Şi ce au făcut elfii încât să nu mai ai încredere în ei? Şi vrei, te rog, să te opreşti din plâns?

Bărbatul îşi coborî barba şi râse, lovindu-şi cu voioşie genunchii.

— Da! Da! Elfii! Când Bert a rămas singur, elfii şi-au arătat adevăratele feţe! Au încercat să fure Cartea! Dar nu ştiau că Bert şi fraţii săi au adus oul unui dragon din Rhakotis! Bert l-a clocit în căldura vulcanului! L-a legat de *Cronică.* Când elfii au mărşăluit în fortăreaţă, ei bine...

— Ho, ho, ho, chicoti Michael. Pun pariu că nu se

aşteptau la asta!

Apoi îl văzu pe Gabriel încruntându-se şi îşi pierdu zâmbetul.

— Şi asta – bărbatul bătu din palme, aparent mulţumit de sine – este tot! Acum – se aplecă înainte, privindu-l cu atenţie pe Michael – spune-i lui Bert adevărul. Ai venit pentru Carte?

— Păi... da...

— Ha! Ştiam eu! Dar adevărata întrebare, marea întrebare...

Bărbatul păşi mai aproape. Puse o mână tremurândă pe umărul lui Michael.

— ... Tu eşti Paznicul? Cel pe care Bert l-a aşteptat şi tot aşteptat?

Dincolo de murdărie şi de părul încâlcit, chipul bărbatului era lipsit de riduri.

Doar ochii îi trădau vârsta. Erau ochi care trăiseră cu un singur scop vreme de trei mii de ani; puteai citi în ei întrebarea: „S-a terminat? În sfârşit totul s-a terminat?“

Erau cei mai trişti ochi pe care Michael îi văzuse vreodată.

— Tu eşti Paznicul?

Ar fi trebuit să fie o întrebare simplă. Doctorul Pym îi spusese că el era Paznicul *Cronicii.* Iar apoi simţise chemarea cărţii prin furtună. Totuşi, era diferit să o spună cu voce tare, să o recunoască, să o accepte.

Dar nu se putea ascunde de acei ochi.

Spuse într-o şoaptă:

— Da, eu sunt.

Nebunul încuviinţă şi îşi luă mâna de pe umărul lui Michael.

— Presupun că vom vedea în curând dacă este adevărat, nu-i aşa?

— C-ce vrei să spui?

— Vrei să o reînvii pe sora ta, corect? Urlătoarea

lovitoare de tibii?

— Desigur...

— Şi ai văzut pădurea. Care a fost odată gheaţă şi zăpadă. Ce crezi că a adus-o la viaţă? *Cronica!* 0 va reînvia pe sora ta! Va trezi viaţa adormită din ea! Este singura cale.

— Atunci să nu mai pierdem timpul, spuse Gabriel şi începu să coboare scările. Ştim că este în vulcan.

— Nu! Bărbatul sări pentru a-l bloca. Dragonul vă va ucide!

— Dar nu tu controlezi dragonul? întrebă poruncitor Michael. Ai spus că tu l-ai scos din ou!

— Nu, nu, nu! Dragonul nu ascultă de Bert! Dragonul slujeşte *Cronicii!* Lui Bert îi este dat să trăiască pentru îi slujeşte aceluiaşi scop. Totuşi – încă o dată se aplecă mai aproape de Michael – *Cronica* este ascunsă în vulcan, da, iar dragonul va ucide pe oricine va intra. Chiar şi pe Bert! Dar adevăratul Paznic va trece nevătămat. Îl prinse pe Michael de umăr. Pentru a o salva pe sora ta, trebuie să intri în vulcan şi să înfrunţi dragonul – de unul singur.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Salutare, iepure!

Deloc surprinzător, Gabriel îşi exprimă intenţia să meargă în locul lui Michael. Susţinea că avertizările gardianului erau lipsite de sens.

— De ce ar trebui să ascultăm de un nebun care mănâncă gândaci de parcă ar fi bomboane?

— Spune el, mormăi Gardianul. Nu i-a încercat încă.

— Cel puţin ar trebui să mergem împreună.

Se aflau încă în vârful turnului. Emma era încă împietrită. Doar cerul se schimbase, îmblânzindu-se de la un cenuşiu întunecat la un albastru-intens. Michael se ţinu ferm pe poziţie.

— Nu putem merge amândoi. Dacă suntem ucişi? Nu va mai rămâne nimeni să aibă grijă de Emma. Iar dacă tu mergi singur şi eşti ucis, eu nu aş putea să o iau de aici. Eu trebuie să merg, iar trebuie tu să rămâi. Şi cu asta basta.

— Şi dacă dragonul nu te ascultă? spuse Gabriel. Ce se va întâmpla atunci?

„Vrea să spună, gândi Michael, dacă sunt ucis.“

— Atunci o duci pe Emma la doctorul Pym.

— Să mergem acum şi să îl găsim pe vrăjitor şi să ne întoarcem când sora ta va fi bine. Nu este nevoie să îţi asumi acum un asemenea risc.

Michael dădu ferm din cap. Nu aveau de unde să ştie ce se întâmplase în Malpesa după plecarea lor. Dacă doctorul Pym reuşise doar să îl încetinească pe Rourke? Bărbatul chel se putea afla deja pe urmele *Cronicii.* Michael ar fi

acceptat să abandoneze Cartea dacă ar fi existat o altă cale de a o salva pe Emma. Dar recuperarea Cărţii părea să fie cea mai sigură şi mai rapidă cale de a o trezi pe sora sa. Era o şansă de care trebuia să profite. Chiar dacă asta însemna că Michael trebuia să coboare de unul singur în vulcan.

La urma urmei, rezolvase ghicitoarea poţiunilor în Malpesa – putea face asta!

În cele din urmă Michael câştigă, întrucât avea dreptate, iar Gabriel ştia asta.

Gabriel îngenunche şi scoase un cuţit din cureaua sa. Spuse că era un cadou din partea lui Robbie McLaur, regele piticilor de lângă Cambridge Falls. Lama era de treizeci de centimetri lungime şi surprinzător de uşoară şi tăia prin os la fel de uşor ca prin hârtie. Dar Michael şi Gabriel ştiau prea bine că arma albă va fi inutilă în lupta cu un dragon. Totuşi, Michael îi mulţumi şi o prinse la propria-i curea. Se simţi mai bine ştiind că purta cu el oţelul piticilor.

— Noi, cei din poporul meu, avem o zicală. Gabriel puse o mână greoaie pe umărul său... Un om poate muri numai o dată.

Michael se întrebă dacă asta se presupunea a fi o încurajare.

— Presupun că... este bine de ştiut.

— Îţi aminteşti acea primă dimineaţă în coliba mea? După ce te-am salvat de lupi?

— Da.

— Le-ai trădat pe surorile tale în favoarea Contesei, în speranţa că ea te va ajuta să îţi găseşti părinţii. Îţi aminteşti?

Privirea lui Michael căzu în pământ. Dacă îşi amintea? Amintirea aceea îl bântuia. Era singura şi cea mai rea faptă pe care o făcuse vreodată. Din pricina slăbiciunii şi prostiei sale, aproape că pierduse ceea ce era cel mai important pentru el – dragostea surorilor sale. Nu se putea gândi la

asta fără durere, şi totuşi, în cele opt luni petrecute de la episodul din Cambridge Falls, Michael retrăise iar şi iar ceea ce făcuse, urându-se şi blestemându-se pe sine şi sfârşind întotdeauna cu promisiunea că niciodată nu le va mai dezamăgi pe Kate şi pe Emma, indiferent de ce s-ar întâmpla.

— Uită-te la mine.

Michael ridică privirea pentru a întâlni ochii lui Gabriel.

— În fiecare zi, prin faptele noastre, hotărâm cine suntem. Nu mai eşti băiatul acela. Surorile tale sunt norocoase să te aibă ca frate. Şi este o onoare pentru mine să te numesc prieten.

Gâtul lui Michael era prea încordat pentru a putea vorbi. Putu doar să încuviinţeze în semn de mulţumire. Apoi, ştergându-şi ochii, Michael o îmbrăţişă pe sora sa, şoptind:

— Mă voi întoarce în curând.

Apoi se întoarse şi îl urmă pe ultimul Gardian în josul scărilor.

În încăperea spaţioasă cu coloane, Michael privi către gura tunelului, în timp ce Gardianul trase o manivelă fixată de una dintre coloane. Un lanţ răsună, iar poarta de fier începu să se ridice.

— Ea va şti că vii.

— Ea? Dragonul este o femelă?

— O, da. Vei fi în siguranţă atâta timp cât tu eşti adevăratul Paznic. Ea slujeşte Cărţii, iar Cartea slujeşte Pazniculuі.

— Bine.

— Dacă nu eşti adevăratul Paznic, cel mai probabil te va mânca.

— Bine.

— S-ar putea să te prăjească mai întâi.

— Bine.

— Sau te-ar putea înghiţi pur şi simplu.

— Am înţeles.

Poartă fu ridicată. Michael stătea acolo, simţind căldura învăluindu-l.

— Nu închide poarta, spuse el şi începu să coboare scările.

Era exact ca în visul său.

Tunelul lung…

Strălucirea roşie în depărtare…

Căldura brutală…

Singura diferenţă era că acesta nu era un vis, şi Michael ştia deja ce îl aştepta.

Tunelul cotea la câţiva metri dincolo de poartă, dar acum cobora drept înainte. Roca neagră şi poroasă era caldă la atingere, iar în aer se simţea o acreală sulfuroasă. La început, Michael continua să păşească, gândindu-se la Emma, împietrită în vârful turnului; dar cu fiecare pas chemarea *Cronicii* deveni mai puternică, iar în curând ea singură îl trăgea înainte. Apoi tunelul începu să urce şi în aer se simţea un nou miros, unul pe care Michael nu îl mai simţise niciodată şi nu se putea gândi decât la faptul că aceea era duhoarea unui dragon.

Ştiind că era aproape, Michael îngenunche şi cu mâini tremurânde scoase *Totul despre pitici.* Erau câteva pasaje în care G.G. Greenleaf scrisese despre dragoni, iar Michael găsi rapid fragmentele relevante:

> Dragonii se remarcă prin setea lor pentru aur – nu este o calitate rea când este exercitată cu moderaţie!… Dragonii sunt imuni la foc, evident… Toţi dragonii sunt teribil de vanitoşi; într-adevăr, în legătură cu cine este mai vanitos, un dragon sau un elf, nu aş vrea să fiu eu cel care decide (indiciu: un elf!)… Un dragon nu ar trebui niciodată implicat într-o conversaţie, întrucât sunt mincinoşi înrăiţi şi puşi pe farse, deşi dacă totuşi vorbeşti cu un dragon, eşti oricum prăjit… Niciodată, dar niciodată să nu numeşti un dragon vierme, oricât de

mult ar merita-o!

Michael închise Cartea. Nu se simţea deloc mai bine. Era pe cale de a se ridica atunci când degetul său mare simţi muchia fotografiei pe care i-o dăruise Hugo Algernon.

O scoase dintre pagini şi acolo era tatăl său, zâmbindu-i din trecut. Michael simţi un nod de tristeţe apăsându-i pieptul. Oare îşi va întâlni vreodată tatăl? Va veni vreodată ziua în care ei vor sta jos, aşa cum îşi imagina adeseori Michael, şi vor vorbi despre dragostea lor pentru pitici şi toate lucrurile piticeşti? Când tatăl său îi va spune cât de mândru este de el? Îngenunchind acolo în peştera aia înăbuşitoare şi urât mirositoare, la câţiva metri de cuibul unui dragon, Michael gândi că ziua aceea era foarte, foarte departe.

Puse poza din nou între paginile cărţii, iar apoi o răsfoi şi o deschise la o altă pagină:

> În primăvara acelui an, hoardele de spiriduşi au mărşăluit pe pământurile piticeşti, arzând şi prădând totul în calea lor. Regele Killin Killick a adunat o armată şi a plecat în întâmpinarea monştrilor. Un tânăr cavaler, care călărea de-o parte a regelui, l-a întrebat care era secretul domniei sale îndelungate şi reuşite. Regele Killin Killick i-a răspuns: „Un conducător măreţ trăieşte nu în inima sa, ci în capul său“.

Era citatul despre care Hugo Algernon spusese că era preferatul tatălui său. Era citatul preferat al lui Michael şi după el încerca să trăiască. Continuă să citească:

> Emoţiile înceţoşează problema, explică regele. Cel care poate vedea cel mai limpede va triumfa întotdeauna. Din nefericire, ziua era una călduroasă, iar Killick alesese să călărească fără coiful său şi chiar în acel moment, un spiriduş a sărit dintr-un copac şi i-a despicat nobilului capul în două. Dar să ne consolăm

cu gândul că, deşi spiriduşii au învins armata, au ras provincia de pe faţa pământului şi au renumit capitala lui Killick Oraşul-Spiriduşilor (arătându-şi, aşadar, trufia tipică prin intermediul numelui), cuvintele măreţului rege dăinuie şi astăzi şi sunt o lecţie pentru noi toţi.

Michael închise Cartea şi se ridică, simţindu-se îmbărbătat. Puse *Totul despre pitici* în geanta sa, lângă coroana de aur pe care o luase de pe sculptura fetei-elf. Îşi aranjă ochelarii. „Este timpul“, îşi spuse în sinea lui.

Douăzeci şi şapte de trepte mai târziu, şi Michael intră în peşteră.

Gabriel stătea în vârful turnului. Curăţase noroiul de pe obrajii Emmei şi ultimele fire de ferigă din părul ei. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă procedase corect lăsându-l pe Michael să intre de unul singur în vulcan. Oare vrăjitorul ar fi fost de acord? După atâta timp, oare făcuse o greşeală atunci când conta cel mai mult?

În urmă cu cincisprezece ani, Gabriel aproape că murise în timpul luptei din Cambridge Falls. Piticii regelui Robbie McLaur îl găsiseră şi îi salvaseră viaţa. Mai târziu, în timp ce se recupera în satul său, vrăjitorul Stanislaus Pym venise să îl vadă. Îi povestise lui Gabriel despre Magnus cel Teribil şi setea lui pentru puterea Cărţilor Începutului şi ceea ce însemnau ele pentru copii.

— Inamicul ştie că cei trei copii îl vor conduce la Cărţi. Îi va vâna.

Era toamnă, aerul fiind rece şi tare, iar Gabriel tocmai începuse să meargă fără cârje. Vrăjitorul continuase:

— Singura noastră speranţă este să fim primii care găsesc Cărţile. Voi face tot ce pot, dar am nevoie de cineva puternic de partea mea. De cineva căruia îi pasă de copii.

Gabriel fusese pe cale să îi răspundă că se putea baza pe el, dar vrăjitorul deja pusese o mână pe umărul său

încercând să-l motiveze:

— Înţelege ceea ce îţi cer. Un război a început. Va continua în anii ce vor urma şi voi avea nevoie de tine în fiecare zi de acum încolo. Cu toată puterea ta, eşti un om, cu ani limitaţi de viaţă. Acum este momentul în care ar trebui să îţi găseşti o soţie, să întemeiezi o familie. Trebuie să ştii la ce renunţi.

Stând acolo, în pădurea de deasupra satului său, Gabriel se gândise la viaţa pe care ar putea-o avea. Apoi se gândise la Kate, la Michael şi la Emma, în special la Emma, care îi atinsese inima într-un fel pe care nu îl credea posibil.

— Eşti sigur că, dacă vom găsi Cărţile, copiii vor fi în siguranţă?

— Da.

— Atunci mă aflu sub comanda ta.

Nici măcar o dată nu îşi regretase decizia. Singura lui temere fusese că va eşua în misiunea sa. Şi cu acest gând în minte se întoarse pentru a intra în vulcan, pentru a-l căuta pe Michael şi a-l ajuta în orice fel ar fi putut, când pe neaşteptate o lovitură năprasnică îl lovi în ceafă.

Peştera avea o formă circulară, poate cincisprezece metri lungime, cu un tavan care se înălţa în întuneric şi o piscină de lavă care ocupa o mare parte din podeaua cavernei. Pe partea cealaltă a piscinei, Michael putu desluşi gura unui alt tunel. Nicăieri nu se zărea niciun dragon.

Michael păşi pe marginea piscinei de lavă, ochii lăcrimându-i din pricina căldurii şi a fumului. Privi în jos către suprafaţa ce bolborosea, şi gândi:

„Probabil că glumeşti.“

Chemarea Cărţii era mai puternică decât oricând, iar sursa era, fără îndoială, în interiorul piscinei. Ordinul pusese Cartea într-o piscină de lavă! Aproape că nu îi venea să creadă. Într-adevăr, nu ar fi crezut un asemenea lucru dacă forţa care îl atrăgea nu ar fi fost atât de puternică. Şi fu

nevoit să recunoască, avea o logică nebunească. Presupunând că lava nu va distruge Cartea – aceasta probabil că era convingerea lor... gardienii trebuie să fi plănuit ca roca topită să slujească drept ultimă linie de apărare.

„Grozav, gândi Michael. Dar cum s-ar putea recupera Cartea?“

Începu să caute în jur un băţ lung.

— Salutare, iepure!

Michael se împiedică, apoi căzu şi îşi juli podul palmei pe podeaua pietruită a peşterii. Un chicot felin răsună din pereţii cavernei.

— Vai, ce iepuraş neîndemânatic eşti!

Michael îşi ridică privirea spre tavan. Avea o vagă idee de unde ar putea veni glasul şi putu distinge o siluetă masivă înspre tavan. Dragonul atârna cu capul în jos, asemenea unui liliac.

— St-stai acolo unde eşti! Nu veni aici jos!

— Iepurele vine în casa mea şi începe să îmi dea ordine? Unde ai învăţat manierele astea? De asemenea, ai un nas foarte caraghios. Îl pot vedea de aici.

Ultimele cuvinte erau, fără îndoială, destul de stranii venind din partea unui dragon, dar Michael încerca să se ridice în picioare şi nu observă. Avusese timp până acum să tragă de câteva ori aer în piept şi să îşi reamintească faptul că dragonul trebuia să se supună ordinelor sale. Iar cum panica sa iniţială se domoli, o frază a lui G.G. Greenleaf se întoarse în mintea sa: *Dragonii sunt imuni la foc.* Într-o secundă, Michael realiză cum avea să scoată *Cronica* din lavă – dragonul avea să facă asta pentru el.

„Bătrânul şi bunul G. G. Greenleaf, gândi Michael, mereu prezent când ai nevoie de el.“

— Ai dreptate, spuse el calmându-şi tonul vocii. Îmi pare rău. Doar m-ai luat prin surprindere, atâta tot. Ar trebui să mă prezint... numele meu este Michael P... Wibberly.

— P… Wibberly? Ce nume straniu!

— Nu, doar Wibberly. Fără P.

— Ei, bine, Michael Doar-Wibberly. Este o plăcere să te cunosc. Nu am prea mulţi vizitatori.

— Serios? spuse Michael. Este pierderea lor.

Câştiga mai multă încredere cu fiecare secundă ce trecea şi, într-adevăr, simţea că se descurcă remarcabil de bine. „Uită-te la mine, gândi el, stau aici şi vorbesc cu un dragon.“ Hotărî că după ce va lua *Cronica* îi va cere dragonului să facă o fotografie cu el. Privi în jur, căutând cu privirea o piatră de care să sprijine aparatul de fotografiat.

— Îţi mulţumesc, Michael Doar-Wibberly. Vreau să ştii că îmi voi aminti cât de politicos ai fost după ce te voi mânca.

— Poftim…? spuse Michael.

— Am spus că îmi voi aminti cât de politicos ai fost după ce te voi mânca. Acesta este planul, ştii doar.

„Nu te panica, îşi spuse Michael. Nu ştie că tu eşti Paznicul.“

— Mă tem – încerca să îşi menţină tonul încrezător – că nu mă poţi mânca.

— Nu eşti tu cel mai drăguţ iepure? Dar te înşeli. Pot şi o voi face, chiar şi trebuie. Nu am prea multe opţiuni în privinţa asta.

Michael auzi sunetul ghearelor dure precum oţelul scrijelind roca, alunecarea metalică a solzilor săi. Şopârla uriaşă se descolăcea din tavan. Brusc, Michael se simţi incredibil de mic. În gând îi încolţi ideea că poate Gabriel îl urmărise în tunel şi va sări în orice clipă în apărarea sa.

„Nu fi prost, gândi el. Eşti singur. Gabriel a vrut să vină, iar tu i-ai spus să nu o facă. E doar vina ta pentru că eşti un orator atât de bun. Concentrează-te.“

— Ascultă, dragonule – era timpul să adopte un ton mai ferm, aşa cum un dresor ar proceda cu un căţeluş încăpăţânat –, nu mă vei mânca, mă auzi? Nu poţi! Aşa că scoate-ţi gândul ăsta din cap! Eu sunt Paznicul!

— Ce eşti?

— Paznicul! Eu sunt Paznicul *Cronicii!* De aceea mă aflu aici! Iar tu se presupune că trebuie să mi-o aduci!

— Serios?

Dragonul părea de-a dreptul surprins.

— Da! Am nevoie de ea pentru a-mi ajuta sora!

— Cea pe care am răpit-o în poiană este sora ta? Mi se părea mie că recunosc o asemănare oarecare, deşi ea se pare că a scăpat de soarta tragică a nasului tău. Acum, fii atent, preferi să fii mâncat crud sau ar trebui să te prăjesc puţin înainte?

— Dar tu trebuie să faci ce zic eu! Bărbatul – Gardianul aşa mi-a spus!

Râsetul dragonului răsună în peşteră.

— Bărbatul ăla şi minciunile lui! Lasă-mă să te întreb ceva, iepure! Ţi-a spus cumva ce s-a întâmplat cu ceilalţi membri ai Ordinului? Ţi-a zis de ce este singur aici? Doar cu mine pe post de companie?

De la atâta privit în sus pe Michael începea să îl doară gâtul.

— Asta nu are nicio legătură cu subiectul! spuse el iritat. Doar coboară aici şi adu-mi *Cronica;* apoi vom face o fotografie…

— Ţi-a spus cum a început să creadă că *Cronica* este a lui şi apoi şi-a ucis doi camarazi în toiul nopţii?

Michael nu se mişcă. În ciuda căldurii înăbuşitoare a peşterii, un fior rece îl străbătu.

— Nu… nu asta s-a întâmplat.

— O, ba da, te asigur. Doar unul dintre membri a reuşit scape, iar stăpânul meu s-a temut multă vreme că se va întoarce cu ajutoare pentru a recupera Cartea. Aici, desigur, intervin eu. Să îl ajut să îşi protejeze premiul pătat cu sânge.

— Nu, asta… nu! Unul din ceilalţi Gardieni a luat-o razna! Iar tu eşti aici pentru a proteja *Cronica* împotriva elfilor! De

acea a avut grijă de tine cât ai fost în ou. Ordinul a adus un ou tocmai din Rhakotis! El ne-a spus!

Michael se hotărî să rămână ferm şi să nu se lase păcălit de trucurile dragonului. Deşi nu îl ajuta deloc faptul că râsetul dragonului răsuna în întreaga peşteră.

— Să protejez Cartea de elfi? De ce ar vrea elfii o Carte veche, stupidă? Şi nu m-a scos din niciun ou, îţi spun eu. Dragonul deveni ciudat de sobru. Dar ai dreptate; elfii nu îl vor deranja. Vrei să ştii de ce?

— Nu sunt interesat de minciunile tale.

— Din nou recurgi la manierele alea proaste, îi zise dragonul, dar îşi continuă tirada de parcă Michael ar fi cerut să audă povestea. Vezi tu, iepure, după ce şi-a ucis camarazii, stăpânul meu nu a mai fost în toate minţile. Vedea duşmani pretutindeni. Iar elfii erau în apropiere şi erau puternici. El s-a convins pe sine că ei râvneau la comoara sa. Aşa că într-o zi a surprins-o pe prinţesa elfilor în pădure – este regatul ei acela din capătul văii. A păcălit-o, a aruncat un blestem asupra ei şi a ţinut-o captivă de atunci. Nu o vei vedea, dar ea este aici. Elfii nu îndrăznesc să atace.

— Şi ei nici măcar nu… voiau Cartea?

— Nu. Astfel că stăpânul meu stupid este în siguranţa faţă de un duşman care nu este de fapt un duşman, iar comoara lui este în siguranţă pentru un popor care nu şi-a dorit-o niciodată. Nu este asta o nebunie? Şi cum te-a păcălit să coborî aici. Bietul, condamnatul iepure!

— Minţi. Asta fac dragonii. Mint.

— Păi, să facem un mic test, nu vrei? Dă-mi un ordin şi să vedem dacă eu trebuie să mă supun. Va fi distractiv.

Lui Michael începea să nu îi mai placă foarte mult situaţia. Voia să ia Cartea şi să termine odată cu asta. Hotărî că va renunţa la fotografie.

— Aştept, iepure. Dă-mi un ordin.

— Du-te… du-te şi adu-mi *Cronica.*

— Hmm, nu.

— Am spus – Michael încerca, şi eşua, să îşi ascundă panica din glas… du-te… şi… adu-mi… Cronica!

— Te-am auzit de prima dată, iepure. Nu trebuie să strigi!

— Atunci du-te şi adu-mi-o!

— Du-te tu şi adu-o.

— Încetează!

— Ce să încetez? Să nu mai aduc *Cronica* sau să nu nu mai vorbesc?

— Nu mai vorbi!

Dragonul râse.

— Eşti foarte simpatic atunci când eşti furios.

Michael tremura cu totul. Pumnii îi erau strâns încleştaţi, iar lacrimi de frustrare îi ardeau ochii. Nu putea fi adevărat; nu putea…

— Dar de ce ar… de ce…

— De ce ar minţi? De ce te-a trimis aici, jos? Din ceea ce mi-ai spus – nu îi pot citi cu exactitate gândurile, dar simt ceea ce simte, suntem legaţi unul de celălalt, vezi tu – este agitat cu privire la un prieten de-al tău, un tip voinic, şi a vrut să vă facă să vă simţiţi în largul vostru. Aşa că v-a făcut cunoştinţă cu Bert.

— Dar… el este Bert… nu-i aşa?

Michael putea vedea silueta umbrită a dragonului şerpuind pe tavan. Creatura era chiar mai mare decât şi-o amintea el.

— Da. Şi nu. Mai este şi Xanbertis, criminal şi care încalcă jurămintele. Şi vrea ca eu să te ucid. Aşa că te voi întreba din nou – şi te rog să nu te mai uiţi spre tunel, pentru că nu vei pleca nicăieri… preferi să fii mâncat viu sau prăjit? Eu aş prefera prăjit. Am mai puţin de curăţat după.

Michael auzi un mormăit despre care era sigur că vine din burta dragonului.

— A-ascultă, se bâlbâi el, nu face nimic nesăbuit…

În timp ce vorbea, mâna lui Michael cotrobăia prin geantă

după orice l-ar fi putut convinge pe dragon să nu îl mănânce. Degetele sale găsiră briceagul, busola, camera video, *Totul despre pitici,* insigna proclamându-l Gardianul Regal al Tuturor Tradiţiilor şi Istoriei Pitice – toate inutile, toate nefolositoare.

— Dacă eşti ţinut aici împotriva voinţei tale, am un prieten care este un vrăjitor foarte puternic…

Să fugă era inutil; dragonul l-ar prinde într-o secundă. Dar trebuia să existe ceva, o cale de a scăpa…

— Stai! Îţi dau asta!

Mâna lui Michael apucă brăţara de aur pe care o luase de pe sculptura fetei elf. Nu era mult; într-adevăr, era ceva minuscul pentru a-l da în schimbul vieţii sale; dar era tot avea… G.G. Greenleaf spusese că dragonii adorau aurul, iar G.G. Greenleaf nu se înşelase niciodată.

Chiar şi aşa, Michael nu era pregătit pentru ceea ce urmă.

În momentul în care coroana ieşi din geanta lui Michael, dragonul scoase un urlet atât de puternic, de parcă un vânt l-ar fi lovit pe Michael cu toată puterea sa. Văzu o ceaţă aurie zburând spre el, un amestec de colţi şi gheare. Michael se întoarse terifiat cu spatele. Fără să se gândească – iar aceasta fu acţiunea care, fără îndoială, îi salvă viaţa – ţinu brăţara de aur deasupra piscinei de lavă.

— Îi dau drumul!

Dragonul ateriză la un metru de el, impactul făcând pereţii de rocă să se cutremure. Michael putea simţi respiraţia creaturii asemenea curentului fierbinte al unui furnal, încreţindu-i părul de pe ceafă. Fiind atât de aproape, dragonul mirosea a metal ars şi sulf, dar şi a ceva ce Michael nu putea identifica, aproape ca… parfumul?

Pentru un moment îndelungat, nici băiatul, nici dragonul nu se mişcară sau vorbiră.

— Atunci, aruncă-l în lavă, spuse în cele din urmă dragonul. Nu îmi pasă.

— Ba da, îţi pasă! Totul la Michael – mâinile, picioarele, glasul – tremura teribil. Lava aceea îl va topi într-o secundă! Îi dau drumul şi nu îl vei mai recupera niciodată!

— Fă asta, spuse dragonul, şi te ucid!

— Nu mă vei ucide oricum?

— Corect. Dar cum trebuie să mori, măcar dă-mi mie coroana. Nu fi încăpăţânat.

Braţul lui Michael deja obosea. Privi în jos şi zări o gheară uriaşă la câţiva centimetri de piciorul său drept. Spre surprinderea sa, în jurul piciorului din faţă al dragonului era un inel auriu, aproape ca o brăţară. De aceea îşi dorea atât de tare coroana? Ca să aibă un set asortat? G.G. Greenleaf avea dreptate; dragonii erau cu siguranţă creaturi vanitoase şi încrezute.

— Haide, iepure. Dă-mi coroana şi promit să te prăjesc foarte repede.

— Aşteaptă! Vreau să văd *Cronica!* Am venit de departe. Dacă voi muri, vreau să o văd măcar o dată. Trebuie să îmi oferi măcar această posibilitate!

— Iar apoi îmi vei da brăţara?

— Da.

— Juri?

— Da.

— Pe ce juri? Ce este cel mai important pentru tine?

— Surorile mele, spuse Michael fără ezitare. Jur pe ele.

— Atunci, iepure, avem o înţelegere.

Michael auzi scrâşnetul ghearelor pe rocă şi se întoarse pentru a vedea dragonul lansându-se în aer. Pentru o secundă plană deasupra piscinei, solzii săi aurii reflectând strălucirea roşie a lavei, cu aripile larg deschise şi coada zbătându-se înainte şi înapoi, iar Michael icni întrucât, în ciuda ferocităţii sale, creatura era uimitor de frumoasă. Apoi dragonul plonjă şi dispăru în lacul fierbinte.

Michael puse coroana de aur pe pământ şi fugi.

Alergă cum nu o mai făcuse şi nu o va mai face niciodată.

Într-adevăr, în acea porţiune de tunel, între cuibul dragonului şi fortăreaţă, Michael Wibberly, care nu câştigase nicio singură întrecere în şcoală, cum ar fi o broască ţestoasă la prima bază şi asta numai dacă acea echipă acceptă să joace cu un anumit handicap.

Pentru tot binele pe care i-l făcu.

Trecând de ultimul colţ, se opri brusc, holbându-se îngrozit. Poarta peste gura tunelului era închisă.

Michael se aruncă pe gratiile porţii.

— Gabriel! Gabriel!

O pereche de ghete coborî grăbită treptele.

— De ce eşti încă în viaţă?

Michael simţi cum toată puterea îl părăseşte. Gardianul stătea de partea cealaltă a porţii. În toate privinţele, cu excepţia uneia, bărbatul arăta exact ca atunci când Michael îl văzuse pentru prima oară în vârful turnului – aceleaşi haine zdrenţăroase, acelaşi păr ciufulit şi barba. Singura diferenţă era că Michael nu putea citi acum nicio urmă de nebunie pe chipul său; doar un triumf lacom şi diabolic.

Bărbatul legăna o bâtă de lemn.

— Prietenul ăla al tău are un craniu foarte gros. A trebuit îl lovesc de trei ori până să rămână la pământ. Acum, unde este dragonul ăla…

Chiar atunci un urlet de furie răsună din interiorul muntelui.

Gardianul îi zâmbi lui Michael şi chicoti:

— O, vai…

— Dă-mi drumul! Te rog! Lasă-mă să ies! Mă va ucide! Tu…

Mâna bărbatului pătrunse prin poartă şi îl înşfăcă pe Michael de bluză.

— Băiete, *Cronica* este a mea! Am păzit-o aproape trei mii de ani. Pentru ea am vărsat sângele acelora pe care i-am iubit cel mai mult pe lume! Nici tu, nici oricine altcineva nu o va avea! înţelegi? Niciodată! Se aplecă mai aproape,

privind în ochii îngroziţi ai lui Michael. Mereu m-am întrebat pe cine va trimite după mine bătrânul meu camarad. Mi-am imaginat vrăjitori, elfi războinici, trupe de pitici înarmaţi mărşăluind aici pentru a-mi fura comoara! Iar după atâta timp de aşteptare, el trimite doi copii! Voi aţi fost marii lui campioni!

Bărbatul începu să cotcodăcească, iar Michael se trezi regândindu-şi opinia despre sănătatea psihică a Gardianului. Putea auzi paşii tunători ai dragonului apropiindu-se.

— Ştii ceva? spuse Michael. Eşti un idiot.

Bărbatul încetă să mai râdă.

— Ce…?

Asta fu tot ce reuşi să spună înainte ca Gabriel – care se strecurase fără să facă zgomot în spatele bărbatului – să îl lovească în cap cu mânerul săbiei sale.

Iar apoi Michael strigă, ţipă, cuvintele sale fiind o învălmăşeală între „dragon“ şi „poartă“ şi „grăbeşte-te“ şi „grăbeşte-te, te rog“, iar Gabriel se împleticea urcând scările, întorcându-se în aşa fel încât Michael văzu sângele ce se prelingea pe faţa sa, apoi se auzi un scârţâit în tunel şi sunetul aerului luând foc, iar poarta începu să se ridice uşor-uşor, iar Michael se târa pe sub ea, simţind pământul de sub el tremurând; iar apoi se ridică, sărind peste corpul Gardianului, strigând: „Închide-o! Închide-o!“ şi urcând în fugă treptele, în timp ce un răget răsunător îl anunţa că dragonul trecuse de ultima curbă.

Spre surprinderea lui Michael, creatura nu se izbi de poartă. Nu smulse gratiile pentru a ajunge la el. Michael se întinse pe podeaua de piatră a încăperii, luptându-se să îşi recapete suflul, inima gonindu-i, ascultând sunetul respiraţiei dragonului la gura tunelului.

Apoi dragonul râse.

— Iepure, tu chiar faci lucrurile foarte dificile! Dacă nu ai fi atât de drăguţ, aproape că aş fi furioasă. Presupun că ştii

că poarta aceasta este fermecată. Altfel aş fi smuls-o din balamale cu mult timp în urmă.

— Desigur, gâfâi Michael.

Nu ştia nimic despre asta.

— Din nefericire, deşi stăpânul meu este inconştient, ordinul lui de a te ucide este încă valabil. Şi nu crezi cu adevărat că după două mii de ani nu am găsit o altă cale de a ieşi din vulcan, nu-i aşa?

Michael se ridică într-o secundă. Putea auzi dragonul gonind înapoi în tunel.

— Gabriel, trebuie...

Dar Gabriel zăcea inconştient pe podea, rănile pe care le căpătase de la Gardian spunându-şi cuvântul. După ce se asigură că Gabriel încă respira, Michael alergă către treptele turnului. Nu avea niciun plan. Tot ce ştia era că trebuia să o recupereze pe Emma. Fusese un prost! Arogant! Din nou ca în Cambridge Falls! Se crezuse mai inteligent decât toţi ceilalţi, dar nu era, iar acum sora sa va plăti preţul! Faptul că şi el avea să moară nu îi trecu nici măcar o clipă prin gând lui Michael. Ştia doar că o dezamăgise pe Emma, iar pe Kate... încă o dată.

Când Michael ajunse în vârful turnului o găsi pe Emma exact aşa cum o lăsase, nemişcată şi privind în gol. De deasupra se auzi un ţipăt, iar Michael se întoarse şi văzu dragonul erupând din gura vulcanului, stropi de lavă prelingându-se de pe aripile sale. Dragonul se întoarse, o creatură de foc arzând pe fundalul cerului de un albastru întunecat, şi cu o plonjare graţioasă începu să coboare. Michael o prinse pe Emma în braţele sale şi se luptă să ajungă la trepte cu trupul ei ţeapăn, reuşind să facă doar câţiva paşi stângaci înainte de a se împiedica, şi amândoi se rostogoliră în josul scărilor. Nasul lui Michael sângera, întregul corp îi era zgâriat şi lovit, iar el îngenunche lângă Emma, repetând: „Îmi pare rău, îmi pare atât de rău“, în timp ce vârful turnului dispăru deodată. Michael privi în sus

pentru a zări dragonul întorcându-se în aer pentru un alt raid. Michael se aruncă asupra surorii sale, dar dragonul nu izbi turnul; doar plana acolo, folosindu-şi coada pe post de buzdugan pentru a înlătura pietrele rămase. În câteva momente treptele se aflau sub cerul liber, iar Michael simţi cum dragonul se aşază pe zidul turnului.

Ceva ateriză lângă picioarele lui Michael.

— Poftim, iepure. Ţi-am promis o privire asupra *Cronicii*, iar eu îmi ţin promisiunile.

Michael sări în picioare, aşezându-se între dragon şi Emma, şi scoase cuţitul pe care i-l dăduse Gabriel. Deşi stătea pe toate cele patru picioare ale sale, dragonul încă era semeţ deasupra sa, numai muşchi şi colţi şi gheare. Michael era nimic pe lângă el. Nici măcar un iepure. Dar rămase pe loc, deşi picioarele îi tremurau.

Dragonul îl privi cu ochi mijiţi, de culoarea sângelui.

— Chiar nu vreau să te mănânc, iepure. În altă viaţă cred că am fi putut fi prieteni. Dar nu pot nesocoti dorinţa stăpânului meu.

— Nu îmi e – Michael se bâlbâi – nu îmi este frică de tine.

— Ba da, îţi este. Dar încerci să nu îţi fie şi asta este tot ce contează. De aceea te voi lăsa să mă gâdili cu acul tău înainte de a te ucide. Vino mai aproape.

Michael făcu un pas legănat înainte. Putea simţi căldura emanată de corpul creaturii. Dragonul avea dreptate; era speriat. Dar şi furios. Nu ar fi trebuit să se sfârşească totul astfel: el şi Emma despărţiţi de Kate. Emma nefiind capabilă să lupte pentru viaţa ei. El de unul singur.

— Nu ştii nimic! strigă el, lacrimile curgându-i acum pe obraji. Nu ştii nimic despre noi! Despre mine şi surorile mele, de ce facem asta! Eşti doar – eşti doar un vierme stupid!

— Aşa, iepure! Revarsă-ţi furia. Moartea îţi va fi atât de rapidă, încât nici nu vei şti. Loveşte!

Răsuflarea dragonului aburea ochelarii lui Michael. Dar

când ridică cuţitul deasupra capului, văzu din nou brăţara de aur de la piciorul dragonului. Rămase cu braţul ridicat. Dacă brăţara era din aur, nu ar fi trebuit să se topească în lavă? Doar dacă, gândi Michael, brăţara era în vreun fel fermecată. Deodată cântecul elfilor din poiană îi veni în minte:

Pentru că sub înfăţişarea aceea hidoasă,
Încă se ascunde o prinţesă.
Te rugăm, întoarce-te, o, te rugăm întoarce-te,
Schimbă-ţi brăţara de aur cu aceasta...

Dragonul se destăinuise că un blestem fusese aruncat asupra prinţesei elf...

Iar Gardianul spusese că dragonul era o fată...

Dar oare era posibil? Chiar era posibil?

— Loveşte, iepure! Acum! Loveşte!

Nu mai avea timp de gândire. Michael lovi cu toată puterea sa. Simţi cum cuţitul taie prin fâşia de aur şi apoi în piciorul dragonului. Dragonul urlă de furie şi îşi luă zborul, ghearele sale brăzdând cerul. Michael închise ochii şi aşteptă ca ghearele să îl spintece.

„M-am înşelat. Sunt mort. Emma este moartă. Ne-am ucis pe amândoi.“

Şi fu conştient de o tristeţe zdrobitoare, mai mare decât orice teamă de moarte, întrucât ştiu că îşi dezamăgise surorile.

Apoi auzi un sunet precum un geamăt şi ceva se prăbuşi. Michael deschise ochii. Dragonul dispăruse. În locul său, o fată elf cu părul auriu, imaginea vie a sculpturii din poiană, zăcea printre ruinele turnului. O brăţară despicată în două era lângă ea. Iar lângă brăţară, o Carte roşie, sclipitoare.

„Ei, gândi Michael, ia priveşte.“

Apoi se prăbuşi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Sera

— *Separare.* Ăsta este cuvântul lor pentru asta. *Capitulare,* mai degrabă. Laşitate. Josnicie. Suntem lei care fug din calea şobolanilor. Natura se revoltă la simpla idee. Un trabuc?

Rourke scoase o cutie din piele din haina sa de blană, o deschise, dezvăluind patru trabucuri aliniate precum torpilele. Trăsura se legăna pe străzile pavate, iar Rourke, stând în faţa lui Kate, îşi întinsese picioarele lungi astfel încât tălpile i se odihneau lângă ea. Părea un bărbat pe care nimic nu l-ar putea stingheri.

— Nu, mulţumesc, spuse Kate.

— Ei bine, mie îmi face greaţă şi asta nu este o minciună. Rourke muşcă capătul trabucului şi scuipă ciotul pe fereastră cu atâta forţă, încât zbură pălăria unui trecător.

Chicoti şi aprinse un băţ de chibrit cu degetul său mare. În curând mirosul dulceag al trabucului umplu trăsura.

— Nu neg că trebuia făcut ceva. Cum s-au înmulţit paraziţii nemagici, abuzurile şi nedreptăţile asupra celor ca noi. Dar natura ne-a învăţat regula celor puternici. Lasă-mă şi îţi spun o poveste. Ştii câte ceva despre Irlanda?

Kate dădu afirmativ din cap.

— Casa mea, adică. Şi un loc minunat şi tragic. Am crescut într-un orfelinat de lângă Dublin, condus de Surorile Blânde şi Răbdătoare ale Caritătii. Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii. Deşi mi s-a spus că mama era pe jumătate uriaş, lucru care nu este greu de crezut având în

vedere dimensiunile mele. Oricum ar fi fost, am fost privit ca un ciudat. O chestie care nu era pe deplin umană. Şi tratat pe măsură.

Kate nu spuse nimic. Asculta doar pe jumătate. Se căuta prin buzunare. Trebuia să fie acolo. Nu era posibil să îl fi pierdut...

— La frageda vârstă de nouă ani, eram mai mare decât orice bărbat din Dublin şi am fost vândut de bunele surori unui individ care deţinea o mină. Mi-a legat un lanţ de picior şi petreceam doisprezece ore pe zi spărgând pietre mari în pietre mai mici. Dar nu terminasem încă de crescut, nu-i aşa? Am devenit mai mare şi mai puternic în fiecare zi. În cele din urmă, propriul meu stăpân a ajuns să se teamă de mine. Într-adevăr, atât de grozavă era teama sa, încât plănuia să mă ucidă. Din fericire, i-am descoperit intenţiile sângeroase, m-am eliberat şi cu exact acelaşi ciocan pe care el mi l-a dat, i-am zdrobit capul ăla sec. Ce zi măreaţă a fost, întunecată şi sângeroasă şi minunată.

Zâmbi la retrăirea amintirii şi suflă un nor de fum.

— Desigur, am fost prins uşor. Prea prost ca să fug. Şi condamnat la spânzurătoare de îndată ce se găsea un ştreang suficient de puternic care să mă susţină. Dar cu o noapte înainte de a-mi ispăşi sentinţa, stăteam singur în celula mea şi deodată nu mai eram singur. El era acolo cu mine. Bărbatul se aplecă înainte. Şi ce mi-a spus? „Declan Rourke, tu nu eşti uman. Legile lor nu te pot condamna. Dacă te eliberez, mă vei sluji cu fidelitate?“ Şi cum i-am răspuns eu? „Frate, spun eu, dacă mă scoţi de aici, voi curăţa noroiul de pe ghetele tale.“ Şi nu m-a luat cu el şi m-a făcut omul care sunt astăzi? Mi-a deschis ochii. Mi-a dat putere. Un mare, mare om. Iar acum, fetiţo – uriaşul chel zâmbi, lăsându-se pe spate –, tu îl vei întâlni.

Trăsura intră pe două porţi din fier în curtea unui conac cu patru etaje, aşezat în centrul unui grup de alte conace. Un Diavol păşi înainte şi deschise uşa. Rourke o privi pe

Kate prin fumul trabucului.

— Eşti bine, domniţă? Arăţi teribil de palidă.

— Eu... am pierdut ceva, spuse Kate. Era în buzunarul meu.

— Şi ce era? Trimit un Diavol înapoi să îl caute. Probabil, a căzut când ne-am ciocnit.

Kate îşi imaginã cum unul dintre Diavoli atinge medalionul mamei sale. Realizã cã ar prefera sã nu îl mai vadã niciodatã.

— Nu este important.

— În acest caz – gesticulă cu trabucul său stăpânul meu aşteaptă.

— Nu vă învinovăţim pe voi.

— Ar trebui! plânse Abigail, arătând cu degetul către cei doi băieţi. Nu ei au aruncat bulgării ăia de zăpadă? Dacă nu ar fi făcut-o, copiii ăia nu ne-ar fi urmărit niciodată, iar Diavolii nu ar fi prins-o! Este vina lor!

Beetles şi Jake erau amândoi neobişnuit de tăcuţi. Stăteau în picioare, unul lângă altul, răsucindu-şi beretele cu mâinile. Erau adunaţi în clopotniţa din vârful bisericii, aliniaţi înaintea biroului Henriettei Burke. Rafe stătea într-o parte. Bătrânul magician Scruggs, înfăşurat ca întotdeauna în mantia sa zdrenţăroasă, stătea rezemat de o coloană. Soarele era jos pe cer, o pată mohorâtă vizibilă printre nori. În curând avea să se întunece.

— Şi sunteţi siguri că Rourke a luat-o? întrebă Henrietta Burke.

— El a fost, spuse încet Beetles. Nu ai cum să îl confunzi. Au urcat-o într-o trăsură şi au dus-o la conacul de la periferie. I-am urmărit. Am alergat tot drumul, douăzeci de străzi, în urma trăsurii.

— Mda, sunteţi doi eroi adevăraţi, murmură ironic Abigail.

— Suficient, spuse Henrietta Burke. Voi, copii, puteţi

pleca.

Abigail, Jake şi Beetles se îndreptară către ieşire. Băieţii se opriră în vârful scării şi priviră înapoi către Rafe.

— Nu am vrut să se întâmple asta, spuse Jake. Ne plăcea de ea.

— Da, spuse Beetles. Ne pare foarte, foarte rău.

Rafe încuviinţă din cap. Strângea ceva în mâna sa dreaptă. De îndată ce băieţii plecară, se întoarse către Henrietta Burke.

— Mă duc să o iau de acolo.

Femeia dădu dezaprobator din cap.

— Ea nu a fost niciodată responsabilitatea noastră, iar acum cu atât mai puţin.

— Nu ai auzit? A fost prinsă încercând să îi protejeze pe ei! Îi suntem datori…

— Datoria noastră este faţă de cei de aici! Toată ziua am primit rapoarte despre grupuri umane atacând creaturi magice. Oamenii simt că se întâmplă ceva. Am nevoie de tine aici. Separarea este la doar câteva ore depărtare. Fata este pe cont propriu.

— Nu.

Henrietta Burke deja se întorsese la hârtiile sale, dar acum îşi ridică încruntată privirea. Chiar şi Scruggs, care îşi rodea unghiile, observă.

— Poftim?

Rafe păşi mai aproape de birou; glasul, întregul său corp vibra de emoţie.

— Vraja lui Scruggs ţine biserica ascunsă. Nu ai nevoie de
mine. Pur şi simplu nu vrei ca eu să merg acolo. De când au apărut Diavolii, ai încercat să mă ţii departe de ei. De ce?

— Pentru că nu ai nimic de câştigat dacă te cerţi…

— Nu este asta. Ştiu că Rourke mă caută…

— De unde ştii asta?

— Nu este important. Spune-mi ce vrea!

Henrietta Burke îl privea. Privirea ei nu trăda nimic. În cele din urmă rosti:

— Nu Rourke este cel care te vânează. El este doar mâna dreaptă. Este stăpânul său. O fiinţă a cărei putere este mai presus de oricare dintre noi.

— Oricine ar fi, dacă are nevoie de ceva de la mine, mă pot tocmi cu el. Îl pot face să renunţe la fată…

— Nu va renunţa niciodată la fată. Şi dacă intri în casa aceea, nu vei mai ieşi niciodată din ea. Apoi ochii ei cenuşii începură să se îmblânzească. Ştiu că vrei să o salvezi. Dar nu te poţi sacrifica pe tine însuţi.

— Ce nu îmi spui? Băiatul lovi biroul cu pumnul. *Ce vor de la mine?*

Henrietta Burke îi aruncă o privire lui Scruggs, apoi privi înapoi către băiat şi dădu din nou din cap.

Rafe se îndepărtă de birou.

— Bine. Dar merg după ea.

— De ce? Ce este între tine şi fata asta? De ce ai risca atât de mult?

Pentru un moment Rafe rămase în tăcere. Nu mai tremura. Deschise pumnul şi privi medalionul din aur pe care i-l dăduse Beetles. Băieţii îl ridicaseră de pe trotuar după ce Kate fusese luată de Rourke.

— Tu ai secretele tale, eu le am pe ale mele.

Dădu să plece, când Scruggs vorbi:

— Aşteaptă. Bătrânul magician se ridică în picioare. Există o cale de o salva şi de a scăpa şi tu odată cu ea. Trebuie doar intri fără să fii văzut…

Kate se aşteptase să fie dusă imediat la Magnus cel Teribil. Dar după ce intrase în conac împreună cu Rourke, se trezise înghiţită de o învălmăşeală de activităţi. Diavoli purtând tricouri scurte mutau mobila de colo-colo, cărau lăzi cu şampanie, platouri reci cu somon şi scoici, buchete mari de flori; erau creaturi mici cu feţele zbârcite – gnomi,

aflase Kate –, lustruind podelele, spălând ferestrele.

— Avem o mică petrecere diseară, spuse Rourke în timp ce o conduse pe Kate în susul unor trepte masive. Cu siguranţă ai ales momentul potrivit să apari.

Încă strângând-o de braţ, o conduse printr-o uşă dublă, într-o sală de bal. Kate mai fusese într-o singură sală de bal, cea din casa din Cambridge Falls, iar aceasta o făcea pe aceea să pară neînsemnată. Podeaua era o întindere sclipitoare de lemn auriu. La dreapta, uşi franţuzeşti dădeau într-un balcon care supraveghea strada. În stânga lui Kate, un perete de oglinzi reflecta peisajul nins de afară. Scaune cu tapiserii roşii erau aşezate de-a lungul pereţilor de către un grup de diavoli, în timp ce în centrul încăperii un candelabru imens de cristal, cu braţe răsucite fusese coborât până ce atârna la treizeci de centimetri de podea, iar trei gnomi foloseau cleşti lungi de metal pentru a aşeza lumânări albe în zecile de suporturi.

Rourke o opri pe Kate lângă candelabru.

— Doamnă gnom.

Una dintre creaturile micuţe se întoarse. Avea un metru înălţime şi o faţă zbârcită precum un măr vechi; purta o rochie cenuşie care îi ajungea până la degetele de la picioare şi o basma de un roşu pal îi acoperea capul.

— Această tânără domniţă se află aici pentru o întâlnire cu stăpânul nostru. Te rog să o cureţi puţin, bine? Este o scumpete.

Micuţa creatură puse deoparte cleştii, făcu semn unei alte femei gnom care lustruia podeaua şi prinse în mâna mică şi aspră două dintre degetele lui Kate.

— Ne vom revedea în curând, spuse Rourke.

Gnomul o conduse pe Kate pe un coridor cu pereţi întunecaţi, pe care erau aliniate portrete, cu un al doilea gnom urmându-le îndeaproape. Kate se gândi că aceasta era şansa ei să scape – era, la urma urmei, aproape de două ori mai mare decât gnomii –, iar când ajunseră la un

set de trepte şi matroana gnom începu să urce, Kate încercă să îşi tragă mâna, intenţionând să evadeze.

— Ahhh!

Kate căzu în genunchi în timp ce gnomul îi îndoi degetele până în punctul de a i le rupe. Al doilea gnom o ţintui în spate cu picioarele, astfel că fata fu trântită cu faţa în jos pe podea. Primul gnom continuă să îi îndoaie degetele, pe când celălalt sărea pe spatele ei, chicotind voios. Gnomul cu basma roşie apăru în faţa lui Kate.

— Acum, domnişoară Pantofi-Mari, rosti ea pe un ton piţigăiat, vom mai avea parte de acte nebuneşti din partea ta?

— Nu, strigă Kate pe când celălalt gnom îşi înfipse degetele ca de păpuşă în părul lui Kate şi trase.

— Ah, dar Pantofii-Mari sunt toţi nişte mincinoşi, nu-i aşa? Iar gnomul cu faţa zbârcită o ciupi puternic de nas pe Kate.

— Nu! Nu mint! Promit!

— Hm, spuse micuţa creatură, eliberând degetele şi nasul lui Kate şi încuviinţând către cealaltă, care dădu drumul părului lui Kate şi sări de pe spatele său.

Gnomul-şef urcă treptele, iar Kate, cu tot corpul icnind de de durere, îl urmă ascultătoare.

Fu spălată într-o cadă cu apă opărită. Pielea îi fu frecată cu asprime. Părul îi fu spălat. Unghiile sale roase fură aduse acelaşi nivel. Unul dintre gnomi îi înfipse un pieptăn cu dinţii duri în păr şi trăgea cu atâta furie, încât Kate era sigură că până o vor termina de pieptănat, scalpul ei va fi chel şi însângerat. O îmbrăcară cu o lenjerie de corp, asemenea unei rochii, iar apoi într-o rochie ivorie cu mâneci lungi şi guler înalt, care avea dantelă la nivelul pieptului. La final, unul dintre gnomi o încălţă pe Kate cu o pereche de ghete din piele, pe când celălalt îi prindea părul încolo şi-ncoace, într-o cosiţă complicată.

Atunci uşa se deschise şi Rourke intră în încăpere.

— Ah, ştiam eu că sub toată murdăria aia se ascunde o

domnişoară.

Gnomul cu basma roşie o smuci pe Kate în picioare şi o trase lângă o oglindă. Kate de-abia o recunoscu pe fata care o privea din oglindă. În rochia de modă veche, arăta ca o fată dintr-un film sau o carte. Obrajii ei erau trandafiri rozalii. Părul ei de un blond-închis strălucea şi era prins într-un fel care îi scotea în evidenţă unghiuri ale feţei de care Kate nici nu era conştientă. Îşi privi unghiile şi observă că dovezile îngrijorării ei, şi anume roaderea unghiilor, nu se zăreau nicăieri.

— Da, spuse Rourke, eşti pregătită să îl întâlneşti.

O conduse pe un alt set de trepte. Spre deosebire de restul pensiunii, acest etaj era tăcut şi liniştit. Ea şi bărbatul merseră în lungul unui coridor palid luminat, podeaua din lemn gemând sub greutatea lui Rourke, iar Kate privi pe fereastră şi observă că afară se întuneca. Se lăsa noaptea şi ningea din nou.

Iar apoi, la jumătatea holului, auzi sunetul unei viori.

Kate se împiedică, tocurile încălţărilor sale îndoindu-se sub ea.

— În picioare, spuse Rourke şi o ridică de cot.

Acesta nu era cântecul lui Rafe, acel ton îndoliat de iarnă pe care îl cântase în acea dimineaţă. Acesta era cântecul pe care Kate îl auzise pe vasul Contesei, cel febril şi bântuitor. Era cântecul pe care l-ai auzi în timp ce lumea ar arde din temelii. Magnus cel Teribil era aproape.

Un Diavol stătea în capătul coridorului, iar când Kate şi bărbatul chel se apropiară, creatura deschise uşa. Nestingherită**,** muzica pluti în aer, iar Rourke o împinse uşor cu mâna de la spate, de parcă ar fi împins cina în cuşca unui animal, iar Kate auzi uşa trântindu-se şi închizându-se în urma sa.

Kate se opri. Vioara tăcu. Stătea pe o potecă îngustă de pietriş şi părea să fie înconjurată de o junglă. În jurul ei erau plante cu frunzele cărnoase şi uleioase, palmieri înalţi,

ferigi uriaşe, plante cu flori portocalii, roşii, galbene şi violet. Aerul era cald şi umed. Kate privi în sus şi zări domul de sticlă al serei. Căldura înăbuşise geamurile, ascunzând lumea de afară.

Poteca de pietriş şerpuia, iar un glas vorbi din adâncul junglei:

— Vino aici, copilă.

Kate se cutremură. Cunoştea vocea aceea. Era vocea fiinţei care o posedase pe Contesă; era rece şi străveche şi sălbatică.

— Nu sunt obişnuit să cer ceva de două ori.

Foarte încet, Kate păşi înainte, noile ei ghete zdrobind pietrişul. Îşi ţinu respiraţia, tensionându-se la gândul că îl va vedea pe vorbitor. Apoi, în timp ce luă curba, jungla se deschise, dezvăluind o fundătură de pietriş în capătul serei, iar acolo, înconjurat din toate părţile de o pădure tropicală, un bărbat bătrân stătea într-un scaun din lemn cu rotile, o pătură acoperindu-i genunchii.

Era cea mai bătrână persoană pe care o văzuse Kate vreodată, aproape mai mult un schelet decât un om. Carnea lui părea să fi fost suptă, iar trupul începuse să i se prăbuşească, deşi capul şi mâinile erau stranii şi grotesc de mari. Pielea îi era zbârcită şi uscată şi avea o tentă verzuie de putregai. Arăta precum ceva care se târâse dintr-un mormânt. Bătrânul ridică greoi capul, iar Kate observă că ochii îi erau înceţoşaţi de cataractă. Trosni din două degete şi un scaun apăru în faţa sa.

— Ia loc.

Când Kate nu se mişcă, urmă un sâsâit, iar ea se simţi trasă înainte şi forţată să se aşeze pe scaun.

— Mai bine.

În mod straniu, vocea sa era încă vocea pe care ea şi-o amintea de pe vasul Contesei, plină de energie şi foc. Dar putea creatura asta încovoiată şi micşorată să fie Magnus cel Teribil? Kate îl construise pe Magnus cel Teribil în

mintea sa precum o forţă de o putere şi o răutate aproape inimaginabilă, nu precum epava asta ruinată, cu ochi lăptoşi.

Bătrânul râânji, expunând o gură cu dinţi galbeni şi stricaţi.

— Te întrebi cum ruina din faţa ta poate fi Magnus cel Teribil? Cum poate pretinde atâta putere? Cum poate inspira asemenea loialitate şi teroare? Cineva s-ar întreba cum o tânără fată, puţin mai mare decât un copil, poate avea abilitatea de a controla timpul. Nimeni nu trebuie să se lase înşelat de aparenţe. Puterea este putere. În timp ce o înfăţişare exterioară – pocni din nou din degete – se schimbă rapid.

O oglindă apăru în aer, iar Kate văzu, privindu-se pe sine o bătrână cu părul argintiu, a cărei faţă era atât de ridată încât pielea părea să i se topească de pe oase. Icnind, Kate ridică mâinile şi văzu că încheieturile degetelor sale erau umflate, iar unghiile, groase şi de forma unor gheare. Înainte să poată ţipa, bărbatul flutură din mână, iar Kate privi în oglindă şi văzu că faţa îi revenise la normal.

— Nu îţi pune încrederea în aparenţe, copilă!

Inima lui Kate bătea cu putere când bărbatul chicoti. Ea încercă să se forţeze să rămână calmă. Chiar dacă el era într-adevăr Magnus cel Teribil, nu putea şti nimic despre ea. Erau cu un secol în urmă faţă de momentul în care aveau să se întâlnească în Cambridge Falls. Kate trebuia doar să stea liniştită şi tăcută. Putea scăpa din asta.

Bătrânul îşi înclină capul, de parcă ar fi auzit o melodie îndepărtată.

— Ne-am mai întâlnit înainte, nu-i aşa? Sau nu încă. În viitor.

Kate nu spuse nimic. Bărbatul îi citea gândurile?

Bătrânul vrăjitor continuă să vorbească:

— Paznicul *Atlasului.* Desigur, am ştiut din momentul în care ai sosit în oraş. Nu puteam spune cu exactitate unde

te aflai, dar ţi-am simţit prezenţa. Şi cât de suspicios că te afli aici tocmai în noaptea aceasta dintre toate nopţile. Spune-mi, copilă, ştii de ce noaptea asta este atât de importantă?

— ... Separarea, rosti Kate, uşurată că putea vorbi despre ceva despre care nu putea dezvălui prea multe. Lumea magică dispare la miezul nopţii.

— Da. Ne ascundem. Cedăm lumea celor fără magie pentru simplul motiv că ei ne urăsc pentru puterea noastră şi ne depăşesc numeric cu zece mii la unu.

Kate nu ştiu ce să răspundă, aşa că nu zise nimic.

— Ei spun, cei care doresc ca noi să ne retragem, că vremea când magia conducea lumea este demult apusă. Acea Separare, retragere precum nişte copii speriaţi, este singura noastră speranţă pentru supravieţuire. Parţial sunt de acord. Scaunul cu rotile al bărbatului veni mai aproape. Nu are sens să trăim pe picior de egalitate cu cei care nu au fost atinşi de magie. Nu suntem egali şi nu vom fi niciodată. Dar magia poate conduce lumea încă o dată. Tot ce este nevoie e voinţă şi putere. Eu am voinţa. Iar în curând, foarte curând, voi avea puterea.

Kate se gândise doar la cum s-ar putea proteja pe sine, dezvăluind cât mai puţine lucruri cu putinţă. Acum, brusc, începea să înţeleagă.

— Am prevăzut asta cu mult timp în urmă. Am văzut că magia va dispărea. Că toţi cei ca noi vor fi înghiţiţi de o mare de umanitate. Am încercat să îi fac pe alţii să mă asculte. Dar magicienii s-au luptat împotriva magicienilor, elfi s-au luptat împotriva piticilor, împotriva goblinilor, împotriva dragonilor. Nimeni nu înfrunta adevăratul duşman. Iar puterea de care aveau nevoie era acolo. Chiar fusese adunată într-un singur loc, de parcă m-ar fi aşteptat să o iau.

— Cărţile Începutului, şopti Kate.

— Exact. Dar vrăjitorii din Rhakotis, în ciuda învăţăturilor

lor, au fost proşti. Au scris cărţile doar pentru ca lumea să ştie că ei le-au scris, nu cu scopul de a le folosi vreodată. Totuşi, bătrânul îşi clătină capul monstruos, consiliul a fost puternic. Timp de secole, au fost prea puternici pentru a ataca. Dar în cele din urmă a sosit vremea mea şi l-am ajutat pe despotul războinic Alexandru să cucerească oraşul.

— Te-ai aliat cu o fiinţă umană josnică, spuse Kate, incapabilă să reziste împunsăturii. Credeam că îl urai.

Magnus cel Teribil ridică din umeri.

— Războiul nu produce camarazi de încredere, aşa că l-am ucis la scurt timp după aceea.

— Dar nu ai luat Cărţile, nu-i aşa? întrebă Kate.

Bărbatul îşi îndreptă ochii albi spre ea, iar Kate simţi cum o greutate invizibilă i se aşază pe piept. Chipul bărbatului nu trăda nicio emoţie. Greutatea deveni mai mare. Kate era hotărâtă să nu strige sau să ceară îndurare, dar greutatea apăsa mai tare şi mai tare, iar în cele din urmă, în timp ce încă mai putea respira, strigă:

— Opreşte-te! Te rog!

Greutatea se ridică, iar ea gâfâi în tăcere.

— Ai dreptate, copilă, spuse el, continuând de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Cărţile dispăruseră deja când am ajuns eu la criptele din Rhakotis. Timp de două mii cinci sute de am le-am căutat. Iar în tot acest timp, oamenii au devenit mai puternici, iar lumea magică – mai slăbită. Acum, care este soluţia măreaţă? Ne vom ascunde. Doar că eu nu am renunţat încă. Voi găsi Cărţile, iar umanitatea va tremura. Sosirea ta este doar primul semn. Spune-mi, unde sunt celelalte două cărţi?

— Nu ştiu.

El râse.

— Nu cred că eşti pe deplin sinceră.

Magnus cel Teribil îşi încovoie unul dintre degetele scheletice, iar Kate simţi magia trezindu-se în interiorul ei.

Încercă să o domolească, dar bărbatul era prea puternic. Sera dispăru, iar Kate se trezi într-un cu totul alt loc. Iar atunci – Kate de-abia se abţinu să nu îi strige numele – îl văzu pe Michael. Focul ardea în jurul său. Ţinea în mâini o Carte cu copertă din piele roşie. Ea ştia că nu se afla acolo cu adevărat, că Michael nu o putea vedea. Apoi, la fel de rapid, Kate revenea în seră. Simţi magia domolindu-se înăuntrul său.

— Vezi, copilă, ştii. Aceea era *Cronica,* Cartea Vieţii. Iar acela ţinând-o… fratele tău?

Kate strânse braţele scaunului şi nu spuse nimic.

— Vom vorbi mai târziu despre asta. Avem lucruri mult mai urgente. Scaunul cu rotile înaintă încă un centimetru, iar bărbatul îşi aduse capul gigant mai aproape. Pentru că Separarea nu este adevăratul motiv pentru care noaptea asta este importantă. Este importantă – şi din nou îşi arătă rânjetul galben – pentru că voi muri.

— Ce?

Fu tot ceea ce Kate reuşi să spună. Era vag conştientă de un şarpe mare şi roşu care se târa prin junglă, în dreapta sa. Bătrânul vrăjitor chicoti.

— Eşti surprinsă? Poate ai crezut că Magnus cel Teribil era nemuritor? Dar moartea este marea în care toate apele curg. Elfii pot trăi mii de ani. Piticii câteva sute. Vrăjitorii şi vrăjitoarele sunt prea apropiate de fiinţele umane. Putem supravieţui un secol sau două. După aceea, dacă vrem să mai trăim, trebuie să recurgem la… măsuri forţate. Cum mă vezi aici, am trei sute patruzeci şi unu de ani, iar în noaptea asta în sfârşit voi muri.

— Dar… nu înţeleg. Te-am întâlnit… în viitor…

— M-ai întâlnit, da. Dar m-ai întâlnit pe mine, altul. Ce se întâmplă atunci când un rege moare? Un nou rege se ridică în locul său, preluând toate titlurile şi puterile celui vechi. Magnus cel Teribil este un bărbat, dar de fapt chiar mai mulţi. Eu sunt cel de-al nouălea Magnus cel Teribil. Am fost

ales când eram doar un băiat. Nu ştiam cine eram, care era destinul meu. Am fost chemat. Iar când m-am trezit, nu am luat doar titlul de Magnus cel Teribil, dar şi puterile şi amintirile celor opt bărbaţi dinaintea mea. Chiar când voi muri în noaptea aceasta, de asemenea voi renaşte, transmiţându-mi puterile şi amintirile succesorului meu. El ne va purta pe toţi înainte. El va fi cel mai măreţ dintre noi. Cel mai puternic. De asemenea, el va fi ultimul. Va cădea pe umerii săi datoria de a readuce lumea acolo unde trebuie să fie. Şi nu va eşua.

Kate îşi scutură capul; căldura din încăpere îi înceţoşa mintea.

— Există… altul? Un alt Magnus cel Teribil? În momentul în care rosti întrebarea, un gând teribil îi încolţi în minte şi simţi un fior de groază. Cine poate fi?

— Un băiat. Întotdeauna este un băiat. Nu este conştient de puterea lui. De destinul lui. Dar există putere în el chiar şi acum. Alţii o vor simţi…

Kate nu putea respira; căldura şi umezeala din seră o sufocau. Îşi dorea să sfâşie gulerul rochiei. Nu era posibil. Nu putea fi posibil!

Bătrânul vrăjitor continuă:

— S-au scurs ani şi ani până i-am luat urma în acest oraş. Şi totuşi, ceva magic încă îl ascunde de mine. Rourke l-a vânat pe băiat în lungul şi în latul insulei şi totuşi el încă mă evită. Fără îndoială, oricine îl ascunde crede că îl protejează. Nu contează. Băiatul va veni la mine în noaptea aceasta. Va fi atras aici. Nu poate fugi de soarta sa. Va veni, iar lanţul nu va fi rupt.

Kate simţi cum braţele scaunului trosnesc sub strângerea mâinilor sale.

— Care… care este numele lui?

Creatura antică zâmbi, iar Kate simţi că el aşteptase momentul acela.

— Întrebi asta, copilă, dar deja l-ai întâlnit. Prezenţa lui

este pretutindeni în jurul tău. Am simţit-o în momentul în care ai intrat. Ochii lăptoşi ai bătrânului se limpeziră, iar Kate privi îngrozită, întrucât acum ei ardeau cu aceeaşi nuanţă de verde-smarald pe care o văzuse în acea dimineaţă în ochii lui Rafe, când el îi murdărise obrajii cu funingine.

— Va veni, sâsâi bătrânul. Va veni, iar Magnus cel Teribil va trăi din nou.

Kate era conştientă de Diavolul care intră în seră şi o ridică din scaun. Îl auzi pe bătrânul Magnus cel Teribil spunând:

— Du-o într-o cameră şi supravegheaz-o. Va fi oaspetele meu la ceremonia din această noapte.

Kate simţi aerul rece în timp ce intră în hol. La capătul scărilor, îl auzi pe Rourke spunând:

— Eşti liber, o iau eu pe domnişoara, iar Kate fu trecută de la Diavol la bărbatul uriaş, apoi auzi strigăte în susul scărilor, iar ea fu smulsă din ameţeală, întrucât vocea care urla era a lui Rourke, şi totuşi el stătea chiar lângă ea, iar Diavolul părea să fi observat şi el ciudăţenia. Atunci, fără niciun avertisment, Rourke îl lovi puternic în piept pe Diavol, acesta fiind aruncat printr-o fereastră. Apoi auzi paşi ce urcau scările, iar Kate zări un licăr în aerul dinaintea lui Rourke şi brusc, lângă ea nu mai era deloc Rourke, ci Rafe.

— Şi cu asta basta, rosti băiatul. Ai chef să alergi?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cartea Vieţii

Michael se trezi, văzu cerul albastru deasupra sa şi pentru un moment perfect nu ştiu unde se află.

Apoi apăru un chip, cu susul în jos, foarte aproape de al său.

— Cum vezi prin astea? Fac totul să fie atât de înceţoşat!

Instantaneu, Michael fu în picioare. Măsură cu privirea contururile înceţoşate ale văii, munţii acoperiţi cu zăpadă, vulcanul, turnul dărâmat…

„Bine, gândi el în timp ce inima îi galopa în piept, bine, ştiu unde mă aflu.“

Apoi mâna îi merse la gât şi simţi umflătura sferei de sticlă încă atârnând acolo. Calmat, Michael încercă să îşi ajusteze ochelarii şi realiză că nu purta ochelarii şi că aceştia erau purtaţi de silueta pe genunchii căreia capul lui se odihnise cu câteva minute înainte.

— Nu ai nevoie cu adevărat de chestiile astea oribile, nu-i aşa? Fata elf îi luase ochelarii şi îi ţinea de parcă ar fi ţinut o bucată alunecoasă de alge de mare. Arăţi mult mai bine fără ei. Cu excepţia nasului. Ai avut vreun accident?

— Poftim? Nu.

— Sau ai fost blestemat de vreun vrăjitor?

— Nu…

— Deci te-ai născut cu nasul ăla? Presupun că, după ce ne vom căsători, voi încerca doar să nu te mai privesc atât de des, pentru a nu mă speria.

Michael era încă ameţit de somn şi se lupta să se ridice…

ca să nu mai spunem că ceea ce tocmai spusese fata elf era atât de înspăimântător… şi nu ştia cum să răspundă. Rosti pur şi simplu:

— Poţi, te rog, să îmi dai… apoi tăcu. Stai… unde este Emma? Unde este sora mea? Şi unde este Cronica?

— Prietenul tău foarte puternic a dus-o jos. Şi a luat Cartea aceea enervantă cu el. Dar parcă aş vrea să o mai văd vreodată – la revedere!

— Gabriel? El este bine?

— Foarte bine. Deci, să arunc ăştia? Ne-am înţeles?

— Nu! Am nevoie de ei! Te rog!

— O, foarte bine. Fata elf îi înapoie ochelarii lui Michael. Poate că pentru restul lumii vei fi greu de privit, dar pentru mine vei fi întotdeauna cel mai frumos bărbat în viaţă. Desigur, cu condiţia ca, periodic, să nu îţi privesc faţa. Făcu o plecăciune. Prinţesa Wilamena la dispoziţia ta.

— Tu… eşti o prinţesă?

— Desigur! De ce crezi că îmi doream atât de mult coroana înapoi? Atinse cercul de aur care era acum pe capul său. Nu crezi că îmi stă bine?

— Poftim? A, da, desigur. Foarte bine.

Purtând ochelarii, Michael putu în sfârşit să o vadă pe fata elf. Era o copie vie perfectă a sculpturii din gheaţă. Părul ei, hotărî el, avea culoarea răsăritului de soare. Ochii îi erau mai albaştri decât cerul senin al verii. Nasul ei…

„Mai albaştri decât cerul senin al verii? gândi Michael. Ce este în neregulă cu mine? Are părul blond şi ochi albaştrii atâta tot.“

Dar chiar şi atunci, Michael se auzi comparându-i glasul cu trilul păsărilor, albul pielii cu zăpada moale…

„Încetează, îşi spuse el. Eşti păcălit de vreun fel de magie a elfilor, atâta tot.“

— O, minunat. Fata elf bătu din palme. Deja te-ai îndrăgostit de mine.

— Nu m-am…

— Nu fi prostuţ! Ar trebui să îţi vezi expresia ridicolă de pe faţă! Apropo, ai observat cum mi se mişcă părul?

— Ascultă, spuse Michael cu cât de multă fermitate putu să adune, trebuie să ştiu că nu te vei transforma din nou în dragon. Nu o vei face, nu-i aşa?

Prinţesa deveni sobră şi se aplecă pentru a ridica brăţara de aur despicată dintre ruinele turnului. Michael observă că brăţara se micşorase la dimensiunile unei persoane, dar chiar şi aşa, părea mare şi greoaie în mâinile delicate ale domniţei elf. Wilamena îşi trecu degetele peste tăietura provocată de cuţitul lui Michael.

— În urmă cu aproape două sute de ani, am dat peste Xanbertis în pădure. Mi-a oferit această brăţară drept simbol al prieteniei dintre Ordin şi poporul meu. Atunci nu ştiam nimic despre atrocităţile pe care le comisese. Aşa că am acceptat darul şi am devenit sclava sa. Au fost două secole de întuneric şi foc. O prizonieră în propriul meu corp oribil. Dar gata. Dragonul este mort şi eu sunt salvată – totul datorită ţie!

Ea îl privi cu ochi înlăcrimaţi, în care puteai citi veneraţia.

Iar Michael gândi: „Biata de ea, a trecut prin atâtea“.

Apoi gândi: „Părul ei chiar se mişcă de unul singur…“

Prinţesa elf bătu încântată din palme.

— O, chiar *eşti* îndrăgostit de mine!

— Ce… nu, eu doar…

— Da, eşti! Propriul meu iepure!

— Te rog, nu îmi spune iepure!

— Iepuraş.

Şi îl sărută fără niciun avertisment pe obraz, făcându-l pe Michael să se împiedice şi să se clatine înapoi.

— Nu face nici asta! Vorbesc serios.

Îşi putea simţi obrazul arzând şi o furnicătură în locul unde îl sărutase.

— Adevărat, spuse ea. Avem timp pentru sărutat mai târziu. O, da, într-adevăr!

„Destul cu prostiile astea de elfi“, gândi Michael.

— Vreau să îmi văd sora. Acum.

O găsiră pe Emma în camera Gardianului, într-o clădire cu acoperişul jos, lângă zidul din spate al fortăreţei. Mobilierul era sărăcăcios – un cufăr de lemn, un pat, un scaun, o masă – dar având în vedere înfăţişarea mizerabilă a Gardianului, camera era surprinzător de curată şi aranjată. Gabriel o întinsese pe Emma pe pat şi o învelise cu câteva pături, iar când Michael şi prinţesa elf intrară, el stătea lângă ea, ţinându-i mâna mică şi lipsită de viaţă în palme. Michael avu impresia că Gabriel stătuse aşa, fără să se mişte, ore în şir.

Gabriel, al cărui cap era înfăşurat într-un bandaj, se ridică şi îl îmbrăţişă.

— Sunt foarte mândru de tine.

— Păi… ştii tu… Deodată Michael rămase fără cuvinte. Nu este mare… păi, ştii tu…

Apoi Michael încercă să îi înapoieze cuţitul, dar Gabriel refuză să îl ia.

— L-ai câştigat. Regele Robbie ar fi de acord.

Michael îi mulţumi şi puse cuţitul înapoi în cureaua sa.

Cartea din piele roşie era pe masa de lângă pat. Michael îi simţise chemarea din momentul în care intrase în încăpere, iar mâinile sale ardeau de dorinţa de a o ţine. Dar în timp ce îi luă locul lui Gabriel pe scaun, îşi îndreptă întreaga atenţie către Emma. Cu excepţia faptului că acum era întinsă şi acoperită de pături, arăta exact la fel ca noaptea trecută. Ochii ei priveau în gol. Aceeaşi cută furioasă îi brăzda fruntea. Gura încă îi era întredeschisă. Michael îi ridică mâna încleştată care se odihnea pe pătură. Era rece precum o piatră.

— Este în regulă, spuse el în tăcere. Sunt aici acum.

Şi de-abia atunci, în sfârşit, se întoarse către Carte.

Era mai mică şi mai groasă decât *Atlasul.* Ca mărime şi

formă, îi amintea de antologia *Totul despre pitici,* o Carte despre care Michael considera că are proporţii aproape perfecte. După cum anticipase Michael, *Cronica* nu prezenta niciun semn că ar fi fost scufundată într-un lac de lavă; într-adevăr, era într-o formă mult mai bună decât antologia, a cărei copertă din piele neagră era zgâriată şi deteriorată de timp. Michael descoperi că pe coperta de piele fusese inscripţionat un desen. Nu putea spune cu siguranţă ce reprezenta, dar o reţea de valuri şi spirale îl făcură să se gândească la limbi de foc. Preţ de o clipă Michael se întrebă care era semnificaţia acestora, apoi uită de întrebare şi îşi întoarse atenţia către cel mai intrigant şi neobişnuit aspect al cărţii.

Două cârlige de metal, fixate pe marginea copertei din spate, susţineau ceea ce părea a fi un toc de scris de modă veche. Avea zece centimetri lungime, era subţire şi lucios, iar spre un capăt se subţia. Părea să fie făcut din os.

— Ce este asta?

— Acela este condeiul. Prinţesa Wilamena stătea în spatele său; şi chiar şi cu spatele către ea, Michael era frustrant de conştient de prezenţa sa şi de faptul că părul ei mirosea a primăvară şi miere şi…

„Concentrează-te“, îşi spuse el.

— Ce fac cu el?

— Prostuţule, aşa faci *Cronica* să funcţioneze! Scrii numele persoanei pe care vrei ca neobişnuita Carte să o repare, şi *voilá!* S-a făcut! Îţi este de ajutor?

— Da, spuse Michael. De fapt, da. Mulţumesc.

— Merită un sărut, poate?

Michael ignoră asta. Scoase condeiul. Era foarte uşor; ca şi cum ar fi fost gol.

— Şi acum doar scriu numele Emmei în Carte? Pare prea simplu.

Fata elf râse.

— Tu ştii măcar ce este *Cronica,* iepure drăgălaş?

— Ţi-am spus...

— Şşt! Eşti pe cale să înveţi ceva. *Cronica* este o arhivă... ai putea spune chiar *arhiva...* tuturor lucrurilor vii. Orice creatură care merge sau vorbeşte sau respiră sau cântă sau râde sau plânge sau aleargă sau suflă baloane... ador să suflu baloane! – este înscrisă în paginile ei. Iar lista se schimbă constant pe măsură ce vieţile din jurul nostru înmuguresc sau se ofilesc. Scriind numele cuiva în Carte, îl adaugi pe lista celor vii.

— Dar Emma este deja vie; este doar împietrită...

— După cum urma să explic, *Cronica* este, în primul şi în primul rând, o arhivă; dar condeiul îţi permite să concentrezi puterea cărţii – puterea vieţii înseşi – asupra unei anumite fiinţe, fie pentru a o aduce la viaţă, fie – şi acum gândeşte-te la draga ta soră – pentru a o vindeca. Dar tot ce trebuie să faci *tu* este să scrii numele cu mâna ta de iepuraş. Apoi Michael o auzi şoptindu-i lui Gabriel: „Nu îi place să îi spun iepure, dar o fac oricum pentru că este un iepuraş adorabil. Nu eşti de acord?“

Gabriel mormăi amuzat.

Michael deschise Cartea. Nu fu surprins să descopere că paginile erau goale, deşi, spre deosebire de *Atlas,* ale cărui lumini erau netede şi albe, acestea erau aspre şi marcate cu aşchii mici de lemn. Michael răsfoi Cartea, o deschise la mijloc şi o aşeză pe genunchiul său. Se opri. Avu sentimentul că acesta era unul dintre momentele de glorie ale vieţii sale. Pentru a ajunge aici triumfase împotriva tuturor piedicilor şi pericolelor. Şi-l imagină pe doctorul Pym aflând despre ceea ce făcuse el, sau pe Kate sau regele Robbie sau poate într-o zi chiar pe tatăl său. În timp ce Michael atinse pagina cu vârful stiloului, un zâmbet apăru pe chipul său de obicei serios şi, cu o mişcare încrezătoare, scrise numele surorii sale.

Nimic nu se întâmplă.

— Aa, iepure…

— Ce? întrebă Michael iritat.

— Vei avea nevoie de cerneală. Literele nu vor apărea ca prin magie.

— Păi, ai fi putut să îmi spui asta. Gardianul are puţină…

— O, nu foloseşti cerneală obişnuită. Prinţesa elf veni lângă Michael, îi luă degetul mare într-o mână şi condeiul în cealaltă. Michael era pe cale de a o întreba ce face – minunându-se de atingerea catifelată precum o petală de trandafir a pielii sale –, când ea îl înţepă în deget cu vârful ascuţit al condeiului.

— Aau!

— Nu fi copil, iepuraş. Gata, vezi? Iar ea scufundă condeiul în stropul de sânge ce se prelingea pe degetul lui. Nu doar că funcţionează pe post de cerneală, dar sângele de asemenea pecetluieşte legătura dintre tine şi Carte. Puţin cam sinistru, dar destul de eficient. Acum trezeşte-o pe biata ta soră, vom merge afară şi te voi lăsa să îmi împleteşti părul!

Michael nu spuse nimic despre această ultimă propunere (deşi o voce din capul său credea că suna minunat), trase adânc aer în piept, aruncă o ultimă privire către chipul împietrit al surorii sale şi atinse pagina cu stiloul.

Se cutremură. Era ca şi cum ar fi înfipt o furculiţă în priză; un curent electric înainta prin stilou, prin braţul sau, apoi prin întregul său corp.

— Ce se întâmplă? îl auzi el pe Gabriel întrebând. Este în pericol?

— Nu, este conectat cu *Cronica,* şopti prinţesa elf. Priveşte.

Lui Michael i se părea că toate terminaţiile sale nervoase, din vârful degetelor până în vârful urechilor şi în vârful picioarelor, erau curentate. După şocul iniţial, sentimentul nu era dureros, nici măcar neplăcut, iar în timp ce Michael începu să se relaxeze, îşi dădu seama că simţurile sale

deveniseră agere aproape într-un mod supranatural. Văzu în ochii Emmei pete de auriu pe care nu le mai observase niciodată; simţi mirosul palid al săpunului de ovăz pe care îl folosise la orfelinatul din Baltimore; auzi, deşi asta părea imposibil, chiar şi bătaia blândă a inimii ei.

Începu să scrie, iar literele fumegau şi clocoteau pe măsură ce le aşternea pe hârtie, de parcă ar fi sudat cumva numele surorii sale în paginile cărţii; apoi Emma sări în sus, strigând: „Ai face bine să nu…“ Se opri şi privi în jur, spunând: „Ce? Cum…“ şi un haos vesel şi zgomotos se dezlănţui în jurul său. Gabriel o ridică şi o strânse în braţele sale, Wilamena aplaudă şi o sărută pe Emma, spunând că este atât de fericită că urmau să fie surori, iar Emma rosti: „Ce*?* Cine eşti tu? Unde este dragonul acela?“, iar în tot acest timp, doar Michael devenise tăcut, stând pe un scaun, cu mâinile tremurându-i în timp ce închidea Cartea, chipul albindu-i-se de teamă.

— Şi eram acolo în poiană şi dragonul ăsta mare şi stupid – Emma aruncă o privire către Wilamena. Scuze.

— Oh la! Prinţesa elf ridică mâinile. Nu este nimic. La urma urmei, suntem o familie. Sau vom fi în curând.

— Poftim?

— Las-o baltă, spuse Michael.

— Şi pe urmă am zburat peste pădure, continuă Emma, lucru care a fost de fapt destul de tare şi am aterizat în turn şi tipul ăla păros şi urât mirositor m-a înţepat cu un ac şi următorul lucru pe care mi-l amintesc – eram aici.

Aici fiind în locuinţa Gardianului, unde încă se aflau cu toţii. Lui Emma tocmai i se povestise, parţial o făcuse Michael, dar în mare parte vorbiră doar Gabriel şi Wilamena, tot ce se întâmplase cât timp ea fusese împietrită: cum Michael şi Gabriel o ajunseseră din urmă la fortăreaţă, cum Michael intrase singur în vulcan, cum Gardianul încercase să îi ucidă, cum Michael îşi dăduse

seama că dragonul era de fapt prinţesa elf, cum reuşise el să ridice blestemul şi să recupereze *Cronica...*

— Iepurele a fost extraordinar de curajos, spusese Wilamena.

— Care iepure? Există un iepure?

— Se referă la mine, spusese Michael posomorât.

— Şi-ar fi dat viaţa pentru tine. Imaginează-ţi un iepure mic ca el ţinând piept unui dragon cu un cuţitaş mititel.

Michael simţise că toată lumea îl priveşte şi o rugase pe Emma să spună povestea ei. Când termină, Gabriel anunţă că era timpul să se gândească la plecare.

— Este o călătorie lungă până la avion şi vom fi presaţi să ajungem înainte de căderea nopţii. Totuşi, nu putem pleca nemâncaţi. Câtă mâncare este păstrată în fortăreaţă?

— Hm, destul de multă, spuse prinţesa elf. Vă pot arăta.

Simţind şansa de a scăpa, Michael spuse că el va încerca să îşi cureţe noroiul din păr în timp ce ei caută mâncarea şi ieşi grăbit din încăpere.

Michael merse direct în pivniţă. Fâşii de lumină se întindeau pe podeaua încăperii. Gardianul stătea rezemat de o coloană, cu mâinile legate la spate, bărbia odihnindu-i pe piept. Michael se opri la câţiva metri de el. Tremura; se abţinuse să o facă de când Emma se trezise, ştiind că putea veni aici.

— Am nevoie de tine – încercă să îşi împiedice vocea să îi tremure –, am nevoie ca tu să îmi spui cum să folosesc *Cronica.* Prinţesa Wilamena a încercat să îmi spună, dar... trebuie să fi uitat ceva sau să nu fi ştiut. Trebuie să ştiu ce fac greşit. Tu ştii, ştiu că ştii!

Încet, bărbatul îşi ridică capul din piept şi îl privi pe Michael. În mod uimitor, părea mult mai răvăşit şi mizerabil decât înainte. Ochii îi erau injectaţi, părul îi era încâlcit cu sânge uscat, iar tunica îi era sfâşiată la umăr.

Dar văzându-l pe Michael, zâmbi.

— Deci ai folosit *Cronica* pentru a o aduce înapoi pe sora

ta. Ce s-a întâmplat, băiete? Vreau să aud toate detaliile.

— Doar... spune-mi cum să o folosesc. Trebuie să ştiu. Te rog!

— Nu vrei să îmi spui, bine. O voi face eu. Pentru un moment ai fost conectat cu sora ta. Inima ei a devenit a ta. Orice a simţit ea, ai simţit şi tu. Şi presupun că nu ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Tonul îi era voios, iar ceea ce descrise era exact ceea ce experimentase Michael. Simţise puterea Cărţii crescând şi crescând, dar el era în transă, fermecat, iar când în sfârşit realizase ce se întâmpla, era prea târziu. Asemenea unui înotător care se trezeşte într-un curent puternic şi poate privi doar cum ţărmul se îndepărtează, Michael fusese purtat în largul mării.

Sau mai degrabă fusese purtat către Emma. Exact cum spusese Gardianul, întreaga ei viaţă se deschisese înaintea lui. Nu doar viaţa ei, ci şi inima sa. El înţelesese atunci cum fusese pentru ea să crească precum cel mai mic dintre copii, fără nicio amintire a părinţilor lor, fără amintiri ale unei vieţi care nu implica mutatul din orfelinat în orfelinat, fără amintirea unei alte familii, în afară de el şi Kate. Înţelesese acum pentru prima dată că el şi Kate reprezentau întreaga lume a Emmei, că Emma, cea mai curajoasă persoană pe care o cunoştea, era în totalitate condusă de teamă, teama că într-o zi şi-ar putea pierde fraţii şi atunci ar fi complet singură. Iar Michael realiză că atunci când el le trădase, fundaţiile fragile ale lumii ei fuseseră distruse. Şi înţelesese cât de mult o costase să-l ierte, să aibă din nou încredere în el, dar cum acea siguranţa pe care o simţise odată, ştiind că fratele şi sora ei vor fi mereu acolo, nu se întorsese niciodată.

— Doar spune-mi, zise el, ştergându-şi lacrimile de pe obraji, ce fac greşit.

— Ce faci greşit? Singurul lucru pe care îl faci greşit, băiete, este să îţi imaginezi că tu eşti Paznicul. Bărbatul se

aplecă înainte, de data aceasta furios. *Cronica* formează o legătură între tine şi numele celui care apare în Carte. Viaţa acelei persoane, oricât de oribilă şi oricât de dureroasă ar fi fost viaţa ta. Ce simte persoana, simţi şi tu. Aşa funcţionează.

— Dar… nu este cinstit! strigă Michael, ştiind că vorbele sale au sunat precum cele ale unui copil, dar nu a putut să se abţină. *Atlasul* doar te poartă prin timp! De ce nu poate…

Bărbatul râse.

— Este Cartea Vieţii! Iar viaţa este durere! Adevăratul Paznic trebuie să poată suporta durerea lumii. Este inima ta atât de puternică, băiete? Nu cred. Tu de-abia îţi poţi purta durerea ta, darămite pe a altcuiva. În momentul în care te-am văzut, mi-am spus: băiatul ăsta se ascunde de viaţă. Face totul pentru a fugi de durere. Dar nu poţi fugi de Carte. Gardianul scuipă, iar expresia de pe chipul său era pur dispreţ. Ai vrut *Cronica,* acum este a ta. Dar tu nu eşti Paznicul!

Michael găsi un butoi cu apă lângă zidul pivniţei şi îşi scufundă capul iar şi iar, îndepărtând bucăţile de noroi întărit din părul şi de pe scalpul său. Când părul îi deveni pe cât de curat posibil, îşi uscă faţa pe bluză şi se sprijini de butoi, trăgând uşor şi adânc aer în piept de câteva ori.

— Michael?

Punându-şi repede ochelarii la ochi, Michael se întoarse. Era Emma.

— Te-am căutat peste tot…

— Scuze, spuse el, eu…

— Eşti supărat pe mine?

— Poftim?

— Am crezut că ai putea fi supărat pe mine. Ştii tu, pentru că nu te-am ascultat seara trecută şi am fost prinsă…

— Desigur că nu. Nu. Cum poţi crede asta?

Apa se scurgea din părul său pe lentilele ochelarilor, dar Michael o vedea clar pe Emma, cu părul şi faţa murdară, cu dâre de noroi; părea mică şi nesigură.

— Nu ai părut atât de bucuros să mă vezi, iar apoi ai fugit... şi... nu îmi vine să cred lucrurile pe care le-ai făcut. Lacrimile îi străluceau în ochi. Te-ai luptat cu un dragon pentru mine şi nu am spus-o înainte pentru că nu este treaba fetei aceleia elf, dar nu voi uita niciodată ce ai făcut, şi dacă eşti supărat...

— Emma, nu sunt supărat pe tine. Eu doar... Şi ştiu că trebuia să spună ceva, aşa că alese ceva ce măcar era adevărat: Am fost speriat. Îmi pare rău.

Emma eliberă un suspin de uşurare şi alergă spre el, strângându-l cu putere în braţe.

— Şi mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Stătură îmbrăţişaţi preţ de câteva secunde, iar Michael, care de-abea reuşise să îşi adune forţele, crezu că avea să se destrame din nou. „Fii puternic, îşi spuse el, trebuie să fii puternic.“

În cele din urmă Emma îl eliberă din strânsoare, ştergându-şi lacrimile cu podul palmei.

— Hei, aşteaptă-mă şi pe mine, da?

Trecând pe lângă el, se ridică pe vârfuri şi se aplecă pentru a-şi scufunda capul în apa acum tulbure din butoi. Era miezul dimineţii, iar soarele strălucea călduros. Michael putea simţi cum părul i se usucă. Deja îşi spunea în sinea *sa* că nu va mai folosi niciodată *Cronica.* Era suficient să o ţină departe de Magnus cel Teribil.

Când Emma termină, îşi scutură părul, împroşcând apă în toate direcţiile.

— Hei, Michael?

— Da?

— Pot să văd Cartea?

Michael ezită doar o secundă, apoi scoase Cartea din

geantă, unde era aşezată lângă *Totul despre pitici.* Stătu tăcut în timp ce Emma o răsfoi.

— Unde este numele meu? Am crezut că mi-ai scris nu mele aici.

— A dispărut.

— Şi chiar ţi-ai folosit propriul sânge drept cerneală?

— Da.

— Scârbos. Iar chestia asta este stiloul?

— Condeiul.

— Aha.

Emma îşi trecu mâna peste desenul de pe copertă şi îi înmână Cartea lui Michael. Fără să o privească, Michael puse *Cronica* în geantă, iar geanta pe umăr, simţindu-i greutatea pe coapsă. Răsuflă uşurat.

— Deci, este a ta? Aşa cum *Atlasul* este al lui Kate?

— Presupun că da.

— Asta trebuie să însemne că următoarea Carte este a mea. Sper să nu fie nevoie să scriu în ea cu propriul meu sânge. Adică, fără supărare, dar *cââh.*

Michael se gândi să îi spună că următoarea Carte era Cartea Morţii, apoi hotărî că informaţia aceasta putea probabil să mai aştepte.

— Michael, sincer, eşti sigur că eşti bine?

Michael o privi pe Emma, al cărei păr umed i se lipise de faţă şi atârna în toate direcţiile şi îşi spuse: „Este în viaţă şi oricare ar fi fost preţul, a meritat“.

— Sunt bine, spuse el.

Şi reuşi să afişeze ceva asemănător unui zâmbet adevărat.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Sigur.

Apoi Michael zări sclipirea familiară şi poznaşă din ochii Emmei şi se încurajă pentru ceea ce urma:

— Acum Prinţesa Care-Este-Numele-Ei este iubita ta?

— Nu, spuse cu fermitate Michael. Absolut, nu.

Emma rânji.

— Eşti sigur în privinţa asta? Pentru că...

— Desigur că nu sunt iubita lui.

Se întoarseră amândoi şi o zăriră pe prinţesa elf stând la colţul clădirii, cu mâinile în şolduri, privind-o încruntată şi cu superioritate pe Emma.

— Oh la! Relaţia noastră este mult mai serioasă decât atât!

— Am înţeles, spuse Emma, rânjind larg către fratele său.

— Acum, continuă Wilamena, vă aduc două mesaje. Primul, micul dejun este gata. Al doilea, în vale este fum negru. Aparent, cineva numit Rourke v-a găsit. Prinţesa bătu din palme. Deci, sper că vă este foame.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

For Auld Lang Syne[2]

Nu aveau timp de vorbit, Kate nu avea timp să îl întrebe pe Rafe cum o găsise, cum se deghizase în Rourke. Nu avea timp să îl întrebe de ce venise după ea. După ce farmecul care îl transformase în uriaşul chel dispăru, iar strigăte şi bubuituri de ghete începuseră să urce spre ei, Rafe o prinse de mână şi urcară grăbiţi numeroase trepte, intrară printr-o uşă şi ieşiră afară, în frigul de pe acoperiş.

Aerul nopţii alungă ameţeala lui Kate. Iar atunci, privind zăpada neatinsă, cu mâna lui Rafe încă ţinând-o strâns pe a sa, avu un moment de ezitare.

— Ce este? întrebă Rafe. Ce se întâmplă?

Ce i-ar fi putut răspunde? Că tocmai aflase că Magnus cel Teribil, duşmanul ei, nu era un bărbat, ci mai mulţi? Că noul Magnus cel Teribil urma să fie ales în acea noapte, iar el, chiar băiatul care o salva, era următorul la rând?

— Trebuie să plecăm!

Şi se lăsă în seama lui Rafe, care o trase după el.

Când ajunseră la zidul scund care mărginea conacul Diavolilor, Kate observă că acoperişul următoarei case era mai jos cu un etaj. Kate începu să ezite, dar Rafe îşi puse mâna în jurul taliei sale şi săriră. Căzură şi căzură, aterizând pe un strat gros de zăpadă, iar Rafe se ridică într-o secundă, ajutând-o şi pe Kate să se scoale şi o luară din nou la fugă. Zăpada era înaltă şi greoaie, iar Kate se mişca

---

2 De dragul vremurilor trecute (n.tr.)

cu dificultate în noua ei rochie şi noile ei încălţări, dar Rafe continua să o grăbească, sărind peste zidurile scunde ce despărţeau casele, împleticindu-se printre coşurile de fum şi grădinile de vară înzăpezite; ajunseseră la jumătatea ansamblului de locuinţe, când Kate privi înapoi şi zări siluetele a patru Diavoli urmărindu-i.

— Sunt…

— Ştiu! spuse Rafe. Continuă să alergi!

Kate putea vedea capătul şirului de clădiri în faţă, iar dincolo de ele, bulevardul larg deschis. Zăpada umedă îi îngreuna ghetele şi rochia, dar ea putea auzi paşii greoi ai Diavolilor apropiindu-se în urma lor.

— Acolo! strigă Rafe.

Kate privi spre locul unde arăta el, înainte şi la stânga, şi zări şarpele lung şi negru al trenului suspendat. Şinele alergau în lungul străzii, chiar pe sub acoperişurile caselor. Trenul avea să ajungă în dreptul lor în câteva secunde, iar Kate realiză atunci ce avea Rafe de gând să facă. Dar era imposibil; nu era nicio şansă…

— Grăbeşte-te! strigă Rafe.

— Nu putem! Merge prea repede! Nu…

— Doar sări!

Apoi ajunseră la capătul clădirilor; nu aveau încotro să o apuce; Kate putea auzi cum un Diavol încearcă să o prindă de umăr şi, ţinând mâna lui Rafe într-a ei, sări.

Era mai departe decât crezuse ea. Cel puţin doi metri între marginea clădirii şi tren. Pentru un moment plutiră în aer; Kate putea vedea trenul gonind pe sub ei şi se temea că vor ateriza între vagoane şi vor fi zdrobiţi. În schimb, loviră centrul acoperişului unui vagon; dar în secunda în care aterizară, piciorul îi alunecă pe zăpadă, mâna băiatului fu smulsă dintr-a ei, Kate căzu şi înainte de a şti ce se întâmplase, se trezi alunecând pe marginea trenului. Târându-se, se agăţă de o balustradă, astfel că atârna în afara trenului, la o înălţime de doisprezece metri, în timp ce

garnitura gonea pe bulevard.

Kate auzi încă o bubuitură înfundată în urma sa şi ştiu că cel puţin un Diavol făcuse săritura. Îşi spuse în sinea ei că trebuia să facă ceva, să se tragă în sus, să intre pe o fereastră, orice în afară de a rămâne atârnată de balustradă, dar chiar în acel moment trenul luă o curbă, una din mâinile lui Kate alunecă, iar ea se legăna acum ţinându-se doar cu patru degete; şi văzu strada sub ea, trăsuri, cai, oameni, iar apoi trenul se îndreptă şi ea se izbi de vagon. Privi în sus pentru a-i vedea pe Rafe şi Diavol luptându-se pe acoperişul trenului, apoi trenul coti din nou, iar ea îşi pierdea strânsoarea, deget după deget, apoi unul dintre trupuri trecu zburând pe lângă ea, nu îşi putea da seama care, iar apoi cineva o apucă de încheietură şi o trase în sus pe acoperiş.

— Eşti bine? întrebă Rafe. Eşti rănită?

Kate scutură din cap. Era încă uimită, încă încercând şi înţeleagă ce noroc avusese. Erau singuri pe acoperişul unui tren. Rafe îngenunchease în faţa ei, ţinând-o de braţe.

— Scruggs mi-a făcut un farmec pentru a putea să mă strecor în casă. De aceea arătam precum Rourke. Dar nu am plănuit toată evadarea asta.

Kate începu să tremure şi nu se putea opri.

— De ce... de ce te-ai întors după mine? Părul i se desprinsese şi îi zbura în jurul feţei şi fu nevoită să strige pentru a acoperi sunetul trenului. De ce ai face asta?

Zăpada zbura pe lângă ei. Clădirile goneau de o parte şi de alta. Băiatul o privi, îşi scoase jacheta şi o puse pe umerii lui Kate.

— Îţi voi spune, zise el. Mai întâi să ajungem undeva în siguranţă.

Kate şi băiatul călătoriră cu trenul până în centru, coborând la o staţie în apropiere de Bowery. Rafe nu voia meargă înapoi la biserică. Nu imediat, spusese el. Doar în caz că Diavolii îi urmăriseră cumva. Kate nu îl contrazise,

dar până să-şi lase mâinile în jos, ele erau deja îngheţate, iar fruntea şi urechile o dureau groaznic din pricina frigului.

Nu vorbiseră în timpul călătoriei pe acoperişul trenului. Fusese prea dificil să se facă auziţi peste uruitul metalic al trenului şi scârţâitul frânelor, mai ales când garnitura lua o curbă sau oprea în vreo staţie. Pe lângă asta, Kate nu ştia ce să spună. Acum că pericolul imediat trecuse, nu se putea abţine să nu se gândească la ceea ce aflase de la Magnus cel Teribil şi la ce însemna asta pentru Rafe. Rafe era duşmanul ei? Cât de mult ştia el? Şi ce se presupunea că trebuia să facă ea acum? Scruggs spusese că *Atlasul* o adusese aici pentru un motiv; deci, care era acela? Se simţea confuză şi îşi dorea să îşi poată închide mintea definitiv; dar de fiecare dată când privea către Rafe şi îi întâlnea ochii, îşi amintea cum ochii lăptoşi ai lui Magnus cel Teribil străluciseră verzi în acel ultim moment, iar gândurile ei începeau din nou să se învârtă.

În timp ce coborâră treptele de pe platformă, Rafe spuse:

— Vei avea nevoie de o haină mai lungă. Rochia aia nu este tocmai ceea ce îţi trebuie.

Standurile cu haine erau fie închise, fie se închideau – era ajunul Anului Nou –, dar Rafe reuşi să cumpere o haină lungă de lână, care îi venea lui Kate până la genunchi, acoperindu-i rochia albă şi ţinându-i de cald.

Aflându-se în Bowery, Kate avu straniul sentiment că realizase un cerc complet. Aici sosise în urmă cu două zile, iar acum se afla din nou împreună, cu Rafe. Avu sentimentul că lucrurile se apropiau de un sfârşit, dar încă nu ştia ce se presupunea că ar trebui să facă.

În timp ce, mergeau, Kate observă, cum nu o făcuse în acea primă dimineaţă cu Jake şi Beetles, că aproape pe fiecare faţadă a magazinelor erau panouri ce te invitau la un salon sau un teatru sau o sală de dans. Râsete zgomotoase şi muzică se revărsau în stradă, iar la ferestre erau afişe cu următoarele cuvinte: SĂRBĂTORIŢI SFÂRŞITUL

DE SECOL! Bărbaţi şi femei se clătinau şi se legănau ţinându-şi braţele unul în jurul celuilalt, cântând.

Rafe se opri în mijlocul străzii şi privi în jur.

— În câteva ore niciunul dintre ei nu îşi va aminti că magia a fost cândva reală. Într-un fel nu pare deloc cinstit. După tot ce ne-au făcut.

Kate tresări şi îşi strânse haina în jurul ei. Băiatul o privi.

— Ai mâncat ceva de la prânz? Probabil îţi este foame.

El începu să alerge, dar ea îl prinse de braţ.

— Motivul pentru care ai venit după mine este pentru că mă cunoşti, nu-i aşa? La fel cum m-ai recunoscut în acea primă zi. Cum…

— Nu îţi face griji, îţi voi spune. Îţi promit.

Intre saloane o fată mergea cu o tavă plină cu porumb dulce fierbinte, înfipt în ţepuşe mici, iar Rafe luă câte unul pentru fiecare şi îl mâncară în timp ce parcurgeau labirintul de străzi, făcând loc grupurilor de petrecăreţi. Porumbul era chiar mai bun decât cartoful pe care băieţii îl împărţiseră cu ea în acea primă zi, iar când îl terminã, Rafe cumpără o cană cu cidru aburind, pe care o împărţiră. Se ghemuiră lângă standul cu cidru, sorbind băutura tare şi aromată şi plimbând cana de la unul la celălalt.

— L-ai întâlnit?

Kate îl privi pe Rafe, dar faţa băiatului era deasupra cănii aburinde. Ea ştia la cine se referea, dar întrebă oricum.

— Pe cine?

— Pe bărbatul care îi stăpâneşte pe Diavoli.

— Da. L-am întâlnit.

— Care este numele lui?

— Eu… nu ştiu. I se spune… Magnus cel Teribil.

— A spus ceva despre mine?

Lui Kate i se păru că zgomotul saloanelor şi teatrelor se stinse şi tot ce putea auzi era bătaia furioasă a inimii sale.

— Nu a menţionat niciodată numele tău.

Asta, cel puţin, nu era o minciună. Dar din nou Kate simţi

că scapă lucrurile de sub control chiar dincolo de înţelegerea ei.

Băiatul încuviinţă.

— Deci, vrei să auzi de unde te cunosc?

— Da.

— Atunci vino. Trebuie să îţi arăt ceva.

Intrară pe următoarea stradă şi trecură printr-un labirint de alei, iar Kate observă mai mulţi pitici şi câţiva gnomi şi bărbaţi şi femei purtând pelerine, şi înţelese că intraseră în cartierul magiei. Apoi, pe o stradă îngustă, aproape întunecată, Rafe o conduse spre o alee, lângă o clădire de apartamente cu trei etaje şi, oprindu-se sub scara de incendiu, sări şi prinse scara, trăgând-o în jos, împreună cu o cascadă de zăpadă, din care o mare parte ateriză în capul său. Kate râse; nu se putu abţine.

— Mda, zise băiatul zâmbind, ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Se scuturară precum un câine, zăpada zburând în toate direcţiile, deşi pentru un timp părul său negru mai fu presărat cu fulgi de nea, aducând cu părul unui bătrân. Se căţărară pe acoperiş, iar el o conduse spre acea parte a clădirii care dădea în stradă. Scuturară zăpada de pe margine pentru a se putea sprijini de perete. Muzica şi râsetele din saloane şi restaurante sunau stinse şi foarte îndepărtate. Rafe gesticulă.

— Vezi clădirea aceea de peste drum? Fereastra de la etajul trei, sus, în stânga. Priveşte; lumina ar trebui să se aprindă într-un minut.

Kate aşteptă. Era frig pe acoperiş şi putea simţi umărul băiatului lipit de al său.

— Acolo, spuse el încet. Iar Kate simţi că Rafe îşi ţinuse respiraţia şi de-abia acum eliberase aerul captiv. Ea observă că fereastra era într-adevăr iluminată şi o femeie bătrână se plimba prin micul apartament.

— Acolo am locuit eu şi mama mea. Ea s-a mutat aici la o

săptămână după ce am aterizat în New York. Eram doar un bebeluş. Tatăl meu murise; de aceea am venit aici. Îşi câştiga existenţa fiind scrier.

— Ce este un scrier? întrebă Kate.

Mâinile îi erau adâncite în buzunare şi îşi întorsese capul pentru a-l privi. Doar ochii băiatului reflectau luminii, străzii; faţa îi era în umbră. Îşi menţinu privirea aţintiţi asupra ferestrei.

— Este cineva care poate vedea lucruri care de fapt nu sunt acolo. Lua un bol cu apă, turna puţin ulei în el şi apoi putea vedea orice dorea, indiferent cât de departe era lucrul cercetat. Iar lumea o plătea să le arate diverse lucruri. Uneori apelau la ea când pierdeau ceva valoros, precum un inel sau un ceas sau altceva. Cel mai adesea, clienţii erau oamenii care veniseră la New York şi doreau să îi vadă pe cei lăsaţi în urmă, mamele şi taţii lor, fraţi şi surori. Uneori părinţii îşi priveau copiii, deşi nu erau cu ei. Privindu-i crescând prin holul mamei mele. O făcea pentru toată lumea. Pentru fiinţe umane şi magice, deopotrivă. Cu toţii o iubeau pentru asta. Apartamentul nostru era o singură cameră. Obişnuiam să stau acolo, sub pătura care îmi ascundea patul şi să îi privesc, bărbaţi şi femei, plângând, îmbrăţişând-o. Nu cerea niciodată bani mulţi. Doar suficient cât să putem trăi.

— Cine locuieşte acum acolo?

— Nimeni. Dar plătesc chiria în continuare. Femeia bătrână locuieşte dedesubt. Urcă acolo în fiecare seară şi aprinde lumina.

„Iar tu vii aici şi priveşti, gândi Kate, şi îţi imaginezi că mama ta este încă în viaţă.“

— Toată lumea a iubit-o, rosti el din nou, şoptit.

Iar Kate ştiu că vorbea despre el însuşi.

Erau amândoi tăcuţi. Kate putea simţi că băiatul îşi aduna curajul pentru ceea ce avea de spus şi nu era nevoie

să îl preseze. Rafe începu din nou să vorbească fără avertisment:

— Şi într-o noapte, bărbatul ăsta vine la noi în apartament. A spus că vrea să îşi vadă soţia şi îmi amintesc că a pus pe masă toţi banii pe care îi avea. Era beat şi îşi numea soţia în toate felurile jignitoare. Arată-mi-o! Se ascunde! Arată-mi-o!

Eram acolo, sub pătură, şi am privit-o pe mama picurând ulei în bol şi aprinzând lumânarea. Şi i-a spus bărbatului că avea nevoie de ceva de-al femeii, cum ar fi o şuviţa de păr sau ceva ce i-a aparţinut ei. Iar bărbatul a râs şi a scos din buzunar un inel de argint. Era o verighetă, mi-am dat seama. Am văzut-o pe mama luându-l şi era foarte sigură pe ea, dar foarte tăcută. A pus inelul în bol şi o puteam vedea şoptind şi concentrându-se foarte tare, iar bărbatul respira repede şi greoi. Apoi el a început să o întrebe: „Ce vezi? Unde este? Unde se ascunde?“, iar mama nu a spus nimic pentru un timp îndelungat, apoi şi-a ridicat privirea din bol şi a rostit: „Tu i-ai făcut asta?“ Iar bărbatul a început să înjure, spunând că mama era un gunoi magic şi că nu era treaba ei să afle de la el, şi dacă nu voia să i se întâmple acelaşi lucru şi ei, sau mai rău, să îi spună unde se afla femeia, iar mama, hotărâtă fiind, a luat bolul cu apă, l-a vărsat pe podea şi i-a spus să plece naibii de acolo.

Băiatul se opri, privirea fiindu-i încă aţintită asupra ferestrei luminate de peste drum.

— A trântit-o pe mama pe podea. Am ieşit de sub pătura şi ţipam şi îl loveam pe bărbat şi o puteam auzi pe mama strigându-mi să intru înapoi, iar bărbatul m-a lovit şi m-am izbit cu capul de perete şi totul a devenit negru. Când m-am trezit, camera era tăcută, eu pe podea, şi mama zăcea pe lângă mine, şi era moartă.

Kate îl privea, nevenindu-i să creadă ceea ce îi povestea Rafe, părându-i teribil de rău pentru el. Rafe continuă; nu terminase povestea:

— Au îngropat-o pe mama în cimitirul săracilor. M-am întors de la înmormântare şi erau oameni care voiau să îmi găsească un cămin. Dar m-am ascuns. Vezi tu, eu ştiam cine era bărbatul. Avea o băcănie câteva străzi mai jos. Nimeni nu l-a arestat sau să-l ia la întrebări. Poliţiştii şi el erau oameni de acelaşi soi. Aşa că în noaptea după după înmormântare, m-am strecurat în magazin, iar când băcanul a venit în dimineaţa următoare, am luat unul dintre propriile sale cuţite şi l-am înjunghiat direct în inimă. Oamenii m-au văzut că l-am ucis şi au început să mă urmărească. Atunci m-a salvat Domnişoara B.

Rafe tăcu, iar întreg oraşul părea tăcut în jurul lor.

— Ideea este că mama mi-a zis că am un destin. A spus: Când vei fi mai mare, va trebui să alegi“. Întotdeauna spunea asta. „Va trebui să alegi.“ Apoi a murit, iar câţiva ani mai târziu am avut visul ăsta. Am văzut o persoană. Nu ştiam ce înseamnă, aşa că am mers la o vrăjitoare. Este tânără, dar cu un har aparte. Poate vedea lucruri. Ea mi-a pus că persoana din visul meu îmi va arăta cine sunt, care este destinul meu.

Privi către Kate.

— Tu erai în visul meu. De aceea te-am recunoscut.

Feţele lor erau la doar câţiva centimetri depărtare. Kate nu se putea mişca.

— Dar mi-a spus, continuă el, că după ce voi afla adevărul, tu vei muri. De aceea trebuie să pleci. Promite-mi. Promite-mi că mâine vei pleca. Vei merge în nord sau oriunde, dar vei pleca departe de mine. Promite-mi.

Apoi cotrobăi prin buzunar şi scoase ceva, iar Kate văzu că era medalionul mamei sale şi nu doar atât; era pus pe un lanţ de aur, chiar cel al mamei sale, iar ea îşi dădu seama că Rafe trebuie să îl fi recuperat în acea după-amiază, urmărindu-l pe bărbatul care îi vânduse haina. Kate simţi o strângere de inimă în timp ce îşi puse lanţul în jurul gâtului şi închise încuietoarea.

— Poftim, acum ai totul. Trebuie să pleci.

Coborâră pe scara de incendiu şi începură să colinde străzile. Kate presupuse că se îndreptau spre biserică, dar nu întrebă. Observă că mâna ei era într-a lui, dar dacă ea o luase pe a lui sau invers, nu putea spune cu siguranţă.

Niciunul nu vorbi. Începuse din nou să ningă.

La trei străzi de apartamentul mamei sale, petrecerea dintr-un salon se revărsă deodată în stradă, petrecăreţii şi muzicanţii adunându-se în jurul fetei şi băiatului şi, în timp ce formaţia îşi reluă cântecul, cincizeci de oameni începură să danseze în jurul lor.

Rafe se întoarse către ea. Kate nu mai dansase cu un băiat înainte şi nu ştia ce să facă. Dar fără niciun cuvânt, Rafe îi puse mâna în jurul taliei ei şi îi luă mâna liberă într-a lui şi o ghidă într-un cerc lent pe strada înzăpezită. Kate îi simţi degetele mângâindu-le pe ale sale, iar în curând îşi odihni capul pe umărul lui. Avea impresia că îi putea simţi inima bătând lângă pieptul ei.

Kate îşi dorea să poată pătrunde în interiorul ei şi să roage magia să oprească timpul.

„Aş putea trăi aici, gândi ea, în acest moment.“

Cântecul se sfârşi în cele din urmă. Formaţia începu să cânte un altul, dar Kate şi Rafe rămaseră pe loc, în mijlocul bărbaţilor şi femeilor care dansau. La un moment dat, Kate simţi gustul sării şi realiză că plângea.

Rafe păşi înapoi.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi. El avea ochii duşmanului ei, dar nu era duşmanul ei. Nu putea fi!

— Are legătură cu el, nu-i aşa? Cu Magnus cel Teribil? Spune-mi! Te rog! De orice te-ai teme, nu trebuie să se întâmple. Putem schimba soarta, printr-o altă variantă.

Kate încuviinţă. Trebuia să îi spună. Rafe merita să ştie. Şi poate, doar poate…

— Rafe!

O siluetă măruntă înainta prin mulţimea de dansatori. Era Beetles; chipul îi era roşu şi îngrozit.

— Trebuie să vii! Trebuie să vii acum! Au dat foc bisericii!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Ostaticul

Fumul se ridica într-o coloană groasă de undeva dincolo de curba văii. Nu se auzea niciun sunet. Chiar şi păsările erau tăcute. Michael stătea cu sora sa şi cu Gabriel în vârful turnului pe jumătate dărâmat.

— Cum putem şti măcar că este el? întrebă Emma. Poate că pur şi simplu cineva a uitat să stingă un foc de tabără.

Gabriel nu spuse nimic, dar continuă să privească într-acolo.

— Aici sunt!

Cu toţii se întoarseră, în timp ce Wilamena ajunse la capătul scărilor. Se înroşise de la urcatul treptelor, obrajii fiindu-i ca două piersici rozalii…

„Încetează“, îşi spuse Michael.

Prinţesa elf avea cu ea un bol mare din argilă, un borcănel şi un burduf cu apă atârnându-i pe umăr. Îngenunche lângă ei şi aşează cu grijă bolul lângă ea.

— Acesta este bolul de scrier al lui Xanbertis; ne va permite să vedem ce se întâmplă în vale.

Turnă vreo trei centimetri de apă din burduf, apoi scoase capacul borcănelului şi picură câţiva stropi de ulei pe suprafaţă.

— Veniţi mai aproape.

Gabriel şi copiii îngenunchează în jurul bolului. Michael simţi cum Wilamena îşi strecură mâna într-a lui şi se gândi să protesteze, dar apoi renunţă.

Aproape imediat o imagine începu să apară. Era atât de

clară, dar şi de o fluiditate stranie. Michael o asemănă cu privitul la televizor de pe fundul unei piscine.

Emma icni.

— Strigoi! N-am văzut niciodată atât de mulţi!

Priveau o scenă ce avea loc în pădure: un grup de creaturi îmbrăcate în negru, cu săbii şi arbalete, înaintau rapid prin desişul copacilor uriaş. Era o privelişte teribilă şi înspăimântătoare – şi ce era mai rău, medită Michael, era faptul Strigoii nu erau singuri.

— Ce este chestia aia?

Cu mâna sa liberă Michael arătă către una dintre siluetele grosolane mărşăluind alături de *morum cadi.* Creatura avea tenul asemănător pieilor tăbăcite şi un buzdugan ghimpat. Colţi scurţi şi galbeni răsăreau în sus din falca sa.

— Un Diavol, zise Gabriel. Un soldat de-al lui Magnus cel Teribil. Am mai avut de-a face cu ei înainte.

— Asta înseamnă că a ucis o grămadă din ăştia, rosti Emma.

Michael ignoră cuvintele surorii sale, spunând:

— Când au ajuns aici? Probabil că au străbătut valea toată noaptea.

— Arată-ne de unde vine fumul, zise Gabriel.

Wilamena picură mai mult ulei; imaginea dinaintea lor se dizolvă şi o alta îi luă locul. Tot ce putură vedea la început fu o pată mare, ceţoasă. Apoi imaginea se focaliză şi Emma ţipă şi sări în picioare.

— El este! Arătă în jos către bărbatul chel al cărui cap umplea bolul. Acela e tipul pentru care Doctorul Pym a rămas în urmă pentru a se lupta cu el!

— Deci este Rourke, rosti Gabriel, iar în glasul său era o notă de finalitate, de parcă orice şansă sau speranţă se stinsese. Putem vedea mai mult?

Prinţesa elf îşi mişcă mâna peste bol şi fu precum o cameră video retrăgându-se; imaginea se mări,

dezvăluindu-l pe Rourke stând în aceeaşi poiană de unde Emma fusese răpită cu o noapte înainte. Iar în spatele său, unde elfii aşezaseră sculptura Wilamenei, observară că o arcadă fusese construită din copaci proaspăt tăiaţi. Avea probabil cinci metri înălţime şi trei lăţime, iar flăcări goneau în lungul suporturilor din lemn, trimiţând spre cer o spirală de fum negru.

— Priviţi, zise Michael, vedeţi…

Diavoli şi Strigoi, câte doi sau trei, intrau prin arcada în flăcări, păşind în poiană. Dar lucrul straniu – ceea ce îi atrăsese atenţia lui Michael şi acum şi pe a celorlalţi – era că acele creaturi nu treceau dintr-o parte în alta; mai degrabă păreau să se materializeze sub arcadă, de parcă ar apărea din înaltul cerului.

— Rourke a creat un portal, spuse Gabriel. Probabil a venit prin munţi cu un grup mai mic, apoi a creat această poartă pentru a-şi aduce restul armatei sale.

— Deci, are o armată, rosti Emma. Şi ce dacă! Noi doar vom… Privi către Gabriel. Noi ce vom face?

Gabriel se întoarse către Wilamena.

— Câte căi de ieşire sunt din vale?

— Doar una. Tunelul prin munţi.

„Cu alte cuvinte, gândi Michael, erau prinşi, cu armata lui Rourke blocându-le singura cale de scăpare.“

Gabriel o întrebă pe prinţesă la ce ajutor se puteau aştepta din partea elfilor, dar Wilamena nu le putu răspunde.

— La răsărit am aprins un semnal de foc pentru a le transmite că blestemul meu a fost ridicat. Vor veni; dar pentru a ajunge la noi, vor trebui să treacă de creaturile astea.

Emma îngenunchease din nou, iar Michael o simţi luându-i mâna dreaptă. El închise ochii şi îşi imagină că era Kate, şi nu Wilamena, cea care îl ţinea de mâna stângă şi că ambele ale surori erau lângă el.

„Vom trece peste asta, gândi el. Eu voi depăşi toate dificultăţile. Trebuie să o fac.“

— Dacă Rourke este aici, spuse Gabriel, iar Michael deschise ochii pentru a-l vedea pe bărbat privind coloana neagră de fum, atunci doctorul Pym nu poate fi departe în urma sa. Trebuie să sperăm că el sau elfii vor sosi la timp pentru a ne ajuta.

— Dar trebuie să fie ceva ce putem face, spuse Michael, Adică… nu există nimic?

Gabriel îl privi.

— Ba da. Îţi poţi mânca micul dejun.

În ciuda protestelor că nu aveau poftă de mâncare, câteva minute mai târziu, Michael şi Emma se aflau în clădirea de lângă zidul fortăreţei ce servea drept bucătărie, înfulecându-şi porţiile de fiertură.

— Orice s-ar întâmpla astăzi, spusese Gabriel, veţi avea nevoie de toată forţa voastră.

Şi odată ce începuseră să mănânce, lucru pe care îl făcuseră stând lângă focul pe care Gabriel pregătise tocăniţa, copiii descoperiseră că erau lihniţi. Nepunând la socoteală fructele uscate şi pâinea din ziua anterioară, Michael şi Emma nu mai luaseră o masă adevărată de la cafeneaua avanpostului de pe coasta Antarcticii şi deja simţeau că trecuse foarte mult timp de atunci. Pe lângă asta, tocăniţa era delicioasă, întrucât Gabriel descoperise cămările fortăreţei pline de legume proaspete, toate având dimensiuni uriaşe datorită solului magic şi fertil al văii.

În timp ce Michael şi Emma mâncau – Gabriel plecase să cerceteze fortificaţiile şi să vadă dacă putea fi făcut ceva. Michael se gândi la Gardian. Când el şi Emma trecuseră pe lângă pivniţă, bărbatul nu îşi ridicase privirea; dar Michael auzi cuvintele Gardianului răsunându-i în cap: „Tu nu eşti Paznicul! Tu nu eşti Paznicul!“

Emma îşi puse deodată bolul pe masă şi ceea ce sună

precum strigătul unei uriaşe broaşte preistorice erupse din gâtul său, umplând întreaga cameră. Copiii priviră unul spre celălalt; Emma părea aproape la fel surprinsă precum Michael.

— Scuze.

— Aha.

— Dar uau, nu-i aşa?

Apoi auziră „Dragă Iepure şi sora sa! Veniţi repede!“ şi scăpară castroanele şi o luară la fugă.

Ajungând în curtea principală a fortăreţei, găsiră patruzeci de elfi, aliniaţi în rânduri precise, toţi îngenunchind înaintea prinţesei. Gabriel stătea lângă Wilamena. Primul lucru pe care Michael şi Emma îl observară la elfi – pe lângă faptul că fiecare era uimitor de arătos – se referea la îmbrăcăminte. Ei nu arătau ca filfizonii de modă veche pe care copiii îi văzuseră în poiană cu o noapte înainte. Elfii arătau precum elfii din basme. Ghete moi din piele. Tunici medievale. Veste din zale argintii. Pelerine cu glugi verzi şi cafenii. Cu toţii purtau săbii şi aveau arcuri elegante din lemn, în timp ce tolbe pline cu săgeţi erau prinse pe spatele lor.

Un elf stătea înaintea tuturor. Avea părul negru, până la umeri, piele foarte palidă şi cei mai albaştri ochi pe care Michael şi Emma îi văzuseră vreodată. Într-adevăr, ochii săi erau atât de albaştri, încât îi făcură pe copii să îşi reevalueze întreaga noţiune de albastru, de parcă orice lucru pe care l-ar fi numit albastru până atunci ar fi meritat un nou nume, cum ar fi ne-albastru sau aproape-albastru sau nici-măcar-pe-aproape-albastru.

— Şi tatăl meu este bine? întrebă Wilamena.

— În afară de faptul că îi este dor de tine, da, răspunse elful cu ochi albaştri.

— Spune-mi, căpitane, în ce stadiu se află părul lui?

— Nu atât de lucios de la capturarea ta, dar sunt sigur că îşi va recăpăta volumul natural şi mobilitatea acum că te

vei întoarce acasă.

— Bietul de el! Să sperăm că aşa va fi.

Prinţesa elf se întoarse către Michael şi Emma. Zâmbetul ei, Michael fu nevoit să recunoască, era radiant, şi pentru prima dată nu încercă să îşi înăbuşe gândurile.

— V-am spus că oamenii mei vor veni. Acesta este căpitanul Anton, conducătorul gărzii tatălui meu. Căpitane, spune trupelor tale să se ridice!

Elful cu ochi albaştri dădu comanda, iar rândurile de elfi săriră în picioare.

Wilamena îşi puse mâna pe umărul lui Michael.

— Acesta este cavalerul curajos care a ridicat blestemul. Lui îi datorez viaţa şi libertatea mea.

Căpitanul elf făcu o plecăciune înaintea lui Michael.

— Tu ai readus soarele pe cerul nostru. Mulţumită ţie nu mai trăim în întuneric, Sir…

— Iepure, rosti prinţesa elf.

— De fapt, rosti Michael, numele meu…

— Trei urale pentru Sir Iepure! strigă căpitanul.

— O, las-o baltă, mormăi Michael.

Şi stătu acolo în timp ce patruzeci de elfi – Emma strivind bucuroasă împreună cu ei – îl aclamară pe curajosul Sir Iepure.

Apoi urmă o scurtă pauză în care membrii trupelor elfilor ridicară mâinile şi cerură permisiunea de a vorbi. Wilamena le-o acordă, iar soldaţii elfi complimentară fiecare câte un aspect al frumuseţii prinţesei.

— Ochii tăi sunt luminoşi! Strălucesc precum Andromeda în răceala spaţiului! În comparaţie cu ei, diamantele sunt bulgări de cărbune!

— Bărbia ta este un glob perfect rotund, conotând atât fermitatea scopului, cât şi flexibilitatea plină de compasiune! De asemenea, îmi plac gropiţele tale!

— Am compus o odă curbei piciorului tău! „O, Picior sublim…“

În cele din urmă Gabriel interveni, întrebându-l pe căpitanul elfilor cât de mult văzuse din armata de monştri a lui Rourke în vale.

Deşi copiii nu credeau că este posibil, chipul elfului deveni posomorât.

— Foarte puţin. Noi am venit pe partea îndepărtată a râului, întrucât în poiană era un aer sufocant. Acest bărbat – Rourke – cine este? Ce vrea?

— Îi vrea pe aceşti copii, spuse Gabriel. Şi vrea Cartea pe care Gardianul o proteja.

Apoi Wilamena vorbi, iar în glasul său Michael auzi un nou ton, unul regal:

— Aşa cum iepurele mi-a salvat viaţa, acum avem şansa de a o salva pe a lui şi a surorii sale. Trebuie să fim recunoscători pentru această oportunitate.

Căpitanul elf făcu o plecăciune.

— Suntem alături de tine şi de Sir Iepure până la moarte, prinţesă.

Gabriel întrebă dacă puteau aştepta întăriri.

Căpitanul dădu din cap.

— Noi nu am venit aşteptându-ne la război, ci doar pentru a o escorta pe prinţesă acasă. Iar restul coloniei noastre va fi ocupată cu pregătirea pentru petrecerea prinţesei Wilamena. Dacă aprindem un semnal, mă îndoiesc că îl va vedea cineva.

— Aprinde unul oricum, spuse Gabriel. O şansă de ajutor este mai bună decât niciuna. Intre timp trebuie să facem tot ce putem.

Michael şi Emma primiră sarcina de a evalua rezervele de apă ale fortăreţei. O cercetare prin cămară şi la câteva streşini dezvăluiră patru butoaie mari cu apă, deşi unul dintre ele, recunoscu Michael, avea mult nămol prin el.

Când el şi Emma se întoarseră în curte pentru a da raportul, găsiră pregătirile pentru a face faţă unui asediu în

plină desfăşurare. Soldaţii elfi reparau zonele distruse ale meterezelor; alţi elfi îşi foloseau cuţitele pentru a sculpta săgeţi care erau aliniate la intervale egale lângă ziduri; o altă echipă de elfi proptea uşile principale cu grinzi groase de lemn; chiar şi atelierul de fierărie era folosit; un elf bătea nicovala. Deloc surprinzător, toţi elfii cântau, deşi odată ce Michael auzi cuvintele, decise că nu prea îi plăcea cântecul:

O, ce zi pentru luptă;
Poate fi ultima noastră zi.
Hoardele de demoni sunt pe drum,
Tra-la-la-la-la-la.
Vom lupta pentru prinţesa noastră,
Şi pentru iepurele ei drag…

— Eu însumi l-am scris! spuse Wilamena ţopăind spre ei. Când nu m-am putut gândi la nimic, i-am pus să spună doar *tra-la-la.* Este o întreagă strofă despre nasul tău şi despre cât de generoasă sunt că îl trec cu vederea.

— Grozav, spuse Michael.

— De ce nu sunt îmbrăcaţi precum elfii pe care i-am văzut astă-noapte? întrebă Emma. Cu hainele acelea demodate?

— O, eşti atât de haioasă! Nu te poţi aştepta ca un trup să fie îmbrăcat la fel în fiecare zi a săptămânii! Nu suntem pitici!

— Ascultă… zise Michael, fiind pe punctul de a-şi atinge limita.

Dar în acel moment se auzi un bubuit puternic, iar pământul se cutremură sub picioarele lor. Michael şi Emma ir prinseră unul de celălalt, iar Gabriel, care supraveghea munca la uşile principale, se grăbi să ajungă lângă ei.

— Este… rosti Michael… este Rourke?

— Nu, spuse Gabriel, a fost altceva.

Se întoarseră cu toţii; un nor negru şi ameninţător se

înălţa din conul vulcanului.

— Asta nu este de bine, nu-i aşa? întrebă Emma.

— Crezi că a fost o ameninţare că am luat *Cronica* din lavă? întrebă Michael. Ca şi cum ea ar fi menţinut cumva vulcanul stabil?

— Dacă aşa este, nu putem facem nimic, răspunse Gabriel. Veniţi.

Îi conduse la o scară, iar copiii şi Wilamena urcară în urma sa până în locul unde căpitanul Anton stătea pe metereze, privind către liziera din depărtare.

— Tocmai intră în pădure, spuse căpitanul.

Michael se minună de vederea ageră a elfului. Pentru el, copacii erau puţin mai mult decât nişte pete întunecate.

— Nu va mai dura mult de-acum, spuse Gabriel.

Cântecul se stinse în timp ce elfii încetară munca şi îşi ocupară poziţiile. În curând liniştea deveni totală, cu excepţia clinchetului ritmic din fierărie. Michael privi în stânci şi în dreapta, spre elfii aşezaţi de-a lungul zidurilor. Cu toţii priveau calmi în josul pantei, cu arcurile în mâini şi săgeţile în tolbele de pe spate. Deodată se simţi foarte mic şi răutăcios pentru toţi anii în care îi criticase neîncetat pe elfi. Da, puteau fi prostuţi şi absurzi, şi da, petreceau mult timp gândindu-se la părul lor, dar Michael ştiu, fără nicio urmă de îndoială, că fiecare elf din fortăreaţă şi-ar da viaţa pentru a-l proteja pe el şi sora lui şi înainte de sfârşitul zilei mulţi chiar o vor face.

— Acolo, zise Anton.

Michael îşi întoarse privirea către pantă şi văzu ceea ce se apropia de fortăreaţa lor.

Încercă să înghită, dar gâtul îi era plin de praf.

— Sunt cam mulţi, nu-i aşa? rosti Emma.

— Mda, spuse Michael… cam da.

Armata lui Rourke se revărsa din pădure ca un mare val negru. Părea fără sfârşit. Creaturile tot veneau şi veneau. Michael încercă să le numere, dar erau prea multe; şi tot

mai multe continuau să apară dintre copaci. În curând întreaga câmpie, de la baza vulcanului până la liziera pădurii, era o întindere neagră, colcăitoare şi ucigaşă.

„Suntem pierduţi“, gândi el.

— Vom fi… bine, rosti apoi cu glas tare.

Iar când Michael tocmai începea să creadă că într-adevăr armata se înmulţea mereu, că Strigoii şi Diavolii încă mai năvăleau din pădure în timp ce rândurile din faţă începeau să înainteze către zidurile fortăreţei, ultimul rând din armata lui Rourke apăru în sfârşit.

— Troli, spuse căpitanul elf, scuipând cuvântul de parcă ar fi fost otrăvit.

Trei creaturi masive, cu pielea cenuşie ieşiră greoaie din pădure şi înaintau cu stângăcie, purtând cu ei bâte care aveau jumătate din dimensiunea copacilor.

— Perfect, spuse Emma. Pentru că înainte nu era deloc rău.

Apoi, în timp ce primul rând se căţără pe stâncile de la baza vulcanului, începură ţipetele. Erau sute de *morum cadi* printre soldaţi, iar strigătele se înălţară într-un cor înspăimântător, unindu-se cu ecoul ce răsuna din pereţii canionului şi crescând în intensitate. Aerul se cutremură, şi Michael avu impresia că inima şi plămânii îi erau zdrobiţi…

Apoi o auzi pe Emma şoptind:

— Nu sunt reali… nu mă pot răni… nu sunt reali… iar el murmură alături de ea; durerea se stinse, iar el putu din nou să respire.

Un licăr străluci lângă el; Gabriel îşi scosese sabia din teacă şi era pregătit. Căpitanul elf spuse un singur cuvânt şi fiecare elf de lângă ziduri avea o săgeată pregătită în arcul său.

Hoarda neagră înainta în susul pantei, fiind acum suficient de aproape, încât Michael putu vedea săbiile zimţate ale Strigoilor, marea de ochi galbeni, scânteietori…

— Voi doi, spuse Gabriel, plecaţi…

Dar înainte să îşi încheie ordinul, hoarda se opri brusc la cincizeci de metri de fortăreaţă. Acoperiseră întreaga pantă, pulsând asemenea unei bestii imense şi teribile. Ţipetele continuară. Privirea lui Michael călători peste uniformele zdrenţuite ale Strigoilor şi corpurile lor verzi şi mucegăiţi, peste ochii mici şi plini de ură ai Diavolilor...

De ce nu atacau?

De ce căpitanul elf nu le ordona trupelor sale să tragă?

Toţi, apărători şi atacatori deopotrivă, păreau să aştepte; dar ce?

Răspunsul veni în timp ce o siluetă singuratică fu zărită înaintând pe câmpie. Chiar şi de la distanţă, Michael putea vedea capul chel al lui Rourke strălucind în razele soarelui. O alee se deschise în centrul armatei, iar Rourke urcă vulcanul cu paşi fermi. Pe măsură ce se apropie, Michael observă că bărbatul purta un fel de uniformă; arăta precum o uniformă veche de cavalerie: ghete înalte din piele, o cămaşă kaki cu epoleţi pe umăr. Într-o mână avea o cravaşă scurtă de călărie.

Ajungând în fruntea armatei, Rourke se opri şi ridică biciul.

Ţipetele încetară.

— Bună ziua celor dinăuntru!

Gabriel fu cel care îi răspunse:

— Nu eşti bine-venit aici! Pleacă acum! Îţi dăm această singură şansă!

Bărbatul chel râse.

— Aşa deci? Asta este drăguţ din partea voastră, într-adevăr! Îşi umbri ochii cu mâna. Îi zăresc pe micuţii Michael şi Emma ascunzându-se printre toţii elfii aceia pisălogi? Vai, vai! În ce urmărire ne-aţi aruncat! De ce aţi părăsit Malpesa atât de repede? Atât de mult îmi doream să facem cunoştinţă!

Bărbatul avea un accent uşor săltăreţ, pe care Michael nu îl putea plasa niciunde.

— Şi v-aş fi putut prezenta unui prieten de-al meu!1

Rourke se întoarse, iar Michael observă că o altă siluetă străbătea câmpia. Era un bărbat, observă Michael, de dimensiuni normale, mergând cu capul în pământ, de parcă ar fi fost nesigur pe mersul său. Apoi, în timp ce trecu de stâncile de la baza vulcanului, bărbatul privi în sus, soarele reflectându-se în ochelarii săi, iar Michael simţi cum o mână pătrunde în pieptul său şi îi înşfacă inima.

Respira greoi şi fu nevoit să se sprijine de zidul fortăreţei.

— Este... acela este...

Dar cuvântul se stinse pe buze.

Până atunci bărbatul ajunsese deja lângă Rourke. Purta jeanşi decoloraţi şi o cămaşă veche cu nasturi. Avea o barbă scurtă şi un păr roşcat-cafeniu ce avea urgentă nevoie de o tunsoare. Era foarte slab; hainele atârnau largi pe el. Arăta foarte obosit.

Michael o simţi pe Emma încordându-se; ea ştia.

Totuşi, el trebuia să o spună, măcar o dată:

— Este... tata.

Rourke puse o mână uriaşă pe umărul tatălui lor.

— Presupun că aţi ghicit identitatea prietenului meu aici de faţă. Aş vrea doar să subliniez că nu a fost deloc rănit. Eşti într-o formă perfectă, nu-i aşa, Richard? Haide, spune-le copilaşilor!

Tatăl copiilor ezită, de parcă ar fi fost reticent să ia parte la ceea ce se întâmpla.

— Vorbeşte, flăcăule. Iar în glasul lui Rourke era o umbră de ameninţare. Nu ne ţine în suspans. Sunt sigur că Michael şi Emma erau extrem de îngrijoraţi.

Tatăl lor ridică în sfârşit capul. Michael îi observă privirea fixând atent zidurile şi apoi se opriră asupra sa şi a Emmei. Văzându-i, păru să se liniştească puţin.

— Nu am fost rănit! Niciunul din noi! Mama voastră şi cu mine suntem bine! Îmi... pare rău pentru ce se întâmplă!

Vocea tatălui lor era uscată şi răguşită, dar Michael o

putea simţi deschizând ceva în adâncul sufletului său, asemenea unei chei vechi potrivindu-se într-o încuietoare de mult uitată.

— Rău! exclamă Rourke. Pentru ce naiba să îţi pară rău? Le aduci veşti bune! Acum, copilaşi, să nu vă imaginaţi că ne-a deranjat să îi avem drept oaspeţi pe mami şi tati. Parte din familie au devenit. Desigur, ca familie, mai vrei câteodată să le spargi capetele! râse şi îl plesni pe tatăl copiilor pe spate. Oricum, să trecem la afaceri. Nu putem face pe toată lumea să aştepte. Nu vrem ca amicii voştri, elfii, să întârzie la coafor. Iată târgul pe care sunt dispus să îl ofer, şi cred că îl veţi găsi a fi unul foarte corect: micuţii Michael şi Emma mi se predau mie împreună cu *Cronica* sau îl ucid pe dragul de Richard pe loc! Întrebări? Splendid! Aveţi două minute pentru a vă decide.

„Deci asta este, gândi Michael. Aşa se sfârşeşte totul.“

De-a lungul anilor, Michael îşi imaginase întâlnirea cu tatăl său – cu ambii săi părinţi – de multe, multe ori. Şi întotdeauna şi-o imaginase în acelaşi fel. Erau implicate toate îmbrăţişările şi sărutările şi plânsul pe care Michael şi tatăl său le suportau cu generozitate; apoi, după ce surorile sale şi mama lor plecau să facă chestii de fete (Michael nu era sigur care erau acelea, dar bănuia că implicau mai multe îmbrăţişări şi săruturi şi plâns), i-ar da tatălui său *Totul despre pitici,* spunându-i că ţinuse Cartea în siguranţă pentru el şi tatăl lui, şi ar spune: „Dar este a ta!“, iar Michael ar răspunde: „Nu am nevoie de ea. Am memorat-o“, iar după ce tatăl său ar scoate sunete impresionate, cei doi s-ar aşeza în fotolii şi ar discuta despre pitici întreaga seară (scena are loc de fiecare dată seara). Singura dată când Michael îi împărtăşise asta Emmei, ea îi spusese că aceea era cea mai ciudată chestie pe care o auzise vreodată şi că piticii nu erau nici pe departe atât de grozavi pe cât credea el. Dar Emma nu înţelesese că nu avea nimic de-a face cu piticii. Ideea era că tatăl său ar fi văzut cine

era el şi l-ar fi plăcut. Ar fi fost fericit să petreacă o seară în compania fiului său. Asta era tot. Asta era tot ce şi-ar fi dorit Michael. Şi ar fi putut vorbi despre pitici sau cutremure sau libelule sau deloc.

Dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Nu acum.

— Cineva să îl străpungă cu o săgeată pe tipul ăla chel! striga Emma către Gabriel şi căpitanul elf. Doar stă acolo! Ce mai aşteptaţi?

— Nu pot, spuse Michael. Strigoii l-ar ucide pe tata.

— Dar…

— Fratele tău are dreptate. Tatăl tău nu ar ajunge la fortăreaţă. Gabriel îngenunche, aducându-şi chipul la nivelul feţelor copiilor. Voi spune doar atât: dacă ar fi după mine, nu v-aş lăsa niciodată să treceţi în mâinile duşmanului. Dar aceasta este decizia voastră şi este una teribilă pe care trebuie să o luaţi. Orice aţi alege, nu voi sta în calea voastră.

Michael o privi pe sora sa.

— Tu ce crezi?

Emma îşi muşca buza de jos şi privea cu ardoare de la Michael către Gabriel şi înapoi la Michael.

— Eu nu… eu nu ştiu… Orice crezi tu.

„Deci, depindea de el. Exact aşa cum decizia ar fi căzut pe umerii lui Kate dacă ar fi fost acolo, medită el.“ Fără să-l surprindă, Michael se trezi amintindu-şi cuvintele regelui Killick: *Un conducător măreţ trăieşte nu în inima sa, ci în capul său.* Michael credea asta; ştia că tatăl său credea asta; de asemenea, ştia că Magnus cel Teribil nu putea avea controlul absolut asupra *Cronicii.* Dacă se întâmpla asta, totul era pierdut.

Cursul logic al acţiunii era limpede.

Exista o singură problemă; Michael nu îşi putea lăsa tatăl să moară.

„Mă voi da pe mine şi *Cronica* la schimb, gândi el. Dar nu şi Emma.“

— Timpul a expirat! strigă Rourke.

Michael simţi mâna lui Gabriel pe umărul său, iar el îşi înălţă privirea pentru a-i întâlni ochii. Îşi ceru în tăcere scuze, iar Gabriel încuviinţă.

Apoi Gabriel spuse:

— Fă asta pentru mine. Cere să vorbeşti cu tatăl tău. Cu cât putem trage mai mult de timp, mai avem o şansă. Vrăjitorul ar putea să apară.

— Da, spuse Emma nerăbdătoare, asta este o idee grozavă! Mergi acolo şi vorbiţi şi vorbiţi, cât de mult puteţi! Fii plictisitor! Poţi face asta, ai mai dovedit-o!

Michael luase deja o decizie şi acum voia doar ca totul să se termine odată. Dar spuse că va face ceea ce i se ceruse, şi ştiind că, dacă planul lor nu funcţiona, el era pregătit. Privi în josul pantei. Ochelarii tatălui său erau două discuri sclipitoare în lumina soarelui.

— Eu... vreau să vorbesc cu tata mai întâi!

Rourke ridică din umeri.

— Foarte bine. Mi se pare corect să inspectezi bunurile.

Emma îl îmbrăţişă.

— Doar vorbeşte cu tata. Nu face nimic altceva. Promiţi?

Michael îi promise fără să o privească în ochi. Apoi se întoarse, simţind mângâierea fină a mâinii Wilamenei peste a sa şi coborî scara în urma căpitanului elf, care apoi îl conduse la porţile principale ale fortăreţei.

Apoi căpitanul Anton îl opri, vorbindu-i pe un ton jos:

— Tu dă semnalul, iar arcaşii mei vor trage douăzeci de săgeţi în uriaşul ăla chel înainte să poată clipi. Dacă tatăl tău ştie să alerge, poate că veţi ajunge amândoi în viaţă în fortăreaţă. Te vom acoperi cât de bine vom putea.

— Care ar trebui să fie semnalul?

— Ai putea să te scarpini după cap?

— Bine. Dar... dacă am nevoie cu adevărat să mă scarpin în cap?

Elful îl privi.

— Te abţii.

— O, bine.

Apoi căpitanul dădu un semnal, zăvoarele greoaie fură ridicate, grinzile îndepărtate, iar porţile fortăreţei se deschiseră. Elful îl bătu pe Michael pe braţ.

— Succes, Sir Iepure!

De îndată, Michael trecu de porţi şi se afla în afara zidurilor, iar între el şi hoarda de monştri nu mai era niciun obstacol. Nu se simţise niciodată atât de expus. Michael se concentră asupra chipului tatălui său şi începu să înainteze, mâna dreaptă apăsându-i geanta pe şold, simţind conturul *Cronicii* alături de forma familiară a antologiei piticilor. În întreaga vale răsuna doar sunetul paşilor săi pe roci.

Se opri la zece metri de Rourke şi tatăl său. Aici panta era relativ plană, iar Michael fu nevoit să îşi ridice privirea spre tatăl său. Arăta mai bătrân decât în fotografia cu Hugo Algernon, mult mai bătrân şi mai obosit. Şi barba era, de asemenea, nouă. Deşi Michael era de părere că arăta mai puţin ca o persoană care avea o barbă şi mai mult precum cineva care nu avea timp sau mijloacele necesare pentru a se bărbieri. De aproape părea chiar mai slab.

Tatăl său îi zâmbi cu tristeţe.

— Îmi pare atât de rău, Michael!

— Nu este vina ta.

— Eşti în regulă? Nu eşti rănit deloc?

Michael dădu din cap.

— Sunt bine.

— Şi Emma?

— Este bine. Este acolo sus.

— Dar Kate nu este cu voi?

— Nu. Este… o poveste lungă.

Rourke chicoti.

— Adevărat, flăcău, spuse el. Dar o vei revedea pe minunata ta soră în curând. O, da.

Michael simţi că bărbatul ştia ceva despre Kate şi îl

tachina. Dar nu avea de gând să muşte momeala. Se gândi la ceea ce spusese căpitanul elf şi se întreba dacă el şi tatăl său chiar vor putea ajunge înapoi la fortăreaţă nevătămaţi.

— Doar ca să ştii, spuse Rourke de parcă i-ar fi citit gândurile, dacă elfii ăia înşelători încearcă ceva, am o armată de *morum cadi* care îţi vor ucide tatăl înainte să facă un pas.

„Ei bine, gândi Michael, cam atât cu planul ăsta.“

— Unde este mama?

— Nu mă lasă să spun. Dar este bine. Vă transmite toată dragostea ei. Şi spune că orice aţi decide, noi vom înţelege. Mă bucur să te văd. Chiar şi în condiţiile astea.

Michael încuviinţă şi spuse încet:

— Şi eu.

Rămaseră amândoi în tăcere pentru un moment.

— Am încercat. Michael îşi putea auzi glasul spărgându-se. Mi-am dat toată silinţa.

— Ştiu că ai făcut-o, spuse tatăl său. Este în regulă.

— Şi Kate nu este aici! Toate gândurile sale se revărsau pe măsură ce zidurile pe care Michael le ridicase se prăbuşeau. A trebuit să fiu eu conducătorul! A trebuit să iau eu toate deciziile! Am încercat să fac ce ai fi făcut tu! Aşa cum spune regele Killick! Se opri, copleşit, nedorindu-şi să plângă în faţa lui Rourke. În cele din urmă, după ce îşi recăpătă cumpătul, ridică din nou privirea. Pe chipul tatălui său se citea confuzie. Ştii tu, ce spune regele Killick despre conducere…

Se opri, gândindu-se că tatăl său va continua. Dar, în schimb, pentru un moment scurt îşi văzu tatăl aruncându-i o privire furişă lui Rourke.

— Îmi pare rău, Michael. Multe s-au întâmplat în ultimii zece ani; nu cred că îmi mai amintesc.

— Ba da, îţi aminteşti! Şi brusc devenise important, chiar vital ca tatăl său să îşi amintească. Doctorul Algernon a spus că era citatul tău preferat. Regele Killick a spus: „Un

conducător măreţ trăieşte nu în inima sa, ci în capul său“. Nu îţi aminteşti? Trebuie să îţi aminteşti!

— A, desigur, spuse tatăl său zâmbind. Mereu mi-a plăcut citatul acela. Şi este foarte adevărat.

Iar apoi, fără să înţeleagă ce face, Michael spuse:

— Killick era un rege străvechi… al elfilor.

Zâmbetul tatălui său nu ezită niciun moment.

— Da, îmi amintesc acum. Elfii erau foarte înţelepţi. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai reamintit asta.

— Ei, interveni Rourke, aceasta a fost o reuniune încântătoare. Dar nu suntem aici să stăm la taclale toată ziua. Tu şi sora ta mergeţi cu noi şi ai promisiunea mea solemnă că nici voi, nici părinţii voştri nu veţi fi răniţi. Dacă refuzi, eu îi voi trage pe Richard şi pe fiecare elf din fortăreaţa aceea prin sabie, iar tu tot vei pleca de aici cu noi. Înţelegi?

Mintea lui Michael se învârtea. Tatăl său nu îşi amintise citatul. Apoi se purtase în felul în care o făcuse! Şi crezuse că regele Killick fusese un elf! Uitase oare?

— Băiete, îmi pui serios răbdarea la încercare!

— Bine. Dar eu… trebuie să îi explic surorii mele. O voi aduce afară.

Trebuia să scape de acolo; avea nevoie de timp şi spaţiu pentru a se gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Începuse să se întoarcă.

— Aşteaptă.

Rourke avea cuţitul la gâtul tatălui lor.

— Vrei să o aduci tu însuţi afară pe micuţa Emma, bine. Lasă *Cronica.*

Michael putea simţi tensiunea din fortăreaţă, foamea Strigoilor şi a Diavolilor. Se părea că toate vieţile lor se legănau pe lama cuţitului lui Rourke. Băgă mâna în geanta sa şi simţi coperta tare din piele pe care o ştia atât de bine.

— Lasă-l pe tata să o ţină, totuşi. Doar până când eu şi Emma ne întoarcem.

Rourke zâmbi.

— Desigur.

Michael păşi în faţă şi îi înmână Cartea tatălui său.

— Este... un blestem aruncat asupra ei. Ţine-o închisă.

Privi cum tatăl său îşi trecu mâna peste copertă.

— Credeam că este roşie.

— Ordinul a ascuns-o în lavă, aşa că pielea s-a ars. Mă întorc imediat.

Începu să urce panta către fortăreaţă. Fu nevoit să se forţeze să meargă încet. Inima îi bubuia; nervii îi erau întinşi la maxim. La jumătatea distanţei către poartă privi peste umăr. Rourke îl privea, iar în momentul în care privirile li se întâlniră – poate că bărbatul cel chel văzu ceva sau era deja suspicios – Rourke smulse Cartea pe care Michael i-o dăduse tatălui său. Michael nu aşteptă ca el să o deschidă şi să privească înăuntru; deja începuse să alerge.

— Opriţi-l! strigă Rourke. Opriţi-l pe băiat!

Ţipătul Strigoilor sfâşie aerul. Michael era la douăzeci de metri de porţi când se împiedică, prăbuşindu-se peste roci. Se ridică într-o clipită, dar întârzierea îl costă. Îi putea auzi pe Strigoi apropiindu-se. Apoi căpitanul elf alergă afară din fortăreaţă, cu arcul întins, iar mâna i se mişcă cu viteza luminii în timp ce trăgea torente de săgeţi care şuierau pe lângă capul şi umerii lui Michael, găsindu-şi ţintele cu un acompaniament de *tic-tic-tic-tic-tic.* Elful îl prinse de braţ, strigând „Fugi!“ şi îl trase după el. Apoi intrară pe poartă, iar Michael auzi cum porţile se închid şi el căzu în genunchi, gâfâind.

— Michael?! Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Era Emma, trăgându-l de braţ. I-ai dat Cartea! Şi cum rămâne cu tata? El este încă acolo!

Michael se forţă să se ridice.

— Acela nu... acela nu este tata...

— Ce vrei să spui?

— A uitat citatul, cel pe care se presupunea că îl iubeşte

şi... şi a crezut că Killick este un elf... şi i-am dat *Totul despre pitici* şi el a crezut că este Cronica. Nu este el!

Michael putea vedea că Emma nu înţelegea, dar nu mai avea timp pentru explicaţii. Afară, în spatele zidurilor, Rourke îi striga numele. Repede, cu Emma şi căpitanul elf urmându-l, Michael se căţără pe metereze.

Wilamena se grăbi să ajungă la el în timp ce păşi pe parapet.

— O, iepure...

— Nu acum, spuse Michael.

Alergă către zid. Gabriel era deja acolo, privind în josul pantei. Sub ei, Rourke avea un cuţit la gâtul bărbatului pe care Michael nu îl mai credea tatăl său. *Totul despre pitici* zăcea pe pământ.

— Flăcău! Îţi mai dau o ultimă şansă.

Michael se întoarse către Emma.

— Ascultă, ştiu că nu ai încredere în mine...

— Poftim?! Despre ce vorbeşti?

— Adică nu în felul în care aveai! Şi înţeleg! Dar trebuie să ai încredere în mine acum! Acela nu este tatăl nostru!

Emma se holba la el şi, chiar şi fără puterea *Cronicii,* Michael văzu durerea trădării sale atât de proaspătă în interiorul ei. Era groaznic să o vadă, groaznic să ştie că el era răspunzător pentru ea. Dar nu îşi îndepărtă privirea. Ştia ce îi cerea.

— Eşti sigur? spuse ea. O sută la sută sigur sigur?

Era atât de sigur? Chiar era posibil aşa ceva? Chiar cu toate dovezile – uitând citatul, confundându-l pe Killick cu un elf, nerecunoscând antologia piticilor –, cu toate astea, încă mai era loc de îndoială. Nu era nicio cale pentru a fi sută la sută sigur.

Dar Michael ştia în inima sa că bărbatul acela nu era tatăl lor.

— Da. Sunt sigur.

— Bine, spuse ea. Am încredere în tine.

Michael se întoarse către căpitanul elf.

— Trage în el.

— În bărbatul chel? Cu plăcere.

Fixă o săgeată şi o trase înapoi.

— Nu, spuse Michael. În bărbatul care pretinde că este tatăl nostru.

Emma, căpitanul, Gabriel şi Wilamena se holbau la el.

— Eşti sigur de asta? întrebă Gabriel.

— Da. Michael luă mâna Emmei într-a sa, simţind cum tremură. Acela nu este tatăl nostru.

Privirea Emmei se plimba agitată de la Michael la Gabriel. Era speriată, dar era de partea lui. Încuviinţă.

— Băiete…

Urmă un şuierat blând, iar apoi capătul unei săgeţi pătrunde în pieptul bărbatului de lângă Rourke. Totul fu redus la tăcere.

— Michael…

Emma îl strânse de braţ.

— Aşteaptă.

Bărbatul căzu în genunchi şi se prăbuşi peste rocile negre.

Michael stătea complet nemişcat. Nu clipea; nu respira…

Apoi Rourke începu să râdă, un râs zgomotos care răsună prin întregul canion. Cu vârful cizmei îl întoarse pe bărbat cu faţa în sus. Tatăl lor dispăruse. În locul lui zăcea un bărbat scund, cu părul nisipiu şi cu o săgeată în piept.

— Era fermecat! strigă Wilamena. Iepure, eşti un geniu!

Îl strânse în braţe şi îl sărută pe obraz.

— Tatăl meu nu ar confunda niciodată *Totul despre pitici,* spuse Michael, încercând să nu îşi arate uşurarea. Sau să creadă că regele Killick a fost un elf. Ridicol! Apoi privi către Emma şi îi strânse mâna. Mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine.

Emma nu spuse nimic, ci îl îmbrăţişă cu putere.

— Atunci, flăcău, strigă Rourke, presupun că vom face

asta după vechea metodă. Se întoarse către armata sa. Aduceţi-mi copiii! Ucideţi-i pe restul!

Şi astfel începu bătălia.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ultima dorinţă a Henriettei Burke

— Ce vrei să spui? Cine dă foc bisericii? Diavolii?

Kate, Rafe şi Beetles stăteau în mijlocul străzii în timp ce petrecăreţii continuau să se învârtă în jurul lor. Rafe îl înşfăcă pe Beetles de jachetă.

— Nu sunt Diavolii! plânse Beetles, cu o privire sălbatică. Sunt oameni! Sunt grupuri care umblă prin tot oraşul! Caută să distrugă tot ce are legătură cu magia!

— Dar biserica este ascunsă! spuse Kate. Se presupune că este invizibilă!

Băiatul dădu din cap.

— Nu mai este!

— Ce s-a întâmplat cu Scruggs? întrebă Rafe.

— Era cu tine, nu-i aşa? A mers la conacul Diavolilor?

— Dar nu a intrat! După ce mi-a dat farmecul, a rămas în stradă!

— Da, bine, în timp ce se întorcea la biserică, a dat peste o mulţime care urmărea două vrăjitoare. Scruggs i-a împiedicat, dar cineva a aruncat o cărămidă sau o piatră sau altceva şi l-a lovit direct în cap. Este mort Scruggs.

— Scruggs este mort?

Kate era uimită.

— Desigur. Cele două vrăjitoare l-au adus înapoi la biserică, ne-au relatat ce s-a întâmplat. Am fost acolo când l-au adus. El a spus: „Mi-e sete“. Apoi s-a prăbuşit fără viaţă. O secundă mai târziu – *bang* – biserica era vizibilă în ochii tuturor. Oamenii de pe străzi au început să ţipe şi să

arate spre ea. O jumătate de oră mai târziu a sosit mulţimea. Aveau torţe şi puşti…

— Şi ştiau, întrebă Rafe, ştiau că sunt copii înăuntru?

— Desigur că ştiau, spuse Beetles. Domnişoara B le-a spus. Nu le-a păsat. Doar au început să dea foc bisericii.

Rafe alergă printre dansatori, dispărând în josul străzii întunecate. Beetles o luă pe urmele sale, iar tot ce putea Kate să facă era să ţină pasul. Haina lungă îi stânjenea fuga, iar ghetele pe care i le dăduseră gnomii îi tot alunecau pe zăpadă şi gheaţă. Deveni repede evident că Beetles spunea adevărul: pe străzi erau găşti de oameni – uneori de câte trei sau patru, alteori de câte zece indivizi – mergând prin oraş cu torţe aprinse, care dădeau foc la orice avea un indiciu cât de cât despre magie. Kate se întrebă cum ea şi Rafe nu văzuseră sau auziseră mulţimile înainte, dar poate că o făcuseră, dar de la mare distanţă strigătele şi torţele puteau fi uşor confundate cu o petrecere. Lui Kate i se părea că nebunia pusese stăpânire pe oraş, de parcă oamenii puteau simţi schimbarea ce urma să vină şi ştiau că aceasta era ultima lor şansă de a-şi elibera furia înainte ca magia să dispară.

— Cât este ceasul? strigă ea către Beetles pe când cei doi inşi goneau pe străzi.

— E trecut de unsprezece! Mai avem mai puţin de oră până la Separare!

— Unde sunt ceilalţi? Unde sunt Jake şi Abigail?

— Nu ştiu. Mulţimea era adunată în jurul bisericii, iar domnişoara B mi-a spus să îl găsesc pe Rafe. Credea că este posibil ca el să te fi adus aici. Ce făceaţi voi doi?

Kate nu răspunse. Până atunci putu deja vedea flăcările pe cerul nopţii şi auzi strigătele, iar când trecură de ultimul colţ, Kate se opri, împietrită de priveliştea dinaintea sa. Biserica era complet înghiţită de flăcări, zăpada se topise pe o distanţă de circa cincisprezece metri în jurul ei. O mulţime se adunase în stradă; mulţi oameni fluturau torţe

şi păreau să ovaţioneze focul. Nu îl vedea pe Rafe.

— Aici!

Beetles alerga către o alee de peste drum de biserică. Ea îl urmă, iar acolo, ghemuiţi între clădiri, erau Abigail şi alţi douăzeci de copii destul de mici. Chipurile le erau brăzdate de funingine, ochii fiindu-le mari şi plini de teamă. Abigail se aruncă imediat în braţele lui Kate.

— Eşti bine? o întrebă Kate, îmbrăţişând-o strâns pe copilă. Sunteţi bine cu toţii?

Abigail încuviinţă şi îşi şterse ochii, lacrimile întinzându-i cenuşa pe obraz.

— Domnişoara B ne-a trimis afară pe uşa laterală. Tot locul era în flăcări, dar ea a intrat înapoi şi a spus că mai erau şi alţi copii care trebuiau să fie scoşi! Ea este încă înăuntru!

— Dar Jake? întrebă poruncitor Beetles. L-ai văzut pe Jake ieşind în siguranţă?

Fata dădu din cap.

— Va fi bine, îi spuse Kate. Jake va ieşi de acolo.

Chiar în timp ce vorbeau, un alt grup de copii ieşi alergând pe alee. Erau îngroziţi şi acoperiţi cu funingine. Spuneau că erau captivi în biserică, dar că Rafe spărsese uşa şi îi condusese afară. Kate îl putea vedea pe Beetles căutând mereu cu privirea în jur; părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Unde este Jake? Cineva trebuie să îl fi văzut pe Jake. Cine l-a văzut ieşind?

— L-am văzut în biserică, spuse o fată. Credeam că vine cu noi. Nu ştiu unde este.

Fără vreun alt cuvânt, Beetles alergă către biserică.

Kate o privi pe Abigail.

— Există vreun loc sigur în care puteţi merge?

Abigail încuviinţă.

— Teatrul Bowery. În centru, lângă cartierul magic. Managerul este un prieten de-al domnişoarei B.

— Atunci mergeţi acolo, spuse Kate. Preiei conducerea. Poţi face asta.

Privind-o pe Abigail încleştându-şi maxilarul şi îndreptându-şi umerii, Kate îşi aminti din nou de Emma. Abigail se întoarse către ceilalţi copii.

— În regulă! Toată lumea să găsească pe cineva cu care să se ţină de mână! Mergem în centru!

Copiii se plimbară de colo-colo, găsindu-şi parteneri.

— Dar tu? o întrebă Abigail pe Kate.

— Merg după Beetles.

Şi apoi se întoarse şi alergă spre clădirea în flăcări.

Biserica se înălţa la colţul First Avenue cu o alee îngustă, iar mulţimea era adunată de-a lungul bulevardului. Erau bărbaţi şi băieţi şi toţi aveau torţe şi cuţite şi bâte. Cu toţii strigau şi râdeau şi aplaudau şi aruncau pietre şi sticle prin ferestrele încă rămase în picioare ale bisericii, chipurile lor fiind roşii şi demonice în lumina flăcărilor. Kate şovăi pentru un moment în spatele mulţimii.

„Cum puteau face asta? se întrebă ea. De unde putea veni atâta ură? Aceşti copii trăiau acolo; nu făcuseră nimic rău!“

Kate simţi cum furia se trezeşte în interiorul său; îşi dorea să biciuiască mulţimea, să îi rănească pe toţi de acolo; şi îi trecu prin cap că aşa trebuia să se fi simţit Rafe tot timpul.

Forţându-se să se concentreze, alergă către aleea din spatele bisericii. Era un zid ce separa biserica de casele de pe alee, iar Kate alergă de-a lungul său. Căldura focului era înăbuşitoare şi îi ardea faţa. Beetles se năpustea iar şi iar asupra unei uşi în flăcări. Kate îl trase înapoi.

— Opreşte-te! Este prea periculos!

— El este încă acolo! suspină Beetles, încercând să se elibereze. Jake este încă acolo! Dă-mi drumul! Trebuie să…

Uşa explodă înspre exterior. Fum negru năvălea afară din

clădire, iar vreo doisprezece copii, şaptesprezece, optsprezece ieşiră împleticindu-se, se aplecau şi tuşeau, chipurile fiindu-le înnegrite de fum. Kate îi conduse de acolo, verificându-i pe fiecare în parte pentru a se asigura că erau bine. Jake nu era printre copii, iar Kate se întoarse şi-l văzu pe Beetles protejându-şi ochii şi îndreptându-se către uşă. Îl prinse pe băiat înainte să facă un salt.

— Dă-mi drumul! Trebuie…

Chiar atunci, o altă siluetă apăru din fum. Kate văzu că era Rafe şi ţinea un copil în braţe.

Beetles se moleşi în strânsoarea lui Kate.

— Acela este… rosti el… Este?

Pentru că Jake era cel pe care Rafe îl purta în braţele sale, iar chipul băiatului era pătat de fum şi ochii îi erau închişi, Kate simţi cum inima i se încleştează asemenea unui pumn. „Nu, gândi ea, te rog, nu.“

Apoi băiatul tuşi şi clipi, ochii fiindu-i roşii şi umezi. Îi zări pe Kate şi Beetles.

— Hei.

— Hei, spuse Beetles, plângând şi zâmbind în acelaşi timp.

Kate se întinse şi mângâie părul băiatului.

— Ce făceai acolo? Te gândeai să deschizi un magazin?

Jake zâmbi şi zise, slăbit:

— Da, magazinul Să-Ardem-Biserica-din-Temelii.

Rafe îl puse pe băiat pe picioarele sale, iar Beetles îşi puse braţul în jurul prietenului său.

— Ăştia sunt toţi copiii. Chipul lui Rafe era înnegrit de fum, iar vocea îi era răguşită: Unde sunt cei care au ieşit deja?

— Abigail îi conduce în centru, spuse Kate. La Teatrul Bowery. A spus că managerul este un prieten de-al domnişoarei Burke.

Rafe îl privi pe Beetles.

— Ai auzit asta? Îi poţi duce pe copii acolo?

— Desigur! spuse Beetles, recăpătându-şi încrederea. Hei, ascultaţi! Toţi Sălbaticii să mă urmeze!

Şi cu braţul lui Jake peste umărul său, îi conduse pe copii de lângă biserică.

Kate şi Rafe rămaseră singuri doar pentru un moment, când o bubuitură se auzi în biserică, apoi un zgomot metalic care putea fi auzit chiar şi prin larma provenită de la trosnetul materialelor aflate în flăcări.

— Unul dintre clopote, spuse Rafe. A căzut din turn.

Se îndreptă înapoi către biserică, dar Kate îi prinse braţul.

— Ce faci? Toţi copiii sunt afară!

— Merg după domnişoara B.

Îşi eliberă braţul şi dispăru în fum.

Kate nu ezită, alergă pe urmele sale. Într-adevăr, chiar şi dacă s-ar fi gândit mai mult – la responsabilităţile ei faţă de Michael şi Emma, faţă de părinţii săi, la faptul că în ciuda tuturor acestora Rafe putea încă deveni inamicul ei –, Kate ar fi procedat la fel. Exact ca doctorul Pym şi Gabriel sau Robbie McLaur, Rafe se pusese pe sine în pericol pentru a o proteja pe ea, iar prin asta chiar familia ei. Acum el avea nevoie de ajutorul ei.

Îşi ţinu capul jos şi o mână înaintea feţei. Căldura îi ardea pielea, fumul îi ataca ochii, dar reuşi să ajungă în coridorul principal al bisericii, unde tavanul era atât de înalt, încât tot fumul se aduna deasupra. Îşi dezbrăcă haina şi o scăpă pe podea. Aerul îi ardea gâtul şi plămânii şi se întrebă cât va mai dura până ce întreaga biserică se va prăbuşi.

Fu prinsă de braţ şi smucită.

— Ce faci? întrebă Rafe impunător.

— Nu te las singur aici!

Rafe părea furios, dar apoi o parte din tavan se prăbuşi peste uşa pe care intrase Kate. Ieşirea era astfel blocată.

— Nu avem timp de ceartă! strigă Kate. Trebuie să o găsim pe domnişoara Burke şi să ieşim de aici!

Rafe o luă de mână.

— Nu da drumul mâinii mele! Orice s-ar întâmpla!

Începu să alerge prin biserică, trăgând-o pe Kate după el.

La baza turnului zăceau sparte două clopote uriaşe. În timp ce Kate şi Rafe păşeau printre bucăţile sparte, gheata lui Kate alunecă şi mâna îi scăpă dintr-a lui Rafe. Instantaneu fumul îi invadă plămânii, iar căldura deveni insuportabilii. Kate începu să strige, dar Rafe îi prinse din nou mâna, iar ea simţi un cocon de aer mai rece coborând în jurul lor.

— Te pot proteja! strigă el. Dar trebuie să mă ţii de mână! Vino!

Kate încuviinţă şi începură să urce scările şubrede.

În cădere clopotul distrusese porţiuni mari din casa scărilor, iar ceea ce rămăsese era înghiţit de flăcări. Totuşi, Rate şi Rafe continuară să urce, evitând plăcile care păreau cel mai probabil să se prăbuşească şi sărind ţinându-se de mână peste găurile unde nu mai erau deloc trepte. Kate continua să se gândească nu doar la faptul că trebuiau să coboare pe aceleaşi scări pe care flăcările le devorau cu fiecare secundă ce trecea, ci şi la faptul că deasupra lor încă mai atârnau două clopote. Cât va mai dura până se vor prăbuşi şi ele?

Apoi ea şi Rafe urcară prin trapa clopotniţei şi păşiră pe platforma deschisă.

Kate se aştepta să o găsească pe Henrietta Burke fie moartă, fie captivă sub o grindă prăbuşită. Se dovedi a nu fi niciuna din variante. Femeia stătea la marginea clopotniţei, silueta ei semeaţă fiind conturată de flăcări, privind cu calm către strada de dedesubt. Aerul rece al nopţii făcea ca respiraţia din clopotniţă să fie suportabilă, iar Rafe se eliberă de mâna lui Kate şi alergă spre femeie. Kate privi cum Henrietta Burke se întoarse spre Rafe şi auzi glasul băiatului rugând-o, implorând-o. Apoi Henrietta Burke dădu din cap şi spuse ceva ce Kate nu putu auzi.

„Ce face? se întrebă Kate. Pierdem timpul.“

Deasupra ei clopotele se ciocneau unul de celălalt, fiind legănate înainte şi înapoi de căldura care se ridica în turn.

Rafe se întoarse lângă Kate, ştergându-şi lacrimile şi evitându-i privirea.

— Vrea să vorbească cu tine.

— Poftim?

— Vrea să vorbească cu tine. Du-te! Locul ăsta se poate prăbuşi în orice secundă!

Nesigură de ceea ce se întâmpla, Kate traversă clopotniţa. I se părea că întreg turnul începuse să se clatine. Henrietta Burke îşi avea şalul în jurul umerilor şi privea mulţimea din stradă. Kate putea vedea torţele, asemenea licuricilor, mişcându-se în întuneric.

— Rafe mi-a spus că toţi copiii au ieşit.

— Da.

— Iar tu i-ai trimis la Teatrul Bowery? Asta este bine. Prietenul meu de acolo ştie ce să facă. Am făcut aranjamente în urmă cu mult timp în caz că aşa ceva avea să se întâmple. Există un loc în partea de nord a statului. Copiii vor fi educaţi. Vor creşte în siguranţă. Şi când te gândeai că eram atât de aproape de a fi în siguranţă pentru totdeauna! Dar regretul este inutil. Viaţa merge înainte, chiar şi pentru călătorii în timp ca tine.

— Domnişoară Burke...

— Nu, ascultă-mă. Apoi se întoarse şi privi către Kate. Oamenii cred că eu sunt o femeie dură, dar adevărul este mult mai profund. Am renunţat la propriul meu copil în urmă cu mult timp. Credeam că va fi mai în siguranţă printre cei care nu ştiu magie, crescut ca unul de-al lor. M-am înşelat. Natura lui a ieşit la suprafaţă; iar când a avut nevoie de mine, nu am fost acolo. De atunci plătesc datoria asta. Rafe este fiul pe care ar fi trebuit să îl cresc. Dar nu îl mai pot proteja.

Kate simţi greutatea îngrozitoare a cuvintelor femeii. Henrietta Burke păşi mai aproape.

— Îţi aminteşti înţelegerea noastră? Te ajut să ajungi acasă, iar în schimb îmi voi cere plata când doresc. Acel moment a sosit.

— Dar trebuie să mergem! Focul…

— Copilă, spuse femeia cu părul sur, eu nu merg nicăieri. Deschise şalul, iar Kate zări un ciob de sticlă asemănător unui pumnal ieşind din corpul ei. Sângele se prelingea pe sticlă şi apoi pe rochia sa.

— Rafe vrea ca eu să scap. El încă mai crede că magia poate repara totul. Dar toată magia vine cu un preţ, iar preţul pentru a mă vindeca este mare. Rămân.

Kate deschise gura, dar niciun cuvânt nu putu rosti.

Oroarea situaţiei, calmul şi acceptarea femeii o lăsară fără cuvinte. Henrietta Burke continuă:

— Ştiu cine este Rafe. Scruggs credea că nu ştiu, dar am ştiut dintotdeauna rolul care îl aşteaptă. Totuşi, are de ales.

Femeia îşi puse mâna pe umărul lui Kate; ochii cenuşii îi erau ficşi şi intenşi.

— Iubeşte-l.

— P-p-poftim?

— De aceea eşti aici. De aceea ai venit. Deja l-ai schimbat. Tu nu o poţi vedea, dar eu da. Tu eşti singura lui speranţă. Trebuie să îl iubeşti.

Kate se holbă la femeie. Turnul se legănă, clopotele răsunară, strigăte se înălţau din stradă, flăcările dansau pe acoperiş. Dădu din cap.

— Nu înţelegi… nu înţelegi cine…

— Ştiu perfect cine este. Cine îi este destinat să devină. Dar încă îl poţi salva. Iubeşte-l, copilă! Iubeşte-l aşa cum el deja te iubeşte pe tine.

— Te rog… nu îmi cere asta.

— Dar trebuie. Este singura speranţă pe care o avem.

Apoi femeia se aplecă şi şopti în ureche lui Kate:

— Şi iată partea mea de învoială: nu ai nevoie de o vrăjitoare sau un vrăjitor sau de oricine altcineva care să te

ajute să ajungi la puterea din tine. Nu ai avut niciodată. Nu te mai împotrivi şi las-o să răsară.

Brusc, Kate ştiu că femeia avea dreptate. Puterea era în ea; o putea simţi chiar şi atunci, putea simţi cum ea însăşi i se împotrivea. I se împotrivea de luni de zile, de când o dusese pe Contesă în trecut şi ceva în interiorul său se schimbase pentru totdeauna.

Puterea *Atlasului* era puterea *ei.* Nu o mai putea nega.

— Acum plecaţi. Iar femeia, încă privind în ochii lui Kate, strigă: Ia-o!

Kate îşi simţi braţul cuprins de o mână fermă şi Rafe o trase către trapă. Chiar când se pregăteau să coboare, ceva se prăbuşi, podeaua se cutremură, iar Kate şi Rafe priviră înapoi pentru a vedea colţul clopotniţei prăbuşindu-se. Femeia dispăruse.

Călătoria înapoi din turnul clopotelor era chiar mai periculoasă decât îşi închipuise Kate. Mai multe trepte se prăbuşiseră, iar Kate putea simţi globul de aer rece pe care îl crease Rafe devenind din ce în ce mai slab. Totuşi, Kate se simţea de parcă ar fi fost într-un vis, ca şi cum nimic în jurul său nu ar fi fost real. Mintea ei nu putea procesa faptul că femeia dispăruse, cu atât mai puţin lucrurile pe care le spusese.

Apoi, la ultimele rânduri de trepte, Kate auzi sunetul de care se temuse cel mai mult şi o trezi la realitate. Ea şi Rafe priviră amândoi în sus şi văzură cum gura uriaşă a clopotului se prăbuşea şi se îndrepta către ei, distrugând treptele din lemn. În acelaşi moment, treptele pe care stăteau se prăbuşiră. În timp ce cădeau, Rafe o împinse pe Kate către uşă. Ea ateriză pe o parte, izbindu-se de perete, dar avea o vedere perfectă asupra lui Rafe, care zăcea nemişcat pe podea.

Apoi Kate îi strigă numele în timp ce clopotul se prăbuşea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Bătălia Vulcanului

Grupuri de Diavoli şi Strigoi urcau panta, cărând scări pe care le confecţionaseră din copacii tăiaţi din pădure. De îndată ce intrară în aria lor, de-a lungul meterezelor elfii începură să tragă săgeată după săgeată în creaturi.

Arcaşii erau teribil de precişi, dar în momentul în care un Diavol sau Strigoi se prăbuşea, un altul sărea pentru ai lua locul, iar scările continuau să înainteze.

Aerul deja era greoi din pricina duhorii Strigoilor care se dizolvau pe panta stâncoasă.

Şi totuşi, erau din ce în ce mai mulţi...

Iar ţipetele îngrozitoare răsunau din zidurile canionului.

— Asta este stupid! exclamă supărată Emma. Ar trebui să fim acolo jos şi să îi ajutăm!

— Nu am face altceva decât să le stăm în cale, rosti Michael.

— Ba îi ajutăm, spuse prinţesa elf. Îi determinăm pe de jos să lupte mai curajos. Deşi îmi doresc să fi avut o batistă pentru a o flutura.

La ordinele lui Gabriel, cei trei priveau lupta din vârful turnului distrus parţial. Desigur, Wilamena le spusese copiilor că prietenul lor nu avea puterea de a-i da ordine, dar nu putea permite ca asta să o despartă de iepurele ei.

Michael petrecuse primele minute din vârful turnului evaluând şansele apărătorilor. Fortăreaţa însăşi, pe lângă faptul că era construită pe un vulcan, era bine poziţionată. De fiecare parte, panta era atât de abruptă şi compusă din

pietriş şi fragmente de rocă, încât nu permitea deloc înaintarea inamicului. Asta însemna că atacatorii erau nevoiţi să lanseze un atac frontal, aşadar elfii aveau doar un zid de apărat. Acest uşor avantaj era singurul lucru care mai putea împiedica fortăreaţa să fie cucerită. Dar Michael ştia că nu aveau sorţi de izbândă. Armata lui Rourke era pur şi simplu prea numeroasă. Aşa că întrebarea era: puteau apărătorii rezista până când sosea doctorul Pym? Sau până la sosirea întăririlor din colonia elfilor?

— Priveşte! strigă Emma.

De dedesubt ceva zbură în aer, devenind din ce în ce mai mare. Michael privea, incapabil sau poate nevrând să înţeleagă ceea ce vedea; apoi bolovanul se izbi de zid, trimiţând un cutremur în întreaga fortăreaţă. Michael privi cu atenţie panta, până când zări unul dintre trolii lui Rourke aplecându-se şi punându-şi braţele în jurul altei stânci masive. Elfii deja lansaseră ploaia de săgeţi asupra creaturii; dar torpilele de-abia zgâriau pielea monstrului şi, câteva momente mai târziu, un al doilea bolovan fu aruncat peste zidul fortăreţei, fragmentându-se în pietre şi moloz la căderea în curtea interioară.

Primele scări ajunseră acum la parapeţi.

Michael reduse tăcut şansele lor de apărare.

— Nu putem sta aici pur şi simplu! Emma vorbea de una singură. Trebuie să facem ceva!

Michael începu să spună că îi înţelegea frustrarea, că nu aveau nicio şansă de a-i alunga pe atacatori, când văzu că Wilamena tocmai îşi luase coroana de aur de pe cap şi o flutura în aer, strigând (dintr-un anume motiv): „Troo-loo-lon! Troo-loo-loo!

— De fapt, spuse Michael, am o idee.

Gabriel îşi aţinti sabia asupra unui Strigoi care se căţăra pe zid, iar creatura căzu în gol, ţipând.

Trecuse deja o oră de la începerea bătăliei, iar ea

continua să fie purtată de-a lungul zidului frontal al fortăreţei. Strigoii şi Diavolii continuau să urce scările, iar elfii continuau să îi arunce în hău. Gabriel ştia că atâta timp cât puteau apăra zidul, aveau o şansă. Dar dacă forţele lui Rourke reuşeau să pătrundă în fortăreaţă, ei ar fi fost nevoiţi să se retragă înspre pivniţa care, din cauza găurii de mărimea unui dragon din acoperiş, oferea puţină siguranţă. Gabriel privi către soare. Zilele aici erau scurte, iar ei mai aveau probabil două ore de lumină.

Fumul negru ce se înălţa din conul vulcanului părea din ce în ce mai ameninţător.

Chiar atunci se auzi o bubuitură puternică, iar porţile fortăreţei se cutremurară. Gabriel privi peste zid pentru a vedea doi troli mătăhăloşi stând înaintea porţilor, mânuind un copac uriaş pe post de berbec. Elfii lansau spre ei săgeată după săgeată; spatele şi umerii creaturilor erau ghimpaţi precum porcii spinoşi, dar trolii nu dădeau nicio atenţie săgeţilor şi continuau să lovească iar şi iar porţile cu copacul – *bum* – *bum* – *bum* – în timp ce Rourke, stând la adăpost de săgeţile elfilor, îi îndemna să înainteze. „Alte câteva lovituri, gândi Gabriel, şi porţile aveau să se deschidă.”

Se întoarse către căpitanul elf.

— Ia o frânghie.

— De ce?

— Să mă tragi după aceea.

Apoi Gabriel spintecă un Strigoi care se căţăra pe zid, ţinu scara creaturii şi cu un salt uriaş o aruncă şi se aruncă şi el odată cu ea de pe zid. Călărind scara, Gabriel sări mai departe decât ar fi făcut-o de unul singur, aşa că atunci când scara se înclină, el ajunse direct deasupra trolilor şi îl auzi pe Rourke strigând: „Acolo! Pe scară! Ucideţi-l! În timp ce coborî, Gabriel îşi năpusti sabia asupra gâtului expus al celui mai apropiat trol – care nu îl văzu, fiind concentrat asupra acţiunii sale – şi cu forţa adăugată a căderii sale,

reuşi cea mai puternică lovitură pe care o dăduse vreodată.

Urmă un urlet de durere în timp ce copacul ateriza pe piciorul celui de-al doilea trol, iar Gabriel îl putea auzi pe Rourke strigându-le Strigoilor să tragă şi să nu îşi facă griji că îl vor nimeri pe trolul neghiob. Gabriel puse un picior pe copac, sări în aer şi, ţinând mânerul cu ambele mâini deasupra capului, îşi înfipse sabia în craniul celui de-al doilea trol.

Şi rămase acolo înfiptă, la zece centimetri adâncime.

Strângând mânerul, Gabriel apăsă cu piciorul pe pieptul creaturii şi încercă să îşi elibereze lama. Dar ea nu se mişcă. Gabriel tocmai hotărâse să abandoneze sabia şi să fugă spre fortăreaţă când trolul – care nu părea deranjat de faptul că avea o macetă uriaşă înfiptă în cap – scoase un urlet furios şi îl prinse de mijloc. „Asta este! Strigă11 Rourke. Nu îi da drumul!” Gabriel îşi simţi coastele strivite, degetele masive şi greoaie presându-i pieptul şi spatele. Cu ultimele puteri, Gabriel lovi cu călcâiul iar şi iar în nasul creaturii, iar la a cincea lovitură, monstrul îl eliberă brusc. Gabriel căzu gâfâind la pământ, în timp ce trolul înnebunit de durere, cu sângele negru prelingându-i-se pe faţă, păşi peste rândurile de Strigoi şi Diavoli. Gabriel reuşi să ajungă la zid, se prinse de frânghia care fusese aruncată în jos şi fu tras în sus. Căpitanul elf îl ajută să urce peste zid, iar Gabriel privi înapoi pentru a-l vedea pe Rourke păşind în faţa trolului turbat şi cu o sabie extrem de lungă tăie capul creaturii.

Comportamentul prefăcut şi binedispus al lui Rourke fusese înlocuit de o furie reală şi îşi îndreptă sabia însângerată către Gabriel.

Gabriel nu îi oferi niciun răspuns şi se întoarse pentru a căuta o armă.

111111

— Nici măcar nu ne vei spune?!

Michael dădu din cap.

— Am vorbit prea repede. Ar fi trebuit să analizez toate variabilele înainte să zic ceva. Este o idee ridicolă. Să uităm de ea, să mergem sus şi să privim bătălia. Bine?

Michael, Emma şi prinţesa elf stăteau la baza turnului, vorbind în şoaptă, în timp ce Gardianul era la doar douăzeci de metri distanţă, încă legat de coloană. Până atunci bărbatul nu dăduse niciun semn că era măcar conştient de prezenţa lor.

Emma privi către prinţesă.

— Se teme de ceva.

Wilamena fu de acord.

— Nu aş fi crezut că este posibil, dar ai dreptate. Ceva i-a furat inima de iepure curajos.

— Nu mi-e frică! protestă Michael. De nimic!

— Ba sigur că îţi este, spuse Emma. Îţi este atât de frică, încât nici măcar nu vrei să ne spui ideea.

— Asta nu este adevărat.

— Atunci spune-ne!

— Bine. Dar este o idee stupidă. Şi trase adânc aer în piept, hotărând să explice cât mai repede posibil. Văzând coroana prinţesei, mi-a amintit de brăţara dragonului. Aceasta, îţi aminteşti? Ridică brăţara ruptă pe care o recuperase din molozul din vârful turnului. Şi mi-a trecut prin minte că dacă reparăm brăţara, o putem transforma înapoi în dragon, iar ea ne-ar putea ajuta să câştigăm lupta.

— Ai dreptate, rosti Emma. Este o idee stupidă. Uau!

— Cum ar putea să fie posibil aşa ceva? întrebă Wilamena.

— Nu este, zise Michael. Aşa că haideţi…

— *Aşteaptă!*

Michael deja avea un picior pe treaptă, dar glasul Wilamenei îl întoarse din drum. Atitudinea i se schimbase. Din nou părea regală şi poruncitoare, asemenea unei prinţese adevărate.

— Chiar în acest moment soldaţi elfi luptă pentru tine,

probabil mor pentru tine. Ai obligaţia să îmi spui ce ştii. Cum am putea face asta?

— În curte există o nicovală şi o fierărie. Michael vorbi fără să o privească în ochi. Îţi topim coroana şi folosim aurul topit pentru a lipi tăietura din brăţară; apoi modificăm vraja astfel încât eu să fiu stăpânul dragonului în locul Gardianului. Asta presupunând că trebuie să existe un stăpân, mormăi el, şi tu poţi doar, ştii tu, fi propriul tău stăpân.

— Şi cum ai de gând să refaci o vrajă? întrebă poruncitoare Emma. Nu eşti un magician. Ai nevoie de doctorul Pym. Sau… sau…

— Sau de vechiul meu stăpân.

Emma privi către prinţesa elf, apoi în capătul încăperii către Gardian şi îl căuta cu privirea şi pe Michael.

— Tipul care a încercat să ne ucidă? Care şi-a ucis toţi prietenii? Acela e tipul care vrei să ne ajute? Planul tău este chiar mai idiot decât am crezut.

— De fapt, ochii albaştri ai Wilamenei străluciră în întuneric, este briliant.

Michael privi în pământ şi nu spuse nimic.

— Da, o văd acum, rosti prinţesa elf. Există o cale ca Xanbertis să ne ajute, iar iepurele inteligent şi-a dat seama cum. Dar, dintr-un anume motiv, ideea îl sperie.

— Staţi, zise Emma. Deci planul *nu* este stupid?

— Uită-te la mine, iepure.

Michael îşi ridică privirea. Atitudinea prinţesei se îmblânzise. Îşi puse mâna pe braţul lui.

— Nu ştiu de ce te sperie gândul ăsta şi nu te voi întreba. Doar ascultă asta: nu vreau să devin din nou dragon. Ar însemna întoarcerea mea la închisoare, una din care credeam că nu voi scăpa niciodată. Dar atâta timp cât elfi mor, îmi voi face datoria. Vei face şi tu la fel?

Prinţesa elf nu ar fi putut alege un cuvânt mai potrivit pentru a-l încuraja pe Michael. Ideea de datorie prezentă în

conştiinţa şi crezul piticilor. Să acuzi un pitic că îşi neglijează datoria ar însemna să îl acuzi că nu este pitic. Dar cât de mult decizia îi fusese influenţată de conduita piticilor sau de mâna fermă a prinţesei ce-i atinse braţul şi de ochii ei albaştri privind într-ai lui, Michael nu ar fi putut spune eu exactitate.

Îşi îndreptă umerii.

— Mergeţi şi aprindeţi focul în fierărie. Începeţi să topiţi coroana. Voi fi acolo de îndată ce voi putea.

Wilamena îi strânse braţul.

— Îţi mulţumesc.

— Bine, spuse Emma. Dar să nu îmi spună nimeni nimic. Pentru că asta ar fi… un dezastru.

Wilamena o luă de lângă fratele ei, şoptindu-i:

— Îţi voi spune eu, dar tu chiar eşti foarte nerăbdătoare, să ştii…

Rămas singur, Michael nu mai pierdu nicio secundă şi merse imediat în locul în care era legat Gardianul. Ştia cât nu îşi putea permite să ezite. Iar acum promisese. Totuşi, mâinile îi tremurau şi prinse breteaua genţii pentru a şi le mai domoli.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul nu ridică privirea şi nu dădu niciun semn că ai fi auzit.

— Are loc o bătălie. Tabăra noastră cred că va pierde. Când se va întâmpla asta, armata lui Rourke îi va ucide pe elfi, apoi pe tine şi va lua *Cronica.* Am nevoie ca tu să mă ajuţi să repar brăţara care a transformat-o pe prinţesă în dragon.

Nici acum bărbatul nu privi în sus.

— Mă auzi? Vor fura *Cronica!* Şi te vor ucide!

În cele din urmă bărbatul ridică privirea. Strălucirea roşie din centrul podelei conferi ochilor lui o sclipire diabolică. Îl privi pe Michael cu ură nedeghizată.

— Bine.

Şi îşi plecă din nou capul.

Aceasta era mai mult sau mai puţin reacţia la care se aşteptase Michael.

„Aşa că termină cu asta, îşi spuse în sinea lui. Ştii ce ai de făcut.”

Michael îngenunche, închizând departe în mintea sa ţipetele Strigoilor şi vuietele bătăliei şi concentrându-se asupra bărbatului din faţa sa.

— Nu cred că ai fost întotdeauna aşa. Toţi anii ăştia, toate secolele – a fost prea mult. Am nevoie de omul care ai fost cândva.

Gardianul îşi ridică capul şi, pentru câteva clipe, Michael crezu că vede o sclipire pe faţa lui – o rugăminte, poate? Îşi aminti cum privise în ochii nebunului Bert cu o noapte înainte, văzând aceeaşi privire rugătoare.

Apoi dispăru, înlocuită de un zâmbet dispreţuitor.

— Omul acela a murit.

— Nu, spuse Michael, detestând tremurul pe care îl simţi în propriul său glas, cred că este încă acolo în tine, undeva. Apoi deschise geanta şi scoase *Cronica.* Wilamena – prinţesa – a spus că poate vindeca oameni. Aşa cum a vindecat-o pe sora mea. Iar eu cred că tu eşti bolnav, atâta tot. Şi poate că nu vrei să te faci bine pentru că atunci vei fi nevoit să te confrunţi cu lucrurile pe care le-ai făcut. Dar *Cronica* te poate ajuta. Eu… te pot ajuta.

Bărbatul se năpusti în faţă, sâsâind.

— Nu fi prost! mârâi el. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu sora ta! I-ai luat toată durerea şi a fost prea mult pentru tine! Durerea unui copil! Cum ai putea face la fel cu mine? Eu, care am trăit aproape trei mii de ani? Mi-am ucis fraţii! Mi-am trădat jurământul! Scrie-mi numele în Cartea aceea şi tu vei fi cel care a ucis! Tu cel care a trădat! Durerea te va distruge, băiete. Îţi promit. Inima ta nu este suficient de puternică.

— Crezi că eu nu ştiu asta? Lacrimile îi înceţoşau vederea lui Michael. Crezi că aş face asta dacă aş avea altă alegere? Nici măcar nu vreau să fiu aici! Îmi doresc să fi fost în Cambridge Falls. Sau poate la Orfelinatul Edgar Allan Poe din Baltimore, lucru care înseamnă ceva, crede-mă. Îşi frecă ochii cu degetele şi trase adânc aer în piept pentru a-şi recăpăta cumpătul. Dar sunt aici. Iar Kate m-a lăsat pe mine la cârmă.

Apoi luă condeiul şi deschise Cartea la mijloc. Mâna îi tremura atât de tare, încât îi trebuiră trei încercări să îşi înţepe degetul şi să folosească sângele.

— Te avertizez, băiete. Nu face asta.

Vârful condeiului era pătat cu sânge. Michael strânse ciobul de os în mâna sa. Apoi se opri, nesigur…

— Xanbertis se scrie cu X sau cu Z?

— Ce?

— Pun pariu că se scrie cu X. Oricum Cartea îşi va da seama.

Iar Michael coborî vârful însângerat al stiloului pe pagină.

Un fior îi străbătu corpul şi, aşa cum se întâmplase cu Emma, simţurile i se ascuţiră. Michael putea număra miile de fire individuale din barba lui, putea auzi un gândac târându-se în buzunarul Gardianului, putea simţi mirosul de noroi şi sudoare, (le putuse mirosi şi înainte, dar acum cu mult mai rău). Începu să scrie, literele fumegând şi clocotind pe pagină. Simţi puterea Cărţii ridicându-se…

Michael se opri din scris. Jumătate din numele Gardianului zăcea scris pe pagină. Îl putea simţi pe bărbat privindu-l, aşteptând. Şi poate că era dorinţa de a nu părea slab sau amintirea promisiunii tăcute făcute Wilamenei sau doar încăpăţânare, dar Michael se forţă să scrie ultimele litere, iar magia se trezi şi îl învălui…

Michael era un bărbat tânăr sosind lângă un oraş înconjurat de ziduri, lângă mare. Clădirile oraşului aveau toate acoperişuri joase, de un roşu-cafeniu, şi erau adunate

în jurul unui singur turn înalt. Către turn îşi îndrepta tânărul paşii, întrucât fusese chemat la Ordin; iar nerăbdarea şi mândria şi teama lui erau nerăbdarea şi mândria şi teama lui Michael…

Iar Michael simţi dragostea tânărului pentru noii săi fraţi; simţi recunoştinţa tânărului pentru marea încredere care îi fusese acordată lui şi celorlalţi Gardieni; iar când armata lui Alexandru atacă oraşul, Michael simţi intensitatea furiei şi tristeţii şi ruşinii tânărului Gardian în timp ce el şi ceilalţi trei fuseseră nevoiţi să fugă cu *Cronica*, lăsându-şi în urmă fraţii răniţi şi morţi…

Iar Michael era cu bărbatul, care nu mai era tânăr, în timp ce el şi fraţii rămaşi duseră *Cronica* peste mările sudului; simţi hotărârea de fier a bărbatului în timp ce înaintau pe gheaţă, iar Michael era cu ei când ajunseră la valea înconjurată de zăpezi a elfilor şi simţi uimirea bărbatului când folosiră *Cronica* pentru a trezi vulcanul adormit şi a aduce valea la viaţă…

Iar apoi ani, decenii, secole au trecut…

Şi atunci Michael simţi nebunia încolţind şi crescând, încolăcindu-se precum o buruiană în mintea bărbatului. Nu lăcomia era cea care îl poseda – care acum îl poseda pe Michael –, era teama. Teama că cineva ar putea fura *Cronica.* La început, teama era îndreptată către lumea exterioară. Dar cu trecerea anilor, teama găsise duşmani în apropiere. El – bărbatul, Michael – văzu în fraţii săi dorinţa pentru *Cronică.* Ştia că doar el o putea ţine în siguranţă. Doar el o putea proteja. Era datoria sa, responsabilitatea sa. Iar apoi Michael stătea în spatele unuia dintre fraţii săi şi în mâna sa era un cuţit…

Michael simţi cum se prăbuşeşte într-un întuneric fără sfârşit şi încercă să scape, să se salveze, dar nu avea nimic de care să se agaţe; se îneca în durerea şi vina bărbatului şi era prea mult; bărbatul avusese dreptate, nu era suficient; şi ultimul gând al lui se îndreptă spre Emma şi Kate şi cum

le dezamăgise…

— Michael!

El deschise ochii. Emma era aplecată deasupra lui, ţinând o găleată. Capul şi pieptul lui Michael erau ude leoarcă. Emma aruncă găleata şi îl strânse în braţe.

— Eşti bine! O, am fost atât de îngrijorată!

Pentru câteva momente, Michael nu putu face nimic altceva decât să cedeze îmbrăţişării Emmei. Reuşi totuşi să îşi recapete cumpătul.

În primul rând, nu era mort. În al doilea rând, nu se mai afla în camera luminată de lavă. Cineva îl mutase în curte.

— Eu… trebuie să mă ridic.

Emma îl ajută să se sprijine. Michael se simţi ameţit şi nesigur, ca şi cum cel mai mic tremur l-ar putea sfărâma în bucăţi. Începu să se gândească la ceea ce se întâmplase – . apoi se opri. Nu era pregătit să retrăiască momentul. Nu încă. Poate niciodată. Era viu; asta era suficient.

Observă că se afla într-un adăpost cu acoperiş de lemn, lângă zidul fortăreţei. În stânga sa era forja. Simţi căldura radiind dinspre foc. Iar sub iureşul bătăliei putea auzi *clinc* – *clinc* – *clinc*-ul regulat al ciocanului.

— Cum am ajuns aici?

— Cum crezi? spuse Emma. El te-a adus.

— Cine?

— El! Ea se mută din faţa lui şi acolo stătea Gardianul, lângă nicovală. Purta un şorţ greoi din piele şi mănuşi groase. Barba sa sălbatică fusese legată cu o sfoară. Într-o mână ţinea o pereche de cleşti. În cealaltă un ciocan. Cleştele strângea brăţara de aur, acum fiind roşie şi încinsă, iar bărbatul lovea iar şi iar brăţara cu ciocanul. Fredona încet. Pentru un moment, Michael fu prea uimit pentru a face altceva în afară de a se holba. În timp ce el privea, bărbatul ridică brăţara fumegândă şi o aruncă, sfârâind, într-o găleată cu apă.

Michael se ridică în picioare.

— El m-a adus aici?! El?!

— Da. Când l-am văzut ducându-te în braţe, am crezut că s-a eliberat cumva şi te-a ucis, dar... Hei, ce este? Ce s-a întâmplat?

Zărindu-şi geanta pe pământ, Michael se năpusti asupra ei şi îi vărsă conţinutul. Camera video, stilourile şi creioanele, jurnalul său, busola, briceagul, un pachet de gumă pe jumătate mâncat, insigna de la regele Robbie – totul se răsturnă pe podea, împreună cu *Cronica* şi stiloul care era la locul său. Michael nu înţelegea. Leşinase în pivniţă; apoi Gardianul se eliberase cumva. Doar că în loc să fugă cu *Cronica,* bărbatul pusese Cartea în geanta sa şi îl adusese aici. Acum se ostenea să repare brăţara. Nu avea sens.

Doar dacă...

Michael ridică Cartea, întorcând-o pe toate părţile. Era posibil?

— Deci chiar a funcţionat, spuse Emma.

— Cum?

— Gardianul, când te-a adus aici, nu era deloc nebun. Era foarte drăguţ. Planul tău a funcţionat.

— Da, spuse o voce, el m-a vindecat.

Bărbatul stătea în spatele lor. Îşi îndepărtase şorţul şi mănuşile de piele, dar obrajii şi fruntea îi sclipeau de sudoare şi erau pătate cu funingine de la foc. Arăta mai demonic decât oricând. Cu excepţia ochilor săi. Michael se trezi holbându-se în ochii lui şi gândindu-se la ochii doctorului Pym. Nu aveau nici urmă din veselia vrăjitorului, dar în ei era aceeaşi urmă de bătrâneţe şi înţelepciune şi blândeţe. Michael simţi cum panica sa se stinge.

— Te întrebi cum m-am eliberat, spuse bărbatul. Când te-ai prăbuşit, ai căzut spre mine. Am putut să iau cuţitul de la cureaua ta.

— Bine, dar... de ce?

— De ce nu am fugit cu *Cronica?* Cum am spus, tu m-ai vindecat. Sunt din nou omul care eram. Apoi îngenunche înaintea lui Michael, iar glasul său răzbătu peste zarva bătăliei. Fiţi cu toţii martori că îmi încredinţez suflarea, puterea şi însăşi viaţa mea în serviciul tău. Astfel jur până ce moartea mă va elibera de jurământul meu.

— Ooo, şopti Emma.

— M-ai readus la viaţă, spuse bărbatul. Tu eşti Paznicul.

Ameţit şi pustiu aşa cum se simţea, Michael putu doar să dea din cap. Nu că nu ar crede că el este Paznicul; pur şi simplu nu voia să creadă.

Bărbatul îşi întinse brăţara de aur.

— Este gata. Vraja este completă.

Michael o luă. Metalul, atât de solid şi cald în mâinile sale, îl ajută să se calmeze. Îşi trecu degetul peste locul în care cuţitul său spintecase brăţara. În acel loc se formase o cicatrice pală.

„Bine, îşi spuse în sinea sa. Nu te gândi la *Cronică.* Nu te gândi la ce s-a întâmplat. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te la ce trebuie să faci acum.”

Dar era ca un soldat rănit care încerca să nu se gândească la gaura deschisă din pieptul său.

— Unde este prinţesa? reuşi el să spună.

— Aici.

Wilamena păşi în fierărie. Ochii îi erau roşii, de parcă ar fi plâns şi Michael îşi aminti că prinţesa nu fusese acolo când el se trezise. Dar nu o întrebă ce făcuse. Nu aveau timp pentru asta.

— Brăţara este gata.

Prinţesa elf întinse mâna.

— Şi eu sunt gata.

Gabriel lupta pe zid, când un răget răsunând din curte îl făcu să întoarcă privirea. Recunoscu sunetul, cunoştea creatura care îl făcuse şi îşi spuse în sinea lui că nu era

posibil. Apoi o ceaţă aurie zbură pe lângă el, iar Gabriel privi în sus pentru a vedea ultimele raze de soare sclipind pe corpul dragonului. O tăcere mormântală căzu peste fortăreaţă în timp ce atacatori şi apărători deopotrivă încetară lupta şi priviră către cer.

Paşi se auziră urcând scara din curte, iar Michael şi Emma alergară gâfâind spre el.

— Gabriel! strigă Emma. Ai văzut? Noi am făcut asta! Vezi?

Ea arătă către cer, dar Gabriel îi privea pe copii.

— Voi aţi făcut asta?

— Păi, mai mult a făcut Michael. Dar eu am ajutat cu focul.

Michael putea simţi privirea bărbatului aţintită asupra sa şi îi înţelese îngrijorarea. Gabriel nu ştia despre schimbarea Gardianului sau că el, Michael, fiind cel care a pus brăţara pe braţul Wilamenei, era acum stăpânul dragonului.

— Este în regulă, spuse el. Ea este de partea noastră. Michael spera că sunase destul de încrezător mesajul transmis. Adevărul era că transformarea prinţesei elf îl năucise. Se dovedise că una era să ştie că cineva avea să se transforme într-un dragon, şi alta ca această metamorfoză să se întâmple chiar sub ochii săi.

Michael pusese brăţara pe încheietura Wilamenei şi meditase – nu se putuse abţine – la fineţea pielii ei perfecte, iar apoi degetele sale mângâiară o porţiune care era puţin uscată. Curios, privi cu atenţie şi observă pe braţul ei începuseră să răsară solzi aurii; privise cum unghiile sale crescuseră şi se transformaseră în gheare, iar el tocmai începea să se simtă puţin stingher, să creadă că poate se grăbiseră puţin, când o voce profundă, ca de reptilă, sâsâi: „Dă-te înapoi, iepure”, iar Michael îşi ridică privirea pentru a vedea ochii albaştri ai Wilamenei căpătând culoarea sângelui. Gardianul îi scosese atât pe el, cât şi pe Emma în curte, iar câteva clipe mai târziu pereţii

de lemn din jurul fierăriei explodară, iar un dragon auriu păşi afară în toată splendoarea sa.

Wilamena se afla acum la sute de metri deasupra fortăreţei, iar Michael privea către cer, întrebându-se ce trebuia să facă, cum funcţiona legătura dintre ei, şi chiar atunci prinţesa elf îi vorbi. Nu auzea glasul în capul său; nu era nimic precis care putea fi înţeles. Era mai mult un sentiment: ea era acolo; el nu trebuia să se îngrijoreze; ea avea situaţia sub control.

Pentru prima dată de când Emma îl trezise cu găleata de apă, Michael începu să se simtă mai bine.

— Doar priveşte.

Armata inamică era înghesuită lângă zidul fortăreţei, în timp ce zeci de scări încărcate cu Strigoi şi Diavoli stăteau rezemate de metereze. Nimeni nu se mai mişcase de la apariţia dragonului. Toţi aşteptau să vadă ce putea face. Înfricoşătoarea arătare se întoarse şi brăzdă cerul, plonjând către armată. Michael simţi un vânt fierbinte în timp ce ea zbura pe lângă el, auzi sunetul spart al scărilor plesnind, al Strigoilor şi Diavolilor care erau aruncaţi la pământ.

— Vezi? strigă Emma trăgând de braţul lui Gabriel. Vezi?

Forţele lui Rourke erau dezorganizate, nesigure dacă să îşi continue asaltul asupra fortăreţei sau să înfrunte această nouă ameninţare. Elfii profitară de moment şi aţintiră săgeată după săgeată asupra inamicilor. Intre timp dragonul plonjă iar către armată, suflând o dâră năprasnică de foc. Dezorganizarea deveni haos, iar pentru câteva minute cei de pe ziduri priviră dragonul cum îi spulbera pe atacatori. La un moment dat ateriză în mijlocul lor, scuipând foc într-un cerc mare în jurul său; apoi urmări şi zdrobi cu limbi de flăcări creaturile care încercau să fugă.

— Uau, spuse Emma. Ea pare... de-a dreptul furioasă, nu?

Michael fu de acord şi privi în jur pentru a observa reacţia elfilor. De-abia atunci observă cât de puţini dintre ei mai

protejau zidurile. Uimit, Michael privi în curte şi distinse, sub un adăpost din lemn, mai mult de zece elfi zăcând aliniaţi pe pământ, înfăşuraţi în pelerinele lor. O greutate rece se aşează pe inima lui Michael şi înţelese unde fusese Wilamena când el se trezise lângă forjă şi de ce plânsese. Înţelese că ea acum se răzbuna.

Apoi Gabriel spuse:

— Vine Rourke.

Cu ceva timp înainte, Rourke se retrăsese la baza vulcanului, unde un Diavol aranjase o masă şi un scaun şi îi servea prânzul. Rourke îl mânca fără să se grăbească în timp ce privea mersul bătăliei. Acum începu să urce panta cu o suliţă enormă în mână. Wilamena plutea la trei metri în aer, dând foc unei trupe de *morum cadi.* Păru să simtă panica lui Michael şi se întoarse; dar îşi pierdu echilibrul, iar Michael icni în timp ce vârful lăncii aruncate de Rourke se înfipse în umărul dragonului.

— Ai grijă! strigă Emma. Mai are una!

Din nou avertismentul veni prea târziu; şi toţi cei de pe zid auziră cum cea de-a doua lance a lui Rourke împunse pieptul dragonului. Michael simţi încă un junghi de durere, iar legătura lui cu prinţesa elf fu distrusă. Pentru un moment păru că Wilamena avea să se prăbuşească printre Diavoli şi Strigoi. Dar apoi, luptându-se cu o singură aripă, se ridică în aer, iar Michael privi cum se legănă în josul pantei, peste câmpie şi se prăbuşi în adâncul pădurii.

Michael se simţea de parcă şi el ar fi fost înjunghiat.

„Este moartă, gândi el. Este moartă şi este vina mea.”

Între timp Rourke înaintase, luând copacul care fusese scăpat de către troli şi se îndrepta către porţi.

— Pivniţa! strigă Gabriel, împingându-i pe Michael şi Emma către scară. Mergeţi spre pivniţă!

Michael se simţi amorţit. De-abia se mai ţinea vertical în timp ce cobora scara. În curte, căpitanul cu ochi albaştri îşi alinia elfii. Gabriel o luă în braţe pe Emma şi îi strigă lui

Michael să îl urmeze. Se auzi o bubuitură puternică, iar porţile fortăreţei se deschiseră. Michael îl văzu pe Rourke mânuind sabia lui Gabriel, păşind peste molozul prăbuşii, în timp ce Strigoi şi Diavoli năvăleau în curte pe lângă el.

O putea auzi pe Emma strigându-l, dar vocea ei suna ca şi cum s-ar fi aflat la mare distanţă.

Wilamena era moartă şi era doar vina lui.

Michael privi cum elfii se ciocniră cu invadatorii. Căpitanul cu ochi albaştri îl întâmpină pe Rourke în centrul busculadei, săbiile lor ciocnindu-se şi răsunând metalic; apoi ceva se răsuci în aer, iar Michael văzu că era sabia căpitanului; era prăbuşit la pământ, iar Rourke, râzând, se pregătea să îl ucidă. Michael nu fu conştient de luarea vreunei decizii, dar deodată se trezi alergând, strângând o piatră în pumn. Pentru prima oară în viaţa sa, ţinta lui fu perfectă, iar piatra lovi capul chel al bărbatului. Rourke se opri şi se întoarse, oferindu-i căpitanului elf o secundă pentru a-şi recupera sabia pierdută şi a sări în picioare. Michael simţi un fior temporar de triumf.

Apoi Rourke arătă către Michael, strigând:

— Băiatul! Aduceţi-mi băiatul!

Trei Strigoi părăsiră lupta. Michael se întoarse pentru a fugi, se împiedică şi căzu. Se ridică în genunchi, apoi privi în spatele său, aşteptându-se să vadă siluete întunecate apropiindu-se; dar Gardianul se postase între el şi Strigoi. Sabia bărbatului deveni o pată estompată în timp ce para loviturile din toate părţile, iar Michael privi cum spintecă un Strigoi, apoi încă unul. Pe măsură ce lupta, spatele părea să se i se îndrepte, iar mişcările îi erau rapide şi precise.

Michael ştia că bărbatul îi câştiga timp pentru ca el să poată fugi.

„Ridică-te, gândi el. Fugi.”

Dar apoi pământul se cutremură, iar el căzu din nou. La început Michael crezu că vulcanul erupsese în sfârşit, dar tremurul era straniu de ritmic, iar Michael privi în jur şi îl

zări pe ultimul trol îndreptându-se către el dinspre porţile fortăreţei.

Încercă să se ridice, dar membrele refuzau să îl asculte.

Putea doar privi cum trolul se apropia, întunecând cerul.

Gardianul păşi înaintea lui Michael, năpustindu-se asupra trolului. Părea aproape că îmbrăţişează trolul; apoi trolul îl aruncă pe bărbat, iar Gardianul zbură prin aer şi se izbi de un pilon de lemn. Michael aşteptă, dar trolul nu făcu nicio mişcare pentru a-l prinde, apoi zări mânerul săbiei Gardianului ieşind din gâtul creaturii. Michael se rostogoli din calea lui, în timp ce monstrul se prăbuşi înainte.

O secundă mai târziu, Gardianul îl ridică pe Michael în picioare.

Protejându-l cu propriul său corp, Gardianul alergă cu el pe lângă cadavrele fumegânde ale Strigoilor, pe lângă elfii luptători şi coborâră treptele spre pivniţă. Odată ajunşi înăuntru, bărbatul îl eliberă, iar Emma îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Michael şi rămase agăţată de el, chiar în timp ce îl mustra pentru că rămăsese în urmă. Pentru un moment Michael doar îşi trase răsuflarea. Sclipirea roşiatică din tunel era mai intensă ca niciodată, iar sunetele bătăliei erau estompate de pereţii groşi din piatră.

Îl auzi pe Gabriel baricadând uşa.

— Ce faci? Michael se trase de lângă Emma. Elfii nu vor mai putea să intre!

— Elfii îşi vor păstra poziţiile în curte.

— Dar…

— Este alegerea lor, spuse Gabriel. Vom urca în turn. Ajutorul poate încă sosi…

— Nu!

Michael, Emma şi Gabriel se întoarseră către Gardian. Căzuse într-un genunchi. Fâşii lungi de sânge îi pătau braţele şi picioarele. Michael nici măcar nu realizase că fusese rănit.

— Există o cale de ieşire. Respiraţia bărbatului era

sacadată, chipul fiindu-i scăldat de sudoare. Trebuie să treceţi prin vulcan. Dincolo de vatra vulcanului există un drum ce vă va conduce pe partea cealaltă. Este singura cale să scăpaţi.

Când termină de vorbit se prăbuşi înainte, iar Michael alergă lângă el. Deja scotea *Cronica* din geanta sa.

— Rezistă! Te pot vindeca…

— Nu… nu este timp.

— Dar…

— Nu! Bărbatul îl prinse de braţ pe Michael, glasul devenindu-i acum doar o şoaptă. Ai grijă. Cartea te va schimba. Aminteşte-ţi cine eşti.

Michael încuviinţă, dar nu avea nicio idee la ce se referea Gardianul.

— Te rog, lasă-mă să te ajut…

— Doar spune-mi dacă mi-am îndeplinit jurământul…

Michael fu nevoit să vorbească peste nodul din gât:

— Da.

— Atunci îmi pot revedea fraţii cu onoare. Iar Michael privi cum o greutate imensă, invizibilă alunecă de pe umerii săi. Cu ultimele puteri, bărbatul îl împinse pe Michael de lângă el. Acum plecaţi. Plecaţi!

Michael îi urmă pe Gabriel şi pe Emma în josul scărilor, oprindu-se o singură dată pentru a privi înapoi. Bărbatul zăcea pe podea nemişcat, privirea sa fiind aţintită în neant.

Gardianul. Elfii din curte. Wilamena.

„Câţi alţii, gândi Michael, vor trebui să moară pentru mine?”

Apoi puse Cartea în geantă şi se întoarse către vulcan.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În foc

Tunelul se despărţea în două.

— Pe unde o luăm? întrebă Emma.

Ea împreună cu Michael şi Gabriel se aflau în adâncul muntelui, fiind trecuţi de peştera în care Michael întâlnise pentru prima oară dragonul Wilamena. Cu fiecare pas căldura devenise şi mai insuportabilă, în timp ce aerul se îngreunase şi devenise de un roşu otrăvitor. De două ori vulcanul se cutremură atât de violent, încât Michael şi Emma fură nevoiţi să se sprijine de pereţii tunelului, iar Emma declară că bărbatul chelios ar face bine să se grăbească, altfel vulcanul avea să îi ucidă înainte ca el să aibă ocazia să o facă.

Acum ajunseseră la o răscruce de drumuri.

— Nu ne putem permite să greşim, spuse Gabriel. Aşteptaţi aici. Iar el se îndreptă spre tunelul din dreapta.

În momentul în care el dispăru, Michael căzu la pământ.

Emma îngenunche lângă el.

— Nu este vina ta.

Michael nu spuse nimic.

— Tu ai vrut să îl salvezi. El nu te-a lăsat.

— El… avea dreptate să nu mă lase.

— Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui, cum adică avea dreptate?

— Şi-a trădat fraţii. Şi-a încălcat jurământul. I-am oferit o şansă de a-şi răscumpăra greşelile. A refuzat chiar şi Cartea, era pregătit să moară. Michael privi către Emma.

Ştiu că sună ciudat.

Adevărul era că, pentru o scurtă perioadă, Michael trăise viaţa Gardianului. Încă avea amintirea sentimentului de vinovăţie al bărbatului. Chiar dacă nu o putea face pe Emma să înţeleagă, el ştia ce însemnase pentru Gardian să scape de acea povară.

— Michael? Ce ţi-a spus acolo? Nu am putut auzi nimic.

Michael se gândi la şoapta bărbatului de pe podeaua pivniţei.

Cartea te va schimba.

„Dar cum să mă schimbe? se întrebă el. În ce să mă schimbe?”

Ridică din umeri.

— Doar să protejez Cartea.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru un moment, apoi Emma rosti:

— Hei, trebuie să fii lângă cineva pentru a-l vindeca?

— Ţi-am zis, nu a vrut să îl vindec. Şi este prea târziu…

— Nu mă refer la el. Mă gândeam – Emma îl prinse de braţ – de unde ştim că prinţesa este moartă?

Michael scoase un ţipăt şi se repezi să scoată *Cronica* din geantă în timp ce se mustră pe sine pentru că nu se gândise înainte la asta. Smulse condeiul din suportul său şi era pe cale de a-şi înţepa degetul, când se opri. Oricât de mult îşi dorea să o salveze pe prinţesă, ideea de a lua durerea încă unei persoane asupra sa îl îngrozea.

Îşi aminti restul mesajului Gardianului.

Cartea te va schimba. Aminteşte-ţi cine eşti.

— Michael? Ce este? Ce s-a întâmplat?

— De fiecare dată… de fiecare dată când scriu numele cuiva în *Cronică,* îi preiau întreaga viaţă. Simt tot ce au simţit ei. Cu Gardianul, când şi-a ucis fraţii, am simţit cum a fost. Simt totul.

— Asta… asta s-a întâmplat şi cu mine?

Michael îşi privi sora. Ea îl privea cu ochi mari, având un

nimb roşiatic deasupra capului. Încuviinţă temător. Iar apoi cuvintele începură să se reverse, un adevărat torent care crescuse în interiorul său încă de când o eliberase pe Emma de sub vraja Gardianului.

— Credeam că ştiam ce făcusem, trădându-te pe tine şi Kate, dar de fapt nu ştiam! Habar nu aveam! Înţeleg asta acum. Şi îţi promit, orice s-ar întâmpla, te voi face să ai din nou încredere în mine. Aşa cum aveai înainte. Promit.

Şi înainte ca Emma să poată răspunde, înainte ca el să poată ezita pentru a doua oară, îşi înţepă degetul şi scrise numele Wilamenei cu literele fumegânde şi însângerate, iar puterea Cărţii ieşi la suprafaţă şi îl învălui.

Michael crezu că avea să fie purtat de Carte în locul din pădure în care se prăbuşise dragonul Wilamena, dar se trezi într-o lume acoperită de zăpadă şi gheaţă. Recunoscu curburile zidurilor văii, coamele semeţe ale munţilor; dar nu erau copaci, nici păsări; totul era rece şi tăcut şi alb. Realiză că fusese trimis la începutul vieţii Wilamenei. Şi era minunat, întrucât prinţesa elf putea, şi Michael putea, vedea diferenţa din fiecare fulg de zăpadă, din fiecare cristal de gheaţă…

Apoi lumea se schimbă; prinţesa elf se legăna pe o ramură subţire din vârful unui copac semeţ, iar Michael era cu ea; şi aşa cum fiecare fulg de nea şi ciob de gheaţă fuseseră diferite, aşa erau diferite şi fiecare frunză şi ac din fiecare copac şi toate păsările răspundeau chemării Wilamenei, iar ea îşi ridică privirea către soare şi Michael nu îşi putuse imagina niciodată că inima îi putea fi atât de plină…

Apoi întuneric. Michael recunoscu peştera, piscina de lavă, tunelul ducând spre pivniţă; simţi cum trupul dragonului era o cuşcă pentru prinţesă, cum se lupta în fiecare zi să nu îşi piardă amintirile despre zăpadă şi copaci şi soare, dar era ca şi cum ai fi protejat o lumânare pe o câmpie întunecată şi măturată de vânt…

Apoi, fără niciun avertisment, Michael zăcea pe podeaua pădurii, înconjurat de ramuri şi copaci rupţi şi simţi inima Wilamenei, apoi inima lui, vărsând sânge negru pe un pat de ferigi zdrobite…

„Trăieşti, gândi el. O, te rog, te rog să trăieşti…”

— Michael!

Se afla în tunel. Cartea era deschisă pe genunchii săi, numele Wilamenei dispărând uşor de pe pagină. Se simţea pustiit şi slăbit. Emma şi Gabriel îl priveau.

— Scuze, spuse Emma. Gabriel spune că tunelul este o fundătură. Trebuie să mergem prin celălalt.

— Dar nu ştiu dacă ea… trebuie să încerc din nou…

— Nu avem timp, spuse Gabriel. Trebuie să mergem. Acum.

— Dar…

— Michael, vin după noi!

Iar apoi, în cele din urmă, Michael auzi ţipetele răsunând în tunel.

Alergau cu Strigoii pe urmele lor, care ţipau încontinuu, aerul pulsând în culoarea roşie; luară o curbă, tunelul se deschise, iar apoi se aflau brusc în uriaşul cazan fumegând, al vulcanului. Sub ei, la vreo patru sute de metri sau mai mult, se afla un lac învolburat de magmă; deasupra lor atârna discul negru-albăstrui al cerului. Michael se simţea de parcă s-ar fi aflat în cratiţa enormă a unui uriaş.

— Priviţi! strigă Emma.

Iar Michael, privind cruciş prin vălul de fum, descifră gura unui tunel pe partea îndepărtată a conului. El mai observă, aşa cum o făcură Gabriel şi Emma, că bordura pe care stăteau era parte dintr-o potecuţă ce încercuia hăul din interiorul vulcanului şi avea să îi ducă pe partea cealaltă. Se părea că Gardianul nu îi condusese pe un drum greşit.

— Veniţi, spuse Gabriel. Trebuie să ne grăbim.

Emma preluă conducerea grupului. Merseră cât de

repede se putea; bordura era îngustă şi inegală şi un singur pas greşit îi trimitea către moarte. Era dureros să respire, întrucât aerul le ardea plămânii, iar aburii ce se înălţau dinspre lacul de lavă le provoca greaţă şi îi ameţea. Când copiii încercară să se sprijine de pereţii conului, rocile le arseră palmele. Şi în tot acest timp vulcanul mormăia şi se cutremura şi bule uriaşe explodau din magmă, trimiţând stropi de lavă în sus.

Michael încercă să se concentreze, dar asemenea unui vis care dăinuie după ce te-ai trezit, nu putu să scape de sentimentul că era captiv în corpul unui dragon.

Ajunseseră la jumătatea drumului, când un strigăt răsună în urma lor. Rourke ieşise din tunel şi se îndrepta cu paşi mari spre ei, având sabia lui Gabriel în mâna dreaptă.

Gabriel îşi luase şi el o sabie în mână.

— Plecaţi. Vă prind din urmă.

Fără niciun cuvânt, Emma îl luă de mână pe Michael şi îl trase după ea.

Gabriel merse pe o porţiune mai lată a potecii şi aşteptă.

Copiii ajunseră la doi metri de gura tunelului când vulcanul se zdruncină atât de violent, încât Michael se împiedică şi îşi suci glezna. Simţi imediat cum glezna începe să îi pulseze şi ştiu că nu mai putea lua în considerare ideea de a alerga.

— Michael…

— Sunt bine. Doar…

— Nu! Priveşte!

Emma arăta spre gura tunelului, înspre locul unde o siluetă se îndrepta către ei, pe potecă. Silueta era un schelet, oasele fiindu-i înnegrite şi fumegânde. În mână avea o sabie zimţată şi un mers sacadat pe care copiii îl recunoscură.

— Este unul dintre Strigoii pe care i-a pârlit dragonul! exclamă Emma. Dar tot corpul lui a ars. Cum de chestia

asta idioată mai trăieşte încă?

Michael nu ştia şi nu îi păsa. Creatura încercuise poteca din direcţia cealaltă şi era pe punctul de a le bloca accesul în tunel. Dacă se întâmpla asta, aveau să fie prinşi într-o capcană. Michael se ridică, lăsându-şi toată greutatea pe un singur picior.

— Emma, eu nu pot să alerg. Trebuie să continui…

— Ce?! Nu! Nu te las aici!

Michael era pe punctul de a-i spune că el era cel mai mare şi că îi ordonă să alerge, când alţi doi Strigoi apărură pe potecă. Şi ei fuseseră de asemenea arşi, nu la fel de mult precum primul – lucru care într-un fel îi făcea să arate şi mai oribil, cu bucăţi de carne şi muşchi carbonizate încă atârnând pe oasele lor – şi toţi trei se apropiau, împrejmuindu-i.

— Dar te poţi căţăra, nu-i aşa? îi porunci Emma.

— Poftim?

— Şi să ştii că am încredere în tine, idiotule! Cine altcineva s-a mai luptat cu un dragon pentru mine?

Michael ridică din umeri.

— … Nimeni?

— Aşa este! Şi eşti fratele meu! Întotdeauna voi avea încredere în tine! Spune-i asta Cărţii tale stupide! Acum priveşte!

La un metru deasupra lor era ceea ce părea a fi gura unui mic tunel.

Emma îl împinse pe Michael spre zid, strigând:

— Urcă!

Roca aspră şi spongioasă a vulcanului le oferi puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, iar Michael descoperi că se putea căţăra cu un singur picior, deşi nu atât de repede ca Emma, care îl depăşi în curând. De fapt, adevărata durere pulsa în mâinile sale, care în curând deveniră carne vie. Dar sunetele urmăritorilor venind pe urmele lor, ale degetelor osoase scrijelind roca îl ajutară să ignore durerea şi să se

caţăre mai repede.

Iar Michael nu se putea abţine să nu se gândească la ceea ce spusese Emma şi să se întrebe dacă vorbise serios. Gândul îl umplu cu o nouă speranţă şi putere şi îi alungă umbrele îndoielii din minte.

Deodată vulcanul tremură, iar rocile de care se ţinea Michael îi scăpară din mâini. Încercă nebuneşte să se prindă de perete în timp ce cădea; urmă un scârţâit puternic, iar Michael se prinse de ceea ce părea a fi o ramură sau un băţ ieşind din peretele de rocă. Doar că nu era nicio ramură. Spre groaza sa, se prinsese de braţul dezmembrat al unui Strigoi. Întorcându-se, Michael văzu un schelet cu un singur braţ dispărând în lavă. Se părea că el aterizase pe creatură, impactul rupându-i braţul. Michael îşi spuse că trebuia să se spele pe mâini cu prima ocazie – oasele Strigoilor purtau probabil tot felul de microbi – şi privi în sus pentru a-i spune Emmei că era în regulă, doar pentru a vedea un al doilea monstru agăţându-se de gheata surorii sale şi încercând să o arunce de pe zid.

— Emma!

Începu să urce spre ea, dar nu urcă mai mult de câţiva centimetri când scheletul plonjă pe lângă el, ţinând în mână gheata Emmei. Michael îşi ridică privirea. Emma zâmbi şi îşi legănă piciorul.

— Am dezlegat şireturile.

Apoi zâmbetul îi pieri. Urmărind privirea surorii sale, Michael văzu că fumul de deasupra lacului de lavă se evaporase, iar Gabriel şi Rourke erau acum vizibili. Erau unul lângă celălalt, luptându-se, sunetele săbiilor lor pierzându-se în agitaţia vulcanului. Gabriel nu ataca, ci mai degrabă para loviturile lui Rourke, care curgeau într-un asalt violent, de parcă bărbatul chel nu ar fi avut o singură armă, ci mai multe şi toate în continuă mişcare. Apoi un nou nor de fum îi ascunse de privirile copiilor. Michael privi în sus, aşteptându-se să o vadă pe Emma coborând pentru

a-şi ajuta prietenul.

Dar Emma nu se mişcase, iar Michael realiză că ea nu îl părăsea, că nu avea de gând să îl părăsească şi că vorbise serios cu fiecare cuvânt pe care îl rostise.

— Nu mai visa cu ochii deschişi! strigă ea. Chestia aia e chiar în spatele tău!

Michael continuă să urce. Putea auzi Strigoiul căţărându-se pe rocile de sub picioarele sale şi îşi spuse că Gabriel avea să găsească o cale de a învinge; întotdeauna o făcea.

— Sunt aici! strigă Emma. Este un tunel! Grăbeşte-te!

Vulcanul părea pe punctul de a erupe. Bucăţi de rocă începuseră să se desprindă de pe pereţi în timp ce jeturi de abur fierbinte cicatrizau conul. Braţele lui Michael tremurau de oboseală. Când se apropie de marginea terasei pe care stătea Emma, conul se cutremură din nou, iar geanta îi atârna sub el asemenea unui pendul. Emma se culcă pe burtă şi se întinse spre el. Michael ştia că Strigoiul era aproape.

— Nu privi în jos! Prinde-mă de mână!

Michael se întinse şi prinse mâna surorii sale. În acelaşi timp Strigoiul făcu un salt şi se agăţă de picioarele sale.

— Michael!

Fu desprins complet de perete. Emma era întinsă pe burtă, ţinându-i mâna cu ambele sale mâini în timp ce Strigoiul se căţărase până la genunchii lui Michael. Creatura era aproape în întregime din os şi cântărea foarte puţin, dar Michael putea simţi degetele transpirate ale Emmei alunecând de pe mâna sa.

— Michael! Nu te pot ţine! Michael…

Scheletul se căţăra pe corpul lui Michael, oasele mâinilor sale înfigându-se în coapsele lui. Michael scotoci după cuţitul de la curea.

— Trebuie să…

— Michael… nu te mai mişca… nu pot…

Apoi mâna îi alunecă printre degetele Emmei.

Rourke părea să nu aibă nicio slăbiciune. Era mai puternic decât Gabriel, mai rapid, mai odihnit; şi mânuia propria armă a lui Gabriel, eliberată din craniul trolului mort, cu mai multă uşurinţă decât ar fi făcut-o Gabriel însuşi. Într-adevăr, singura slăbiciune a bărbatului chel, dacă putea fi numită slăbiciune, era aceea că îi plăcea să vorbească şi o făcea neîncetat, chiar şi când lansa lovituri după lovitură.

— Nu mă înţelege greşit, tinere, ai tupeu, iar mie îmi place tupeul – aproape că te-am nimerit acolo –, dar eşti încă doar un om, în timp ce eu sunt… mult… mai mult!

Arma lui Rourke se ciocni de sabia lui Gabriel, iar Gabriel fandă înainte, presându-l. Era instinctul de autoconservare. Gabriel nu se odihnise deloc de la startul bătăliei, cu multe ore în urmă, iar mişcările îi deveneau letargice şi braţul cu care ţinea sabia, greoi. Nu mai putea rezista multor lovituri.

Rourke râse.

— Vai, flăcău, eşti epuizat! Să luăm o pauză? Să servim câte o limonadă? Să chemăm pe cineva să îţi maseze picioarele?

Gabriel nu spuse nimic şi încercă să îl împingă pe bărbat înapoi. Dar Rourke nu se clintea. Nici nu îşi încetase atacul. Doar stătea acolo, rânjind triumfător. Gabriel realiză că bărbatul îl tachina.

— Spune-mi, zise Rourke, cum te simţi să ştii că Magnus cel Teribil se va întoarce în curând în această câmpie fatală? Că paşii lui vor onora din nou frumosul, blândul nostru pământ? Nu te umple de veneraţie? De uimire? De recunoştinţă?

Gabriel continua să i se opună bărbatului. Cu cât Rourke vorbea mai mult, cu atât copiii aveau mai mult timp la dispoziţie.

— Cred că este un fraier. Pym l-a învins odată. O va face din nou.

— A, da? Şi cine îl va ajuta? Magicienii săi aliaţi sunt morţi. Eu însumi i-am ucis. Iar Pym singur nu se poate măsura cu puterea stăpânului meu.

— Îi avem pe copii.

— Da, desigur, spuse Rourke. Copiii.

Bărbatul chel îl împinse de lângă el. Gabriel zări o strălucire de oţel şi îşi ridică sabia. Prea târziu realiză că era o fandare, iar lovitura lui Rourke îl izbi direct în piept. Îşi simţi coastele plesnind, iar el se retrase, ricoşând în perete în timp ce sabia îi zbură din mână, iar apoi alunecă de pe bordură.

Câteva clipe mai târziu Gabriel atârna asupra unei mări de lavă, ţinându-se doar cu o mână de marginea bordurii.

Rourke veni şi se aplecă asupra lui, sabia stând în echilibru pe umărul său.

— Ei bine, tinere, te-ai luptat bine şi nu ai de ce să te ruşinezi. Mai am doar o întrebare înainte de a te arunca în cuptor.

Gabriel reuşise să găsească un punct de sprijin şi pentru cealaltă mână; picioarele încă îi atârnau în gol.

— Ţi-a spus Pym vreodată ce se va întâmpla cu micuţii copii când Cărţile vor fi în cele din urmă reunite? Sunt curios pentru că, vezi tu, i-am întrebat pe părinţii copilaşilor şi ei nu ştiau. M-a făcut să mă întreb cât de mult a păstrat secretul bătrânul.

Gabriel îşi ridică privirea. Ştia că asta îşi dorea Rourke, dar nu se putu abţine. Adevărul era că Pym nu îi spusese niciodată ce avea să se întâmple când cele trei cărţi vor li găsite şi reunite. Spusese doar că asta era necesar pentru siguranţa copiilor. Iar Gabriel acceptase lucrul ăsta. Deci, ce ştia Rourke, iar el nu?

— Ah, spuse Rourke, licărul lavei strălucind pe capul său chel, mă gândeam eu că nu…

Chiar atunci întregul vulcan se clătină spre dreapta. Rourke îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Gabriel se

trase înapoi pe bordură. Coastele rupte se atinseră una de cealaltă, provocându-i o stare de greaţă. Dar ştia că aceasta era singura sa şansă. Lovi sabia lui Rourke cu piciorul, aruncând-o în prăpastia de lavă. Apoi călcă cu toată puterea lui pe încheietura bărbatului. Urlând, Rourke îşi împinse umărul în Gabriel, apoi se ridică în picioare şi îl ţintui la perete, unde îl lovi pe Gabriel cu coatele şi pumnii. Gabriel simţi cum i se rup mai multe coaste şi îşi smuci capul, craniul său izbindu-se de bărbia bărbatului chel. Rourke blestemă şi îl izbi iar şi iar pe Gabriel de peretele de piatră. Gabriel simţi cum privirea i se înceţoşează şi lovi orbeşte; urmă un ţipăt de durere, iar bărbatul îl eliberă.

Gabriel se rezemă gâfâind de perete, aşteptând ca vederea să i se limpezească. Rourke era aplecat asupra genunchiului său.

— Ticălosule, cred că m-ai mutilat! Scoase un cuţit lung şi sclipitor. Aveam de gând să te cruţ, dar acum trebuie să te rănesc.

Se năpusti asupra sa, iar Gabriel, prea slăbit pentru a se apăra, simţi lama alunecând printre coastele sale zdrobite. Mai mult decât orice, Gabriel spera că Emma ieşise afară din vulcan şi nu vedea ceea ce se întâmpla.

— Vreau să termin ceea ce spuneam. Rourke scoase cuţitul şi îl înjunghie încă odată pe Gabriel. Când Cărţile vor fi reunite – mai eşti viu, mă auzi? –, când Cărţile vor fi reunite, copiii vor muri. Acesta este adevărul, flăcău. A fost profeţit şi se va întâmpla. Deci în tot timpul ăsta i-ai protejat pe bieţii mieluşei, iar bătrânul Pym îi conducea spre măcel. Credeam că ţi-ar plăcea să afli asta înainte să mori.

Şi înfipse din nou cuţitul în coastele lui Gabriel, de data asta mai adânc.

Gabriel simţi vârful de oţel răvăşindu-i interiorul şi văzu vulcanul dându-şi ultima şi cea mai puternică suflare, iar el îşi adună ultimele puteri şi îşi încătuşă braţele în jurul lui

Rourke în timp ce poteca se prăbuşi sub picioarele lor. În adâncul lui, Gabriel crezuse ceea ce spusese Rourke. Dar asta însemna că Pym se folosise de el în toţi aceşti ani? Gabriel nu ştia. Ştia doar că Rourke trebuia ţinut departe de copii. Bărbatul se lupta să se elibereze, dar Gabriel îl ţinu strâns până ce căzură amândoi către lavă, eliberându-l doar când fu sigur că Rourke, ca şi el, era pierdut.

Şi niciunul din bărbaţi, nici Gabriel, nici Rourke nu văzură silueta masivă trecând prin fum.

După ce mâna îi alunecase din mâinile Emmei, Michael crezu că acela era sfârşitul: era pierdut. Dar se trezi alunecând în josul peretelui conului vulcanic, sfâşiindu-şi hainele, zgâriindu-şi şi jupuindu-şi pielea de pe jumătate din corp; iar când se prăbuşi pe bordura aflată la doi metri mai jos, se dovedi că nu se rănise mai rău – pe lângă toate zgârieturile şi juliturile – decât că îşi luxase şi cealaltă gleznă.

Apoi ceva se strânse în jurul gâtului său, iar capul îi fu apoi tras pe spate. Realiză că era strangulat de propria geantă. Michael reuşi să se rostogolească pe burtă, astfel că breteaua îi venea acum pe spatele gâtului, iar el privi peste marginea potecii. Acolo, atârnând deasupra piscinei de lavă, era scheletul.

„Sincer, gândi Michael, chiar urăsc chestiile astea.”

Geanta atârna între Michael şi creatură, iar Michael se întinse spre ea şi scoase *Cronica.* Scheletul începuse să se târască spre el, dar Michael îşi scoase cuţitul şi – luându-şi la revedere de la jurnalul său, de la busola şi creioanele sale, de la camera video, de la briceagul şi insigna de la regele Robbie – tăie breteaua şi îşi privi geanta, conţinutul ei şi Strigoiul căzând, totul fiind înghiţit de lavă.

Michael căzu pe spate. Emma îi tot strigase numele, iar acum o putea vedea deasupra lui şi îi făcu slăbit cu mâna.

„Bine, gândi el, gata cu tolănitul. Nu eşti în vacanţă.

Ridică-te.”

Atât apucă să gândească înainte ca vulcanul să se cutremure din nou, iar bordura pe care se afla se prăbuşi. Michael se simţi căzând şi închise ochii, strângând *Cronica* la piept, ca şi cum Cartea l-ar fi putut salva într-un fel. Şi pentru că ochii îi erau închişi, simţi ghearele care îl prinseră de mijloc. Când deschise ochii, constată că îi erau uscaţi din cauza aburilor şi căldurii emanate de lavă după care văzu ca prin ceaţă solzii săi aurii, şi dragonul – pentru că era ea, Wilamena, solzii ei aurii, trupul ei vindecat – care urca spre ieşirea din vulcan, Michael mai observă alte două siluete căzând spre lavă, iar Wilamena le prinse din aer şi se înălţă; Emma striga şi ţopăia de bucurie deasupra lor şi, fără să se oprească din zbor, dragonul o luă de pe bordură. Apoi avu loc o explozie, iar Michael privi în jos şi văzu întreg cazanul cu lavă zburând către ei; dar ei reuşeau să părăsească la timp conul vulcanului, Michael simţind aerul rece al nopţii pe faţă, privind înapoi pentru a vedea cum lava ţâşnea în întuneric. În acest timp dragonul începu să zboare pe deasupra fortăreţei, ale cărei ziduri erau inundate de lavă. Înghesuit în vârful turnului era un mic grup de elfi.

Dragonul plană deasupra turnului, iar căpitanul elf şi şase elfi răniţi şi epuizaţi căzură uimiţi pe spate.

Punându-i jos pe Michael, Emma şi Gabriel, Wilamena ateriză pe zid, Rourke încă fiind captiv în ghearele sale.

— Înălţimea Ta, trăieşti! Căpitanul elf căzu într-un genunchi. Vă voi compune un sonet…

— Poate mai târziu, mormăi dragonul. Voi sunteţi toţi cei rămaşi?

— Da. Diavolul chel s-a strecurat pe lângă noi şi a mers în pivniţă. Am urcat în turn, aşteptându-ne să îi găsim pe copii aici. Apoi, noi înşine am devenit captivi.

Deodată dragonul scoase un urlet de durere, iar Rourke căzu din ghearele sale. Cuţitul lui Rourke era înfipt în piciorul dragonului, între solzii blindaţi. Michael i-l smulse

din picior şi privi peste zid.

— A dispărut! Nu îl văd nicăieri!

Sânge negru se prelingea pe piciorul Wilamenei.

— Eşti bine? întrebă Michael.

Dragonul Wilamena păru aproape să zâmbească.

— Sunt bine, iepure.

— Michael! Emma îngenunchea lângă Gabriel, panica citindu-se în ochii săi. Gabriel... este rănit foarte grav! Trebuie să îl ajuţi!

Dar când Michael începu să deschidă *Cronica,* turnul se zdruncină, iar căpitanul elf spuse că nu mai este timp; aveau să îl ajute pe prietenul lor de îndată ce ajungeau undeva în siguranţă. Iar elfii îl urcară pe Gabriel inconştient pe spatele dragonului, iar Emma se căţără lângă el, şi Michael înaintea lui, astfel că împreună îl ţintuiau pe bărbatul rănit pe loc. Apoi dragonul îi înşfăcă pe elfii rămaşi şi, bătând din aripile sale uriaşe, se înălţă în aer. Când Michael privi înapoi – erau deja deasupra câmpiei – văzu cum întreaga fortăreaţă se scufunda în vulcan.

— Grăbeşte-te! strigă Emma, un suspin spărgându-i glasul. Cred... cred că Gabriel moare!

— Prietenul tău este puternic, rosti dragonul. Nu va muri. Nu îl vom lăsa.

— Unde ne duci? întrebă Michael.

— Acasă, iepure. Vă duc acasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Separarea

Clopotul din fier se prăbuşea. Rafe zăcea nemişcat, grinzi din scările prăbuşite fiind îngrămădite peste el. Kate era întinsă pe o parte lângă uşă, neputând să ajungă la Rafe la timp pentru a-l salva. Putea doar să plângă…

— *STOP!*

…şi închise ochii.

O secundă trecu. Două secunde. Trei…

Unde era prăbuşirea? Bubuitura aceea care trebuia să zguduie podeaua? Totul era tăcut şi nemişcat, iar singurul lucru pe care îl simţea Kate era inima bubuindu-i în piept.

Deschise încet ochii. Nimic nu se schimbase. Clopotul se afla exact acolo unde fusese, la şapte metri de capul lui Rafe. Doar că nu mai cădea; pur şi simplu atârna în aer. Privi în jur. Limbile de foc care înghiţeau pereţii erau încremenite. Apoi Kate îşi dădu seama de tăcerea absolută care se aşternuse în jurul ei. Vuietul focului, ferestrele sparte, grinzile rupte: totul încetase.

Se ridică în picioare şi rămase acolo, temându-se să se mişte.

Henrietta Burke spusese că magia *Atlasului* era parte din ea; ea trebuia doar să nu i se mai împotrivească. În momentul în care femeia o spusese, Kate ştiuse că era adevărat. De când Kate o dusese pe Contesă în trecut, simţise puterea în interiorul său. Dar o respinsese, o negase.

Apoi, când văzu clopotul plonjând către Rafe, toate

barierele pe care le ridicase se prăbuşiră.

Dar ce era tăcerea asta stranie?

Chiar când îşi puse întrebarea, Kate ştiu răspunsul.

— Am oprit timpul.

Putea simţi încordarea în interiorul său. Era ca şi cum ea ar fi îndiguit un râu, iar apa încerca să se elibereze. Ştia că nu mai putea rezista mult timp.

Făcu un pas către Rafe… şi se opri.

Un gând groaznic puse stăpânire pe ea.

Destinul lui Rafe era să devină Magnus cel Teribil – motivul pentru care familia ei fusese divizată, motivul pentru care ea, Michael şi Emma îşi petrecuseră ultimii zece ani în orfelinate, motivul pentru care crescuseră fără să îşi cunoască părinţii. Trebuia doar să se relaxeze, să lase timpul să curgă; clopotul ar putea cădea, iar familia ei ar fi din nou reunită.

Mai stătu acolo câteva secunde, apoi rosti o scuză tăcută către familia sa.

„Îmi pare rău. Îmi pare rău, pur şi simplu nu pot.”

Păşi înainte, îl prinse pe Rafe de încheieturile mâinilor şi îl trase dintre dărâmături.

De-abia era conştientă de faptul că îl târa prin holul principal al bisericii. Toate puterea şi concentrarea sa erau necesare pentru a controla timpul. Cu cât era mai mult oprit, cu atât presiunea devenea mai mare. Îl trase printr-o gaură dintr-un perete pe jumătate distrus şi apoi afară, în strada întunecată şi pustie. Acolo îi dădu drumul şi se prăbuşi lângă el.

Şi eliberă presiunea.

Simţi un răget în interiorul ei, iar zgomotul lumii se reîntoarse. Auzi vuietul focului, prăbuşirea şi dangătul clopotului, strigătele mulţimii de după colţ. Era în genunchi, gâfâind, rochia fiindu-i îmbibată de sudoare.

— Ce… unde…

Rafe deschise ochii, aerul rece readucându-l în simţiri.

Sări în picioare, privi strada, biserica în flăcări, pe ea…

— Tu ai… cum am ajuns aici?

Kate încă tremura din pricina efortului. Trase de câteva ori aer în piept şi se ridică, şovăitoare, în picioare.

— Ea avea dreptate… Domnişoara Burke a spus că aveam magie în mine. Îmi era doar… teamă să o folosesc. Am oprit timpul. Te-am scos din biserică.

— M-ai scos de acolo?

— Da.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Da.

Pentru că exact asta făcuse; orice avea să se întâmple din acel moment, bine sau rău, ea alesese să îi salveze viaţa. În spatele lor biserica continua să ardă, iar Kate putea auzi mulţimea strigând şi bucurându-se după colţ. Băiatul o privea.

— Şi poţi merge acasă acum. La fratele şi la sora ta.

Kate încuviinţă.

— Şi domnişoara B este moartă.

Kate putea simţi furia şi tristeţea radiind dinspre el, asemenea căldurii emanate de foc.

Urmă un bubuit asurzitor, iar ei se întoarseră, în timp ce turnul clopotniţei începu să se prăbuşească şi fu înghiţit de flăcări, iar dincolo de colţ un ropot de aplauze izbucni când turnul se prăbuşi peste acoperişul bisericii cu o explozie uriaşă de fum şi scântei.

Cu un ţipăt, Rafe alergă lângă gardul din fier, smulse una dintre zăbrele şi începu să alerge pe lângă biserică.

Cu picioarele tremurând, Kate alergă după el, strigându-i numele.

Când ajunse pe bulevard, erau acum probabil vreo patruzeci de bărbaţi înarmaţi cu torţe şi bâte, aplaudând şi râzând, cu chipurile lor macabre în lumina focului. Niciunul dintre ei nu îl văzu pe băiat gonind spre ei. Nu era nici urmă de magie în atacul lui Rafe; totul era doar durere animalică

şi furie. Lovi un bărbat burduhănos direct în cap – o bubuitură distinctă pe care Kate o auzi de la douăzeci de metri distanţă – şi îl doborî la pământ. Apoi se năpusti asupra a trei huligani, toţi fiind mai mari şi mai masivi decât el. Îl lovi pe primul în umeri, iar tânărul scăpă torţa şi căzu în genunchi cu un geamăt. Rafe lovi cu capătul ţevii în pântecele celui de-al doilea, făcându-l să se încovoie, apoi ridică genunchiul către chipul bărbatului, şi capul acestuia sări înapoi. Al treilea individ era gras şi îşi scosese cuţitul, tăindu-l pe Rafe pe braţ. Ţeava îi căzu din mână, iar huliganul o trimise cu piciorul către prietenul său, primul pe care Rafe îl atacase, care o luă în timp ce se ridică în picioare. Celălalt se ridicase, de asemenea, deşi sângele se prelingea din nasul şi din gura sa şi era înarmat cu un cuţit. Trioul îl încercui pe Rafe, iar Kate era pe punctul de a interveni în încăierare, când Rafe înşfăcă o torţă, rosti un cuvânt tăcut şi flăcări izbucniră şi îi învăluiră pe cei trei bărbaţi.

— Nu!

Kate aruncă torţa din mâna lui Rafe. Flăcările care îi atacaseră pe bărbaţi se stinseră. În acelaşi moment se auzi sunetul sirenelor apropiindu-se, cineva strigă că vine poliţia. Într-o secundă mulţimea se risipi, inclusiv cei trei bărbaţi, care fugiră în întuneric, proferând ameninţări pe măsură ce se îndepărtau.

Rafe se pregătea să alerge pe urmele lor, dar Kate il prinse de braţ.

— Încetează!

— De ce? Ai văzut ce au făcut!

— Dar nu poţi! Nu te voi lăsa!

Îşi aruncă braţele strâns în jurul lui, îmbrăţişându-l. El o împinse şi se luptă să se elibereze, dar ea rămase agăţată de el cu toată puterea rămasă, cu capul cuibărit în umărul lui, până când, în sfârşit, simţi efortul lui Rafe stingându-se. Îl mai ţinu pentru o clipă neputincios în braţele sale, apoi îl

eliberă. Rafe căzu în genunchi în zăpadă. Kate îi putea vedea umerii tremurând. Ştia ce simţea. Mama lui, Henrietta Burke şi Scruggs… erau cu toţii morţi. Copiii la care ţinea atât de mult erau vânaţi. Simţi cât de uşor se putea lăsa consumat de furie. Şi îşi aminti cuvintele Henriettei Burke:

Iubeşte-l aşa cum el deja te iubeşte pe tine.

— Vino cu mine.

Rafe îşi înălţă privirea, lacrimile sclipindu-i printre dârele de cenuşă de pe faţa sa.

— Poftim?

Kate credea că vocea avea să îi tremure, dar nu se întâmplă. Ştia că acesta era lucrul corect; la urma urmei, de aceea se afla aici, pentru a-l împiedica să devină Magnus cel Teribil.

— Vino cu mine.

El dădu din cap.

— Nu pot. Cineva trebuie să aibă grijă de copii.

— Vor merge la un cămin în nordul statului. Domnişoara Burke a aranjat deja; vor fi bine. Vino cu mine.

Rafe o privi, cercetându-i chipul. Sirenele de poliţie şi pompieri se apropiau.

— De ce se teme toată lumea? Tu. Scruggs. Domnişoara Burke. Încerci să mă ţii departe de ceva. De ce mă vrea Magnus cel Teribil?

Kate nu putu rezista rugăminţii din ochii lui.

— El… vrea ca tu să îi iei locul.

— Ce?

— Nu pot explica. Dar nu vei mai fi tu! Vei fi el şi toţi ceilalţi dinaintea lui! Vrea să te folosească! Trebuie să vii cu mine!

Iar în timp ce o spunea, Kate realiză că asta nu era doar ceea ce dorise *Atlasul,* era ceea îşi dorea *ea.* Şi nu avea nicio legătură cu faptul că el putea deveni Magnus cel Teribil; voia doar să îl aibă alături de ea.

Iubeşte-l aşa cum el deja te iubeşte pe tine.

— Vreau să vii. Te rog!

Rafe încă nu se ridicase din genunchi şi privi în jos, către mâinile sale. Kate văzu că erau arse şi pline de băşici.

— Ea mi-a spus să aleg. Domnişoara Burke. Mi-a spus că pot să aleg cine vreau să fiu. Acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi mama.

— Atunci alege. Vino cu mine.

Întinse mâna spre el. Rafe îi privi mâna întinsă, apoi o privi pe Kate. Lui Kate i se păru că întreaga lume îşi ţinea răsuflarea. Apoi, Rafe se întinse uşor spre ea.

— Tu!

Glasul venea din josul străzii. Kate privi în spatele lui Rafe, zărind o siluetă ivindu-se din întuneric.

— Ştiam că vei fi aici, ciudato! Ţi-am spus că o vei păţi!

Kate văzu că era băiatul care îi urmărise pe ea, pe Abigail, pe Jake şi Beetles mai devreme în acea dimineaţă şi că avea un pistol care era îndreptat spre ea.

Era zgomot pretutindeni în jurul lor, datorat focului, sirenelor pompierilor şi strigătelor mulţimii risipite; totuşi, Kate auzi un pocnet specific, iar băiatul cu pistolul se întoarse şi fugi pentru a fi protejat de întuneric. Rafe deja sărise în picioare, dar părea nesigur de ceea ce trebuia să facă şi privea când spre băiatul ce se îndepărta, când către Kate. Kate îşi dorea să îi spună că este bine şi să nu se mai holbeze aşa la ea, dar deodată se simţi ameţită. Fără măcar să realizeze că se prăbuşeşte, îşi simţi capul lovind trotuarul. Chiar şi atunci fu surprinsă să se trezească întinsă în zăpadă. Încercă să se ridice şi descoperi că nu poate. Chipul lui Rafe apăru deasupra ei.

— Ce… ce s-a întâmplat? spuse ea. M-a ratat, nu-i aşa?

— Şşş, nu vorbi.

Putea citi groaza şi îngrijorarea din ochii lui, iar asta o sperie mai mult decât orice. Cu un imens efort, îşi ridică capul şi văzu înflorind pe rochia sa albă o pată roşie.

— Rafe…

— Este în regulă. Putem repara asta. Este în regulă…

Primul ei gând zbură către Michael şi Emma. Trebuia să ajungă la ei. Nu putea muri aici; ei nu ar fi aflat niciodată ce se întâmplase cu ea. Trebuia să se întoarcă la ei. Şi încercă să ajungă la magia din interiorul său, dar era prea slăbită. Nu se putea concentra suficient pentru a o invoca; magia îi alunecă printre degete.

— Trebuie să… murmură ea… trebuie să…

Rafe o ridică în braţele sale.

— Te voi duce la cineva care te poate vindeca. Scrug… nu, nu Scruggs… Avem nevoie de cineva puternic. Un magician puternic…

Kate putea auzi panica din glasul lui şi îşi dorea să îl liniştească.

— Este în regulă, spuse ea. Nu mă simt atât de rău. Doar… rece.

Privirea lui Rafe se schimbă.

— Ştiu cine te poate vindeca. Doar rezistă.

Apoi începu să alerge de-a lungul străzii, ţinând-o pe Kate strâns la pieptul său. Trecură pe lângă poliţie şi maşinile de pompieri care dădură colţul, iar Rafe alerga ca şi cum Kate nu ar fi cântărit nici măcar un gram. Într-adevăr, lui Kate i se părea că devenea mai uşoară, că toată greutatea îi părăsea corpul. Iar Rafe gonea în josul bulevardului, iar ca putea auzi cântecele petrecăreţilor de Anul Nou; se apropia miezul nopţii. Apoi mai multe strigăte, dar nu, acesta era Rafe, care striga după un taxi tras de cai şi sări în el înainte ca birjarul să poată opri, strigând o adresă, spunându-i şoferului să meargă cât de repede poate, iar Kate auzi trosnetul frâielor şi simţi smucitura în timp ce taxiul porni la drum. Era conştientă de cât de strâns o ţinea Rafe şi cât de frig îi era şi nu putea cu adevărat să moară.

— Fratele şi sora mea… nu vor şti ce s-a întâmplat…

— Tu le vei spune. Vei fi bine. Ştiu cine te poate vindeca.

Trebuie doar să rezişti. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu te voi pierde şi pe tine.

Iar apoi – Kate nu putea fi sigură, era posibil să îşi fi imaginat – avu impresia că Rafe se aplecă şi o sărută.

Taxiul gonea pe bulevard, birjarul strigându-le oamenilor să facă loc, iar Kate se simţi purtată de val, legănată de tropăitul constant al cailor şi de balansul trăsurii, iar Rafe o strângea la pieptul său, murmurând:

— Totul va fi bine. Nu te voi pierde…

Iar apoi taxiul încetini, vizitiul îi striga calului să se întoarcă, la naiba, iar Kate nu putea vedea unde se aflau, dar Rafe deschidea uşa cu piciorul, sărind din trăsură cu Kate în braţele sale, aterizând cu atâta uşurinţă încât Kate nu simţi niciun şoc, apoi el începu din nou să alerge, iar ea auzi un strigăt aspru, brutal şi răguşit care străpunse norul din mintea sa.

— Nu… Rafe… nu poţi…

— Nu există nicio altă cale. Dacă el este atât de puternic pe cât spui tu, atunci este ultima noastră speranţă.

Rafe se mişca prea repede pentru a putea fi oprit şi trecu de santinele şi intră în conac înainte de a fi prins de un cerc de patru Diavoli furioşi.

— Înapoi, spuse o voce pe care Kate o cunoştea, iar Diavolii se retraseră.

Kate îl văzu pe Rourke păşind înainte, masiv, chel, purtând un costum negru cu o cămaşă albă şi cravată.

— Şeful tău trebuie să o vindece, spuse Rafe. Voi face tot ce vrea. Trebuie doar să o vindece.

Bărbatul uriaş îl privi pentru o clipă, apoi încuviinţă.

— A spus că vei veni. Urmează-mă acum. Nu arată de parcă ar mai avea mult timp la dispoziţie.

Pentru Kate era ca şi cum ar fi fost într-un vis. Nu avea niciun control asupra lui; putea doar să se uite cum evenimentele se desfăşurau înaintea ei. Rafe urcă scările în urma lui Rourke şi trecură prin uşile duble ale sălii de bal,

care era plină cu bărbaţi şi femei şi alte creaturi, iar mulţimea se despărţi pentru a-l dezvălui pe anticul Magnus cel Teribil purtând o robă verde şi lungă, iar Rourke făcu o plecăciune şi Rafe continuă să meargă până ce erau doar el, Kate şi străvechiul vrăjitor în centrul sălii de bal.

— Ştiam, murmură Magnus cel Teribil. Ştiam că vei veni.

— Nu. Kate se agăţa de bluza lui Rafe, care era deja umedă şi pătată cu sângele ei. Nu, te rog, doar pleacă... fugi...

Îşi dorea să se lupte cu el, să îl forţeze să plece, dar nu avea deloc putere; viaţa i se scurgea din trup. Auzi glasul lui Rafe de parcă ar fi vorbit de la depărtare, spunându-i lui Magnus cel Teribil să o vindece; că el – Rafe – avea să facă tot ce va dori Magnus cel Teribil, că va fi tot ce va dori el, doar să o vindece.

Kate simţi mâna zbârcită a vrăjitorului atingându-i fruntea.

— Se duce. Nu mai depinde de puterile mele. Un singur lucru o poate aduce înapoi. O pot trimite acolo. Pot folosi puterea din interiorul ei. Trebuie să se întoarcă în timpul ei. Dar va trăi.

— Fă-o, spuse Rafe. Fă-o şi voi face tot ce doreşti.

— Nimic altceva? Asta este tot ce îmi ceri?

— Şi vreau ca oamenii să plătească. Vreau să îi fac să plătească.

— O, băiete, asta îţi pot promite.

Iar Kate simţi cum Magnus cel Teribil invocă puterea *Atlasului* din interiorul ei şi îl auzi şoptind:

— Fratele tău va găsi *Cronica.* Trebuie să mergi acolo. El te va salva.

Iar ea privi către chipul lui Rafe şi îi văzu ochii verzi privind-o, iar Kate încercă să spună: „... Nu”, dar el dădu din cap şi şopti:

— Este prea târziu. S-a făcut. Vei trăi, asta este tot ce contează.

Iar Kate auzi clopotele vestind miezul nopţii asupra întregului oraş, lumea magică se retrase, iar pe Magnus cel Teribil, cu capul lui scheletic aplecându-se asupra sa, spunând:

— Nu îţi face griji. O vei revedea. Amândoi o vom face...

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

În copaci

Michael se trezi înconjurat de cântecele păsărilor.

Văzu vârfurile vagi şi înceţoşate ale copacilor şi petice de cer albastru.

Era într-un pat, cel mai moale din viaţa lui.

Pe lângă asta, nu ştia unde se afla sau cum ajunsese acolo; dar ceva îi spunea să se bucure de moment şi de ignoranţa sa.

Apoi simţi miros de... pipă?

— Te simţi odihnit, dragul meu băiat? Ai dormit destul de mult. Este aproape miezul zilei.

Michael se răsuci în pat pentru a-l vedea pe doctorul Stanislaus Pym stând pe un scaun. Vrăjitorul arăta la fel ca întotdeauna, cu o singură excepţie. Purta acelaşi costum mototolit de stofă; părul lui alb încă îi stătea în toate direcţiile; ochelarii săi încă aveau nevoie de reparaţie; buzunarele îi erau pline de mărunţişuri. Doar zâmbetul vrăjitorului era diferit: era sobru, lipsit de voioşia sa obişnuită. Iar dacă Michael nu ar fi fost ameţit de somn, ar fi observat schimbarea.

— Unde... unde mă aflu? întrebă el, primind ochelarii de la vrăjitor şi privind în jur.

Camera, care era acum clară, i se părea lui Michael a fi un fel de cuşcă mare din lemn. Nu avea plăci de lemn sau scânduri. Pereţii, podeaua şi tavanul erau un buştean continuu. Singurele piese de mobilier erau patul său şi un scaun. Nu exista o uşă. Dar dincolo de vrăjitor, unde

peretele se deschidea în ceea ce părea a fi un balcon, Michael văzu o creangă lată şi plată întinzându-se în afară.

— Sunt într-un... copac?

— Da, băiete. Eşti cu elfii în capătul văii, iar ei îşi construiesc casele în copaci. Sper că nu ai rău de înălţime. Ce tot spun? Dumnezeule! Ai sosit aici pe spatele unui dragon!

Cu aceste cuvinte, amintirile lui Michael de noaptea trecută reveniră. Îşi aminti sentimentul zborului, al vântului suflându-i în faţă, al pădurii de dedesubt, întunecată şi tăcută; îşi aminti căldura emanată de corpul dragonului şi bătăile puternice ale aripilor sale; îşi aminti cum încercase să îl sprijine pe Gabriel chiar şi când propria sa putere începea să slăbească şi pe Emma strigând că avea nevoie de ajutor, şi de dragonul plonjând printre copaci; şi îşi mai aminti că fusese înconjurat de sute de glasuri ce cântau armonios în timp ce mâini blânde îl ridicau de pe pământ.

— Am leşinat?

— Elfii au simţit că erai foarte slăbit. Cântecul lor te-a adormit.

— Dar unde este Emma? Şi Gabriel...

— Amândoi sunt aici şi au fost îngrijiţi. Emma avea doar tăieturi, zgârieturi şi arsuri minore pe mâini. Rănile lui Gabriel erau grave, dar doctorii elfi sunt foarte competenţi. Este în afara oricărui pericol.

— Dar urma să îl vindec! Cu ajutorul *Cronicii...*

— O ofertă generoasă. Dar puterea Cărţilor trebuie să fie întotdeauna ultima soluţie. Somnul şi odihna îl vor ajuta pe Gabriel să se facă bine. A, şi dacă te întrebai, *Cronica* este lângă tine.

Michael se aplecă peste marginea patului, iar acolo pe podea se afla Cartea. Devenise atât de obişnuit cu chemarea ei, încât de-abia acum, văzând-o, deveni conştient de şocul din pieptul său. În adâncul său era uşurat că nu era nevoit să îl vindece pe Gabriel. În ceea ce

îl privea, ar fi fost fericit dacă nu ar mai fi trebuit vreodată să atingă *Cronica.*

— O poţi ridica dacă vrei, spuse bătrânul, privindu-l cu atenţie.

— Mulţumesc, domnule, dar nu este necesar. Voiam să te întreb despre prinţesa Wilamena. Este încă dragon sau…

— Prinţesa a revenit la forma ei normală şi adorabilă. Şi permite-mi să îţi spun – Michael recunoscu o urmă din vechea scânteie – ai un admirator pe cinste acolo.

— Păi, mă bucur să aud asta. La prima parte mă refer. Ascultă, doctore Pym, trebuie să vorbesc cu tine despre *Cronică…*

Vrăjitorul ridică mâna.

— Sunt sigur că ai multe întrebări pentru mine, la fel de multe câte am şi eu pentru tine. Dar cred că îţi văd micul dejun.

Un elf se apropia, înaintând pe creanga lată, ducând o tavă plină cu ceşti acoperite şi boluri şi un mic ceainic de porţelan. Elful purta pantaloni verzi, şosete albe şi înalte, pantofi negri cu catarame aurii şi o jachetă mulată pe corp, cu talia joasă, care avea un fel de ţesătură de aur şi era încheiată cu nasturi la gât.

„Pe bune, gândi Michael, cât timp trebuie să petreacă îmbrăcându-se.”

Apoi se gândi la elfii pe care îi văzuse înfăşuraţi în propriile pelerine în curtea fortăreţei şi se simţi ruşinat. „Să nu uiţi niciodată ce au făcut”, îşi spuse el.

— Mulţumesc, spuse vrăjitorul. Vom sta afară.

O masă joasă şi câteva perne mari fuseseră aşezate pe ramură, iar elful aranjă cu grijă micul dejun, apoi înfoie pernele şi, cu o plecăciune, plecă cu tava goală.

— Mergem? spuse vrăjitorul. Putem vorbi după ce vei mânca. Hainele tale sunt la capătul patului.

În timp ce vrăjitorul păşi afară, Michael îşi ridică pantalonii şi cămaşa împăturită, care fuseseră spălate şi

călcate în timpul nopţii, şi se îmbrăcă. Găsi sfera de un albastru-cenuşiu încă ataşată de fâşia de piele netăbăcită şi şi-o puse la gât. Observă că mâinile nu îi mai erau arse, iar tăieturile şi zgârieturile dispăruseră. Îşi flexă glezna şi nu simţi nicio durere. Se părea că doctorii elfi îl vindecaseră şi pe el.

— Vino, băiete! strigă vrăjitorul. Ziua este minunată! A, adu şi Cartea.

Cu oarecare reticenţă, Michael ridică *Cronica,* îşi încălţă ghetele, privi în jur căutându-şi geanta – amintindu-şi de-abia atunci că era pierdută – şi ieşi afară.

Ziua era într-adevăr minunată, cu o briză blândă adiind printre copaci şi lumina soarelui care îi încălzea. Masa era simplă: nuci, fructe de pădure, frişcă, miere, un fel de ceai făcut din flori. Dar fructele nu erau ca altele pe care Michael le mai văzuse: căpşunile erau mari şi roşii precum merele, afinele erau atât de mari şi de un albastru-violet atât de intens, încât păreau a fi prune, zmeură uriaşă şi suculentă…

— Nu te superi dacă împărţi, nu-i aşa? spuse vrăjitorul, întinzându-se pentru a lua o căpşună de mărimea unui pumn şi scufundând-o în frişcă. Vai, da, este delicios.

Michael nu răspunse. Deja înghesuia migdale şi nuci în gură. Nu mai mâncase nimic de o zi, dar până să se aşeze pe o pernă, nu realizase cât de lihnit era. Pentru câteva minute uită de tot şi se concentră asupra micului dejun. În curând degetele şi buzele şi dinţii îi erau roşii-violet. Şi de-abia când vrăjitorul îl îndemnă să încerce ceaiul – prima sorbitură fu de parcă ar fi băut o rază de soare, o căldură aurie risipindu-se prin corpul său încă extenuat – Michael începu să mănânce mai încet şi să savureze fiecare înghiţitură.

Creanga pe care stăteau Michael şi vrăjitorul avea poate trei metri lăţime şi era perfect plană. Privind peste margine, Michael situă pământul – pe jumătate ascuns de podeaua

de un verde-închis a pădurii – la vreo o sută de metri distanţă. În apropiere putea vedea camere asemănătoare cu a lui împodobind copacii din jur şi care erau accesibile prin nişte scări ce şerpuiau în jurul trunchiurilor masive. Dar cel mai uimitor lucru – şi care îl făcu pe Michael să simtă lipsa jurnalului şi camerei sale video – i se păru felul cum creanga- platformă dintr-un copac se întindea şi ajungea la creanga altui copac, apoi continua şi forma legătura cu creanga unui al treilea copac, alcătuind un sistem complex de platforme pe care Michael putea vedea zeci de elfi mişcându-se frenetic. Acolo sus era un întreg oraş, realiză Michael, suspendat şi mângâiat de soare.

Se întoarse şi îl văzu pe vrăjitor privindu-l.

— Ce este? Am ceva pe faţă?

— O, da. Puţin. Oricum, te priveam şi mă gândeam la băiatul pe care îl ştiam şi la băiatul de acum, care a săvârşit fapte eroice în aceste ultime zile. Sora ta şi prinţesa Wilamena mi-au povestit totul. Michael, sunt foarte mândru de tine. Şi sper că şi tu eşti mândru de tine.

Michael se gândi cu atenţie la asta. Ştia că în vremurile trecute i-ar fi zis cu infatuare vrăjitorului că nu fusese mare lucru, deşi el credea că era mare lucru şi că nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat atât de bine. Dar nu spuse asta acum. Se gândea la Gardian şi la fraţii săi şi la anii îndelungaţi pe care îi petrecuseră protejând Cartea. Şi se gândi la Wilamena şi la elfii care se puseseră în pericol pentru a-l proteja pe el şi pe sora lui. Şi îşi aduse aminte de Emma, stând cu el în vulcan în timp ce Gabriel se lupta pentru viaţa lui…

— Am avut parte de mult ajutor, rosti el cu sinceritate.

— Adevărat. Dar totuşi ai recuperat una dintre Cărţile Începutului! Ai redat-o pe prinţesă poporului său! Ai trecut împreună cu sora ta prin foc şi război şi ai adus-o în siguranţă! Ingeniozitate. Curaj. Inteligenţă cumpătată. Încredere acolo unde se cuvine încredere, băiete! Cât de

corect este faptul că tu trebuie să fii Paznicul *Cronicii!*

— Doctore Pym, înainte să mai spui ceva, toată treaba asta cu Paznicul…

— Şi de două ori mai potrivit, continuă vrăjitorul, de parcă Michael nu ar fi vorbit, întrucât mâine este cea de-a treisprezecea aniversare a ta. Chiar creşti.

— Poft – *guuhh!*

— Eşti bine, băiete?

În surprinderea sa, Michael mai întâi inhalase, apoi se înecă, apoi tuşi şi scuipă o afină de mărimea unui ou de rândunică. Reuşi să spună:

— Poftim?

— Nu-mi spune că ai uitat de ziua ta?

— Eu… scuzaţi-mă… cred că da. Oricum, nu este cam stupid să mă gândesc la zile de naştere cu tot ceea ce se întâmplă?

— Din nou, nu sunt de acord. Aceste repere sunt importante. Lasă totul în seama mea. Mă voi gândi la ceva potrivit de festiv. Dar acum ţi-am promis o discuţie.

— Da, bine, cum spuneam…

— De ce să nu încep prin a-ţi spune ceea ce i-am spus deja surorii tale, hmm? Unde am fost, lucrurile pe care le-am descoperit, etcetera, etcetera.

Michael avu sentimentul că doctorul Pym ştia ce voia să îl întrebe şi încerca să îl evite. Bine, gândi el, dar mai devreme sau mai târziu vrăjitorul avea să audă că Michael nu avea nicio intenţie de a rămâne Paznicul *Cronicii.*

El şi *Cronica* pur şi simplu nu se potriveau; nu avea rost să se prefacă. Dar pentru moment sorbi încă o dată din ceai şi îi oferi bătrânului vrăjitor întreaga sa atenţie.

— M-ai văzut ultima oară în Malpesa, luptându-mă cu Rourke pe acoperişul în flăcări. Ei bine, după ce clădirea pe care stăteam s-a prăbuşit în canal – nu am fost rănit, din fericire – m-am îndreptat imediat către camera în care noi doi am descoperit scheletul. Spre disperarea mea, am

realizat că încăperea fusese deja răscolită de creaturile lui Rourke. Atunci am avut o alegere de făcut. Puteam fie să îl urmăresc pe Rourke în timp ce el era pe urmele tale şi ale Emmei, fie... Aici vrăjitorul se opri şi scoase săculeţul cu tutun. Spune-mi, băiete, ce ştii despre cititul minţii?

— Nu mult, spuse Michael. În *Totul despre pitici,* G.G. Greenleaf îl numeşte un „giumbuşluc vrăjitoresc". Fără să te jignesc.

Doctorul Pym pufăi.

— În primul rând, *giumbuşluc* nu este un cuvânt. În al doilea rând, aş vrea ca domnul G.G. Greenleaf să nu mai abordeze subiecte despre care este atât de uimitor de ignorant. De fapt, obţinerea accesului la gândurile altcuiva este o treabă foarte dificilă. În cazul cuiva ca Rourke, poate fi chiar periculos. Din fericire, eu am putut să trec de barierele sale şi să culeg câteva informaţii valoroase, în timp ce m-am luptat pe acoperiş, atenţia sa era canalizată pe distrugerea mea. Puse capătul pipei în gură. Părinţii tăi nu mai sunt prizonierii lui Magnus cel Teribil.

— Ce?!

Strigătul lui Michael răsună printre copaci, speriind un stol de păsări din bolta pădurii.

Doctorul Pym încuviinţă înţelegător.

— Şi eu am avut cam aceeaşi reacţie. Dar să ne gândim la ce s-a întâmplat chiar înainte de bătălia de la vulcan. De ce Rourke ţi-ar fi prezentat un tată fals dacă îl avea la îndemâna pe cel adevărat? Îţi ridică un semn de întrebare, nu-i aşa?

Michael recunoscu că vrăjitorul avea un argument bun.

— Dar eşti absolut sigur? Nu că nu te-aş crede...

— Nu, nu, ai dreptate să întrebi. Întâmplarea face ca în timpul călătoriei mele greţoase prin mintea lui Rourke să aflu unde se găseşte închisoarea părinţilor tăi...

— Acolo ai fost?! exclamă Michael. Când ai părăsit Malpesa? Unde era? Pun pariu că într-un deşert în care nu a

mai plouat de sute de ani! Sau într-o junglă plină cu canibali şi insecte uriaşe, otrăvitoare! Sau...

— Erau ţinuţi în New York.

Michael se opri, gândindu-se că nu l-a auzit bine pe doctorul Pym.

— Timp de zece ani, continuă vrăjitorul, părinţii tăi au fost ţinuţi prizonieri într-un conac de pe insula Manhattan. Şi când te gândeşti că eu împreună cu Gabriel am colindat globul în lung şi-n lat în căutarea lor! Cunoşteam chiar şi casa în care erau captivi! În urmă cu o sută de ani, adepţii lui Magnus cel Teribil acţionau la ordinele sale din acel loc. Şi totuşi, nicio clipă nu mi-a trecut prin gând că duşmanii noştri ar fi atât de îndrăzneţi încât să folosească acea locuinţă drept închisoare pentru părinţii tăi. O, Michael, nu există un prost mai mare decât un prost bătrân.

Şi oftă, părând într-adevăr foarte bătrân.

— Dar ai mers acolo? îl întrebă din nou Michael.

— Da. Conacul este ascuns, dar l-am găsit destul de repede. Fusese abandonat. Bănuiala mea este că odată ce Richard şi Clare au scăpat, răpitorii lor şi-au luat tălpăşiţa gândindu-se că prietenii părinţilor voştri – adică eu şi alţii – vor căuta să se răzbune. Oricare ar fi fost cazul, eram liber să fac o cercetare amănunţită. Aşa că răspunsul la întrebarea ta este da, sunt sigur că acolo au fost şi acum au scăpat.

— Când?

— Bănuiala mea, şi este doar o bănuială, este că destul de recent. În ultimele câteva săptămâni.

— Atunci... unde sunt?

— Unde sunt? Cine i-a ajutat să scape? Din păcate, băiete, şi eu sunt la fel de nedumerit ca şi tine.

Vrăjitorul căzu pe gânduri şi suflă un inel mare de fum, privind cum briza îl poartă printre copaci. Michael ştia că era un lucru bun că părinţii săi evadaseră, dar ce se schimbase de fapt? Magnus cel Teribil încă îl voia pe el şi

surorile sale, încă voia Cărţile. Ei tot nu ştiau unde se aflau părinţii lor.

— Mi-a trecut prin cap, continuă vrăjitorul, că poate au încercat să ne contacteze. Mă refer la sfera de sticlă care a sosit la Cambridge Falls, cea pe care o porţi la gât.

Degetele lui Michael mângâiară bila şi simţi un fior de entuziasm. Vrăjitorul avea dreptate; era mai probabil ca niciodată ca sfera să fi fost trimisă de către părinţii lor. Dar apoi îşi aminti cum fusese destinată „Celui mai mare dintre fraţii Wibberly” şi ceva în interiorul său se retrase. Încă nu era pregătit să preia acel titlu de la Kate.

— Poate.

Vrăjitorul ridică din umeri.

— Desigur, este a ta să faci ce doreşti cu ea. Aşadar, pe când cercetam conacul, am făcut o altă descoperire care merită menţionată. Îţi aminteşti cum spuneam că Magnus cel Teribil a fost prezent în lumea asta de mii de ani?

Michael spuse că îşi amintea.

— Ei bine, în mod interesant, există o singură cale cunoscută de a căpăta nemurirea…

— Te referi la *Cronică?*

— Exact. Şi ştim că în cazul lui nu a fost o opţiune. Deci, cum a făcut-o? Întotdeauna am crezut că aflarea secretului său este esenţial pentru a-l învinge o dată pentru totdeauna.

— Dar şi tu ai trăit tot atât de mult! Cum ai făcut-o?

Vrăjitorul dădu din cap.

— Asta nu este important.

— Dar…

— Vorbim despre Magnus cel Teribil. Să nu deviem de la subiect.

— Dar…

— O, foarte bine. Eu am scris *Cronica.*

Michael deschise gura, apoi o închise. S-ar fi aşteptat la orice, dar nu la asta.

— Nu fi atât de surprins. Cărţile nu s-au scris singure şi ştii că am făcut parte din consiliul care le-a creat.

— Tu… ai scris-o?

— Am transcris-o, ar fi mai corect. Cunoştinţele şi puterea *Cronicii* sunt mult mai mari decât ale mele. Înţelepciunea întregului consiliu de magicieni a pătruns în mine, iar eu am transcris-o pe hârtie. În procesul de redactare, o fâşie subţire din puterea *Cronicii* a rămas la mine. Acum putem discuta despre Magnus cel Teribil?

Michael încuviinţă. Era încă puţin uluit.

— Mai întâi trebuie să privim la natura ciudată a longevităţii sale. Îţi aminteşti cum doctorul Algernon se referea la el ca fiind Cel Nemuritor?

Din nou Michael spuse că da.

— Ei bine – aici vrăjitorul zâmbi – departe de a nu fi murit niciodată, Magnus cel Teribil a murit de multe ori.

— Dar ai spus…

— Şi de fiecare dată a renăscut. Moare şi renaşte, moare şi renaşte, iar şi iar.

— Vrei să spui că se reîncarnează?

— Nu chiar…

— Deci, este mai degrabă ca şi cum s-ar ridica din propria cenuşă?

— Nici aşa…

— Spiritul lui posedă trupul vreunui biet copil? Am văzut asta într-un film…

Vrăjitorul ridică mâna.

— Putem face speculaţii toată ziua. Aceasta a fost dilema mea. Multe teorii, nicio dovadă. Totuşi, toată magia, în special cea puternică, lasă urme, iar în acel conac am găsit în sfârşit ceea ce îmi trebuia.

Michael îşi dădea toată silinţa să îşi amintească fiecare cuvânt rostit de vrăjitor, dar mâna sa tânjea după stilou şi hârtie! Pur şi simplu nu exista înlocuitor pentru o arhivă scrisă.

Vrăjitorul suflă un alt inel de fum şi apoi îl întrebă din senin:

— Băiete, ce crezi că se întâmplă când universul moare?

— Poftim?

— Nu îţi poţi imagina că toate astea vor continua la nesfârşit. Universul este o masă de energie care se dilată constant, iar într-o zi se va restrânge. Asemenea unui tort lăsat prea mult în cuptor. Apoi ce urmează? Neant?

Michael ridică din umeri. Habar nu avea.

Vrăjitorul se aplecă peste masă.

— Va renaşte.

Michael aproape că spuse din nou: „Poftim?”

— Viaţa universului nu este o linie dreaptă. Mai degrabă imaginează-ţi un cerc. Iar în cursul acestui cerc universul ia naştere, se autodistruge şi renaşte, iar şi iar, la nesfârşit. Înţelegi?

— Cred… că da.

— Ei bine, aici urmează partea cu adevărat uimitoare. Aşa cum universul se naşte iar şi iar, aşa se întâmplă şi cu tot ce se află în el. Vrăjitorul îşi flutură braţul într-un gest larg, cuprinzător. Pădurea aceasta, lumea de afară, toate creaturile care locuiesc în ea, cu toate au existat înainte şi vor exista din nou.

— Vrei să spui că noi toţi… am trăit şi înainte?

— Exact asta spun. Tu, eu, Emma, Katherine, Gabriel, copacul ăsta – într-un şablon care se repetă pentru eternitate. Cine ştie de câte ori am stat noi doi aici, purtând exact această conversaţie? Iar ce a făcut Magnus cel Teribil a fost să ia legătura cu acele versiuni mai tinere ale universului şi să le aducă împreună cu celelalte versiuni ale sale. De câte ori a făcut asta, câte copii de-ale sale a strâns laolaltă, nu pot spune. Dar apoi a împărţit aceste copii ale sale prin timp, pe fiecare mai departe decât ultima, asemenea pietrelor aruncate în ocean, aşa că o dată la câteva sute de ani, un alt Magnus cel Teribil putea renaşte

în lumea aceasta.

— Dar… de ce?

— Pentru că în urmă cu mult timp a fost prezis că întreaga putere a Cărţilor nu va fi dezlănţuită timp de mii de ani. Şi fără puterea Cărţilor… toate trei, înţelegi tu, colaborând între ele… nu avea nicio speranţă de a-şi atinge scopul. Aşa că…

— Doctore Pym, îl întrerupse Michael, îţi dai seama că nu ne-ai spus niciodată cu exactitate care este scopul său?

— Nu v-am spus?

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Păi, să conducă într-o lume magică în care el deţine toată puterea! În care umanitatea este înrobită! Acesta este scopul lui! Şi a fost în toate aceste multe, multe secole!

— Şi poate face asta?

— Dacă poate face asta? Băiete, puterea Cărţilor este nedespărţită de structura existenţei. Gândeşte-te la asta în felul acesta – de fiecare dată când Katherine a folosit *Atlasul* când tu ai apelat la sprijinul *Cronicii,* lumea din jurul nostru a fost schimbată. Şi asta s-a întâmplat în mod inconştient. Imaginează-ţi pe cineva care *vrea* în mod conştient să schimbe lumea. O, da, dacă Magnus cel Teribil controlează Cărţile, îşi poate atinge scopul!

Michael încuviinţă, întrebându-se ce obţinuse, ce schimbase de fiecare dată când folosise *Cronica.* Nu era de mirare că doctorul Pym numise cărţile o ultimă soluţie.

— După cum spuneam, continuă vrăjitorul, prin intermediul acestor euri ale sale, Magnus cel Teribil a creat o punte a vieţii care să îl poarte prin timp. Acum – şi ajungem la ceea ce am descoperit în conac… datoria lui Magnus cel Teribil a fost întotdeauna să îl localizeze pe următorul şi să îi predea lui amintirile şi puterile sale.

— Cum adică să îi predea amintirile şi puterile sale?

— Aceşti indivizi nu se nasc cu cunoştinţa adevăratei lor origini. De-abia când amintirile anteriorului Magnus cel Teribil – al fiecărui Magnus cel Teribil anterior – sunt transferate, acest nou Magnus capătă cunoştinţa a ceea ce este.

— Iar ultimul Magnus cel Teribil a luat fiinţă sau s-a trezit, ai putea spune, în acel conac la începutul secolului al douăzecilea. Asta am descoperit. Şi el a fost cel cu care eu şi prietenii mei ne-am luptat şi l-am învins – sau aşa ne-am închipuit – în urmă cu patruzeci de ani. De atunci, niciunul nu i-a luat locul. Cred că el a fost ultimul dintre cei luaţi din alte lumi.

— Atunci, dacă l-ai ucis pe ultimul, nu ar trebui ca totul să se sfârşească?

— Aşa ai crede. Dar chiar şi în moarte, spiritul său a continuat să îşi conducă adepţii. Iar acum că profeţia este pe cale de a fi îndeplinită – Cărţile găsite şi reunite –, el este hotărât să revină în lumea celor vii şi să îşi recupereze toate puterea.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Băiete, răspunsul zace lângă tine. Arătă către Cartea roşie din piele ce stătea pe platformă, lângă Michael. De aceea *Cronica* trebuie ţinută departe de el. Acum cred că este timpul să îţi vezi sora.

Michael încuviinţă:

— Presupun că Emma este cu Gabriel…

— De fapt, spuse vrăjitorul, eu vorbeam de Katherine.

Kate se afla într-un alt copac, iar pentru a ajunge acolo vrăjitorul îl conduse pe Michael peste câteva dintre podurile formate din crengi unite, apoi coborâră o scară şerpuită, crestată în trunchiul masiv al unui copac. Pe drum, doctorul Pym îi explică cum ajunsese în vale chiar după erupţia vulcanului, ieşind din tunelul de sub munţi la timp pentru a

vedea dragonul zburând pe deasupra, cu pasagerii pe care îi recuperase. Îi urmărise până la colonia elfilor.

— Scena a fost haotică, după cum îţi poţi imagina: marea bucurie a elfilor pentru întoarcerea prinţesei, dar şi durerea lor pentru cei căzuţi în luptă, şi Emma care striga după cineva să îl ajute pe Gabriel. Mă tem că sosirea mea nu a contribuit cine ştie ce la calmarea lucrurilor, iar apoi, din senin, Katherine a apărut în mijlocul nostru.

Doctorul Pym se opri brusc din mers şi se întoarse. Erau pe scări, Michael cu două trepte în urma şi deasupra vrăjitorului, cu o mână ţinând *Cronica,* iar cu cealaltă sprijinindu-se de trunchiul copacului. Privise spatele bătrânului în timp ce urcase, pentru a ignora prăpastia deschisă din stânga sa. Acum stătea faţă în faţă cu vrăjitorul.

— Michael – glasul vrăjitorului era sobru –, nu există nicio cale de a te pregăti pentru ceea ce ne aşteaptă, dar să ştii că vom face ceea ce trebuie.

Apoi, fără să explice ceea ce dorise să spună, bătrânul se întoarse şi continuă să coboare.

Trecând de curba copacului, ajunseră la o cameră precum cea a lui Michael, o firidă adâncă în trunchi, deasupra unei crengi late şi plane. Vrăjitorul se opri la intrare şi îi făcu semn lui Michael să o ia înainte. Înăuntru erau trei siluete. Prinţesa elf Wilamena se ridică din stânga lui Michael. Purta o rochie satinată de un verde-închis, brodată cu fir de aur în modelul unui copac uriaş, care părea – dacă cineva nu se uita direct la el – să îşi legene ramurile în vânt. Părul prinţesei fusese spălat şi împletit şi strălucea în lumina pală. Privi către Michael cu ochii plini de simpatie, dar nu vorbi şi nu păşi spre el.

În dreapta lui Michael era Emma. Nu îşi schimbase hainele şi nici nu făcuse baie sau dormise noaptea trecută şi, văzându-l pe Michael, sări în sus de unde stătea îngenuncheată şi alergând îşi aruncă braţele în jurul gâtului

lui Michael, plângând. Michael execută mişcările de a o strânge în braţe, de a o bate pe spate, dar ceva în interiorul său se stinsese. Ochii îi erau goi; trupul nu mai părea să fie al său.

Chiar înaintea sa, Kate zăcea pe un pat jos. Ochii îi erau închişi şi purta o rochie ivorie de dantelă, cu gât înalt. O pătură o acoperea până la genunchi, iar mâinile îi erau împreunate în jurul medalionului de aur al mamei lor. Faţa îi era foarte palidă.

Michael nu trebuia să întrebe; ştia că sora sa era moartă.

O desprinse cu blândeţe pe Emma de la gâtul său, o luă de mână şi îngenunche lângă Kate. Îşi adună puterile înainte de a vorbi.

— Când… când a…

— Chiar după ce a apărut, spuse vrăjitorul din pragul uşii. Doctorii elfi şi cu mine am făcut tot ce am putut. Îmi pare foarte, foarte rău.

Michael se întinse şi atinse mâna surorii sale. Pielea era rece.

„Nu este real, gândi el. Trebuie să fie vreun truc.” Aceasta nu era Kate; ea nu putea muri. Şi totuşi, ştiu că nu era un truc şi că aceea era sora sa.

Emma îl prinse de braţ, scuturându-l în timp ce plângea.

— Michael… adu-o înapoi! Foloseşte Cartea! Poţi face asta, nu-i aşa? Adu-o înapoi! Trebuie să o faci! Trebuie!

Nu era nevoie să i se spună. Deja deschisese *Cronica* şi avea condeiul în mână, pregătit să îşi înţepe degetul.

— Mă tem că de data asta nu va funcţiona.

Michael privi către doctorul Pym.

— Spiritul surorii tale a trecut în tărâmul morţilor, acelaşi loc în care Magnus cel Teribil a fost captiv pentru patruzeci de ani. Puterea lui este foarte mare acolo. Nu o va elibera.

— Despre ce vorbeşti? întrebă poruncitor Michael.

Era nerăbdător şi de-abia auzi cuvintele vrăjitorului.

— Există o umbră asupra ei, rosti prinţesa elf, vorbind

pentru prima dată. S-a abătut asupra sa în momentul în care a murit.

— Sora ta, zise doctorul Pym, este prizonieră în tărâmul morţilor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Fantoma

Michael insistă să i se permită să încerce să o aducă pe Kate înapoi. Vrăjitorul fu de acord, dar spuse că, dacă simţea orice fel de rezistenţă, nu trebuia să insiste sau să forţeze. Michael de-abia îl auzi. Înţepându-şi degetul, aşeză vârful însângerat al condeiului pe pagină, simţi curentul familiar străbătându-l, se concentră asupra chipului lui Kate şi începu să scrie.

Nu putu să treacă de cea de-a doua literă a numelui ei. O forţă invizibilă i se împotrivea, iar când el încercă să i se opună – nesupunându-se ordinelor vrăjitorului simţi cum condeiul se crapă. Se opri, panicat.

Iar atunci doctorul Pym îi îndemnă pe copii să nu îşi piardă speranţa, spunând că se va consulta cu tatăl prinţesei Wilamena şi cu ceilalţi înţelepţi ai elfilor, că vor găsi o cale de a o readuce la viaţă pe Katherine; apoi vrăjitorul şi prinţesa elf plecară, iar Emma se prăbuşi plângând pe umărul fratelui ei; Michael, care se simţea de parcă s-ar fi aflat pe fundul unei fântâni întunecate, primind doar vibraţii slabe din partea lumii de afară, îşi puse braţul în jurul ei şi o lăsă să plângă.

Cei doi rămaseră lângă Kate, de-abia scoţând câte un cuvânt. De două ori Emma plecă pentru a-l verifica pe Gabriel, întorcându-se de fiecare dată spunând că încă dormea.

Când sosi noaptea, pădurea răsună de cântece. Era trist şi minunat, iar un elf care le aduse cina spuse că era un

cântec funest pentru elfii căzuţi în luptă; iar copiii ascultară şi se simţiră consolaţi. Dar niciunuia dintre ei nu îi era foame, iar fără doctorul Pym care să le spună să mănânce, bucatele rămaseră neatinse. Vrăjitorul se întoarse mai târziu. Le spuse că încă nu găsise o cale de a o elibera pe Kate de sub stăpânirea lui Magnus cel Teribil şi insistă ca ei să se odihnească. Michael spuse că el nu va pleca nicăieri, dar se alătură vrăjitorului în a-i cere Emmei să meargă la culcare. Emma încercă să comenteze, dar stând alături de Kate toată noaptea trecută, se bâlbâia şi aproape că se legăna pe picioare de oboseală. În cele din urmă se supuse.

Camera ei se afla într-un alt copac şi îl îmbrăţişă pe Michael înainte de a pleca.

— Este ziua ta în curând, nu-i aşa? Presupun că… la mulţi ani.

În timp ce Emma ieşi din cameră, doctorul Pym îi spuse să aştepte, întrucât el o va ghida prin întuneric. Apoi se întoarse către Michael.

— Ce se întâmplă, băiete? Pot să văd că te macină o întrebare.

— Aş fi putut… aş fi putut să o aduc înapoi? Am făcut ceva greşit?

Îl torturase întreaga zi ideea că ar fi putut fi posibil să o aducă pe Kate înapoi dacă ar fi fost suficient de puternic sau de inteligent şi că vrăjitorul, pentru a-i cruţa sentimentele, aruncase toată vina pe seama lui Magnus cel Teribil.

Doctorul Pym nu păru nici pus în încurcătură, nici surprins de întrebarea lui Michael.

— Nu, băiete, nu ai făcut nimic greşit. Nu ai avut nicio şansă de a-ţi salva sora. Te-am lăsat să încerci doar pentru a-ţi da seama cu ce ne confruntăm.

— Dar aproape că am spart condeiul.

Vrăjitorul ridică din umeri.

— S-ar fi putut întâmpla lucruri mai rele. Condeiul este un

băţ, nimic mai mult.

Elful care adusese cina venise şi cu lumânări, iar în lumina caldă, Michael studie chipul bătrânului şi încercă să îi ghicească gândurile. Răspunsul, dacă vrăjitorul îl avea, era imposibil de citit.

— Spune-mi, zise doctorul Pym, Gardianul ţi-a dat vreun avertisment în ceea ce priveşte folosirea Cărţii?

— A spus... a spus că mă va schimba.

— Cum ar putea să nu? Fiecare experienţă pe care o trăim ne schimbă. Iar când tu foloseşti *Cronica*, trăieşti întreaga viaţă a altcuiva, împărtăşeşti speranţele şi temerile lor, dragostea şi ura lor; este foarte uşor să te pierzi. Trebuie să îţi aminteşti întotdeauna cine eşti.

— Asta mi-a spus şi Gardianul. Dar dacă... dacă nu sunt...

— Michael – vrăjitorul îşi menţinu vocea joasă şi secretoasă, ştiu că nu îţi doreşti să fii Paznicul *Cronicii.* Ai încercat să îmi spui asta de dimineaţă şi eu nu am vrut să ascult. Adevărul este că ai fost ales de *Cronică* cu un motiv şi cred că alegerea a fost corectă. Eu însumi nu aş fi ales pe nimeni altcineva.

— Doctore Pym, apreciez tentativa ta de a mă face să mă simt mai bine şi ştiu că este bine pentru moralul echipei –, dar pur şi simplu nu sunt persoana potrivită.

În sfârşit reuşi să o spună; cuvintele ieşiră din gura lui.

Vrăjitorul dădu totuşi din cap.

— Te înşeli atât de mult!

— Dar...

— Michael Wibberly, ai o flacără în interiorul tău.

— Eu... Stai, ce?

Vrăjitorul îşi puse mâna peste inima lui Michael.

— Este flacăra sentimentelor devotate, a iubirii şi compasiunii, a durerii. Este flacăra care aprinde *Cronica.* Fără ea nu ai fi putut niciodată folosi Cartea aşa cum ai făcut-o. Într-adevăr, încă nu deţii puterea absolută a *Cronicii;* dar chiar şi Katherine a avut nevoie de timp pentru

a stăpâni *Atlasul.* Apoi îşi puse mâna pe umărul lui Michael. Ai mult mai multe de dăruit decât îţi imaginezi.

Şi spunând ce avea de gând, plecă, luând-o pe Emma cu el şi lăsându-l pe Michael singur cu Kate.

Încercă să se întindă lângă ea, dar inima îi bătea sălbatic, iar apoi el se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, ţinând *Cronica* strâns la piept. Păşi înainte şi înapoi timp de o oră sau mai mult, privind iar şi iar chipul surorii sale, de parcă ar fi aşteptat orice semn de viaţă. Ploaia începu din senin, o ploaie aprigă ce curgea în şiroaie în afara camerei. Michael ieşi afară în întuneric, încă ţinând Cartea, şi se lăsă udat până la piele. Ploaia era rece, aproape îngheţată, dar nu făcu nimic pentru a calma febra ce îl străbătea, iar inima încă îi bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Michael ştia doar că nu se putea întoarce în cameră.

Coborî grăbit scările şerpuitoare, apa scurgându-se de pe ochelarii săi, picioarele alunecându-i pe scândurile de lemn. Era nesăbuit, o ştia, dar totuşi coborî din ce în ce mai repede, ameţind pe măsură ce încercuia copacul masiv. Apoi ajunse pe podeaua de pământ a pădurii şi începu să meargă cu paşi repezi, neştiind sau nepăsându-i încotro, croindu-şi drum printre tufişurile de ferigă în timp ce picioarele i se scufundau în noroi, braţele fiindu-i strânse în jurul *Cronicii*, inima bătând năvalnic.

După un timp îşi dădu seama că printre ropotele constante şi mângâietoare ale ploii auzea sunetul vag al vocilor. Era cântecul pe care el şi Emma îl auziseră înainte – cântecul funest al elfilor. Michael se grăbi spre el. În curând lumini apărură clipind printre copaci, iar el dădu peste o procesiune. Treizeci de elfi sau mai mult, purtând pelerine negre şi ducând lumânări (ale căror flăcări păreau să fie impermeabile), înaintau încet prin pădure. Michael se ascunse după un copac şi îi privi trecând. Din nou cântecul îl consolă, iar Michael simţi cum panica sa se stinge. Apoi, chiar când elfii dispărură printre copacii, ploaia se opri.

Michael stătu acolo, trăgând sacadat şi adânc aer în piept, ascultând apa picurând de pe ramuri. Îşi puse mâna pe piept, iar inima nu îi mai bătea tare. Se trezi mângâind sfera de sticlă de sub bluza sa. Îi trecu prin cap că trebuia să fie trecut de miezul nopţii. Avea treisprezece ani. Era acum cel mai mare dintre fraţii Wibberly.

Îşi scoase sfera de la gât şi o aşeză pe o rădăcină masivă. O călcă cu piciorul şi simţi sticla zdrobindu-se sub talpă. Urmă un şuierat, iar Michael păşi înapoi în timp ce o ceaţă cenuşiu-aurie se înălţă în întuneric. Conturul unei siluete începu să se formeze, fumul modelându-se în picioare, braţe, umeri, un corp, un cap. Şi, în timp ce Michael privea, ceaţa învolburată compuse trăsăturile tatălui său.

Silueta înceţoşată era perfect identică în toate aspectele – felul în care era îmbrăcat, ochelarii pe care îi purta, părul ciufulit şi barba sa, chiar şi oboseala ochilor săi – cu cea a bărbatului pe care Rourke îl adusese înaintea zidurilor fortăreţei. Singura diferenţă era că silueta din faţa sa era făcută din nimic altceva decât din fum. Michael putea vedea prin ea copacii din spatele său.

— Incredibil, murmură silueta, privindu-şi propriile mâini fantomatice, glasul fiindu-i subţire şi răsunător, de parcă s-ar fi auzit din depărtare. Chiar a funcţionat. Dar… Silueta se întoarse şi îl zări pe Michael. O, Dumnezeule… tu eşti… nu poţi fi… Michael?

Michael încuviinţă. Pentru moment era singurul lucru pe care îl putea face.

— Dar… tu… eşti atât de mare!

Michael rămăsese perfect nemişcat. Nu ştiuse la ce să se aştepte când spărsese bila, dar găsindu-se faţă în faţă cu tatăl său – sau o versiune a tatălui său – pentru a doua oară în două zile, îl ameţi.

— O, băiatul meu – iar himera alergă înainte, de parcă ar fi vrut să îl îmbrăţişeze. Michael nu avu timp să se mişte şi

oricum se dovedi în van, întrucât silueta trecu direct prin el. Michael se întoarse şi văzu silueta stând la jumătate de metru în spatele său, părând confuză şi puţin ruşinată. Ei bine… asta a fost stupid.

— Ascultă…

Michael ştiu că trebuia să recapete controlul asupra situaţiei.

— Suntem într-o pădure?

— Ce? Da, dar…

Silueta îşi flutură nerăbdătoare mâinile.

— Nu contează asta acum. Trebuie să îţi spun nişte lucruri. Poate fi greu de crezut, dar eu sunt…

— Ştiu cine eşti.

— Ştii? Vrei să spui că mă recunoşti? Cum ţi-ai putea aminti…

— Am văzut o fotografie. Michael îşi revenise în fire, dar vocea îi era încă tremurândă. Ce fel de dovadă îmi poţi oferi care să susţină că eşti… cel cu care semeni?

— Dovadă? Te referi la vreun document de identitate?

— Nu ştiu! Doar am nevoie de dovadă! Michael simţi cum devine frenetic. Cum ştiu că eşti tatăl meu?

— Ei, întâmplarea face să nu ştiu.

Dintre toate răspunsurile posibile, acesta nu era unul la care Michael se aşteptase şi pentru moment îşi controlă groaza ce era în creştere.

— Tatăl tău este o apariţie bizară şi fumegândă? Nu. Tatăl tău adevărat, în carne şi oase, este în altă parte. Cel puţin aşa sper. Eu sunt o reflecţie a lui Richard; doar că în loc să expun doar chipul său, sunt o reflecţie a tot ce reprezintă el: înfăţişarea sa, amintirile sale. De exemplu, îmi amintesc ultima oară când te-am văzut – sau mai degrabă, el te-a văzut. Era Ajunul Crăciunului, acum zece ani, te-a dus pe tine şi pe Emma în maşina lui Stanislaus. Dormeaţi amândoi. Şi eraţi amândoi atât de mici! Fantoma rămase tăcută pentru un moment, apoi continuă: Şi am

gândurile şi sentimentele sale. Dacă el ar fi aici acum, privindu-te, şi-ar aduce aminte exact ce îmi amintesc şi eu.

— Ce anume? întrebă răguşit Michael. Doar din… curiozitate.

— Cât de mult şi-ar fi dorit să te vadă crescând. Silueta păşi mai aproape. Michael, când am renunţat la voi, mama voastră şi cu mine am făcut ceea ce credeam noi că era cel mai bine. Dar în fiecare zi din ultimii zece ani am trăit cu durerea deciziei noastre. În comparaţie cu asta, captivitatea a fost o nimica toată. Silueta ridică din umeri. Este asta o dovadă suficientă?

Incertitudinea îl încremeni pe Michael. Îşi dorea să creadă că acesta era tatăl său, sau măcar o reflecţie a lui, dar cum putea fi sigur?

— Deci ai toate amintirile tatălui meu?

— Aşa este. Întreabă-mă ori…

— Cine este regele Killick?

— … Scuze?

— Cine este regele Killick? Dacă ai amintirile tatălui meu, ar trebui să ştii. Îţi dau un indiciu. Este un faimos rege elf.

Silueta se holbă la el, cu o privire confuză pe chip.

— Eu… nu am nicio idee.

Michael simţi ceva năruindu-se în interiorul său.

„Poftim, îşi spuse el, asta te va învăţa minte să nu mai speri.”

— Desigur, continuă spectrul, dacă întrebi despre regele Killick al piticilor, ar fi altă treabă. Dar nu am auzit niciodată de vreun elf numit Killick. Pare ciudat pentru un elf să poarte un nume de pitic…

— Ce…

— De fapt, există un citat al lui Killick pe care nu l-am uitat niciodată. Al piticului Killick, vreau să spun. El a zis: „Un conducător măreţ trăieşte nu în inima sa…

— … ci în capul său”, termină Michael.

— Exact! Şi tu îl ştii! Atunci de ce credeai că regele Killick

era un… o, înţeleg, mă testai! Deci, am trecut testul?

Michael încuviinţă; nu avea încredere că ar putea scoate vreun cuvânt.

— Bun. Silueta îngenunche înaintea lui Michael. Atunci, iată ce am să îţi spun. Mama ta şi cu mine am evadat. Cum şi cine ne-a ajutat nu este important. Vă trimitem ţie şi surorilor tale acest mesaj ca să ştiţi că suntem bine. Credem că ştim unde este ascunsă una dintre cărţi şi o vom căuta…

— Dar nu este nevoie! interveni Michael. Deja am găsit-o!

— Despre ce vorbeşti?

— Am fost să îl vedem pe Hugo Algernon! Am găsit mormântul din Malpesa! Am venit în Antarctica! Am *Cronica!* Vezi?

Întinse Cartea înainte. Silueta se întinse spre ea, apoi se opri. Cârcei de fum se ridicară din vârfurile degetelor sale.

— Vai de mine!

— Ce se întâmplă?

— Rămân fără timp. Acest corp nu este făcut să reziste. Ascultă-mă. Fantoma îşi puse mâinile vaporoase pe umerii lui Michael. Este minunat că ai *Cronica.* Dar noi căutăm ultima Carte.

— Ultima…

— Dacă eşuăm, ascultă-mă, dacă eşuăm sau dacă voi o găsiţi înaintea noastră, nu îl lăsaţi pe Stanislaus să reunească cele trei cărţi. Trebuie ţinute separat. Am aflat lucruri. Ele pot sau nu pot fi adevărate, dar nu merită să ne asumăm vreun risc. Michael începu să vorbească, dar fantoma îl întrerupse. Nu trebuie să înţelegi. Doar promite-mi.

Michael încuviinţă. Putea vedea prin spectru din ce în ce mai clar.

— Dar… nu poţi pleca…

— Mă tem că nu prea am de ales. Nu îţi pot spune cât de

mândru sunt de tine şi cât de mândru ar fi tatăl tău adevărat dacă ar fi aici.

Michael nu putea să creadă că asta era tot. Avea atât de multe întrebări de pus, atât de multe lucruri de spus! Apoi Michael realiză că tot ce îi spusese himerei avea să fie uitat odată cu dispariţia ei. Ar fi fost ca şi cum ar fi şoptit vântului.

— Am pierdut *Totul despre pitici.*

— Poftim?

— Antologia piticilor. Tu mi-ai dat-o în noaptea în care Doctorul Pym ne-a dus departe. Am păstrat-o în tot acest timp. Voiam să ţi-o înapoiez. Dar am pierdut-o. Îmi pare rău.

— O, băiete, asta nu contează. Sincer.

Dar Michael dădea din cap. Ştia că evita ceea ce dorea cu adevărat să spună. Trase adânc aer în piept.

— Eu... le-am trădat... pe Kate şi Emma. Cuvintele erau grele şi îi rămaseră în gât; fu nevoit să le împingă afară. Anul trecut, în Cambridge Falls, le-am predat Contesei. Ea mi-a promis că te va găsi pe tine şi pe mama. A minţit, desigur. Iar eu ştiam... Ştiam ce fac. Dar după aceea a fost groaznic. A durut atât de tare, vreau doar... nu am mai vrut vreodată să mai trec prin aşa ceva. Nu am mai vrut să simt nimic...

Plângea în tăcere, apoi îşi şterse faţa cu mâna, care era încă udă din pricina ploii. Silueta nu spuse nimic.

— Dar *Cronica,* continuă Michael, te face să simţi lucruri! Şi nu vreau! Nu pot! Nimeni nu înţelege asta! Pur şi simplu nu pot!

Apoi îşi plecă privirea în pământ şi strânse şi mai tare Cartea la pieptul său.

— Michael. Fantoma fu nevoită să îi rostească numele de două ori pentru a-l face să îşi ridice privirea. Citatul acela al regelui Killick, ştii de ce nu l-am uitat niciodată?

— Pentru că, spuse Michael, are o logică piticească?

— Nu. Pentru că aşa eram şi eu. Înainte de tine şi de surorile tale. Înainte de mama ta. Trăiam în întregime în capul meu.

— Şi era mai bine, nu-i aşa? spuse Michael. Lucrurile erau mai puţin dureroase?

— Nu! Adică, da, simţeam mai puţină durere. Dar esenţa vieţii nu este să eviţi durerea. Esenţa vieţii este să trăieşti! Să simţi lucruri. Asta implică atât binele, cât şi răul. Va fi durere. Dar de asemenea bucurie, prietenie şi dragoste! Şi merită, crede-mă. Mama ta şi cu mine am pierdut zece ani din viaţa noastră, dar în fiecare minut din fiecare zi am avut dragostea pentru tine şi surorile tale şi nu aş schimba asta pentru nimic în lume. Nu lăsa teama să te controleze. Alege viaţa, fiule!

Apoi silueta îşi puse mâinile fantomatice în jurul lui, iar Michael închise ochii şi i se păru că umbra tatălui său deveni mai solidă, mai reală. Michael putea simţi pieptul tatălui său pe obrazul lui, putea auzi bătăile inimii sale, iar apoi deschise ochii şi era înconjurat doar de aer.

Brusc fu conştient de o sclipire aurie, iar el se întoarse şi o zări pe prinţesa elf. Purta o pelerină cu gluga dată pe spate, iar părul îi strălucea în întuneric.

— Tu… mă spionai?

Ea încuviinţă, fără să se ruşineze.

— Da. Păşi înainte şi îi luă mâna într-a sa. Vino cu mine.

— De ce?

— Îţi voi arăta cum să o aduci înapoi pe sora ta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Renaşterea lui Magnus cel Teribil

Michael şi prinţesa alergară prin pădure ţinându-se de mână. Wilamena îi arătă drumul, braţele umede ale ferigilor dându-se din calea ei şi închizându-se înaintea lui Michael, stropindu-l cu apa ploii. El nu o întrebase unde îl ducea, nici ea nu îi oferise vreun indiciu, aşa că fu o surpriză când ajunseră la pereţii canionului, iar Michael văzu vreo zece siluete purtând mantii, stând împrejur cu lumânări. Le recunoscu de la procesiunea prin pădure şi încă fredonau, deşi atât de încet acum, încât Michael fu nevoit să ciulească urechile pentru a auzi cântecul. Elfii erau adunaţi înaintea unei crevase triunghiulare, iar în timp ce Michael privea, unul dintre ei îşi stinse lumânarea, păşi în fisură şi dispăru.

— Poporul meu a venit în valea asta în urmă cu mii de ani, şopti prinţesa, când totul era doar zăpadă şi gheaţă. Nu te-ai întrebat de ce am ales această pustietate drept casa noastră?

Michael se gândi să spună că nu putea începe să descifreze cum funcţiona mintea elfilor; apoi hotărî că răspunsul corect era:

— Ba da.

— Am venit aici, spuse Wilamena, pentru că neamul nostru este atras în locuri unde lumea muritoare şi cea a spiritelor se suprapun. Imaginează-ţi două cercuri, marginile lor atingându-se şi formând un spaţiu îngust care aparţine ambelor lumi, nu uneia singure. Asta este ceea ce există în valea aceasta. Ce există aici.

Şi încuviinţă din cap către fisura din zid.

— Vrei să spui, zise Michael, că peştera aceea vă duce în tărâmul celor morţi?

— Da şi nu. Adevăratul tărâm al morţilor este un loc în care cei vii nu se aventurează. Peştera duce la locul dintre lumi, acolo unde cercurile se ating. Iar acolo morţii pot veni la noi. Nu ai simţit asta prima oară când ai intrat în vale? O prezenţă pe care nu o puteai explica?

Iar Michael realiză că o simţise, că atunci când el, Gabriel şi Emma sosiseră în vale avusese sentimentul că nu erau singuri, că ceva îi privea, dar îşi spusese că acest sentiment se datora panicii.

Privi cum un alt elf îşi stinse lumânarea şi intră în crevasă.

— Ce fac?

— Merg, să îşi ia la revedere de la cei care au murit în luptă. Nimeni nu poate sta mult în acel loc, dar este timp suficient pentru a spune lucrurile care trebuie spuse. Apoi fiecare se va întoarce în lumea lui, viii cu viii, morţii cu morţii.

Michael o privi pe prinţesa elf.

— Ar fi trebuit să încerc să îi aduc înapoi. Pe elfii care au murit. Ar fi trebuit să folosesc *Cronica.* Nu m-am gândit. Îmi pare rău!

Wilamena dădu din cap.

— Moartea face parte din natură. Acesta era timpul lor şi au murit cu mult curaj. Sora ta este diferită. Călătoria ei printre cei vii nu s-a încheiat încă. Privi către fisură. Iar dacă duşmanul nu îi va permite ca ea să vină aici, atunci tu trebuie să mergi acolo.

Michael înţelese. Înghiţi nodul din gât şi strânse mai tare *Cronica* în mâna cealaltă.

— Doctorul Pym ştie despre asta?

— Cu siguranţă ştie despre loc, dar nu ştie că te-am adus aici. În consiliul cu tatăl meu şi bătrânii, el a vorbit

împotriva ideii de a te trimite în Cută.

— În Cută?

— Aşa numim locul unde cele două lumi se suprapun. Vrăjitorul ştie că trebuie să călătoreşti singur acolo şi că el nu ar avea nicio putere să te protejeze. Caută o cale mai sigură de a o elibera pe sora ta; dar din păcate, nu există o cale sigură.

— De ce trebuie să merg singur? Şi elfii care sunt deja acolo?

— Nu îi vei vedea. Chiar dacă noi doi am intra împreună, ne-am trezi departe unul de celălalt. Tu te-ai putea trezi într-un oraş, în timp ce eu aş putea fi într-o câmpie vastă, pustie. Cuta se schimbă pentru fiecare dintre noi şi este întotdeauna diferită.

Michael simţea că devine din ce în ce mai confuz pe măsură ce Wilamena îi spunea mai multe despre Cută. Voia să ştie doar un singur lucru.

— Cum o găsesc pe Kate?

— Pur şi simplu păstrează în minte imaginea surorii tale, iar ea va veni la tine. Dar ţine minte: alţii au stat prea mult şi nu au mai putut găsi drumul înapoi. Trebuie să fii rapid, Michael!

— Este prima dată când mi-ai spus pe nume.

Wilamena zâmbi.

— Cred că nu mai eşti un iepure.

Michael o privi, iar amintirea acelui scurt moment în care împărtăşi viaţa Wilamenei îi veni în minte. Îşi aminti întunericul şi disperarea pe care le simţise în toţi acei ani de captivitate, dar de asemenea îşi aminti bucuria pură şi nemărginită pe care o găsea în lumea din jurul ei; şi ştiu că Wilamena ar îndura şi ar suferi din nou ani de captivitate decât să sacrifice o zi din viaţa ei.

Era exact cum spusese tatăl lui. Ea alesese viaţa, mai presus de tot.

Apoi Michael făcu ceva care îl surprinse chiar şi pe el. Se

aplecă şi o sărută pe prinţesa elf. Buzele ei erau moi, iar el nu putea spune dacă era magie sau nu, dar simţi o căldură răspândindu-se în obrajii şi urechile sale, pe gât şi coborând în pieptul său. Spuse: „Mulţumesc”, se întoarse, trecu pe lângă grupul de elfi şi intră în peşteră, luând căldura sărutului cu el.

După doar câţiva centimetri nu mai putea vedea nimic decât întuneric. Se împiedică în mod repetat de podeaua stâncoasă, dar continuă să înainteze cu o mână întinsă, amintirea lui Kate fiind vie şi puternică în mintea sa. Apoi, în depărtare, Michael zări o lumină cenuşie, vagă. Se îndreptă spre ea, iar întunericul din jurul său se disipă şi podeaua deveni netedă. Realiză că nu se mai afla în peşteră, ci într-un fel de coridor.

Apoi Michael păşi în lumină şi icni.

Stătea în holul spaţios al unei vechi biserici de piatră. Distinse câteva rânduri de coloane, vitraliile, tavanul boltit. În mod straniu, în locul rândurilor de bănci care existau în mod obişnuit într-o biserică, erau rânduri de pătuţuri aliniate spre centrul naosului. Biserica părea să fie pustie.

Apoi Michael auzi vag şi apoi răsunător sunetul unei viori.

Emma se trezi şi ştiu că era ceva în neregulă. Se ridică şi privi în jur. Camera sa era asemănătoare cu a surorii sale, dar într-un copac diferit, la câţiva zeci de metri distanţă. Încălţând o pereche de pantofi moi din piele (un cadou din partea elfilor, întrucât îşi pierduse o gheată în vulcan), Emma ieşi pe creanga ce servea atât ca balcon, cât şi ca pod. Băltoace de apă se zăreau pretutindeni. Multă apă picura din copaci. Evident, avusese loc o furtună. Cum de nu o trezise? Emma avu teribilul gând că dormise o zi întreagă şi noaptea următoare.

Porni către copacul unde îi lăsase pe fratele şi sora sa. Se forţă să meargă încet, întrucât ramurile erau alunecoase, iar întunericul nopţii era de nepătruns. Ajungând în camera

lui Kate, o găsi pe sora ei exact cum o lăsase, iar Michael nu se zărea nicăieri. Dar lângă patul lui Kate era Gabriel. Părea să se fi recuperat complet de pe urma rănilor sale, iar când bărbatul se întoarse, Emma alergă spre el şi îl îmbrăţişă. Îi rosti numele iar şi iar, iar el o ţinu în braţe şi ea se simţi în siguranţă într-un fel cum nu se mai simţise de când sosise în satul elfilor; şi chiar întunericul din jurul lor păru să se lumineze puţin.

Emma păşi înapoi şi îşi şterse lacrimile.

— Ce cauţi aici? Credeam că încă dormi!

— M-am trezit şi mă simţeam mult mai bine. Când am auzit despre sora ta, a trebuit să vin.

Încă ţinându-l de mână pe Gabriel, Emma îngenunche lângă pat. Fruntea surorii sale era lipsită de riduri. Moartea şterse orice urmă de îngrijorare.

— Unde este Michael? Trebuia să fie aici.

Gabriel îşi scutură capul.

— Nu era nimeni aici când am venit eu.

— Ceva nu este în regulă. Ştiam eu. Michael ar fi trebuit să fie aici.

Gabriel rămase tăcut preţ de câteva momente. Era ca şi cum ar fi ascultat ceva ce se auzea de la mare depărtare; deşi tot ce putea auzi Emma era ropotul constant al ploii.

— Cred că a plecat să încerce să o aducă pe sora voastră înapoi.

— Dar deja a făcut asta! A încercat să îi scrie numele în Carte şi nu a putut!

— Există o altă cale. O cale periculoasă. Îi poate căuta direct spiritul. Vrăjitorul i-ar fi putut arăta cum să o facă.

— Ce? De ce nu mi-ar fi spus?

— Fără îndoială, încerca să te protejeze.

— Dar este şi sora mea! Trebuie să îi găsim!

— Atunci vino. Ştiu unde să căutăm. Este posibil să aibă nevoie de ajutorul nostru.

Emma se aplecă şi îi şopti lui Kate că o iubeşte şi că se

va întoarce în curând, apoi se ridică, iar ea şi Gabriel ieşiră grăbiţi din cameră.

Michael urmă muzica în josul naosului bisericii, printre rândurile de paturi şi printr-o uşă dintr-un perete negru. Se trezi la baza unui turn. În mijlocul podelei zăcea un clopot uriaş, spart în două. O scară din lemn ce părea destul de şubredă urca în spirală de-a lungul pereţilor. Michael stătu acolo, ascultând cântecul viorii răsunând din turn; apoi începu să urce.

Prinţesa elf spusese că de fiecare dată Cuta era diferită pentru fiecare. Dar de unde apăruse biserica asta veche? Şi ce însemna? Oare făcea bine urmând muzica? Avea să îl conducă la Kate? Şi cine, se întrebă el, cânta?

Scara se sfârşi, iar Michael ajunse la o alta ce ducea spre o trapă din tavan. Strângând *Cronica* sub braţ, Michael începu să urce, păşind apoi pe o platformă din lemn în vârful turnului. Coloane de piatră din jurul marginii platformei susţineau un acoperiş ascuţit, iar trei clopote de fier erau suspendate de grinzi. În centrul podelei era o gaură, pe unde căzuse probabil al patrulea clopot. Biserica se înălţa într-un nesfârşit zid de ceaţă.

„Sunt încă în peşteră? se întrebă Michael. Sau sunt în altă parte?”

Se simţi confuz şi speriat şi foarte singur.

Kate nu se zărea nicăieri. Dar găsise sursa cântecului.

Un băiat cu câţiva ani mai mare decât Michael, cu părul negru, ciufulit şi purtând haine vechi şi ponosite, stătea la marginea clopotniţei, cântând la o vioară uzată. Degetele îi erau murdare, dar cânta cu o precizie fluidă, iar ochii îi erau închişi, de parcă ar fi fost pierdut în muzică. Michael rămase nesigur pe loc, aşteptând.

Cântecul se stinse; băiatul îşi coborî vioara de pe umăr.

— Mama m-a învăţat să cânt la vioară. Obişnuiam să cânt pentru ea. Numele meu este Rafe.

— Eu sunt Michael.

— Ştiu.

— Ce… ce este locul ăsta?

— Biserica? Băiatul întinse mâna către una dintre coloanele care susţineau acoperişul. Era ceva trist şi iubitor în atingerea sa. Acesta este un loc care nu mai există în lumea celor vii. Aici am cunoscut-o pe sora ta. Cuta – pentru a folosi termenul elfilor – poate fi manipulată dacă ai voinţa şi puterea necesară. Când te-am simţit venind, biserica a părut o alegere potrivită. Dar poate că este doar una sentimentală.

Privi către Michael; ochii îi erau de un verde înfiorător, iar atunci Michael ştiu cine era băiatul şi că nu era deloc un băiat; era duşmanul lor.

— Unde este Kate?

— În spatele tău.

Michael se întoarse. Un birou masiv stătea în locul unde înainte nu fusese nimic, iar sora sa zăcea întinsă pe el, purtând aceeaşi rochie din dantelă albă pe care şi-o amintea Michael. Ochii îi erau închişi, chipul palid, iar mâinile îi erau încrucişate pe piept. Merse lângă ea şi îi atinse braţul. Era solid; Kate era reală.

— Tu o ţii aici, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Cred că ştii răspunsul.

Michael nu spuse nimic. Simţi cum băiatul vine în spatele lui.

— Adepţii mei din lumea celor vii mi-au conservat trupul fizic pentru multe decenii. Aşteaptă ca el să se ridice. Ca eu să mă ridic, să renasc. Drept Paznic al *Cronicii,* tu ai puterea de a mă readuce la viaţă. Eliberează-mi spiritul, iar eu o voi elibera pe sora ta. Altfel ea rămâne cu mine.

Michael simţi o greutate rece aşezându-se în stomacul său. De aceea nu voise doctorul Pym ca el să vină aici.

Ştiuse că Michael va fi pus în faţa acestei alegeri: fie să o aducă pe sora sa înapoi şi, de asemenea, pe Magnus cel Teribil, fie să o lase pe Kate prizonieră în tărâmul celor morţi pentru totdeauna.

Doar că nu exista nicio alegere, nu pentru Michael. Nu îi păsa dacă Magnus cel Teribil revenea la viaţă şi îşi recăpăta vechea sa putere. Nu îi păsa că el avea să fie făcut responsabil pentru tot ce avea să se întâmple după aceea. Kate era singura care conta. Michael l-ar fi adus înapoi pe Magnus cel Teribil de încă o sută de ori dacă sora sa doar ar deschide ochii şi ar vorbi cu el.

Şi poate că de asta se temea vrăjitorul.

Lui Michael i se păru că auzea o altă vioară în depărtare, cântând un cântec diferit faţă de cel dinainte, unul care era mai febril şi bântuitor, mai puţin uman.

— Haide. Ia decizia.

— Deja am făcut-o. Michael deschise *Cronica* pe masă şi luă condeiul.

— Îţi tremură mâinile. Nu ai de ce să fii speriat.

— Nu sunt. Era adevărat – nu era speriat. Tremuratul era din pricina emoţiilor, al cunoştinţei că făcea ceva atât important, dar şi greşit, însă nu putea avea altă opţiune. Îşi dorea să o aducă înapoi pe sora sa şi ar fi plătit orice preţ. Iar faptul că îi permitea lui Magnus cel Teribil să se întoarcă în lume era doar o parte din preţ. Michael ştia că tot ce experimentase înainte – sentimentele de trădare ale Emmei, disperarea prinţesei, vina şi nebunia Gardianului – era nimic în comparaţie cu întunericul şi ura pe care avea să le găsească înăuntrul lui Magnus cel Teribil; iar în momentul în care avea să invoce magia *Cronicii,* tot acel întuneric, toată ura vor deveni ale sale. Nu era nicio cale ca el să nu fie schimbat.

Michael ştia toate astea şi, din nou, nu îi păsa.

Îşi înţepă degetul cu condeiul. Se întoarse către băiat.

— Elibereaz-o pe Kate. Atunci te voi aduce înapoi.

Băiatul zâmbi.

— Aceasta nu este o negociere. Eu voi fi primul sau o iau pe sora ta într-un loc unde tu nu vei putea veni, iar acesta va fi sfârşitul.

— De unde ştiu... cum pot şti că o vei lăsa să plece?

Băiatul care îşi spunea Rafe întinse mâna şi îndepărtă cu blândeţe părul de pe fruntea lui Kate.

— Pentru că şi eu vreau ca ea să trăiască la fel de mult ca şi tine.

Băiatul strânse braţul lui Michael, glasul fiindu-i deodată rece şi poruncitor.

— Acum, scrie-mi numele.

Iar Michael puse vârful condeiului pe pagină şi scrise cu litere fumegânde şi însângerate, *Magnus cel Teribil...*

În secunda următoare Michael era un bărbat slab, cu trăsături ascuţite, dar cu aceiaşi ochi verzi, hipnotizanţi, locuind într-un loc prăfuit, dezbinat de război. Bărbatul era vraciul satului; era dur şi mândru, dar Michael simţi iubirea sa pentru oamenii pe care îi proteja şi pentru propria sa tânără familie, soţia şi copilul său, el realiză astfel că aceia erau într-adevăr oamenii săi, familia sa. Iar când bărbatul se întoarse acasă pentru a-şi găsi satul ars din temelii, familia ucisă, inima lui Michael fu cea care se înnegri de ură şi de sentimentul de vinovăţie. Împreună, Michael şi bărbatul îi vânară şi pedepsiră pe cei responsabili, iar Michael se înecă în suferinţa pe care bărbatul o cauză, pe care el o cauză; iar când răzbunarea lor fu dusă la bun sfârşit, furia bărbatului se năpusti asupra tuturor oamenilor, asupra umanităţii, iar Michael simţi cum el însuşi arde, mistuit de aceeaşi furie...

Michael strânse cu putere condeiul în pumn; tremura violent, luptându-se să se agaţe de sine...

Magia îl trase în întuneric încă o dată...

Era bătrân. Călătorise mult, învăţase multe, câştigase mai multă putere, iar acum viaţa i se stingea. Era noapte;

era un foc undeva, iar Michael privea dincolo de flăcări, către un băiat cu ochii de smarald şi se auzi pe sine cu o voce răguşită, ezitantă, vorbind despre trei cărţi de o putere de neînchipuit, spunându-i băiatului că ei, că el – întrucât băiatul şi bărbatul era unul şi acelaşi – vor folosi Cărţile pentru a schimba lumea. Apoi bărbatul scoase un cuţit şi îşi tăie propriul gât, iar Michael deveni băiatul…

Mai mult timp trecu. Băiatul care stătuse dincolo de foc era de mult mort, oasele sale se transformaseră în ţărână. Şi totuşi, era viu, la fel cum primul bărbat era viu – cum Michael era viu – în trupul altcuiva, al unui bărbat cu aceiaşi ochi verzi, scânteietori. Bărbatul şoptea în urechea unui cuceritor viguros în timp ce prădau un oraş de lângă mare; iar Michael mergea pe străzi cuprinse de flăcări şi ţipete şi simţi o bucurie teribilă la gândul că se afla atât de aproape de a-şi împlini scopul. Iar apoi Michael şi bărbatul coborâră în criptele de sub turn şi descoperiră dispariţia Cărţilor, iar Michael simţi o mie de ani de furie consumându-l…

Michael simţi cum se scufundă din ce în ce mai adânc în întuneric şi nu putea face nimic pentru a se opri, nu se putea agăţa de nicio parte din sine…

Trecură secole. Lumea se schimbă. Michael muri şi renăscu, muri şi renăscu. Cărţile îl ocoleau, dar el căpăta putere, iar odată cu puterea, adepţi. Şi cu fiecare an ce trecu Michael simţi chipurile soţiei şi copilului primului bărbat devenind din ce în ce mai înceţoşate şi vagi…

El era alt bărbat, de data aceasta înalt şi cu părul blond, dar cu aceiaşi ochi de smarald, purtând în interiorul său şase vieţi şi şase morţi şi asculta o profeţie despre trei copii care aveau să afle Cărţile şi să le reunească. Trei copii care aveau să fie sacrificaţi pentru ca o nouă lume să poată lua naştere…

Şi mai multe morţi, mai multe vieţi. Michael deveni conştient de o descendenţă în interiorul bărbatului – în interiorul său – întrucât fiecare viaţă era cuplată cu cea

dinainte...

Apoi Michael era un bărbat bătrân, mai bătrân decât fusese vreodată până atunci. Oasele îi erau încovoiate, respiraţia greoaie şi umedă. Stătea într-o sală de bal, înconjurat de siluete întunecate. Apoi mulţimea se despărţi şi un băiat păşi înainte. Michael îl recunoscu pe Rafe şi văzu că o ţinea pe Kate în braţele sale şi o parte uitată din Michael se trezi la viaţă la vederea surorii sale; ea era rănită, sângera, iar Rafe se oferea pe el în schimbul lui Kate, viaţa lui pentru viaţa ei şi pe chipul bărbatului se citea durerea; apoi Kate dispăru brusc şi se întâmplă din nou, Michael muri şi simţi cum spiritul lui Magnus cel Teribil se agăţa de sufletul băiatului precum cancerul...

Dar ceva era diferit faţă de toate dăţile anterioare, iar diferenţa, realiză Michael, era în Rafe.

— Asta este suficient, cred.

Condeiul fu luat din mâna lui Michael. El se prăbuşi gâfâind pe birou, sudoarea prelingându-se pe chipul său. Se simţea de parcă ar fi fost otrăvit. Ura şi furia încă îi colindau prin corp. Se luptă să se ridice în picioare.

Ochii verzi ai băiatului scânteiară.

— Ţi-a plăcut călătoria prin diversele mele vieţi? Îmi imaginez că a fost puţin copleşitor. Nu îţi pot spune cât de mult apreciez ce ai făcut, Michael. Dar înainte să plec – îşi încleştă mâna şi condeiul se sparse.

— Ce fa...

— O, chiar intenţionez să te las să o reînvii pe Kate. Dar nu astăzi. Mai întâi trebuie să mă ocup de câteva lucruri, iar aici jos o pot supraveghea. Tu totuşi trebuie să pleci. Aş spune că deja ai stat prea mult.

Băiatul începu să dispară dinaintea lui Michael, evaporându-se, devenind o himeră. Michael sări înainte, dar mâna îi trecu prin braţul bărbatului.

— Opreşte-te! Te rog!

— La revedere, Michael. Ne vom întâlni din nou în

curând.

Cioburile condeiului căzură pe podea, iar Michael era singur. Strânse fragmentele, dar turnul se cutremură, iar unul dintre ele se rostogoli, pierzându-se între scândurile platformei. Michael lăsă restul cioburilor să îi cadă din mână. Era zadarnic. Se întoarse şi văzu ceaţa înălţându-se şi rostogolindu-se în valuri către biserică. Eşuase. Mai mult decât atât, înrăutăţise lucrurile. Şi cum mai putea acum să o aducă pe Kate înapoi? Ce avea să îi spună doctorului Pym? Dar Emmei? Se întoarse lângă birou şi luă mâna lui Kate. Era rece.

— Îmi pare rău, şopti el. Am încercat. Chiar am încercat.

Michael simţi cum întunericul pune stăpânire pe el, iar disperarea sa se transformă în furie. Nu era drept! Asta nu trebuia să se întâmple! Nu lui Kate! Nu lui! Era vina doctorului Pym! Era vina părinţilor lor! Ei ar fi trebuit să fie aici! îşi dori ca ei să fi fost morţi, nu…

O voce răsună în mintea sa: *Cartea te va schimba. Aminteşte-ţi cine eşti…*

„Acesta… nu sunt eu, gândi Michael. Este Magnus cel Teribil. Nu sunt eu.”

Apoi privi chipul surorii sale, se concentră asupra lui şi simţi furia şi întunericul retrăgându-se. Erau încă acolo, în adâncul lui, în acelaşi fel în care celelalte amintiri erau acolo, ale Emmei, ale Gardianului, ale Wilamenei, dar Michael îşi amintea cine era el.

Secundele trecură. Michael ştia că trebuia să plece, dar nu îşi putea părăsi sora. Într-adevăr, nu putea. Îşi folosise ultimele puteri pentru a învinge veninul lui Magnus cel Teribil. Asta, pe lângă celelalte – pierderea lui Kate, întâlnirea cu tatăl său, epuizarea umană a lui Michael – era prea mult; era terminat; iar ceva în pieptul său păru să se deschidă şi toate sentimentele pe care le ascunsese în atâtea luni, toată vina şi tristeţea şi ruşinea ieşiră la suprafaţă.

Michael îşi odihni capul pe Cartea încă deschisă şi plânse.

Mai târziu – câteva secunde, o eternitate – auzi un sfârâit straniu. Michael se ridică şi îşi şterse lacrimile. Lacrimile sale sfârâiau pe pagină. Dar asta nu era tot. Cartea însăşi era în flăcări. Flăcări înghiţeau marginile coperţii; se târau pe pagină, dar Cartea şi mâna lui Michael ce se odihnea pe Carte rămaseră neatinse. Michael îşi trase mâna de pe *Cronică,* iar flăcările se stinseră.

Pentru un moment îndelungat fu prea uimit pentru a gândi ceva.

Apoi turnul se cutremură, clopotele răsunară, iar creierul său fu trezit la viaţă. Se gândi la flăcările modelate pe coperta cărţii, la felul în care literele sfârâiau şi fumegau atunci când scria numele cuiva; se gândi la cuvintele vrăjitorului: *Ai o flacără în interiorul tău.*

Asta însemna că el cauzase flăcările? Sau Cartea simţise ceva în el, iar flăcările erau răspunsul ei? Oricum ar fi, cumva, fără să îşi folosească sângele, fără condei, accesase puterea *Cronicii.* Şi făcuse asta mai intens decât o simţise vreodată.

Dar cu ce îl ajuta asta? Fără condei nu putea scrie numele lui Kate.

Încă o amintire îi veni în minte. Se afla în satul elfilor, iar doctorul Pym spunea despre condei că era un băţ, nimic mai mult. În acel moment Michael nu ştiuse la ce se referea. Dar dacă – Michael simţi freamătul ideii străbătându-l –, dacă condeiul era precum fotografiile pe care le folosiseră pentru prima oară pentru a accesa puterea *Atlasului?* În cele din urmă Kate reuşise să stăpânească *Atlasul* după bunul plac. Oare aşa se putea întâmpla şi în acest caz? Putea condeiul fi doar un mijloc de a accesa puterea *Cronicii* până ce desluşea modul ei de funcţionare? Se gândi la faptul că Magnus cel Teribil, spărgând el însuşi condeiul, încă intenţiona să o readucă pe Kate la viaţă. Condeiul nu putea fi singura cale de a folosi

Cronica!

Turnul se cutremură din nou. Cârcei de ceaţă cenuşie se strecurau peste marginile platformei.

Michael îşi puse mâna pe pagina deschisă şi îşi concentră toată atenţia asupra surorii sale. Vedea lucrurile cu o claritate stranie. Realiză că în tot acel timp în care *Cronica* îl inundase cu sentimentele altora, ale Emmei, ale Gardianului, ale Wilamenei, Cartea dorise sentimentele lui, inima sa. La un anume nivel, Michael bănui că ştiuse asta în tot acest timp, că acesta era motivul pentru care încercase din răsputeri să respingă *Cronica.* Exceptând faptul că *Cronica* era răspunderea sa; Michael înţelese asta acum şi o acceptă. *Aminteşte-ţi cine eşti.* „Sunt Michael Wibberly, gândi el. Sunt fratele lui Kate şi al Emmei.” Şi se lăsă pradă sentimentului care forma piatra de temelie a vieţii sale, dragostea sa pentru surorile lui, şi îl oferi cărţii.

Ochii îi erau închişi, dar auzi vâlvătaia flăcărilor.

Deodată Michael se trezi într-o încăpere înaltă, cu ferestre înguste, cu vreo douăzeci de paturi sau mai multe, aliniate în rânduri precise. Pe pereţi erau decoraţiuni de Crăciun, iar Michael recunoscu dormitorul orfelinatului din Boston, unde el şi surorile sale locuiseră după dispariţia părinţilor lor. Kate o ţinea pe Emma pe genunchii săi, iar Michael se văzu pe el însuşi, având trei ani şi deja purtând ochelari, stând la capătul patului ei. Kate le spunea că într-o zi părinţii lor se vor întoarce şi că vor petrece Crăciunul împreună, dar că Michael şi Emma trebuiau să creadă cu adevărat şi doar atunci avea să se întâmple asta. Kate avea cinci ani, iar Michael fu uimit de tăria sa…

Se afla în Richmond, Virginia, orfelinatul din Boston arzând din temelii în urmă cu câţiva ani. Părinţii lor încă nu se întorseseră. Orfelinatul din Richmond se afla într-un depozit vechi de tutun pe malurile râului James. Era vară, iar Kate îi dusese pe fratele şi sora sa la râu şi se stropeau unii pe alţii şi săreau de pe stânci direct în apă, iar Michael

simţi fericirea lui Kate datorită faptului că îşi vedea fratele şi sora fericiţi şi lipsiţi de griji…

Apoi se aflau într-un orfelinat diferit, acesta fiind lângă o şcoală privată de bogătaşi, iar Kate îi strecura în biblioteca şcolii pentru a le citi poveşti în colţurile întunecate…

Şi apoi era împreună cu Kate în timp ce se lupta cu fiecare director de orfelinat pe unde trecuseră, care încerca şi să-i despartă după ce făcuse şi cu altul care încercase să îi despartă; stătu treaz alături de ea jumătate de noapte înainte de aniversările lui şi ale Emmei, ambalând cadouri la care lucrase sau pentru care economisise lună după lună, totul doar pentru ca el şi Emma să primească ceva special; Michael văzu toate milioanele de încercări prin care ea se străduia să le facă vieţile puţin mai bune; şi deşi orfelinatele se schimbară, iar ei crescură, Michael simţi cum dragostea lui Kate pentru fratele şi sora sa rămase la fel de puternică şi constantă ca întotdeauna, iar el înţelese că, orice ar fi făcut, nu putea pierde dragostea ei. Când îşi luă mâna de pe Carte, vederea îi era înceţoşată de lacrimi, iar Michael privi cum corpul surorii sale deveni fantomatic şi în cele din urmă dispăru.

El rămase acolo, respirând adânc şi tremurând. Se simţi pustiit, dar de asemenea complet. Întunericul şi furia lui Magnus cel Teribil nu mai ameninţau să se amplifice şi să îl consume. Sora lui îi dăduse o nouă putere; mai mult decât atât, *ea* era puterea lui.

Turnul se legănă şi se zdruncină. Ceaţa îşi înfipse ghearele în gleznele sale, iar Michael ştia că trebuia să plece. Închizând Cartea, se năpusti asupra trapei. Coborî scările sărind peste câte trei deodată. Când ajunse jos auzi o ruptură de deasupra şi ştiu că unul dintre clopote se desprinsese. Nu privi în sus, ci continuă să alerge, ajungând deja în coridorul semeţ când auzi un dangăt asurzitor, iar podeaua tremură sub picioarele sale. Biserica se prăbuşea, pereţii şi tavanul dispărând în ceaţă. De fiecare parte,

dincolo de rândurile de paturi, nu era nimic altceva decât ceaţă, şi el continua să înainteze. Michael zări uşa care ducea către tunel şi alergă spre ea în timp ce podeaua se transformă în fum.

Michael căzu în genunchi chiar dincolo de gura crevasei, inspirând cu poftă aerul curat şi rece. Se împleticise în întuneric, împiedicându-se iar şi iar de rocile care acopereau podeaua tunelului. În cele din urmă văzu o lumină în depărtare şi alergă spre ea, ştiind ce era, ştiind cine era. Acum sclipirea aurie era peste tot în jurul lui. Prinţesa elf se aplecă asupra sa, iar părul ei strălucitor îl întâmpină pe Michael.

— Eşti bine? Eşti rănit?

Michael îi simţi mâna pe gâtul lui şi simţi prezenţa celorlalţi elfi în apropiere. Se ridică uşor, nesigur pe picioarele sale.

— Da. Sunt bine.

Dar mâna îi tremură în timp ce îşi potrivi ochelarii.

— Ai găsit-o pe sora ta? Ai adus-o înapoi? Unde este condeiul? Ce s-a întâmplat? Vorbeşte-mi!

Michael privi în jos către *Cronică.* Degetele îi erau strâns încovoiate peste cotorul cărţii. Da, condeiul dispăruse, dar conexiunea sa cu Cartea era mai puternică decât oricând. *Cronica* era acum parte din el. O privi pe prinţesa elf.

— Trebuie să o văd.

Din nou ţinându-se de mână, Michael şi prinţesa alergară grăbiţi prin pădure. Ferigile erau încă ude, iar Michael fu din nou udat până la piele. Când ajunseră la satul elfilor, lumini se mişcau pe crengile de deasupra. Prinţesa îl conduse la copacul surorii sale, pe scările spiralate. Chiar la intrarea în camera lui Kate, Michael se opri. Prinţesa elf se întoarse spre el, chipul înseninat fiindu-i evidenţiat de lumina lumânărilor.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă… şopti Michael. Dacă nu este…

Wilamena îi strânse mâna şi zâmbi.

— Vino.

Încă doi paşi îl aduseră în încăpere, iar acolo era doctorul Pym, aplecat deasupra surorii sale, vorbind cu blândeţe; iar acolo era Kate, cu ochii deschişi, încuviinţând din cap în timp ce asculta; iar Michael nu auzi ţipătul care îi erupse din gât, ştiu doar că un moment mai târziu se afla în braţele surorii sale, plângând; şi putea simţi obrazul lui Kate pe capul său şi îi putea auzi bătăile inimii şi îi putea auzi glasul rostindu-i numele iar şi iar.

Michael îşi dorea să îi spună cât de mult i-a lipsit, cât de mult o iubea, că îşi ţinuse promisiunea, că Emma era în siguranţă, dar nu putea vorbi; iar în cele din urmă Kate fu cea care se retrase din îmbrăţişare. Îşi puse mâinile pe obrajii săi şi îşi ridică privirea pentru ca Michael să o poată privi în ochi. Erau lacrimi pe obrajii ei, dar zâmbea.

— Michael, tu m-ai adus înapoi? Doctorul Pym mi-a spus că tu erai singurul care o putea face. Cum ai reuşit?

Michael trase adânc aer în piept şi îşi şterse lacrimile. Îl putea simţi pe vrăjitor privindu-l. Kate se întorsese; era în viaţă. Era timpul ca el să înfrunte consecinţele a ceea ce făcuse. Şi deschise gura pentru a le povesti despre băiatul cu ochii verzi, despre Magnus cel Teribil, când vrăjitorul spuse:

— Şi eu sunt nerăbdător să aud povestea. Dar să o păstrăm până soseşte Emma. Ar trebui să fie aici într-o clipă.

— Nu. A dispărut.

Iar Michael, Kate şi vrăjitorul se întoarseră pentru a-l vedea pe Gabriel intrând.

— Am mers în camera ei, dar era pustie. A dispărut.

— Gabriel, eşti sigur că acesta este locul potrivit? întrebă Emma. Nu este nimeni aici.

— Sunt sigur.

Erau la marginea poienii unde cu două nopţi înainte Emma şi Michael priviseră elfii, unde Emma fusese răpită de dragonul Wilamena şi unde Rourke îşi construise portalul prin care îşi trecuse armata.

Portalul, cu flăcările acum stinse, stătea în centrul poienii.

— Trebuie să avem răbdare, spuse bărbatul.

De când părăsiseră satul, Emma fusese de câteva ori pe punctul de a-i dezvălui lui Gabriel teama sa că orice ar fi făcut, Kate era pierdută pentru totdeauna. Dar de fiecare când se gândea la sora sa, zăcând acolo palidă şi nemişcată, Emma avea nevoie de toată puterea sa pentru a nu izbucni în plâns. Pe lângă asta, era ceva în tăcerea prietenului său, o nouă calitate aşa tulburătoare, dar care o împiedica să vorbească.

Fără niciun avertisment, arcada din lemn de deasupra portalului izbucni în flăcări.

Emma icni.

— Ştiai că asta se va întâmpla?

— Da.

— Ce înseamnă?

— Acest portal duce la un refugiu de-al lui Magnus cel Teribil. Din acel refugiu a venit armata ieri. Şi acolo, timp de decenii, trupul stăpânului a fost protejat.

Emma voia să întrebe despre ce stăpân vorbea şi ce legătură avea un portal stupid cu recuperarea surorii sale – era confuză şi începuse să se teamă puţin când auzi strigăte din adâncul pădurii. Emma ascultă. Cineva îi striga numele. Dar vocea… nu putea fi…

Apoi o mână o strânse de braţ. Ceva în aer licări.

Iar Emma văzu că faţa de lângă ea nu mai era a prietenului său şi începu să ţipe.

Ulterior puseră cap la cap ceea ce trebuia să se fi întâmplat – cum Rourke supravieţuise căderii din turnul fortăreţei, cum intrase în sat sub acoperirea unui farmec,

deghizat drept Gabriel şi o ademenise pe Emma departe de ei. Se aflase că cei doi chiar fuseseră văzuţi intrând în pădure.

Dar asta se întâmplă ceva mai târziu.

Imediat după ce Gabriel observase lipsa Emmei, Wilamena alertase întreg satul, iar elfii porniseră către poiană. Apoi primiră vestea că arcada de lemn din poiană era din nou în flăcări.

Ajunseseră prea târziu, desigur. Până ce Michael şi Kate şi vrăjitorul sosiseră în poiană – Gabriel o luase înainte cu elfii –, Emma dispăruse, iar arcada din lemn se prăbuşi în cenuşă. Anton, căpitanul cu ochi albaştri, ajunsese acolo primul, chiar la timp pentru a-l vedea pe Rourke trecând-o pe Emma, care ţipa şi dădea din picioare, prin portal. Spusese că mai era o persoană acolo, dar era straniu întrucât pentru o clipă persoana părea să fie un bărbat, iar în următoarea clipă un băiat. Atât bărbatul, cât şi băiatul, spusese căpitanul elf, aveau aceiaşi ochi înfiorători.

Apoi Kate se întoarse plângând către doctorul Pym.

— Era el, nu-i aşa? Era Rafe!

Dar vrăjitorul nu răspunse. Pentru că Michael alergase în centrul poienii şi trăgea de buştenii în flăcări cu mâinile goale, strigând numele surorii sale, iar ceilalţi fură nevoiţi să îl ridice de acolo.